

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AN UN-EX-PECTED
ROMANTIC DRAMEDY

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KATE STEWART

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

UN-EX-PECTED

LISA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KATE STEWART

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin ve bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

İÇİNDEKİLER

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı Bu](#)

[Kitap Hakkında](#)

[İthaf Çalma](#)

[Listesi](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Oniki Bölüm](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

[Ondördüncü Bölüm](#)

[Onbeşinci Bölüm](#)

[Onaltı Bölüm](#)

[Onyedinci Bölüm](#)

[Onsekizinci Bölüm](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Yirmibirinci](#)

[Bölüm](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dört Bölüm](#)

[Yirmi Beş Bölüm](#)

[Yirmi Altı Bölüm](#)

[Yirmi Yedi Bölüm](#)

[Yirmi Sekiz Bölüm](#)

[Yirmi Dokuz Bölüm](#)

[Otuz Bölüm Otuz Bir](#)

[Bölüm Otuz İki Bölüm](#)

[Otuz Üç Bölüm Otuz](#)

[Dört Bölüm Otuz Beş](#)

[Bölüm Otuz Altı](#)

[Bölüm Otuz Yedi](#)

[Bölüm Otuz Sekiz](#)

[Bölüm Otuz Dokuz](#)

[Bölüm Kırk Bölüm](#)

[Kırk Bir Bölüm Kırk](#)

[İki Bölüm Sonsöz](#)

[Kardan Adam Çorbası Tarifi The](#)

[Guy on the Right'ın Önizlemesi](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Teşekkür ederim](#)

Clark Griswold bir şeylerin peşindeydi, en azından yıllık tatil çöküşüyle. Ve hayatımın son üç haftası bir başka ayrılık, kırık bir ayak parmağı, hak ettiğim ama alamadığım bir ofis terfisi gibi saçmalıklarla dolu olduğundan, hiç de kutlama yapacak ya da şimdiye kadarki en mutlu Noel'i geçirecek havada değilim.

Annem eski usul bir aile Noel'i için büyükbabamın eski kulübesinde toplanmamız konusunda ısrar ettiğinde, üç bilge adam Johnnie Walker, Jack Daniels ve Jim Beam'in yardımıyla tatil ruhuna girmeye niyetliydim. Ancak bu çocuklar, tatil partimizin ilk gününde EX'imi kapımızın önünde görmenin şokunu gidermek ya da acısını hafifletmek için kesinlikle *hiçbir şey* yapmadılar.

Görünüşe göre Noel Baba notu kaçırmış ve bu elf çok kızmış.

Yaklaşık yirmi yıl önce kalbimi yerle bir eden adamla bir hafta boyunca mahsur kaldığımda yapabileceğim tek şeyi yaptım ve ev sahibi avantajına şükrederek oyun yüzümü takındım.

O son bardak yumurta likörünü içmemem gerektiğini biliyordum.

Kalbimi kıran tek adamla ökseotunun altında dilimin dolaşmasından daha iyisini biliyordum.

Tanrı'nın doğum gününün arifesinde Şeytan'ın ekürisiyle yatmamam gerektiğini biliyordum.

İçkiyi suçlayabilirim. Aldatıcı açık mavi gözleri, kalın, melek gibi saçları ve iç çamaşırı buharlaştıran sırtışını suçlayabilirim... ama en çok Eli'yi suçluyorum çünkü her zaman tam olarak hangi düğmelerime basacağını biliyordu.

Nostaljiyle dolu bir aile Noel'inin içimdeki Cimriyi değiştireceğini düşünmekle aptallık ettim ama bu yılki kutlamalar alevler içinde kaldı. Kibriti çakmak da geçmiş Noel'imın hayaletine kaldı.

Fa la la la la, la, FML.

Beni ayakta tutan ailem için. Sizi çok seviyorum.

.
. .
. .
. .

Ve... yirmi beş kitaptan sonra, sanırım nihayet kalbimi kıran pislikleri kabul etmenin zamanı geldi.
Cephane için teşekkürler.

OKURKEN PLIGHT BEFORE CHRISTMAS ÇALMA LİSTESİNİ DİNLEYİN

CHAPTER ONE

Fa la la la la, la *HAYATIMIN CANI Cehenneme.*

"Tebrikler, Stuart," diye homurdanıyorum, jingle-bell kaplı plastik şarap bardağımı onunkine vurarak.

"Çok içten söyledin," derken tınısından eğlence damlıyor, bana yan yan bakıyor, "ama teşekkürler Whitney." Yan yana, aşırıya kaçan iş arkadaşlarımızın giderek artan görüntüsünü tarıyoruz. İçimden, sabahları utanç yürüyüşü yapma olasılığı en yüksek olanlar üzerine bahis oynamaya başlıyorum.

Gözlerim, bir buçuk yıl önce şirkete katıldığından beri özlemini çektiği Jonathan ile samimi bir sohbetin ortasında görünen Sophie'ye takıldığında dudaklarım kalkıyor. Bir köşeye sıkışmışlar,

duruşları müstehcen -onunki onunkinden daha fazla- ve soğukkanlılığını korumaya çalıştığını

söyleyebilsem de, yüz ifadesi sevinç, şok ve arzusunun bir karışımı olarak parlıyor. Dudaklarımı hafifçe

kaldırmama ve içimden 'hadi kızım' diye bağırmama rağmen, kanım kaynamaya devam ederken

yanımda duran adama olan düşmanlığımı dile getirmekten kendimi alamıyorum. Şarabımdan bir yudum aldıktan sonra, kendimi durdurmak için tam on saniye dilimin üzerinde bekletiyorum. Şaraptan

daha fazlasını sert bir şekilde yutmak beni

temel orospu sokağı.

"İkimiz de bunu hak ettiğimizi biliyoruz. Fazla mesai yaptım. En büyük hesabı aldım ve yılın en başarılı kampanyasını yürüttüm."

"Takımda *ben* diye bir şey yoktur Collins," diyerek fincanına sırtıyor. "Ah, ama *kıç yalayıcıda* bir tane var."

"Whitney, Stuart, siz ikiniz iyi davranıyor musunuz?" Patronumuz Rich, bembeyaz saçları, takım elbise pantolonunun üzerinden sarkan belirgin şişkin göbeği ve tatil partisi düşkünlüğü nedeniyle pancar gibi kızarmış yanaklarıyla tam bir iş Noel Babası gibi görünerek yanımıza geliyor. Gülümsemeye zorlayarak, sanki Rich Stuart'ın yeni pazarlama kıdemli başkan yardımcısı olacağını açıkladığında geleceğime bir balta saplamamış gibi tüm dişlerimi gösteriyorum.

"Ben sadece onu tebrik ediyordum," diye karşılık veriyorum.

Stuart, gözlüğünü kahverengi renkli şık burnuna doğru iterek ana yolda hızla ilerlerken Rich'e, "Öyle," diye garanti veriyor. Belki burnu kahverengi değil ama kişiliği beni iğrendiriyor. Tamam, çoğunlukla iyi bir adam, bazıları aziz diyebilir, ama o bir kış yalayıcı, bu konuda kararlıyım. Stuart aynı zamanda hevesli bir golfçü, bu da ona benim üzerimde bir avantaj sağladı çünkü Rich onun tercih ettiği golf arkadaşı ve ikisi ofisi ikiz bok yiyen sırtışları ve eşleşen güneş yanıklarıyla süslüyorlar

Baharın başından beri. Uzun 'öğle yemekleri' ve bodrum katındaki 'Üvey Kardeş' karatesi beni dışlanan kadın haline getirdi. Her ne kadar işyerinde cinsiyetçiliğin azaldığına inanmak istesem de, Rich bunun neden hala var olduğunun en iyi örneği. Rich, 'Mad Men' döneminde kulaklarının arkasını ıslatacak kadar yaşlı, bu da Başkan Yardımcılığı yarışında yerimi kazanmadan önce mahvolduğum anlamına geliyor.

Aralarındaki dostluk ve Rich'in yanımda duran penisli adamın bu pozisyon için daha iyi bir seçim olduğuna inanması nedeniyle pozisyonu alması yüzde yüz bir erkekler kulübü hareketiydi. Ben müşterilere kur yapmak ve kampanyalara öncülük etmek için sonsuz saatler boyunca çalışırken, Stuart her akşam saat tam altıda -hatta sıkışık zamanlarda bile- *aile önceliği* kartını çekerek yola çıkardı.

Sanki bu bir bahane.

Tamam, belki gençlik bakanı olması ve şehir içi bir programda koçluk yapması haftanın birkaç günü erken çıkması için bir bahane olabilir ama haftanın başka günleri de ofiste olabilir, benim çalıştığım saatlerde çalışabilirdi.

Her gece eve, ordudaki gazilerin görev sonrası topluma uyum sağlamalarına yardımcı olmak konusunda uzmanlaşmış bir psikiyatrist olan hamile eşinin yanına dönmek zorunda olduğu konusunda ısrar etse de bunun bir mazereti yok.

Stuart'ı siktir et.

Düzenli doğum kontrol hapı kullanıyor olmam ve golf vuruşum olmaması, buna layık olmadığım anlamına gelmez.

Ben sadece... bağımsızım.

Toplumumda önemli bir yer edinmek için bir aileye ya da iş dışında özverili bir amaca ihtiyacım yok. Saçma sapan iş etiğime ek olarak, zaman zaman ofise kahve getiriyorum. Ve ben bir çeşit inançlı biriyim. Sadece Pazar günü sabah 7'de uyanmanın yukarıdaki adama olan bağlılığımı pekiştirdiğine inanmıyorum.

Ayrıca, Stuart'ın çalışmadığı saatlerde çalışabilmek için uykuya ihtiyacım var.

Gülümsememi korumak ve uygun olduğunda başımı sallamak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken, bu düşünce tarzı yüzünden cehenneme gidebileceğimi fark ediyorum.

Şu anda kırgınım çünkü son üç hafta dünyada cehennem gibiydi. Daha yakın zamanda, Bay Mükemmel'in, golf oynayan, #lifeegoals, aile babası ve namuslu vatandaşın terfimi ve yaşama nedenimi kaptığını duyurması nedeniyle. Bu haber sadece kaybetme serimin yakın zamanda sona ermeyeceğini doğruladı.

Son zamanlarda benimle aynı şansa sahip olan herkes, özellikle de Stuart'ın bu pozisyonu ne kadar hak ettiğini duyduktan sonraki son birkaç dakikadan sonra biraz hırçın ve bıçaklanmış hissedecektir. Bu, son üç haftadır kürek kürek yediğim boktan dondurmanın üstündeki acı, lanet olası maraschino kirazıydı.

İdrarlarını yaparken isimlerini heceleyebildikleri için birbirlerini tebrik eden iki adamın arkasındaki geniş ve boş ofise bakarken içimdeki kızgınlık daha da artıyor. Şirkete başladığımdan beri özlemini çektiğim ve uğruna kıcımlı yırttığım bir ofis. Yıllarca alanımın zirvesinde olmak, tanınmak için çabaladım. Ama son zamanlarda hayat bütün yumruklarını boğazıma indirdi.

Her şey tam üç hafta önce, sabah koşumda köpek bokundan kaçarken geçirdiğim bir kaza sonucu kırılan ayak parmağımla başladı. İroninin hastalıklı bir cilvesi olarak, aynı köpeğin hediyesi olduğuna şüphe olmayan taze sidikle kaplı bir yangın musluğuna ayak parmağımla atladım. O andan itibaren hayatımın *her alanında* yavaş ilerleyen bir tren enkazı oldu.

Ayak parmağımlı kırdıktan tam bir hafta sonra, Kyle'ın prezervatifi kırıldı. Bu histeriye yol açtı, *benim* histerime. Gerekçem mi? Flört ettiğim adam gözüme hoş geliyordu ama açık ara farkla şimdiye kadar çıktığım en bilgisiz adamdı. Tarih öncesi rahmime ve asla gebe kalamama ihtimalime rağmen

İşimi şansa bırakmıyordum.

Sert mi? Kesinlikle.

Ama ayrılığımız şöyle bir şeydi.

"*Bunun işe yarayacağını sanmıyorum.*"

"Neden?"

"Çünkü farklı yerlerdeyiz."

"Anlamıyorum Whitney. İkimiz de benim dairemdeyiz."

Oyun bitti.

Bu oyunu oynuyordum çünkü ihtiyacım olmadığı zamanlarda ondan kaçmak çok kolaydı. Ona söylediğim *her* bahaneye inanırdı. Bir noktada, hangi bahanelerle kurtulabileceğimi görmek bir spor haline geldi. Kyle'la geçici olarak oynamak için çok iyi bir nedenim vardı çünkü tahminime göre sekiz inçlik en mükemmel penise sahipti ve onu kullanmakta mükemmeldi. Onunla bu kadar *uzun* süre, yine sekiz inç, kalmanın hayatımın bu aşamasında haklı olduğunu düşünüyorum.

Becerikli ve yetenekli bir kız olduğum için kendimle gurur duysam da, iletişim kurmadaki tam ve mutlak başarısızlığımız nedeniyle bu dinamikten vazgeçmek üzere değildim. Kyle ile romantizme ya da teşvik edici bir sohbete ihtiyacım yoktu. Ofiste geçen on iki saatlik bir günün ardından rahatlamaya ihtiyacım vardı. Kyle'ın iyi yanı neydi? *Her zaman* iyi bir ruh halindeydi. Keyfinin yerinde olması, *keyfinin* yerinde olmadığı hiçbir gecenin söz konusu olmadığı anlamına geliyordu. O benim insan tırmalama direğimdi. Ama prezervatif kırıldığında ve Joey'nin aptallaştırılmış *FRIENDS* versiyonuyla üremiş olabileceğim korkusu başladığında, bunu bitirmek zorundaydım.

Onu nesneleştirip bir kenara atmanın suçluluğunu, yürüyen bir dildoyla hamileliğe tercih ederim. Doğrusu, bazı geceler suçluluk duygusu kazanıyor. Rich ve Stuart'ın aşk festivalini görmezden gelirken, Kyle'ın onu hak eden birini bulması için dua ediyorum çünkü onun bağlılığının bir saniyesini bile hak etmedim. Entelektüel açıdan benim dengim olmayabilirdi ama sıcak, ilgili ve hazır ki bu da *yıllardır* bir ilişkiden alabileceğim en fazla şeydi.

Bir sonraki darbe, ayrılık sonrası eve dönerken arabam bozulduğunda geldi ve hızlı aramada sahip olduğum tek tamirci aslında sekiz inçlik Kyle'dı. Başkan Yardımcısı'nın açıklamasıyla maaşıma zam alır almaz değiştirmeyi planladığım bir araba.

Stuart ve Rich benden uzaklaşıp partiye doğru ilerlerken asistanım Zoe yanıma sokulduğunda, Stuart'ın yeni ofisine bir kez daha bakıyor ve artık değersiz olan yeniden dekore etme planlarımın yasını tutuyorum.

Zoe görüş alanımı takip ederek Rich'in elini Stuart'ın omzuna koyduğunu görüyor ve şarabımdan bir yudum daha yutarken boğazımda bir acı hissediyorum.

"Soyuldunuz. Bunu hak ettin ve buradaki herkes bunu biliyor. Stuart gezegendeki en iyi adam olsa bile."

Geçtiğimiz Mayıs ayında, mezun olduktan hemen sonra işe aldığım stajyer Zoe'ye dönüyorum. Yüz ifadesinden benim için gerçekten üzgün olduğunu anlıyorum ve bu beni biraz olsun rahatlatıyor. İki kadeh ucuz şarabın etkisiyle omuzlarım gevşiyor - çünkü Rich'in adaşı bir saçmalık ve adam ironik bir şekilde tanıdığım en ucuz piç kurusu - ona dönüyorum ve hayal kırıklığımı paylaşıyorum.

"Hiç 'ne anlamı var ki' diye düşündünüz mü? İstedığınızı elde ettiğinizde, sadece daha fazlasını istemeye başlarsınız. Yani, *hayatınız* boyunca çok çalışıyorsunuz ve bir şeyin peşinden gidiyorsunuz, sonra onu elde ediyorsunuz ve sonra ne oluyor? Belki de buna değmediğini fark edersiniz. Yani, *her şeyde* böyle olur zaten. Mükemmel erkekle tanışırsınız, tamamen uyumlu olursunuz ve sizi ilk öptüğünde ağız kokusu olduğunu keşfedersiniz. Ya da sonunda o çok beğendiğiniz ve almak için aylarca para biriktirdiğiniz ayakkabıyı alır ve giyersiniz, ancak gezegendeki en rahatsız topuklu ayakkabı olduğunu fark edersiniz. Yani, ne için? Sonuçta o topukluları giymiş olmanız kimsenin umurunda değil. Kendimizi sırt ağrısından kurtarmalı ve düz bir ayakkabı almalıyız.

vibratör çünkü günün sonunda elimizde kalan tek şey, karşılayamayacağımız rahatsız ayakkabıların kredi kartı faturası ve kaçınılmaz kalp ağrısıdır. Sanki... ne yaparsak yapalım ya da ne *istersek isteyelim*, hayal kırıklığına uğrayacağız ve sonra yaşlanacağız, kırışacağız ve sonra bilirsiniz..." Parmağımı boğazımda gezdiriyorum.

Yirmi üç yaşındaki asistanım, ben kışımın dibine yuvarlanırken saf bir dehşet içinde bana bakarken önemli ölçüde soluyor.

Çok uzak, Whit. Çok uzak!

Bana bile yabancı gelen bir Disney kötü adamı kıkırtısı çıkardığımda tuhaf bakışlar üzerime çevriliyor.

Güven verici bir eli omzuna koyuyorum. "Şaka yapıyorum. Şaka yapıyorum."

Rahatsız edici bir kahkaha ve ona eşlik eden bir yalanla beni şerefendiriyor. "Biliyorum."

Belli ki artık benden ya da benim için korkuyor. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim. Son altı ayda yakınlaşmış olsak da hangisinin daha kötü olduğunu çözemeyecek kadar utanıyorum.

"Merak etme, Zoe. Yükseklik korkum var, o yüzden bu gece çatıya çıkmayacağım. Çıkıyor musun?" Gençliğin, güzelliğin ve parlak bir geleceğin resmi olarak oyalanıyor. Umarım kin dolu dilimle lekelememiştir.

"Evet, erkek arkadaşım ile buluşacağım. Bu gece onun ailesine gideceğiz." "Yani iş ciddiye mi biniyor? Ailesiyle mi buluşacağız?"

"Evet, bu hafta oldu sayılır."

Bu konuda özür diliyor gibi görünmesi suçluluk duygumu daha da arttırıyor. Kendi asistanım çaresizliğimin derinliklerini görebiliyor.

"Bu harika." Ona en içten gülümsememi veriyorum. "Senin adına çok mutluyum." Gözlerindeki rahatlamayı fark etmemek zor. "Teşekkür ederim.

Heyecanlı ve gerginim."

"Buna gerek yok. Sana tapacaklar. *Şanslı olan o* ve bunu sakın unutma." Göz kamaştırıcı bir diş parıltısı daha. "Teşekkürler, patron."

"Zoe, milyonuncu kez söylüyorum, bana Whitney de." Karaoke mikrofonundan gelen sağır edici geribildirim sesi zemini patlatıp çoğu kişinin bir Uber çağıracağını duyururken partiye geri dönüyorum.

"Bu benim işaretim," diye şaka yapıyorum. "Tam arkadayım."

Zoe başını sallıyor ve her zaman elinde tuttuğu iPhone'u kısa bir süreliğine kaldırıyor. "Her ihtimale karşı telefonum açık olacak."

"Sakın buna cüret etme," diyorum sertçe. "Yapmayacağım. İzin al. Buna ihtiyacın olacak. Düşmüş olabiliriz ama *çıkmadık*." Bu ifadedeki sahte kabadayılığı ben bile duyabiliyorum. Benim kalkıp gitmem binayı terk etti ve ben de onu takip etmeye karar verdim.

"Mutlu Noeller, Zoe."

"Sana da. Bonus için de çok teşekkürler."

"Bunu hak ettin." Beni ele geçirmekle tehdit eden istenmeyen duygular yüzünden boğazımda oluşan sürekli yanma karşısında yapabildiğim tek şey bu.

Zoe hızla parlayan gözlerime başışıklık kazanmış gibi davranarak bana bir iyilik yapıyor ve son bir el sallayarak asansöre doğru yürüyor.

Orta yaş krizimin etrafından dolanarak ofisimden ceketimi alırken en yakınlarımla vedalaşıyorum. Gecikmiş çıkışımı yapmak üzere koridorda ilerlerken, grafik gurumuz Paula'nın "*Have Yourself a Merry Little Christmas*" şarkısının akla gelebilecek en kötü yorumunu söylemesiyle irkiliyorum.

Partiyi son bir kez daha tararken Sophie yanımda beliriyor ve bu sabahki adımlarımdaki özgüvene sahip olmaya çalışıyorum.

"Aman Tanrım, Whitney, buna inanamayacaksın!" Sophie, Paula'dan yükselen eşek sesine benzeyen feryatlarla eşleşen bir çığlık atma niyetiyle fısıldıyor. Tanrı'ya kimsenin onu kaydetmemesi için dua ediyorum çünkü yarın ayık kulaklarla bunu şantaja değer bulacağından eminim.

Sophie'ye dönerek ona sırtıyıyorum. "*Gördüm*. Benimle asansöre kadar yürü. Bununla başa çıkamam."

Sophie kıkırdıyor, başı dönüyor, çok sevdiğim alaycı arkadaşımın nadir çıkan bir ses. Ama alaycı arkadaşı, az önce aşık olduğu kızın enjekte ettiği bir metrelik dopamin iğnesi tarafından kısa süreliğine yutulmuş gibi görünüyor. Aşk insanlara bunu yapar.

Bir zamanlar bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum.

"Biliyorum. Sesi uyuşturucu almış bir eşeğe benziyor." İşte benim kızım.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Buranın çatısını uçurabileceğini biliyorsun ve uçurmalısın da."

"Zor pas." Işıltısını içime çekmek için ona bakıyorum. "İkinizi köşede toplanmış gördüm.

Dökülün." "Son bir e-posta gönderip kapattıktan sonra beni bir şeyler içmeye götürecek." Bir tane kapmak

Dağ gibi yeşil kreması olan büyük boy cupcake, asansöre doğru ilerlerken üzerinde duran Kutsal Neşeli Noel Baba kâğıdına bir fiske vuruyorum.

"Başta havadan sudan konuştuk, masumcaydı, ama birkaç dakika sonra... ikimiz de nihayet cazibenin etrafından dolanmaktan bıkmış gibiydik. Tam konuşacaktım ki benden önce davrandı... ve gah..." Neredeyse topuklarının üzerinde zıplıyor.

"Ne dedi?"

"Ne düşündüğümü merak etmekten yorulduğunu söyledi. Sadece, Tanrım, söyleyiş *şekli*di."

On dakika içinde ikinci kez gerçek bir gülümsemeyi başarıyorum. Görünen o ki, her gün karşılaştığım insanlar, hoşnutsuzluğumun kışının üç haftalık başlangıcının tam tersi bir etkiyi yaşıyorlardı.

Duygu beslemediğin bir erkek arkadaşındı. Ayak parmağın neredeyse iyileşti.

Yeni bir arabaya yıllardır ihtiyacın var, haftalarca değil. Stuart terfi aldı. Anlaşırsınız.

Kendimi daha iyi düşünmeye ikna etmeye çalışsam bile, son darbenin ağırlığı görmezden gelinemeyecek kadar ağır. "Güzel bir gece olacak gibi görünüyor. Senin adına çok mutluyum." Ben asansör düğmesine basarken Sophie bana endişeli bir yan gözle bakıyor.

"Terfi için çok üzgünüm. Eğer yardımı olacaksa, bir rock yıldızı gibi üstesinden geldin. Eğer bu gece bana ihtiyacın olursa, ben-"

"Sakın buna cüret etme. Yarın ilk iş Kuzey Carolina'ya gidiyorum ve hala toplanmadım.

Anlaştık. Senin adına gerçekten çok mutluyum ve bana mesaj atsan iyi olur." "Olur mu?"

"Olumlu. İyiyim, yemin ederim."

Jonathan ofisinden çıkarken partiye doğru bakıyor, gözleri kalabalığın içinde onu arıyor. İkimiz de Jonathan'ın etrafı tarayışını izliyoruz ve onun bedenindeki beklentinin sarsıldığını hissedebiliyorum.

"Git," diye ısrar ediyorum ve beni hızla kucaklıyor. Kekime dokunmamak için mücadele etmem gerekiyor. "Mutlu Noeller, Whit."

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve sarılmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu görmesinden çok korktuğum için duygularımdan sıyrılıyorum.

"Mutlu Noeller," diye mırıldandım. "Git erkeğini bul ve sakın bana mesaj atmayı unutma."

Gülümsemesiyle beni kör ediyor ve omuzlarını geriye atıp kendinden emin adımlarla Jonathan'a doğru yürürken tavrının değiştiğini görüyorum - kalçalarında hafif bir sallanma. Jonathan'ın gözleri ona takıldığında bakışlarının kaçırmadığı bir salınım, dudaklarında seksi, memnun bir gülümseme beliriyor.

Onunla birlikte bu anı yaşarken ona imreniyorum, gelecek metin için heyecanlanıyorum. Hoşnutsuz halime rağmen, asansör açılırken içimde eski bir parçanın -sürekli bu tür anları umut eden bir parçanın- bilince çıktığını hissediyorum.

İçeri girdikten sonra çantam ve teselli kekimle hokkabazlık yapıyorum ve kız kardeşimden gelen cevapsız bir mesajı görmek için telefonumu kontrol ediyorum.

Serena: Ne zaman geliyorsun? Yarın.

Serena: Buraya ne zaman geliyorsun? Ben geldiğimde.

Serena: Bana bir zaman ver.

Sinirlenerek parmaklarımı kurtarmak için kocaman keki ağzıma tıktırdım.

Bebek bakıcınızın ne zaman geleceğini merak mı ediyorsunuz? Bu yıl bu görevi büyükannene vermek gerekecek. Dikkat et, hep sarhoş olacağım.

Serena: Son zamanlarda çok şirret oldun. Sadece seni gördüğüm için heyecanlıyım. Ya da öyleydin.

Özür dilerim. Stuart'ın terfi aldığını yeni öğrendim. 😞

Serena: Bugün öğreneceğini unutmuşum. Ne kadar çok istediğini biliyorum. Çok özür dilerim. Teşekkürler.

Serena: Acele et ve buraya gel. Seni neşelendireceğim. Evi görene kadar bekle. Annem her şeyi yaptı. Harika olacak. Göreceksin.

Normalde ailemle vakit geçirme fırsatına balıklama atıldım, ancak bunu başarmak için taklit etmem gereken coşku miktarı nedeniyle hiçbir parçam önümüzdeki günler için heyecanlı değil. VP duyurusuyla birlikte sahip olduğum Noel coşkusu da uçup gitti. Aynı zamanda, ailemin beni çöküşümden kurtaracak şey olabileceğine dair içimde küçük bir umut ışığı beliriyor.

K. Heyecanlıyım. Seni seviyorum.

Ağzım kapasitesinin ötesinde doluydu, asansör kapısı açıldığında yüzümdeki fazlalıkları silmeye başladım. İçeriden gelen boğuk karaoke sesini duyduğumda, bir peçeteye birlikte lobi düğmesine basmayı unuttuğumu fark ediyorum. Sadece bu da değil, iş arkadaşlarımdan en çekici ikisi Jared ve Wes ile yüz yüze geldiğimde ağzımın ve çenemin tamamı neon yeşili krema ile kaplanmıştı. İkisi de Rich'in 'firmanın geleceği' diyerek bu yıl işe aldığı otuzlu yaşların başındaydı. Silahlarını ateşleyerek geldiler ve altımdan bir kampanya kaptılar. Müşteri ayrıldıktan sadece birkaç dakika sonra indirmekle tehdit ettiğim iki adam. Şimdi ben sincap fıstığı dolu ağzımdaki buzları öfkeyle silerken gözlerini kocaman açarak bana bakan iki adam - aşağılanmış. Ben bir kısmını yutmak için elimden geleni yaparken Wes utanç içinde gözlerini indiriyor.

Ortak parfümleri asansörü doldururken bir adım geri çekiliyorum ve ikisi de bana sırtını dönüyor.

Jared, L düğmesine basma gösterisi yapıyor, tuzlu bir dille konuşmadan önce gövdesi sessiz kahkahalarla titriyor.

"Terfi için zor bir fırsat, Collins."

Wes -ikisi arasında daha az acımasız olan- omzunun üzerinden bana bakıyor, bakışlarında acıma duygusu açıkça belli oluyor.

Bu dibe vurmak.

CHAPTER TWO

Bavulumu açıp yatağımın üzerinde beklerken, kutlama hazırlığı için üç ay önce aldığım şampanyayı patlatmak yerine dün gece açtığım şarabı yudumluyorum. Başkan yardımcılığı için aday olduğumu öğrendiğimde pahalı bir şişe almıştım. Birkaç yudum aldıktan sonra bekleyen banyoma dalıyorum, telefonum çaldığında vücudum rahatlamış bir şekilde mırıldanıyor. Sophies'in Jonathan'la ilgili yaklaşan güncellemesi nedeniyle dayanamayıp küvetin kenarından kaldırdığımda babamdan gelen bir e-posta zinciri daha görüyorum. Allen Collins -tıpkı annem gibi- Noel söz konusu olduğunda boş durmaz. Annemle babam söz konusu olduğunda tatil meraklısı demek yetersiz kalır.

Babamın bu yıl ciddi bir ajandası var ve hatta bir görev tanımı bile yaptı. Emekli olduktan sonra bu kadar yaratıcı olması beni şaşırtıyor. Şimdiye kadar aile tatilimizi öyle bir planladı ki, daha çok bir savaş planına benziyor. Google belgeleri onun son takıntısı haline geldi. Şimdiye kadar *dört tane* doldurdum. Bu geceki belge sadece karaoke müzik istekleri için. Organizasyon becerilerim ve işler büyük planlarıma göre gitmediğinde ortaya çıkan akıl sağlığı eksikliği için babamı suçluyorum. Bu yüzden kendimi uyuşturmaya çalıştığım ağır bir kayıp ve bu akşam kutlama yapıyor olmam ve muhtemelen Kyle gibi yeni bir yarı zamanlı çalışan arıyor olmam gerekirken yaşadığım acı. Kariyer hedefim balonu patlarken, önümüzdeki haftanın kaostan başka bir şey olmayacağını bilerek mümkün olduğunca uzun süre rahatlama modunda kalmak için savaşıyorum. Acıma küvetimde boğulmak için bir yanıt vermekten kaçınmak, gelen yanıtların çokluğuyla imkansız hale geliyor.

19 Aralık 2021

Konu: Collins Noel Karaokesi

Sevgili Clark,

Noel hindisi ya da jambonu gibi seçimlerin önemi hakkında bilgi toplarken iyi niyetli olduğunuzu biliyorum, ancak oğlum kelimenin tam anlamıyla elime sıçtı. Bu nedenle, iyi bir karaoke seçiminin önemini anlasam da, içimizden geldiği gibi davranmamız ve biraz yaşamamız konusunda ısrar etmeliyim. Spontane olmanın kimseye zararı olmaz. Şu anda gangster rap söyleme havasındayım. Yarın seksenlerden bir rock baladı gibi hissedebilirim.

Saygılarımla,

Oğlun gerçek bir *bokla* uğraşıyor.

Brenden Collins CEO

Networth Inc.

19 Aralık 2021
Konu: Collins Noel Karaokesi

Oğlum,
Zamanım yok diye söylenip durduğunuz onca zaman içinde formu doldurabilirdiniz. Bitir şu işi. Mazeret yok. Ve beni Clark Griswold ile kıyaslamayı bırak. Onun kık çenesi var. Ben çok çok daha yakışıklıyım.

Baba
Seni yaratan spermin donörü.

19 Aralık 2021
Konu: Collins Noel Karaokesi

Nasıl mesaj atılacağımı çö z e m e d i ğ i n ve her şeyin sonuna LOL eklediğin günleri özlüyorum. En iyisi,

Önemli olan tek sperm. Lütfen bunun benim ŞİRKET e-posta adresim olduğunu unutmayın. Brenden
Collins
CEO Networth Inc.

Sırada Serena var.

19 Aralık 2021
Konu: Collins Noel Karaokesi

Doldurdum baba. Seni seviyorum. -Serena O'Neal iPhone aracılığıyla gönderildi

19 Aralık 2021
Konu: Collins Noel Karaokesi

Serena,
Sen yan odadasın. Bana söyleyebilirdin. Baba.

19 Aralık 2021
Konu: Collins Noel Karaokesi

E-postalarımı patlatıyorsunuz. Cevap vermeyi kesin.
Serena tam bir pislik.

Saygılarımla,
Aile adını taşımaya layık tek kişi.

Brenden Collins CEO
Networth Inc.

19 Aralık 2021
Konu: Collins Noel Karaokesi

Henüz formunu almadım, evlat.

Allen Collins #BOSS

19 Aralık 2021

Konu: Collins Noel Karaokesi

Bu sosyal medya değil baba. E-postada hashtag kullanamazsın. LOL.
-Serena O'Neal iPhone aracılığıyla gönderildi

Brenden'den otomatik bir yanıt hemen açılır.

19 Aralık 2021

Konu: Collins Noel Karaokesi

Ben şu anda dışarı . ve ofis kadar Ocak 3. Lütfen e-posta benim asistan için daha fazla yardım- adriadillion@networthinc.com

Brenden Collins CEO
Networth Inc.

19 Aralık 2021

Konu: Collins Noel Karaokesi Mutlu

Bayramlar Adria,

Oğlumun basit bir formu doldurma konusundaki yeteneksizliği ile ilgili olarak yazıyorum. Bu noktada üniversiteden nasıl mezun olduğunu ve bir CEO koltuğuna oturup maaş almak için gerekli pozisyonu nasıl elde ettiğini bilmiyorum. Lütfen ekteki Google belgesine bakın ve doldurmasına yardımcı olun. Bu zaman açısından hassas bir konu, bu nedenle bu acil meseleyi çözme konusundaki yardımınız için minnettarım.

Saygılarımla,

Allen Collins
Collins'in her şeyinin başkanı
#fillouttheformson
#imashamedyourethewinningsperm

Günün ilk gerçek kahkahasını atıyorum ve Brenden'in oraya gittiği için babamın kışına tekme basacağını bildiğimden telefonu kapatıyorum. Bir dakika sonra Adria'nın cevabı geldiğinde su altından çıkıyorum.

19 Aralık 2021

Konu: Collins Noel Karaokesi Sevgili

Bay Collins,

Ne talebinize ne de şikâyetinize şaşırdım. Oğlunuzun kendi kendine şişen bir egosu var ve bu da onu evde sık sık tehlikeye atabiliyor. Karısının en iyi arkadaşı ve evli kalmalarının tek nedeni olarak, ona tamamen sempati duyuyorum. Ayrıca, onu sık sık

Seksenli yılların eski kız gruplarını çalıyor ve geçen hafta sanırım Heart'tan bir şeyler söylüyordu. Bu ilginç bir seçim olmalı. Herkesin hoşuna gideceğini düşündüğüm birkaç seçkin şarkıyla onun adına belgeyi dolduracağım. Utancınız için tüm sempatiimi sunuyorum.

Adria Dillion
Kıdemli Asistan, Networth Inc.

19 Aralık 2021
Konu: Collins Noel Karaokesi

Noel iptal edildi. Adria kovuldu. Umarım mutlusundur Clark. Brenden

Collins
CEO Networth Inc.

19 Aralık 2021
Konu: Collins Noel Karaokesi

Heart ve The Bangles mı? Gerçekten mi, evlat? Toplarınız

nerede? Allen Collins
İki kız babası

İyice eğlenmiş ama meşgul olmamaya karar vermiş bir halde giderin fişini çekiyorum, kurulanıyorum, giyiniyorum ve toplanmadan önce formu dolduruyorum. Bavulumu kapıya kadar taşıdıktan sonra cansız daireme bakıyorum ve ailemle geçireceğim zamanın işleri yoluna koymak için tam da ihtiyacım olan şey olduğuna karar veriyorum. Tam televizyonu kapatacakken, bir reklamın arka planında Judy Garland'ın "*Have Yourself a Merry Little Christmas*" şarkısı çalıyor. Bunu bir işaret olarak kabul etmeye karar verdim. Dibe vurmanın iyi tarafı, bundan sonra her şeyin daha iyiye gidebileceği... değil mi?

CHAPTER THREE

Büyükannemle büyükbabamın kulübesinde son bulan kısa yoldan sağa döndüğümde, tepenin dikliği ve arabamın dağlık araziyle başa çıkamayan eski bir bok parçası olması nedeniyle motorum protesto için sızlanıyor. Aptalca bir şekilde, Tennessee sınırında Kuzey Carolina'ya geçtiğimde çok erken kutlama yaptım. Güvenli bir şekilde park etmeme otuz saniye kala, kutlamanın erken olduğunu hatırladım.

"Hayır, Tanrım, hayır, hayır!" Eğim beni tekrar koltuğuma yapıştırırken motor buhar çıkarmaya ve durmaya başlıyor, tam o sırada solda, uçurumun kenarından sadece birkaç metre uzakta tünemiş kulübeyi görüyorum. Bir şekilde geri kayacağım korkusuyla binlerce dua gönderiyorum ve mucizevi bir şekilde keskin sola dönmeyi, bir başka dik yokuşu çıkmayı ve araba yoluna girmeyi başarıyorum.

Kalbim küt küt atarken, hayalet gibi beyaz parmaklarımı direksiyondan sıyırıp rahat bir nefes alıyorum; aylar önce yeni bir araba almam gerektiğini biliyordum ama boşuna beklemişim. Terfimin ardından maaşıma yapılan zamla birlikte, deri koltuklu, neredeyse kendi kendine gidebilen, pırıl pırıl yeni bir SUV almayı planlıyordum.

Yönetici maaşımla iyi bir yaşam sürmeme rağmen, açıklanamaz bir nedenden dolayı sedanı güvenilir yıllarını çoktan geride bıraktım.

Altı saatlik yolculukta topladığım umut dolu sabah, tıpkı kaputumun her yanından sızan duman gibi buharlaşırken, otomobilin kendisi varlığını ve birlikte geçirdiğimiz zamanın sona erdiğini ilan ediyor. Rahat bir nefes alarak koltuğuma geri yaslanıyorum ve yavaşça nefes veriyorum. Yolcu koltuğunun arkasına uzanarak erzak kutumu karıştırıyor ve en yakınimdaki şişeyi kavırıyorum. Silahımı kuşandıktan sonra kapağını açıyorum ve sinirlerimi yatıştırmak için bir ağız dolusu sıcak Jack Daniels içiyorum.

İki hafta. Bir eylem planı oluşturmak ve yeni bir kariyer hedefine karar vermek için iki haftam var. Bu günlerin altısını, söz konusu planları yapma baskısından beni uzaklaştırmak için burada ailemle geçireceğim. Bu altı günün her birini, topuklu ayakkabılarımı giyip ofiste yeniden olmayı umduğum güç merkezi olarak adım atma fikrini görmezden gelmek için kullanacağım.

Yine de şu anki dehşetimin büyük bir kısmının bir kez daha *yalnız* gelen tek aile üyesi olmamdan kaynaklandığını inkar edemem.

Bay Doğru hiç gelmedi ve dün gecedan sonra, asla olmayı umduğum kariyer kadını olamayacağımı fark ettim. Çünkü bu konuda başarılı olsaydım, en azından yeterli bir mazeretim olurdu.

özel hayatımda başarısız olmak için bir sebep.

Hiçbir kız her şeye sahip olamaz, değil mi?

Ve beyaz atımın ölümüyle, resmen Bridget Jones'un fakir adam versiyonu oldum. Ancak hayatımın aşkıyla çirkin bir Noel kazağı giyerek tanışmayı beklemiyorum ya da yakın gelecekte iki muhteşem İngiliz erkeğin sevgim için sokak kavgasına tutuşması için kendimi alkol ünitelerinden vazgeçerken görmüyorum.

Keşke.

Kapağı yerine takıp bir nane şekeri atıyorum ve ilk Yeni Yıl kararımı zihnime not ediyorum.

"Acıma partisi bitti, Whitney. Yeni bir araba ve ona uygun bir çift topuklu ayakkabı alacaksın.

Eldivenler yukarı.

Sallanarak geri geleceksin."

Jack beni ısıtırken, kulübeyi inceliyorum, görüntüsü bana beklenmedik bir teselli veriyor çünkü *tam olarak* hatırladığım gibi.

Hepimiz burada toplanmayalı çok uzun zaman oldu. Noellerimiz genellikle Serena ve benim hâlâ yaşadığımız Nashville'deki ailemin evinde geçer. Kardeşim Brenden, bir yıl önce Nashville'den ayrılarak ailesini, yani *hayatını* Charlotte'a taşıdı ve şirketini en çok fatura kesen müşterilerinin çoğunun yaşadığı şehrin dışına kurdu.

Yetmişli yıllarda inşa edilmiş, iki katlı A-Frame'de bir araya geldik ve önümüzdeki altı gün boyunca burada toplanacağız. Nostaljiyle göğsüm sıkışırken, Joe dedemin sesi kafamın içinde net bir şekilde çınlıyor.

"Zor zamanlar geçirdiğinizde, sorunlarınız gözünüzü kör ettiğinde, açıklanamaz şeylerle dolu uçsuz bucaksız bir galaksinin ortasında yüzen bir gezegende olduğunuzu ve sizi ona bağlayan tek şeyin göremediğiniz görünmez bir güç olduğunu hatırlayın."

"Yerçekimi," diye fısıldıyorum usulca, kulübenin etkisi büyükannemle büyükbabamın içeride beni karşılamayı beklemedikleri bilgisine merhem oluyor. Büyükannem ve ben bir daha asla, büyükbabam onun yanında uyumlu koltuğunda uyuklarken uzun bir sohbet yapmayacağız.

Kış mevsimi manzaraya çoktan zarar vermiş, çalılıkların ve çevredeki arazinin büyük bir kısmı önceki karlardan dolayı cansız kalmış, ancak cazibesi her zaman mevcut. Dışarıdan bakıldığında, büyük, dik çatısı ve geniş pencereleriyle bir bakıma görkemli, büyük bir kulübe gibi görünüyor. Bir dizi ahşap basamak verandadan koyu renkli meşe kapıya kadar uzanıyor. Beyaz ışıklar çatının her köşesini süslüyor ve hiç şüphesiz babamın özenli uygulaması nedeniyle daha çok zencefilli bir ev gibi görünmesini sağlıyor. Dışarıdan bakıldığında bir peri masalına ev sahipliği yapabilecek gibi görünüyor, ancak kulübenin duvarları içinde benim için herhangi bir kurgu eserinin yaklaşabileceğinden çok daha değerli anılar var.

Tennessee'deki aile evimizin yanı sıra, çocukluğumun büyük bir kısmı burada, Kuzey Carolina'da geçti. Brenden, Serena ve ben birçok yazı arka bahçede kamp yaparak geçirdik. O geceler, dördümüzün Büyükbaba Joe'nun hikayelerinin esiri olarak yıldızları seyretmemizden ibaretti.

Büyükbabam bilge bir adamdı; sıcak, akıllı başında, komik, rahat. Küçüklüğümüzden itibaren hayat felsefesini kafamıza kazımak için elinden geleni yaptı.

Ve son birkaç aydır bunu unutmuştum. Kız kardeşim ve ailemle arama mesafe koymak için işimin arkasına sığınyordum çünkü -hayatımın bu noktasında- kendimi biraz yönsüz hissetmeye başlamıştım. Kardeşim bir eyalet ötede yaşadığı için ondan uzak durmak kolay ama Serena Nashville'deki evime sadece yarım saat uzaklıkta yaşıyor. Ve küçük kız kardeşinin hayatının her alanında neler olup bittiğini bilmesi gerektiği anlamında talepkâr.

Serena'nın canavar SUV'una bakarken, içeri adımımı attığım anda kaosu başlayacağını bilerek sakinleştirici bir nefes veriyorum. Adım varlığımın felaketi haline gelecek ve Serena'ya göre, burada

ikamet ettiğim sürece 'yardım' olarak kabul edileceğim.

"Kes şunu. Onları seviyorsun. Şimdi dikkatini dağıtmalarına izin ver."

Tam kapı koluna uzandığım sırada ön kapı açılıyor ve annemin eli bir gel-gel hareketiyle dışarı fırlıyor. Beni aradığını bilmek kalbimi ısıttı.

Kıkırdayarak emniyet kemerimi çözüyorum ve tam o sırada verandadan dışarı çıkıyorum, yüzünde hoş ve iç ısıtan bir gülümseme.

"Buraya gel, tatlı bezelye." Kendimi onun açık kollarına bırakmadan önce yorgun bir şekilde merdivenleri tırmanırken takma adımın sesi beni neredeyse harekete geçiriyor.

"Selam anne." Elizabeth Arden'ın Kırmızı Kapı'sı ve karamela karışımı kokusunu içime çekiyorum.

Derin nefes alarak onu kendime sıkıca sarıyorum.

"Bu çok güzel bir sarılma," diye mırıldanıyor, "hayat canına mı okudu evlat?" "Tahmin bile edemezsin."

"Yerçekimi."

"Yerçekimi," diye iç çekerek cevap veriyorum, onu sıkıca kavrayarak. "Ben de Joe Dedemi düşünüyordum."

"Pencereden bile dünyanın yükünü omuzlarında görebiliyordum. Araban, tatlım, *sigara* mı *içiyor*?"

"Nalları dikti," diye mırıldanıyorum kazağının omzuna doğru. "Arabayı çektireceğim."

Kaşlarını çatarak geri çekiliyor. "Kahretsin. Belki baban tamir edebilir." "Hayır, sorun değil. Zaten yeni bir tane alacaktım. Zamanı geçti." Bana baktı ve

Endişe.

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Zor bir ay oldu. Burayı görmek ve onların burada olmadığını bilmek beni biraz duygulandırdı. Onları özlüyorum." Arabama doğru bakarken annemin profilini inceliyorum. Altmış bir yaşında olmasına rağmen hâlâ güzel, zahmetsizce öyle. Saçlarını hayatında bir gün bile boyatmamış ve buna rağmen hala ağırlıklı olarak sarı. Göz rengim ve minyon yapımla birlikte bu yönden de ona çekmişim. İkimiz de kısa boyluyuz, ikimiz de 1.80 boyundayız. Annem çok fazla zahmete girmeden harika görünse de, artık beni prezentabl göstermek için alet çantamın her parçasını kullanmam gerekiyor.

Otuz sekiz yaşında olmama rağmen hâlâ bir ya da iki şapka numarası yapabiliyorum, ancak güneşli ve nemli günlerim çoğunlukla geride kaldı. Annem araziye -çocukluk evine- bakıyor ve ben onun zihninde iki kat fazla anının yüzdüğünü hayal edebiliyorum.

Büyükbabam ve büyükbabam bir tür *Not Defteri*'nden çıktılar. İki yıl önce Joe Dede vefat etti ve birkaç gün sonra, annemi teselli ettikten sonra Büyükbabam de ona katıldı. Bize doğal nedenlerle öldükleri söylendi ama hepimiz daha iyisini biliyorduk. Elli bir yıllık evlilikten sonra, birbirleri olmadan yaşayamazlardı. Hepimizi yıkıma uğratsa da birlikte gitmeleri bizi teselli etti.

Annem yanımda duruyor, buz gibi bir rüzgâr eserken düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyor. "Sen iyi misin, burada olmak?" Cenazeden bu yana hiçbirimiz kulübeye dönmemiştik, ondan önce de yıllar geçmişti. Normalde büyükbabam ve büyükbabam Nashville'e giderlerdi çünkü hepimiz bir dönem orada yaşamıştık. Büyükbaba Joe'nun araba kullanması bizi ölümüne korkutsa da seyahat etmekten çekinmediklerine yemin ederlerdi.

"Buraya ilk geldiğimizde biraz hüzünlendim ama evde olmak güzel. *Doğru* hissettiriyor. İçeri gel," omuzlarını ovuşturuyor, "hava buz gibi."

Onu peşime takarak eve giriyorum ve karşımdaki manzara karşısında nefesim kesiliyor. "Ah, anne! İnanılmaz görünüyor!"

"Öyle mi?" Benimle birlikte evi inceliyor, ben her şeyi kavrarken yüzünde gurur dolu bir gülümseme beliriyor. "Annem gibi yapmaya çalıştım ama onun yaptığı gibi yeniden yaratabileceğimi hiç sanmıyorum."

Büyükannem tatil dekorunda dokunulmadık hiçbir şey bırakmadı ve her yıl her bir süsleme kutusunu mutlaka boşalttı. Eğer çöp kutusunda başıboş bir fiyonk kalmışsa, onu değerlendirirdi. Burada, Kuzey Carolina'da geçirdiğimiz Noeller büyülü olmaktan başka bir şey değildi. Şimdi girişte dururken, çevremden tamamen etkilenmişken, havadaki tanıdık narenciye ve baharatı içime çekerken de aynı şeyi hissediyorum.

"Sana hiç tüm dolap kapaklarını ve sehpaları ambalaj kâğıdına sardığı zamanı anlatmış mıydım?" Annemin gülümsemesi genişliyor ve ben başımı sallıyorum. "Anlattı mı?"

"Kulağa çılginca geliyor, biliyorum ama harika görünüyordu. Bu işte çok iyiydi."

"Bu kadar mütevazı olma. Sen de öylesin. Kesinlikle mükemmel." Tüm övgüler anneme. Zamanda geri gitmişim gibi hissediyorum. Girişte durduğumuz yerin hemen sağında, ikinci kata çıkan merdivenin tırabzanı gerçek çelenklerle, çobanpüskülleriyle ve yavaş yavaş sönen beyaz ışıklarla kaplanmış. Hemen ileride mutfağa giden uzun bir hol var. Girişin solunda katedral tavanlı geniş ve rahat bir oturma odası yer alıyor. Evin uçurumun üzerinde yer aldığı noktadan manzara, caddenin tam karşısındaki karla kaplı dağ nedeniyle muhteşemdir.

Mobilyalar biraz eskimiş olsa da, aşırı doldurulmuş ve rahattır, bu da yaşanmış ve rahat hissettirir. Salonun karşısındaki duvarın büyük bir kısmını odunla yanan büyük bir taş şömine kaplıyor. A-çerçeveli pencerelerden birinin hemen yanında, yayından gövdesine kadar pırıl pırıl ışıklarla kaplı devasa bir çam ağacı oturuyor, yanında hazırlık olarak istiflenmiş süs eşyaları küvetleri var.

Tüm ev Noel'e bürünmüş, bir karnaval gibi aydınlatılmış ve kırmızı, yeşil, gümüş ve altının çeşitli tonlarına bürünmüştür.

Oturma odasının hemen karşısında, özenle dekore edilmiş büyük bir yemek masasının üzerinde tavandan sarkan büyük boy süs eşyaları yer alıyor.

Gururla sırtarak, bunun hissini içime çekiyorum. Martha Stewart'ın Ruby Collins'ten aşağı kalır yanı yok.

Nat King Cole açık ateşte kestaneler hakkında mırıldanırken anılar içime doluyor. Düzenle ilgili her şey bana her şeyin çok daha basit olduğu, hayatın çok daha kolay olduğu bir zamanı hatırlatıyor. Hayatımın büyük bir kısmının, üzerinde düşünmekten ziyade dört gözle bekleyeceğim bir şey gibi görüldüğü zamanları. Hayatımı değiştirecek kararlar o kadar da kesin değildi, çünkü sanki dünya kadar zamanım varmış gibi hissediyordum.

Duygu ve mutlulukla parlayan gözlerle anneme dönüyorum, o da bana bakıyor, yüz ifadesi verdiğim tepkiden duyduğu memnuniyetle aydınlanıyor. Konuşurken sesim titriyor. "Anne..."

"Sanki buradalar, değil mi?"

"Ben böyle hatırlıyorum." Onu kendime çekiyorum ve tekrar sarılıyorum, küçük bir hıçkırık kaçıyor benden. "Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum."

"Oh, Tatlı Bezelye, ben de. Mutlu Noeller. Seni özliyordum."

"Mutlu Noeller. Son zamanlarda pek arayamadığım için de özür dilerim." Rahatlamış ve gelecek günler için daha heyecanlı hissederek annem ve ben kendimizi toparladık, duygularımızı sildik, yüzlerimizde ikiz gülümsemeler vardı ki yukarıdaki çatı katından bir çığlık geldi.

"Onu geri ver, hemen!" Gracie, dokuz yaşındaki yeğenim çığlık atıyor. Hormon patlamasının eşiğindeki çoğu tek haneli çocuk gibi, o da daha çok otuzun eşiğinde gibi davranıyor... ta ki eriyene kadar.

"Ve işte böyle. Bir içkiye ihtiyacım var," diyor annem gözlerini devirerek.

"Ben seni korurum," diyorum. "İçkiden beni sorumlu tutmak akıllıca bir hareket."

Gracie, "Onu geri ver," diye bağırıyor ve o zaman yalvaranın kız kardeşim olduğunu fark ediyorum.

"Anne,

Lütfen, buna ihtiyacım var."

"Buraya gelirken bunu konuşmuştuk, cep telefonu yok. Büyükannem ve büyükbabam hazır

bulunmamızı istiyor.

Zaten buradaki resepsiyon da berbat."

Gracie'nin ellerini kalçalarına koyduğunu hayal edebiliyorum. "Ne yapmam gerekiyor!?"

"Birincisi, hemen sessiz ol. İkincisi, bilmiyorum evlat, belki de

aile?"

"Hayatımı mahvediyorsun!"

"Bu bir gelenek, demek ki bir şeyleri doğru yapıyorum."

"Baba!" Gracie inliyor ve kayınbiraderim Thatch cevap verdiğinde gülümsüyorum. "Bu işe karışmamın imkanı yok. Bağırmayı kes Gracie ve anneni dinle."

"İşte başlıyoruz," diye iç geçiriyorum sırtarak. Cırtlak sesleri çözmek imkânsız hale gelince annem ve ben hep birlikte irkiliyoruz.

"Sanırım burada olduğumu duyurmadan önce mantar bulutunun dağılmasını bekleyeceğim. Babam nerede?" "Dışarıda daha fazla ışıkla uğraşıyor. Her şeyi asana kadar tatmin olmayacak.

kulübede. O eski merdivenden çoktan düştü." Başını sallıyor. "Kıçının yarısı mor." "Bu görsel olmadan da yapabilirdim."

Annem gülüyor ve omzuyla beni dürtüyor. "Ben de tam yemeğe başlamak üzereydim." "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, lazanya. Dün gece hazırlamıştım. Neden içkileri ve bavulunu alıp yerleşmiyorsun?" Yüzünü buruşturdu.

"Ne?"

"Tavan arasındasın. Üzgünüm, erkek ve kız kardeşinin çocuklarla daha fazla alana ihtiyacı var ve..." "Sorun yok. Raggedy Ann ve Andy odasındaki yerimle barıştım."

Gözleri yumuşar. "Tatlım, bu bir ceza değil. Sadece odaya ihtiyaçları var."

"Endişelenme. Seve seve alırım." Son birkaç dakika içinde ruh halim dramatik bir şekilde düzeldi. Gracie yukarıdan, cam kırılmalarının bir oktav altında çığlık atarken bile.

"Anne, bunu bana yapamazsın!"

Annem fısıldayarak bana doğru eğildi. "Daha yeni ilk dersini aldı." "Ne!?"

Daha dokuz yaşında."

"Tanrı'nın bir espri anlayışı var, değil mi? *Dün gece* anladı."

"Harika."

"Oh, ve kardeşin birini getiriyor."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Bunun sadece aile arasında olacağını sanıyordum."

"Birlikte çalıştığı bir adam. Görünüşe göre çok iyi arkadaş olmuşlar. Onu çalışma odasına yerleştirdik."

"Noel'deyiz ve o buraya *başiboş* birini mi getiriyor?"

"Brenden için başiboş değil."

"Lütfen bunun bana tuzak kurma girişimi olmadığını söyleyin."

"Keşke, ama kardeşiniz o kadar da ileri görüşlü değil. Görünüşe göre Eliot, sanırım adı buydu, Noel'i *yalnız* geçirmeyi planlıyormuş. Bu gerçekten üzücü. Bir tane daha bize zarar vermez ve tatil için bir iş arkadaşının evine geldiğinde kendini iyi hissetmiyor olmalı. Düşünebiliyor musunuz? Bu yüzden ona hoş karşılandığını hissettireceksin, beni duyuyor musun, Tatlı Bezelye?"

"Başka bir şey olacak mı Ruby? Bana Noel Baba'nın gerçek olmadığını mı söyleyeceksin?" Büzülüyor.

"Oh, hayır. Hayır. Hayır."

"Teyzen Çarşamba günü günü bizimle geçirmeye geliyor."

"Oh, hadi ama!" Ellerimi havaya kaldırdım. "O bombayı ikinci içkiye saklamalıydın."

"Eğer *ben* babanızın kız kardeşine bir öğleden sonra tahammül edebiliyorsam, siz de edebilirsiniz. O babanın yaşayan son akrabası ve hepimiz çaba göstermeliyiz. Zaman çok değerli ve ayrıca bugün Noel."

"Doğru."

"Bak, başlıyor." Onun görüş açısını takip ederek oturma odasındaki pencere duvarına gidiyorum ve donmuş zemine doğru akan büyük kar tanelerini görüyorum.

"Hava durumu spikeri devam etmeyebileceğini söyledi ama umarım bu turda devam eder de beyaz bir Noel geçiririz." Gracie üstümüzde tamamen erimeye başladığında annem hayallere dalmadan önce nefes veriyor.

"Baba, lütfen telefonumu almasına izin verme!"

Annem iç çekti. "Eşyalarını topla ve gerçekten yağmaya başlamadan önce içeri girsen iyi olur. *lütfen* içkiyi unutma."

"Mümkün değil."

CHAPTER FOUR

Bavulumu kız kardeşimin ikinci kattaki kavgacı ailesinin yanından gizlice geçirdikten sonra dik basamakları tırmanarak çatı katındaki küçük yatak odasına çıkıyorum. İkiz yatağa doğru yürüyüp bavulumu şiltenin üzerine bırakıyorum ve annemin çocukluk bebekleri Raggedy Ann ve Andy'ye yastıkların üzerinde oturdukları yerden bakıyorum. Parmaklarımı Raggedy Ann'in iplik saçlarında gezdirirken, dört neslin bu kulübede anılar biriktirmiş olması içimi ısıtıyor.

Benim için aile, yerçekiminin tanımıdır.

Bavulumu bıraktıktan sonra, paketlenmiş hediyelerimi içeri taşıyor ve ağzına kadar içkiyle dolu kutuyu mutfığa taşımadan önce onları ağacın altına düzgünce yerleştiriyorum.

Annem kocaman bir tepsi lazanyayı fırına sürerken omzunun üzerinden "Çok yaşa kızım," diye sesleniyor.

"Yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?"

"Hayır evlat, kendine bir içki hazırla ve gidip babana merhaba de."

"Peki, hanımefendi."

Kendime sert bir buzlu viski ve biraz da kola koyduktan sonra babamı bulmak için yola koyuldum. Teyze olmak hayatımın en büyük ayrıcalıklarından biri ama yeğenlerimle birlikte bir evde günlerce komuta altında olmak bambaşka bir hikâye. Saklanacak bir yer yok ve ben daha olaysız ve sakin bir ev yaşamına alışkınım. Bu anlamda, ben gerçek bir yaşlı hizmetçiyim.

Jack'ten sağlıklı bir yudum alarak mutfaktan bitişikteki çalışma odasına geçiyorum ve sürgülü cam kapıdan çıkıyorum. Evin sağ tarafını çevreleyen devasa verandaya adım atarak, yumuşak homurtuların sesini takip etmeden önce caddenin karşısındaki dağ manzarasını seyre dalıyorum. Babamın alt yarısını bir merdivenin üzerinde, çatının alçak noktasına ışıkları zımbalarken buluyorum.

"Selam babacığım," diye selamlıyorum onu ve çatının örtüsünün altına giriyor; kar, kaplanmış omuzlarının üzerinden durmadan düşüyor, yüzünü aydınlatan bir gülümseme var. "Hey, tatlı bezelye. Yeni mi geldin?"

"Evet, efendim. Neden daha fazla ışık diziyorsun? Onları bir hafta içinde sökmek zorunda kalacağınızı biliyorsunuz."

"Joe böyle olmasını isterdi." Babam ayı gibi bir adam, iri yapılı, iri elli, belirgin yüz hatları olan, annem ve benimle tam bir tezat oluşturan bir adam. Merdivenden inerken profilini inceliyorum ve bir zamanlar ölümsüz ve yenilmez olarak gördüğüm adamın gerçek yaşlanma belirtileri göstermeye başladığını fark ediyorum. Bu, onun kısa sarılışını benim için paha biçilmez ve yolculuğa yüzde yüz değer kılıyor. İşte bu

Ta ki içkimi alıp kendisininmiş gibi geri fırlatana kadar.

Bardak boş, buzun bir kısmını ağzına alıyor ve içkiden çekebildiği kadarını çekiyor. "Annen yemekten sonraya kadar içki içmeme izin vermiyor, *cadı*."

"Biraz stresli hissediyor musun baba?" Bir damla daha içmek için bardağı tekrar boşaltırken gülüyorum. Bardağı kuruturken bir zürafa gibi dilini çıkarmasını bekliyorum.

"Hayır, bunu neden soruyorsun?"

Gracie'nin sesi üstümüzdeki pencereden yankılanırken kaşlarımı kaldırıyorum.

"Peki," dedi suçlu gözlerini benimkilere kaldırarak. "Gracie'den kaçabilmek için meşgul numarası yapıyorum. Dün arabayı çektiklerinden beri kız kardeşine bağırıp duruyor."

Ağzını siliyor ve korku dolu gözlerini omzumun üzerinden geçirerek sesini alçaltıyor. "O benim ilk torunum ve onu seviyorum. Tanrı biliyor ki seviyorum, ama içinde lütuf kelimesi geçen herhangi bir isim onun için doğru karar değildi."

Azarlamama rağmen gülüyorum. "Baba!"

"Ne? O berbat biri. Tek yaptığı mızmızlanmak ve kız kardeşinle annene emirler yağdırmak." Boş içkisinden son bir yudum alır. "Teşekkürler, Sweet Pea. Buna gerçekten ihtiyacım vardı."

"Görünüşe göre."

Bana baktı. "Güzel ve sağlıklı görünüyorsun. İşler nasıl gidiyor?"

"Dürüst olmak gerekirse, oldukça boktan. Sevmediğim bir adamdan daha ayrıldım ve hak ettiğim bir terfiyi alamadım. Oh, ve arabam nalları dikti."

"Yerçekimi," diye hatırlatıyor bana.

"Biliyorum ve inan bana, her geçen dakika daha da minnettar hissediyorum." Hızla yağan karla örtülmeye başlayan güvertenin kenarından geçip uçurumun kenarındaki geniş bahçeye bakıyorum.

"Büyükbaba Joe'yu özlüyor musun?" Babam ve büyükbabam, babam henüz on dokuz yaşındayken annemle kaçmasına rağmen çok iyi arkadaşlardı. Ailem Nashville'e taşınmadan önce büyüdükleri bu küçük kasabada tam bir skandaldı. Ve Triple Falls her anlamda küçük bir kasaba. Görünüşe göre burada çok az sır saklanıyor.

"Joe'yu her zaman özlüyorum. Benimle, kardeşinin yapamayacağı kadar bilgisayar delisi olduğu şeyler yaptı. Kayınbiraderinden de hiç bahsetmeyeyim."

"İşte burada sınırı çiziyorum baba. Thatch bir *azizdir*. *Serena*'yla evlendiğini hatırlatmama gerek var mı? Karısı ve çocuklarıyla ilgilenmekten başka bir şey yapamıyor. Ayrıca bu ailede en sevdiğim kişi."

"Evlendi." "Aynen öyle."

İkimiz de kıkırdıyoruz.

"Bana yardım etmek yerine yukarıda kız kardeşinle saklanıyor." "Sen kızından saklanıp aile dedikoduculuğu yaparken."

Homurdanıyor. "Saçmalıklarımı yüzüme vuracak bir kadına ihtiyacım varsa, gider annenle sohbet ederim. Şimdi izin verirseniz, yapmam gereken gereksiz şeylerin listesini çıkarmadan önce işimin başına dönmem gerekiyor." Kısa bir süre bana sarıldıktan sonra yeni bir kutuyu açıyor.

"Ev olağanüstü görünüyor baba. Harika bir hafta olacak."

"Ne harika olurdu biliyor musun?" Boş bardağıma doğru başını sallıyor. "Bana bundan biraz daha getirmen."

"Merdiven sandığın o ölüm tuzağını kullanmayı planlarken olmaz. Cidden baba, o şey her an patlayabilir."

"Bir ökü z kadar güçlü. Bunca zaman dayandı."

"Ömek olarak. Ona güvenmiyorum. Eğer onu kullanmayı bırakırsan hemen hırdavatçıya gidip daha güvenli bir şey alacağım."

"Mükemmel yaptı, değil mi?" Güvenli ği için yalvarışımı görmezden gelerek soruyor. "İkiniz de yaptınız."

Yukarıdan bir çı ğlık daha geliyor ve ikimiz de temkinli bir şekilde eve doğru bakıyoruz.

"Akşam yeme ğine kadar burada olacağım," diye homurdanıyor babam, ışık kutusunu karıştırdıktan sonra bir seti omzuna alıp merdivene geri dönüyor. Yeniden doldurmaya hazır bir şekilde içeri giriyorum ve şimdiden boyuma yetişmiş olan ye ğenimle yüz yüze geliyorum.

"Hey, Whit Teyze!" Gracie kollarını belime doluyor ve beni sarıp sarmalıyor. "Büyü kanneler burada olduğunu söyledi!"

"Öyle mi?"

"Ve çok memnunum."

"Şimdi mi?" Her zaman bir bit yeni ği vardır. Ye ğenlerimi yeterince sık görüyorum ve sık derken, dönüm noktalarını kaçırmadığımı ve ayda en az iki kez bebek bakıcılığı yaptığımı kastediyorum. Gracie ve ben çok yakınız ve teyze ayrıcalı ğım sayesinde kız kardeşime çok yaratıcı yollarla aktardığım önemli bilgilere sahibim; bu da beni ye ğenim için bir kahraman haline getirirken onu da kendisinden koruyor.

"Seni özledim," diye ciyaklıyor, sesi yağ gibi akıyor.

"Ben de seni özledim."

"Hey," diye şuruplu bir gülümseme veriyor bana. "Telefonunu bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?" "Mümkün değil."

Gülümseme geldi ği gibi kayboluyor ve çocuk konuşurken sesine verdiği iblis morfuyla beni korkutuyor. "Bu aptal kulübede mahsur kaldık ve telefonumuz yok mu? Buraya gelmeyi ben bile istemedim!"

"Tanrım," diye homurdandığını duyuyorum annemin mutfakta durduğu yerden. Dilinin ucunda torununu azarlamak olduğunu biliyorum ama kendini tutuyor çünkü tatile kötü adam olarak başlamak istemiyor.

İşte burada ben devreye giriyorum.

"Gracie, çı ğlık atmayı kes. Başımı ağrı tıyorsun. Eğer uslu durursan," diye hiç tereddüt etmeden rüşvet veriyorum, "glam ekibim olmana izin verebilirim. Bu arada, Ulta'ya yaptığım son alışverişten her şeyi getirdim, seninle oynamak için." Fısıltıyla yaklaşıyorum. "Büyü kanneler bunu hepimiz için eğlenceli hale getirmek için çok uğraştı. Eğer mız mızlanmayı minimumda tutacağına söz verersen, birkaç şey almaya bile izin verebilirim. Anlaştık mı?"

Teklif etti ğim uzlaşmanın getirilerini zihinsel olarak gözden geçirirken dişlilerin döndüğünü görebiliyorum. "Tamam. Şimdi makyajını yapabilir miyim?"

"Ben de öyle umuyordum. Git getir. Hepsi bavulumun üstündeki kırmızı çantada."

Kız kardeşim, pazarlık yaptığımız çalışma odasına/Elvis müzesine giriyor, şişme bir kral yatak, kardeşimin onu işgal edecek kadar önemli gördü ğü kişi için hazırlanıyor. Gracie annesinin yanından sözsüz ve meydan okurcasına geçip odadan, mutfaktan ve koridordan geçerek merdivenlere doğru koşmaya başladı.

"Sonunda geldin," diye iç geçiriyor Serena, gözleri yorgun bir şekilde bana doğru ilerlerken. Onu kollarıma çekiyorum ve kız kardeşim omzuma yalandan ağlarken birkaç saniye boyunca ayakta durup sarılıyoruz. "Bir daha asla seks yapmayacağım, hem de hiç."

Sarılmayı bıraktığımızda Gracie'nin kaçtığı yöne bakıyor, sesi kısılmış. "Neden, Tanrım, neden İlk seks yaptığımızda Thatch'i dinledim mi?"

bebeğimi doğur."

İkimiz de kahkahalara boğulduk, benimki daha çok şaşkınlıktan kaynaklanıyordu. "Bunu *Thatch* mi söyledi?"

"İnan bana, nadir bir andı," diye homurdanıyor, "Hayal ettiğimi düşünmeye başlıyorum." Babamın Rock'n Roll Kralı için yaptığı tapınağın bulunduğu odaya göz gezdiriyor.

"Burada uyumak zorunda kalan zavallı piç için üzülüyorum."

"Cidden," diyorum odaya bakarak. "Bu gerçekten utanç verici. İyi ki bu yıl yeni birini getirmiyorum. Ne kadar çok saçmalık satın alırsa, açıklaması o kadar zor olur."

"Hepsini evden getirdi, böylece onlardan kurtulmak zorunda kalmadı." "Babamı sevmek lazım."

Tam ben bunu söylerken babam küfrediyor, alt yarısı ve merdiven çalışma odasının üç büyük penceresinden birinden bizim görüş alanımıza giriyor. Annemin küfrettiğini duyup duymadığını anlamak için pencereden baktığında ikimiz de gülüyoruz.

"İyi misin baba?" Serena gürlüyor, böylece onu duyabiliyor.

Gözden kaybolmadan önce bize bir başparmak işareti yapıyor.

Gülümseyerek Serena'ya dönüyorum ve ona kocaman gözlerle bakıyorum. "Annem Gracie'nin regl olduğunu mu söyledi?"

"O yaptı ve dürüst olmak gerekirse şu anda ona katlanamıyorum. Önümüzdeki birkaç gün onun için tampon rolü oynamak isteyebilirsin. Onu uçurumdan atmaktan daha fazla kaçınabileceğimden emin değilim. Lütfen bana yardım et. Onun dinlediği tek kişi sensin."

"Ben hallederim. Ama önce, bebeğim nerede?"

"Uyuyor. O sinir krizi boyunca uyuduğuna inanabiliyor musun? Gracie'den babamdan daha iyi kaçıyor."

"Peki ya *diğer* bebeğim?"

"Thatch öylece yattı. Sanırım altı saatlik yolculuk sekiz saate çıktığı için TSSB geçiriyor, çünkü çocuklar."

"Zavallı bebek. O kadar kötü mü?"

Başını sallarken tipik büyük boy kapüşonlu kazağı, tozlukları ve dağınık topuzuyla ona bakıyorum. Aynı sarı saç rengine ve yapıya sahibiz ama Serena boy olarak benden birkaç santim daha uzun. Bunun dışında, kardeş olduğumuz apaçık ortada.

"Thatch'in şu anda kızıyla nasıl konuşacağı konusunda hiçbir fikri yok. Dün gece ona söylediğimde korkudan ağladığını gördüğüme yemin edebilirim." Komplocu bir tavırla eğildi. "Sorun olmazsa garajı temizlemeye gidiyorum."

Garajı temizlemek sadece yetişkinlere özel bir faaliyettir. "Devam et."

"Buradayken bebek bakıcılığı yapmak zorunda kalmak istemediğini söylemiştin." Sesi kederli ve bunu söylediğime hemen pişman oluyorum. Gracie'nin herkes için katlanılmaz olmasından yeterince endişeleniyor.

"Havamdaydım. Biraz idare edebilirim."

"*Onunla* başa çıkabileceğinden emin misin?"

"Kızım, lütfen, güle güle."

"İyi şanslar," diye mırıldanıyor annem mutfaktan çalışma odasına açılan pencereden. "O kadar da kötü değil anne," diye azarlıyor Serena.

Sessizlik.

"Öyle değil," diye savunuyor kız kardeşim, bana dönerek. "Sadece biraz sinirli." "O bir yıkım topu. Ama ben hallederim. Şimdi onu uyandırabilir miyim?"

Serena sırtıyor, yeğenimin kendisine biraz 'kendime' zaman ayırmak için çocuklarının dikkatini

dağıtmanın kabul edilebilir tek bedeli olduğunu biliyor. "Elbette, yeterince uzun süredir aşağıda."
Yeğenim beni merdivenlerin dibinde karşılıyor.

Merdivenlerden tam çıkmak

üzereyken. "Hazır mısın?"

"Kardeşini kaldırmaya gidiyorum. Hemen döneceğim."

Başını salladı. "Tamam, ben hazırlanayım." Gracie'yi kollarıma aldım. Tanıdığım küçük kız günden güne kayboluyordu. "Mutlu Noeller, bebeğim."

"Mutlu Noeller, Whit Teyze." Babasından kalma sarışın ve çilek karışımı bir saçı var. Ama şimdiden tam bir Collins kızı. Bağımsız, açık sözlü ve geveze. Annesinin kahverengi gözleri bana bakarken genişliyor.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

"Oh?" Şaşırmış gibi yapıyorum. Bu ailede sırlar dakikalar sürmez, sırdaş kim olursa olsun.

Yanakları biraz kızardı. "Bu bir *kadın* meselesi."

"Meraklandım. Sabırsızlanıyorum." Poposuna vuruyorum. "Bana on ver." "K."

Ben merdivenleri çıkarken o da makyaj malzemelerimle birlikte yemek masasına koşuyor ve yetişkin adamın horultusunu koridorun sonuna kadar takip ediyor. Erkeklerin sanki dünyada hiçbir dertleri yokmuş gibi bu kadar hızlı uykuya dalmaları beni şaşırtıyor. Büyükanнем derdi ki, bir adama bir parça çimento verin, ondan yatak yapmanın bir yolunu bulur. Thatch'e baktığımda tamamen kendinden geçmiş, ağzı açık, çilek sarısı saçlarının umutsuzca kesilmeye ihtiyacı olduğunu görüyorum. Kız kardeşimi saymazsak, en yakın arkadaşlarımdan biri. O kadar uzun zamandır birlikteler ki, bir bakıma birlikte büyümüşüz gibi hissediyorum. Birden fazla kez -özellikle kötü günlerde- zorunluluktan değil, beni gerçekten önemseydiği için benimle konuşarak beni çıkmazdan kurtardı. Sabırlı, nazik, şefkatli, özverili - kocalık konusunda benim için standartları o belirledi. Yıllar içinde onun pasif bir erkek arkadaştan süper bir kocaya dönüşmesini izledim. Her ne kadar kız kardeşim onun tuhaflıklarından yakınsa da, o tanıdığım en iyi insanlardan biri. Azizlik derecesinde hoşgörölü. Sadece bu da değil, bana dünyada en çok sevdiğim iki insanı hediye etti.

Bir oda ötede, kundağı ve içinde mışıl mışıl uyuyan bebeği görüyorum ve onu kollarıma almamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Onu görmek bile içimde saplantıya varan bir sevgi uyandırıyor. Doğduğu andan itibaren hayatımın aşkı oldu. Sadece bu da değil, önyargılı ya da değil, o gördüğüm en sevimli bebek. Parlak kırmızı çilek rengi saçları, o kadar büyük ve dolgun yanakları var ki konuşmasını engelliyor. İri yeşil gözlerine bayılıyorum, Collin ailesinde kahverengiden kaçabilen tek çocuk. Mükemmel, pembe tonlu ağzı minik bir 'o' şeklinde. Kulübenin üst katını ısıtan aşağıdaki kükreyen ateşin sıcaklığı nedeniyle üzerinde sadece bebek bezi ve yün çoraplar var.

Koma halinde yatarken küçük tombul vücudunda ezik ve yuvarlanmalardan başka bir şey yok. Ona bakarken kalbim dayanılmaz bir şekilde şişiyor.

Kız kardeşim hayalindeki bebeği doğurdu.

Teyzelerin favori seçmemesi gerekir ama tüm yeğenlerim arasında bu çocuktaki güç görmezden gelinemeyecek kadar güçlü. Sanki beni hissetmiş gibi biraz kıpırdanıyor ve oyun parkına daha da sokulmadan önce gözleri dalıyor. İşte o zaman açgözlölük beni ele geçiriyor. Onu uyuduğu yerden nazikçe kaldırıyorum ve kokusu - bebek losyonu - beni sararken göğsüme yerleşmeden önce sarsılıyor. Karşı koyamayarak bir öpücük çalıyorum ve sanki bunun olacağını biliyormuş gibi iç çekiyor. Rüyasında olduğu yere geri dönmek için gözlerini kapatırken göğsümün zıplamasına engel olamıyorum, hafif çilek rengi kirpikleri gülünç derecede dolgun yanaklarının üzerinde dalgalanıyor. "Şimdi sen, küçük kadın katil, sen bir kızın isteyebileceği en güzel Noel hediyesisin."

Büyükanнемin torunlarını sallamak için özel olarak odaya koyduğu eski salıncağa yerleşiyorum ve ayağımla eski halıya hafifçe basıyorum. Kar ağır ağır sürüklenerek

Pencere, anı yaşıyorum. Böyle anları çok az yaşıyorum. Peyton kollarıma her girdiğinde, ebeveynliğe bu kadar yakın olduğumu acı tatlı bir şekilde hatırlıyorum.

Rahmim yıllar önce yaşlanmış olarak kabul edildi ve geçen yıl kendi isteğimle numaramı emekliye ayırdım. Son doğum günümde, eğer bir koca bulmayı başarırısam, ebeveynlik arzusunun büyük ölçüde beni terk ettiğine karar verdim.

Her zaman kırk yaşının son tarih olduğunu düşünmüştüm, ancak jinekologum bana işlerin riskli ve tehlikeli hale gelebileceği zaman olduğunu söyledi. Pencereimin kapanmakta *olduğunu* bildiğim için bu konuda hiçbir şey yapmadım ve bilerek zamanın geçmesine izin verdim.

Aptalca bir şekilde ve bir aile kurmayı en çok istediğim zamanlarda, bir partnerim olmadan bebek sahibi olmayı hiç düşünmedim. Doğrusu, *biri* hariç hiçbir zaman birlikte bebek sahibi olmayı düşündüğüm bir partnerim olmadı. İronik bir şekilde, o da aile babası tanımının tam tersiydi.

Artık hayatımdaki herhangi bir çocuğun kardeşlerim tarafından üretilceğini kabul ettim ve bu yeterli. Ve öyle de oldu. Çoğunlukla. Ama ara sıra, *büyük* bir şeyi, insan deneyiminde bir kadın olarak bir geçiş törenini kaçırdığım hissine kapılıyorum.

Peyton'ı kollarıma aldığımda, hiçbir şeyi kaçırmadığımı hissediyorum.

Çorabını çıkarıyorum ve parmağımı üzerinde gezdirmeden önce ayağının üstündeki dolgun çıkıntıyı inceliyorum. Parmağımı geri çekiyor ve ben de kıkırdarak saçlarına doğru mırıldanıyorum. "Hadi küçük mööö, teyzenin Jersey İneği gözlerini görmesine izin ver. Ben de göreyim."

Boynuma kök salıyor, mükemmel pembe dudakları süt sarhoşu gibi açılmış. Onu nazikçe dürtüyorum. "Benim için uyan, bebeğim. Kız kardeşin palyaço makyajımı yapmadan ve seni ölümüne korkutmadan önce beni görmeni istiyorum."

Kendimi kötü hissetmeden onu uyandıramadığım için pencereden dışarı, yağan kara bakıyor ve aşağıdaki insan gürültüsünü dinliyorum. Babam zimba tabancasıyla hemen altımızda, annem mutfakta Brenda Lee dinlerken mikserini kullanıyor ve kız kardeşim eski tozlu kutuları biraz Bob Marley ile vaftiz ederken garaj kapısının kapanma sesi.

Kısa bir an için, Noel sabahı merdivenlerden inerken, büyükanne ve büyükbabamı sallanan koltuklarında, biz ölüm perileri gibi çılgılık atarken şampanya kadehleri dolu bir şekilde bizi selamlarken gördüğüm bir anıyı hatırlıyorum. Annemle babam da yanlarındaki koltukta, ellerinde şampanya kadehleriyle oturuyorlardı.

Gözümden şakağıma doğru kör edici bir acı yayılınca irkilerek geri çekiliyorum; ben çılgılıklarımı tutmaya çalışırken suçlunun cırtlak sesi az önce zarar verdiği uzvun adını söylüyor. "Gözeeee," diye ciyaklıyor Peyton. Bebek kucağımda doğrulurken ve beni tekrar bıçaklamadan önce kendini konumlandırmak için çeneme kafa atarken gözlerim sulanıyor ve defalarca göz kırpyorum, "Mose, mough, cheen." Acı içinde ama karşı koyamadan onu kendime doğru çekiyorum. "Hey bebeğim, iyi uyudun mu?"

"Mep."

"Ne?" İnanamayarak güldüm. "Evet mi dedin?"

Özelliklerimin isimlerini tekrarlıyor, ilk seferinde övgü almadığı için tamamen tatminsiz. Tipik bir erkek ve egomanyak.

"Aynen öyle bebeğim. Sen çok akıllısın."

"Whit, yap şunu," diye talimat verir.

Boynuna sokuluyorum ve o da devam etmem için itirazını dile getiriyor. "Whit yap şunu!"

"Peki, tamam. Çok talepkârsın." Gözlerimin küçük meleğin saçları kadar kırmızı olması gerektiğini bilerek yatıştırıcı bir gözyaşı dökmeyi başarıyorum. "Ben buna," diyorum, parmağımı alnına bastırıyorum. "For-bender," parmağımı gözünün yanına indirerek söylüyorum, "eye winker," parmağımı yanağına bastırıyorum, "Tom tinker, nose

ve *bu* da senin "Ollie gollie, gollie." Parmaklarımı boynuna geçirdiğimde çığlık atıyor ve gülüyor.

"Kazanç!"

"Önce öpücükler." Yüzümü kavırıyor, keskin küçük tırnakları salyalı bir öpücük vermeden hemen önce çeneme batıyor ve beni sararken öpücüğü içime çekiyorum.

"Güzel öpücükler. Teşekkür ederim."

"Mep," diyor basitçe, kucağımdan kalkmak için kıpırdanıyor.

Yakalanmasından duyduğu hoşnutsuzluğu göstermek için acı dolu homurtular çıkarırken, "Hayatta olmaz Jose," diyerek onu sıkıca kavırıyorum. "Dow, dow," diye bağıyor.

"Hayır."

"Mep," diye cevap veriyor ve beni güldürüyor.

"Sen çok akıllısın, Pey, Pey. Bunu annenden almadığın kesin."

"Bunu duydum," diye sesleniyor Serena kapı aralığında belirmeden önce. "Oraya gitsen iyi olur. Senin glam ekibin büyükannesini rahatsız etmeye başladı."

"Bana regl olduğunu söyleyecek. Bilmem gereken herhangi bir ayrıntı var mı?"

"Ne gibi? Hey bebeğim," diyerek yanıma geldi ve avuçlarını kollarımdan kurtulmaya çalışan Peyton'ın başında gezdirdi. "İyi uyudun mu?"

"Mep," diyor ve ikimiz de gülmekten kırılıyoruz. "Bu ne zaman oldu?"

"Nereden aldığını bilmiyorum ama sanırım evet değiştirildi."

Kollarımda özgürlük için çırpınırken "Bayıldım," diyorum. Gözlerini deviriyor. "Aşağı inmek istiyor çünkü yapacak işleri var. Meşgul olma döneminde. Her zaman *çok* meşgul."

"*Anne-may*," diye homurdanıyor Peyton, "hewp."

Serena başını sallayarak onu alır ve kalçasına yerleştirir.

"Ağacın altında paketlediğim atölyeyi açacağı için çok heyecanlıyım. Onu bebek bezi ve alet kemeri dışında bir şey giymemiş olarak görmek için sabırsızlanıyorum."

"Öyle mi? Ne hoş. Bunu yapmana gerek yoktu."

Peyton'ın çırpınan ayağını tutuyorum. "İsterse arabamı almasına izin verirdim." "Vereceğini biliyorum."

"Ona ne kadar yararı olacaksa o kadar. Az önce garaj yolunda öldü."

"Gerçekten mi?" Yüzünü buruşturdu. "Kahretsin, kardeşim, son zamanlarda şansın gerçekten çok kötü."

"Öyle mi düşünüyorsun? Dün gece komik olmaktan çıktı. Bombalar düşmeden önce havada beliriyor gibi görünüyor. Sanırım iyilik perimi bir şekilde kızdırdım. Artık tek yapabileceğim bir sonraki saçmalığı beklemek."

"Ve ayrıldınız, adı neydi, Keith mi?" "Kyle."

"ANNE-MAY!" Peyton onun kollarındaki mücadelesini görmezden gelerek homurdanıyor. "Onunla hiç tanışmamış *olsam* da ondan hoşlanmadığımı biliyordum."

"Dürüst olmak gerekirse, bunu bir ayrılık olarak bile görmezdim, daha çok birkaç ay süren tek gecelik bir ilişki gibiydi çünkü yapacak daha iyi bir şeyim yoktu - gerçek ve mecazi anlamda. Onu kullandım, kocamanlığı için nesneleştirdim." Bebeğin "sik" lafını duymaması için eğildim.

"Dick," diye tekrarlıyor Peyton ve ben irkiliyorum.

"Hayır, sik, *Pey Pey, penis*," Serena bana ölümcül bir bakış fırlatıyor. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Kısa bir süre içinde her şeyi unutacaktır."

Bakışları üzerimde kaldığında, o bakışı deşifre ediyorum. Bu bakışı biliyorum ve ondan nefret ediyorum. "Ne?" "Hiçbir şey."

"Tamam." Sandalyeden kalkarak yeğenimi onun kollarından geri aldım.

"Ama," diye sesleniyor ben aşağı inerken arkamdan, "fikrimi soracak olursan-" "Hayır," diyorum merdiveni dönerken.

"Mope," diye tekrarlıyor bebek ve ben de yanağından öpüyorum. "Araba senin, evlat." "Sadece biraz seçici olursan, listeyi daraltabilirsin."

Merdivenlerin başında durup yeğenime sesleniyorum. "Annem az önce bana çapa dedi." Asi saçlarını düzeltmek için elimden geleni yaparken "Mep," diye onaylıyor.

"Yapmadım. Sadece bir yere varmayacağını bile bile zamanını böyle adamlarla harcadığında, buna değebilecek biriyle zaman kaybediyorsun."

"Senden *çok daha uzun süredir* dışarıdayım." Merdivenlerin başında duraksayarak ona dönüp bakıyorum. "Belki de tüm bu kavramı aştım. Belki de benim hayatım budur. Kariyer kadını, teyze, kız evlat, kız kardeş. Bu çok fazla. Bu çok fazla."

"Öyle olmadığını söylemiyorum." "O zaman ne diyorsun?" "Nükleere gitme, Whit." "O zaman oraya gitme," diye uyarıyorum.

"Sadece artık yalnız kalmanı istemiyorum. Eve bir erkek arkadaş getirmeyeli üç Noel oldu. Hala zaman var-"

"Kes şunu. Sürekli evli olmaktan şikayet ediyorsun."

"Evet, ama-."

"Harika olan ne biliyor musun abla?" Huzursuz bebeği kucagımda kıpırdanırken birkaç merdiven aşağıdan ona bakıyorum. "Geceleri eve gidebiliyorum, topuklu ayakkabılarımı tekmeleyebiliyorum, yoga pantolonumla akşam yemeğinde ne *istersem* yiyebiliyorum, bulaşıkları yıkayabiliyorum ya da yıkamadan istediğim gibi tıknabiliyorum, *kimseye* hesap vermeden ya da bir ruhun beni osururken duyup duymayacağı konusunda endişelenmeden."

"Bunun peşini asla bırakmayacaksın, değil mi?"

"Çünkü sana inanmıyorum. Thatch ile *sonsuz* dek evliydin ve *hiç*

adamın önünde osurdun

mu?" "Ben osurmam."

"Yalancı."

"Mep," diye kabul eder bebek.

"Sadece söylüyorum. Aptallarla müzikal yatak oynayarak şansına yardımcı olmuyorsun. Sanki artık umurunda bile değil."

"Biliyor musun," yanaklarım öfkeyle alev alev yanıyor. "Böyle davrandığında sana karşı dürüst olmayı zorlaştırıyorsun. Anlarım var. Eğer o anları seninle paylaşamazsam - sen yüzüme vurmadan -"Güvenimi kaybedeceksin."

"Bu kadar şirret olma. Sadece... Seni seviyorum."

"O zaman beni rahatsız etmeyi bırak. Noel'deyiz. Az önce sana söylediğim nedenlerden dolayı bana her zaman yükümlülüklerim olmadığı için ne kadar şanslı olduğumu söylemenden bahsetmiyorum bile. Sürekli evlilikten, çocuklardan ve her gün aynı penisle takılıp kalmaktan bahsediyorsun."

"Dick," diyor Peyton.

"Sik yok, Pey Pey, *penis*," diye düzeltti Serena, omzunun üzerinden bakıp bana dönmeden önce, gözleri kısılmıştı. "Ne oluyor be!? Ya Thatch seni duyduysa?"

"Özür dilerim. Ama medeni durumum bir sorunmuş gibi davranmayı bırakın ve bunu Thatch ile

tartıştığınızı *biliyorum*.

Bana arkadaşlarından birini ayarlamaya çalıştı. Ewww. Son zamanlarda kötü bir FOMO vakası yaşadığından bahsetmiyorum bile."

"Kaybetme korkum yok." "Evet var."

"Tam olarak neyi kaçırıyorum? Artık neredeyse yaşlı bir kız kurusu oldun."

"Ve sen sıkıldın." Birkaç saniye boyunca birbirimize bakıyoruz, ortak sinirlerimiz gerçeklerden dolayı ham. İlk ben konuştum. "Şimdiden ciddi ciddi kavga mı ediyoruz?"

"Hayır," diye iç geçiriyor. "Üzgünüm, sadece seni incittiğini bilecek kadar iyi tanıyorum."

"Tıpkı senin ve Thatch'in zor bir dönemden geçtiğinizi bildiğim gibi. Ama bu, her şeyi şu anda halletmemiz gerektiği anlamına gelmiyor." İsteksizce bebeği ona uzattım. "Ben iyiyim, Serena. Gerçekten iyiyim."

"Vazgeçmeni istemiyorum."

"Ve ben sadece *uyanmanı* ve hayatının ne kadar boktan -zorluğundan bahsetmiyorum bile- olacağını fark etmeni istiyorum.

Thatch *olmadan*."

"Whit Teyze! Yirmi dakika oldu, gah!" Yeğenim yemek masasından sesleniyor. İçimi çektim.

"Sadece eğlenmeye çalışalım, tamam mı? Beni neşelendirmen gerekiyordu, unuttun mu?"

"Tamam," diye iç çekerek kabul ediyor. Omzumu dürtüyor. "Özür dilerim. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

Merdivenlerin dibine vardığımızda bana yan gözle bakıyor. "Özgürlüğün getirileri listeni oraya koymak zorundaydın, değil mi?"

"Sen başlattın," diye

sırıttıyorum. "Ben

osurmam."

CHAPTER FIVE

Gracie bir fırça daha çıkararak, "Neredeyse bitti," diye beni temin ediyor. "İstediğimden daha koyu oldu." "Hangi renk? Palettteki on ikiyi de kullandığına eminim. Daha azı daha iyidir sözünü hiç duydun mu? daha fazla?"

"Hayır, bu da ne demek?"

"Ahh, balonlu popo, daha azı bazen daha çok şey ifade edebilir." "Oh."

Yansımamı kontrol etmek için aynalı kompaktlardan birini çekiyorum.

"Henüz değil!" Dolu fırçayı yüzümde gezdirirken matematik problemi çözer gibi dilini çıkarıyor.

"Keklemene gerek yok, Gracie. Burada ışıklandırma iyi değil. Eminim fırçanın üzerinde bolca vardır."

"Gah, güven bana, teyze. Bir tane daha."

"Gracie!" Serena sesleniyor, "Büyükanne masayı toplayıp yemek için hazırlamanı istiyor." "Bir dakika daha!" Yüzüme doğru bağılıyor.

Odaya girip bana ilk bakışını attığında yalvaran gözlerini kız kardeşime kaldırıyorum. İşte o zaman kardeş telepatimizi kullanıyoruz.

Ne kadar kötü?

Çok kötü. Çok, çok, çok kötü.

İkinci viski ve kolamı da içtikten sonra omuz silkiyorum -çünkü kimin umurunda- ve Gracie'ye saldırıp onu kollarıma çekiyorum. "Yeter artık. Mükemmel olduğuna eminim. İşimiz bitti, tatlım. Masayı topla ve büyükanne yardımı et."

"Tamam, ama fotoğraf çekene kadar çıkarma."

"Ne diyorsun sen? Yıkayarak çıkarmayacağım. Bu görünümü bütün gece koruyacağım." Bana gülümsüyor. "Söz mü?"

"Söz, söz. Şimdi bir şey seç." Makyaj malzemesi yığınının işaret ediyorum.

Otuz dolarlık bir fosforlu kalemime el koymadan önce zulamı karıştırıyor ve bana sarılıyor. Araba taksidimin olmaması bana bir sürü perakende terapisi sağladı. Öncelikler değişmek zorunda kalacak. Şimdilik anın ve Gracie'nin mutluluğunun tadını çıkarıyorum.

"Teşekkürler, Whit Teyze."

"Hoş geldin, bebeğim."

Gracie ve Serena tam kapı çaldığı sırada mutfakta kaybolurlar.

"Ben hallederim." İçkinin ve yeğenimi mutlu etmenin verdiği moralle salona doğru zıplayarak ilerliyorum. Kapıyı açmadan hemen önce kapının diğer tarafından gelen küfürleri duyuyorum ve ağabeyimin pancar gibi kızarmış yüzünü görüyorum, girişe adım atıp bir kucak dolusu çantayı gümbür gümbür bırakmadan bir saniye önce.

"Bu, anahtarını neden kullanmadığını açıklıyor. Hey, kardeşim."

Brenden hayal kırıklığıyla inliyor, ayaklarımızın dibine indirdiği bavul rafına bakıyor. "Altı gün, altı gün ve evin yarısını topladı. Bu dörtte biri bile değil." Brenden 1.80 boyuyla ailenin en uzun boylusu ve benden yüksek. Görünüş olarak daha çok babama çekmiş. Kahverengi gözleri daha koyu ve üçümüz arasında esmer olan tek kişi o. Bakışları bavuldan ayrılırken bana bakıyor ve gözleri açılıyor.

"Tanrım, yüzüne ne oldu?" Cevap vermeme fırsat vermeden beni kendine çekti ve sarıldı. İrlandalı ikizler olmamıza ve benden sadece on bir ay büyük olmasına rağmen, o her zaman tek heceli kelimelerin sorun çözücü olduğunu düşünen, aşırı fikirli, zorba bir ağabey olmuştur.

"Yeğenin bu hafta benim glam ekibim olmaya karar verdi."

"Sana acıyorum ve seni özledim, kardeşim."

"Aynı."

Bana biraz daha sıkı sarılarak ifadesini yineliyor ve ben de ona sarılıyorum, beş yaşındaki yeğenim Conner'a nazıkçe emir verirken karısının melodik ve nazıkçe ikna edici sesini yakalıyorum. "Burada olmak güzel," diyor Brenden, beni serbest bırakmadan önce gerginliğinin bir kısmı gidiyor ve omzunun üzerinden bakıyorum. "Dri nasıldı-" Donup kaldım, defalarca göz kırptım. O ana kadar, Brenden'in arkasından merdivenleri çıkmakta olan, kollarından birkaç çanta sarkan, elinde katlanabilir bir mama sandalyesi olan artı birini tamamen unutmuştum. Yabancıyı görünce şoke oluyorum, gözlerinin açıldığını fark etmem birkaç saniye alıyor -kristal mavisi- yüzü çok tanıdık. Adam merdivenlerin tepesinde tam olarak görüldüğünde Brenden dönüp sırtıyor ve benim çenem gevşer.

"Hey, sen," sesi daha yumuşak, daha derin, çok daha derin, ama megawatt gülümsemesini gösterdiğinde yanılmıyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

"Eli?"

Kaşlarını kaldıran ağabeyim ikimizin arasına bakıyor. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Eli hiç tereddüt etmeden eve adımını attı, tıpkı üniversitenin ilk yılında onu ilk gördüğümde olduğu gibi ağız sulandırıcı görünüyordu. O zaman *çıplaktı*. Ama bu o, kesinlikle o. Eli Welch.

İlk aşkım girişe adım attığında, onu açgözlülükle içime çekerken benden tam bir ayak uzunluğunda yükseliyor. Kalın, dalgalı, kirli sarı saçları bir hale renginde ama pirinçsiz. Mükemmel simetrik yüz hatları, yontulmuş elmacık kemikleri, şık bir çene ve gür dudaklar. Daha aşağıda, kaslı bir koşucunun yapısı sadece koyu renk kot, ince bir tasarım kazak ve bomber ceketten oluşan kıyafetiyle daha da belirginleşiyor. Yıllar ona son derece nazik davranmış. Yaşının tek belirtisi pırıl pırıl parlayan buz mavisi gözlerinin yanındaki küçük kırışıklıklar. Birbirimizi *ne kadar iyi* tanıdığımızı kardeşime açıklamadan hemen önce sırtışı uğursuz bir seviyeye çıkıyor -eski ama tanıdık bir "Seni yakaladım"- bakışlarında dans ediyor.

"Üniversitede bir süre çıkmıştık." Ben bir adım geri çekilip aval aval bakarken o bavulların bir kısmını yere bırakıyor.

Sekiz ay. Üniversite birinci sınıfta sekiz ay çıktık... ta ki atan kalbimi göğsümden söküp çıkarana kadar. Kafamı toparlamaya çalışırken sesi beni ortak geçmişimizle kaplıyor.

neler olduğunu.

"Uzun zaman oldu. Nasılsın Whitney?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Üst kattaki yatak odasında bir kucak dolusu valizi boşaltırken ağabeyimin arkasından bağıyorum.

"Özür dilerim, ona Noel planlarını sorduğumda, kız kardeşimle yirmi yıl önce çıkıp çıkmadığını sormak aklıma gelmedi."

"On yedi yaşındayım ve bunu yapmalıydın." "Aşırı tepki veriyorsun."

"Ben miyim? Ben miyim?" Öyleyim. Kesinlikle öyleyim. Ve herkesin beni duyabildiğine eminim.

Sesimi alçaltıyorum ve yatağın etrafından dolanıyorum, böylece Brenden benimle yüzleşmek zorunda kalıyor. "Seks yaptık." Kardeşim bu itiraf karşısında yüzünü buruşturdu. "Kirli, *şehvetli*, kolej seksi. Deneyssel seks. Bunu hatırlıyor musun? Hayır, çünkü sen *yüz yıldır* evlisin."

"Kapa çeneni."

"Beni incitti," diyorum nefesimin altında. "O orijinal bir oyuncu ve *beni* incitti, hem de fena halde. Umurunda mı ki? Ben senin kız kardeşinim!" Hâlâ çılgılık atıyorum, tıpkı Gracie'nin geldiğinde olduğu gibi korkunç bir şekilde- ve bunun farkına vararak, hızla atan kalbimi sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum. Eli Welch alt katta.

Eli!

"Elbette umurumda ama bu on yedi yıl önceydi. Bence eski kinleri bırakmanın zamanı geldi. Ne yapmam gerekiyor, aşağı inip ona 'Hey, üniversitede kız kardeşimi becerdin ve ezdin - ve o hala bu konuda acı çekiyor - bu yüzden Noel'i yalnız geçirmek zorunda kalacaksın' mı demeliyim?"

"Evet."

Brenden bebek bezi çantasını açmaya başlar. "Olmaz." "Bunu hak ediyor."

"O iyi bir adam, aslında *harika* bir adam."

"Şu anda senden çok nefret ediyorum."

"Bugünlerde arkadaşla en yakın olduğum kişi o ve sanırım bunu görünce şaşıracaksın-"

Kulaklarımı kapatıyorum. "La la la la la."

"Belli ki senden çok daha fazla olgunlaşmış. Bu işin peşini bırakmalı ve işleri tuhaflaştırmamalısn."

"Garipleştirmek mi? Yapmak. Garipleştirmek. *Garip* mi?! Üniversitedeki eski erkek arkadaşımı ailemize davet ettin."

Noel!"

"Teknik olarak şu anda sadece iş arkadaşım. O bir danışman, yani benim çalışanım değil, bu da arkadaşlığımızı yasal kılıyor. Ne diyebilirim ki? Beni ben olduğum için seviyor."

"Şaka mı yapıyorsun? Şakaların var! Sen gelmiş geçmiş en kötü kardeşsin!"

"Hepimizin hedefleri olmalı."

"Buna inanamıyorum." Başımı sallıyorum.

"Eğer onunla 'kalbini ye' anlamında ödeşmek istiyorsan, o zaman makyajı yeniden düşünmek isteyebilirsin. Göz kamaştırıcı bir geysa gibi görünüyorsun."

"Doğruca cehenneme git."

"İşte Noel ruhu budur, kardeşim. Şimdi izin verirsiniz, değiştirmem gereken bir bez, yatıştırmam gereken bir eş ve eminim babamın bir konuda yardımına ihtiyacı var."

"Onu eğlendirmemi bekleme, Brenden."

"Eminim bu işi zaten iyi yapıyorsunuzdur. İlk drag gösterisi ne zaman?" "Bunun için seni alacağım. Bahse girerim."

"Harika, dört gözle bekliyorum," diyor, kollarının düğmelerini açıp kıvırıyor, tam o sırada baldızım Erin yeğenim Wyatt'la içeri giriyor ve onu Brenden'in kollarına bırakıyor. Elimde olmadan, Wyatt yüzünü Brenden'in göğsüne gömmeden önce bana utangaç bir gülümseme verince yumuşuyorum. Yanına gidip elimi sırtına koyuyorum. "Hey, bebeğim. Vay be, *ne kadar* da büyümüşsün." Koku bana çarptığında babasının kolunda kıpırdanıyor ve kardeşimin burun delikleri alevlenirken sırtıyorum.

"Whit Teyze için koku bombalarını hazırlamaya devam et, olur mu?"

Onu selamlamak için döndüğümde Erin gülüyor ve onu kucaklıyor. "Çok uzun zaman oldu, kardeşim." "Seni özledik."

Erin benden beş yaş küçük ama yirmi beş yaşından bir gün bile büyük görünmüyor. "İnanılmaz görünüyorsun, *korkunç* bir evlilik yaptığın için bu şaşırtıcı. Yeğenim nerede?"

"Büyükannem onu çoktan sahiplendi." "Kahretsin."

"Seni gerçekten özledim," diyor hafif bir kahkaha atarak, sonra ses tonundaki hüznün izi yüz ifadesini yakalıyor. Brenden, Wyatt doğduktan hemen sonra hepsini Nashville'den Charlotte'a taşımış. Arkadaşlarını ve ailesini geride bırakmak Erin için zor bir alışma süreci olmuş. Burada olduğu için rahatlamış görünüyor ve ben de ona sempatik gözlerle bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Hâlâ Charlotte'a alışmaya mı çalışıyorsun?"

Erin kardeşime dikkatle bakıyor ve sinirlendiğimi anlıyorum. "Oldukça iyi gidiyor."

Bu konuyu daha sonra *konusacağımızı* ifade eden sessiz bir iletişim içinde bakışıyoruz. "Demek Eli ile çıktın?"

"Evet ve sonu *kötü* bitti. En azından benim için." Brenden'in profiline ters ters bakıyorum.

Suçunu kabul etmesi için kardeşimi suçlayıcı bir şekilde inceliyor ve ben onu bu yüzden daha çok seviyorum. Dönürlük konusunda çok şanslıyım. Çoğu zaman kardeşlerimin eşleriyle kardeşlerimden daha iyi anlaşıyorum. Erin, Brenden sessiz kaldığında kaşlarını kaldırıyor ve kucığında Wyatt'la omuz silkiyor, şaşırtıcı bir şekilde oğlunu ikimize karşı bir kalkan olarak kullanıyor.

"Bilmiyordum," diyor kararlılıkla. "Bu hiç gündeme gelmedi."

"Doğruyu söylüyor," diyor Erin. "Yalan söylediğini *her* zaman *anlarım*."

"Öyle mi?" Brenden alay ediyor. "Nasıl yani?"

"Bunu sana söylemem beni ne tür bir aptal yapar?" Fısıltıyla eğiliyor. "Yutkunuyor ve kıcının yanaklarını sıkıyor."

Bir kahkaha atıyoruz ve bebeği yatağa yatırırken azarlayan bakışlarımızı ona yöneltiyoruz. "Siz ikiniz tarafından zorbalığa uğramayacağım. Tek istediğim annemin lazanyası ve bir bira. Çok şey mi istiyorum?"

Erin beni dürtüyor ve Wyatt'ın tulumunun düğmelerini açarken çenesini Brenden'e doğru kaldırıyor. "Bebeğim?" Erin sesini kocasına doğru yükseltiyor.

"Öyle mi?"

"Bugün biraz yorgun görünüyorsun. Dün gece Santo'da çocuklarla sadece bir bira içtiğine emin misin?"

"Evet, sadece bir tane."

Dehşet içinde kardeşimin kıcına odaklanıyorum ve kıcının kasıldığını görüyorum. "Çok teşekkürler," diye azarlıyorum Erin'i. "Bu görüntüyü aklımdan *asla* çıkaramayacağım."

Gülüyor. "Kendime geleyim, bir içki ve detaylar istiyorum."

"Neyin detayları?" Serena yatak odasında bize katılıyor, Erin'i kucaklayarak selamlarken gözleri parlıyor ve Wyatt'ı selamlamak için eğilmeden önce kardeşimin sırtını sıvazlıyor. "Hey bebeğim, Tanrı'ya şükür annene benziyorsun."

Brenden, Wyatt'a "Kazanamam," diye mırıldanıyor. "Bu bir cadılar meclisi."

"Dikkat et," diye azarlıyor Erin, Serena'ya dönerek. "Kocam kız kardeşinin eski erkek arkadaşını Noel'e getirdi."

"Ne?" Serena gözlerini kocaman açarak bana döndü. "Hangi eski sevgilin?" "Eli."

Gözleri şişmeden önce zihnindeki Rolodex'i karıştırıyor. "*Üniversite Eli*?"

"Evet," diyorum kollarımı kavuşturup gözlerimi bana bakmayı reddeden Brenden'e dikerek.

"Kardeşim, neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Bilmiyordum!" Ani bir düşmanlıkla patlıyor ve Wyatt'ın döküntü bezini attıktan sonra ellerini çaresizce kaldırıyor.

"Ciddiyim. Whit'in tüm yaz boyunca eve geldiğini, eşofmanlarıyla kaldığını, neredeyse hiç yıkanmadığını, dışarı çıkmadığını hatırlamıyor musun?"

"Anladığımı söyleyemem. O zamanlar evde yaşamadığımı unutuyorsun."

"Biliyor," diyor Erin, gözleri kocasının kıç yanaklarında, "ve bunu çok iyi hatırlıyor." Brenden karısına uyarıcı bir bakış atıyor.

"Tamam, hatırlıyorum ama yemin ederim onun benim *Eli*'m olduğunu bilmiyordum." "Senin Eli'n mi?" Alay ettim.

"Yaklaşık iki aydır birlikte çalışıyoruz, uzun saatler. Çok çabuk yakınlaştık. Henüz birbirimizin saçını örmedik ya da ben onun burcunu bilmiyorum."

"O bir Oğlak," diye mırıldandım. "Ve ona kız kardeşlerinizden hiç bahsetmediniz mi?" "Laf arasında, ama detaylı değil, ailemiz hakkında pek konuşmayız."

"Eminim," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle ve üç kafa da bana doğru dönüyor. "O bir aile babasından başka bir şey değil." Brenden iç geçiriyor. "O l a y d a n 17 yıl sonra onun hakkında bir otorite değilsin. O iyi bir adam,

Saygın ve seri katil profiline uymayacak kadar yaşlı. Şükran Günü'nde *büyük* akşam yemeğinden sonra uğraması için neredeyse kolunu kırmak zorunda kaldım, bu yüzden Noel için hiçbir planı olmadığını söyleyip gelmeyi kabul etmesi sürpriz oldu. Adam Chicago'dan taşındığından beri çılgın saatler boyunca çalışıyor ve anladığım kadarıyla Noel'i birlikte geçireceği kimsesi yok. Ona karşı nazik olun."

"Peki, sana da yetim kartını mı gösterdi?"

"Whitney!" Serena uyarıyor. "Bu korkunç bir şey."

"Ne?" Omuz silkiyorum. "Şu anda iyi bir insan değilim ve bunu kabul ediyorum. Ayrıca, içeri sızmadan önce beni gafil avlamak için oynadığı kart buydu ve-"

"Sana yavru yılanını mı gösterdi?" Brenden homurdanır.

"Böyle devam et kardeşim," diye uyarıyorum, ses tonum hareketini geçici olarak durdurmaya ve sesini kısmaya yetiyor. "Başına gelecekleri hak ediyorsun."

Tam ben bunu söylerken, Wyatt gömleğini ıslatırken Brenden'in altından küçük bir sprej fişkırıyor. Erin, Serena ve ben kahkahalara boğulduk.

Brenden iç çekerken, "Aferin Wyatt," diye sırtıyorum. "Cadılar, evlat. Sana söylüyorum."

Brenden üçümüze bakarken Erin konuşuyor, gözleri yorgun, duruşu bozulmuş. "Üniversitedeki Eli için konuşamam ama şimdiki Eli gerçekten iyi birine benziyor. Ve fena da görünmüyor."

"Hayır, ondan nefret ediyoruz," diye açıkladı Serena. "Hiç şansımız yok. Buraya geldiğinde onu özlemiştim. Nerede o?"

bu pislik?"

"Babam ona odasını gösteriyor. Bunu aklından bile geçirme," diye uyarıyor Brenden.

"Ben içeri giriyorum," diyor Serena, kapüşonunun kollarını yukarı iterek ve bu da içime bir korku salıyor. Kız kardeşimin kolunu tutuyorum. Onu içeri göndermenin çok ileri gitmek olduğunu ben bile biliyorum. "Sakın buna cüret etme," diye bağıriyorum. "Zaten kendimi rezil ettim."

Erin onun profiline kaşlarını çatarken Brenden "Doğru," diye mırıldanıyor. Brenden yüzünü göğes kaldırıyor, sesi zayıf bir yalvarışa dönüşüyor. "Yardım edin bana. Biri bana yardım etsin."

"Beni durduramazsın," diye alay ediyor Serena, "Eğer Brenden'in kız kardeşi olduğunu bilerek aslan inine geldiyse, taciz için adil bir oyun olur."

Serena Brenden'i dikkatle inceliyor, henüz hiçbirimizin dile getirmediği bir soru havada asılı duruyor.

"Ofisinde hiç aile fotoğrafı var mı?" "Sadece Erin ve çocukların."

"Peki ya evde, göz önünde?"

Erin konuşuyor. "Aile odasında bir tane var." Bana sırtıyor. "Geçen yılki Şükran Günü'nde sen de çok güzel görünüyordun." Serena bana döndüğünde Erin göz kırpmıyor, gözleri ürkütücü bir deliliğe dönüşüyor, ilk ipucunu bulan dengesiz bir Sherlock gibi, ama *daha korkutucu*. "O zaman bir ajandası var."

Gözlerindeki kararan bakış beni geri adım attırdı.

"Serena, beni dinle, abla saçmalığı yapma. Çıldırdım. Ben iyiyim. Beni çok şaşırttı. Uzun zaman önceydi."

"Göreceğiz," diye karşılık veriyor, bir psikopat gibi dudaklarını ıslatarak.

"Cidden, bırak gitsin. Çoktan bıraktım, gördün mü?" Ona tüm dişlerimi gösteriyorum; ben paniklemeye başlarken o da Kayıp Balık Nemo'nun köpekbalığı dişli gülümsemesiyle karşılık veriyor.

Oh, kahretsin.

Collins ailesiyle ilgili olan şey, birbirimizi parçalara ayırabilir ve bunun üstesinden gelebiliriz. Bu olağan bir durum, ancak *dışarıdan* biri herhangi birimizle uğraşır ya da onu incitirse, kendi ölüm fermanını imzalamış olabilir. Bu söylenmeyen bir gerçek ve Eli'yi hedef haline getiriyor. Umarım üniversitede olduğu kadar hızlı hareket edebilir.

Serena garip ve yerçekimine meydan okuyan bir hareketle tek ayağının üzerinde kapıya doğru dönüyor ve ben de Brenden'in Erin'e korku dolu fısıltısını duyarak onun arkasından odadan çıkıyorum.

"Bu hiç iyi değil."

"Yok artık kardeşim," diye odaya doğru sesleniyorum, merdivenlere doğru kaçan kudurmuş kız kardeşimi kovalıyorum. "Belki de yeni yıl için çılgın, sarhoş, hiçbir şey vermeyen *Tasha*'yı davet ederim."

Üstümüzdeki yatak odasındaki havanın değiştiğini hissediyorum ve tam Erin seslenirken merdivenlerde Serena'ya doğru atılıyorum. "*Tasha* kim?"

Brenden'in sesi yatak odasından gürleyerek çıktı. "Sen öldün, Whit."

Serena'nın başını sıkıca kavrayıp elimle ağzını kapatırken bana karşı koyuyor ve ona sesleniyorum. "Getir onu kardeşim!"

CHAPTER SIX

Beklediğim gibi gitti, on yedi yıl sonra. Palyaço makyajının altından anladığım kadarıyla yıllar ona iyi gelmiş. İyiden de öte. Belli ki Whitney sinirlendiğinde hâlâ sesini yükseltiyor, yukarıdan gelen hafif boğuk çığlıkların sebebi de bu.

"Brenden bana ikinizin birlikte çalıştığını söyledi." Allen beni kulübenin en alt katına götürüyor, gözlerimi etrafta gezdirip her şeyi içine çekiyorum. Tavandan tabana pencereler, çevredeki dallarla dolu ağaçların kesintisiz manzarasını sunuyor ve caddenin hemen karşısındaki dağın tepesinin net bir görüntüsüne yol açıyor. "Evet, efendim. Birkaç ay önce Chicago'dan Kuzey Carolina'ya geri taşındım."

"Oh," diyor, mutfağın hemen yanında durarak. "Neden geri geldin?"

"Açıkçası hiç özlemeyeceğimi sanıyordum ama meğer Kuzey Carolina'yı özlemişim. Chapel Hill'de üniversiteye gittim."

"Bir Tarheel, ha?"

"Evet."

"Burada iyi bir arkadaşlığın var. Ve ev gibisi yok," diyerek beni çalışma odasına götürdü.

"Keşke bunu iddia edebilseydim. Aslında Los Angeles'ta büyüdüm," diye düzeltiyorum. "Ailem ben on üç yaşındayken bizi buraya taşıdı. Orada yaşamayı hiç özlemedim."

Odanın eşiğine geldiğim anda duraksıyorum ve Kral'dan başka bir şey göremiyorum. Kapının karşısında, daha zayıf bir Vegas Elvis'inin, boynunda plastik bir lei ile gerçek boyutlu bir karton kesiti duruyor. Odanın geri kalanı raflar dolusu Elvis hatırası ile dolu.

"Umarım Elvis'i seversin. Onunla aynı odada kalacaksın." "Hayranı kim?"

Allen gururla çenesini kaldırıyor. "Sadece bir hayran değil, bir aile dostuydu. Büyükbabam ve büyükbabam Memphis'te onun ailesiyle karşı karşıya yaşıyordu. Çok iyi arkadaşlardı. Ailesini Graceland'e taşıdığı gün annem de oradaydı. Ben daha bebekmişim."

"Bu harika."

Çantamı yere bıraktım ve hayranlık ve korku karışımı bir duyguyla etrafıma bakındım. Whitney çıkarken babasının bir Elvis fanatığı olduğundan hiç bahsetmemişti. Raflardan birinin tepesinde küçük bir kupa yığını -kuşkusuz taklit ödülleri-, gururlu bir sergi.

"Görüyorum ki yarışmışsın."

Allen sırtıyor, gözlerinde gururdan başka bir şey yok. "Bir süre öyle yaptım." Kupalardan birini kaldırıp bana uzatıyor. "İlk kazandığımda -her yer bir yana *Vegas'ta*- zirvedeyken onu asmam gerektiğini düşündüm." Altın Elvis'i inceliyorum, dizlerini büküp kendine özgü pozlarından birini veriyor ve geri vermeden önce uygun bir süre kupayı takdir ediyorum. "Bu harika."

Üst kattan bir çığlık daha geldiğinde sırtışıma gizlemek için elimden geleni yapıyorum.

"Neden bahsettiğini merak ediyorum," diye mırıldanıyor Allen. Bir başka çığlık, kahkahalarımı boğazımın temizliğiyle gizlememe neden oluyor.

"Bunun için üzgünüm," diyor Allen mahcup bir ifadeyle. "Bu gece dolunay falan olmalı çünkü bu ailedeki kadınlar duvarlara tırmanıyor gibi görünüyor."

Whitney'nin pençeleri kesinlikle dışarıdaydı, şüphesiz beklenmedik görünüşümden dolayı. Ben olduğumu anladığı anda aşırı parlak çenesi düştü. Sıcak bir karşılama beklemiyordum ama gözlerimiz kardeşinin omzunun üzerinden kilitlendiğinde o birkaç saniyede böylesine bir nostalji hissetmeyi de beklemiyordum. Anlaşılan o ki, ilişkimizin bitiş şeklinden dolayı bana karşı hâlâ kötü hisler besliyor. Bu hafta ilginç olacak. Eğer bir şey olursa, ona gecikmiş bir özür vereceğim. Aramızdaki ilişkinin bitme şeklinden sonra bana karşı devam eden kızgınlığı için her türlü hakka sahip. Allen şişme yatağa baktı. "Yatak rahat olmalı. Yatak odası durumu için üzgünüm, çocuklarım çoğalmaya devam ediyor ve iyi," gülümsemesi gurur dolu, "Sevmediğimi söyleyemem."

"Bu mükemmel. Beni ağırladığınız için minnettarım." "Ne kadar çok o kadar iyi.

Ciddiyim." "Teşekkür ederim, efendim."

"Allen. Şey..." etrafına şöyle bir baktı, "Sizi yalnız bırakayım." Yukarıdan gelen sesler ürkütücü bir sessizliğe bürünürken o da tam olarak bunu yapıyor. Eğer Whitney'i hâlâ tanıyorsam, bu çığlıklardan daha korkutucu. Gerçek şu ki, artık onu tanıdığımdan bile şüpheliyim. On yedi yıl uzun bir zaman, bir ömür. Bırakın neredeyse yirmi yılı, insanlar bir günde bile büyük ölçüde değişebilir. Yine de kapıdaki karşılama, kahverengi geyik gözlerini benimkilere kaldırdığında daha çok bir göz kırpması gibi göründü.

Ne halt ediyorsun, Eli?

Bencilce bir merak.

Aslında Noel'i kiraladığım evdeki üst üste yığılmış kutuları açarak geçirmeyi planlıyordum - sonunda burayı bir ev gibi hissettirmek için - ama Brenden beni davet ettiğinde, ikimizi de şaşırtarak kabul ettim. Kendimi kandırıp bunun bir hafta önce oturma odasında gördüğüm aile fotoğrafıyla hiçbir ilgisi olmadığını söyleyebilirdim ama yalan söylemiş olurdum. Ona kızı sormak yerine, bir, belki de iki saat boyunca onu siber olarak takip ettim. Neden onunla olan bağlantımı itiraf etmediğim ve ona doğrudan sormadığım benim için bile bir muamma.

Korkakça bir hareketti.

Gerçek şu ki, geçen hafta ona baktığım ya da yıllar boyunca onu düşündüğüm tek zaman değil. Benim için o, aklımdan hiç çıkmayan tek kadındı. Yıllar geçtikçe bazı anılar soldu. Kişisel ilişkiler arasında çok fazla boşluk oldu ama Whitney? Unutulmaz.

Yine de, bencilce bir merak yüzünden bir ailenin *Noel'ine* tecavüz etmek benim karakterime tamamen aykırı. Belki de bu yüzden kabul ettim, konfor alanımın sınırlarından atlamak için.

Üç büyük çalışma odası penceresinden birine doğru yürüyorum ve manzaraya bakıyorum. Uzun ağaçlar sırt boyunca kümelenmiş, yeni tozlanmış uçurum kayasını kaplayan kalın ormanlar oluşturuyor, kar sürekli yağıyor. Çalışma odası geniş ve rahat; yıpranmış deri bir kanep, büyük bir masa ve Elvis'in sonsuz raflarını barındırıyor. Buna rağmen, üzerinde uyuyacağım büyük boy yatak için fazlasıyla yer var. Duvarlar otantik bir kulübe hissi veren koyu boyalı ahşap. İtiraf etmeliyim ki, dağınık hatıra eşyaları arasında bile - ve mahremiyet için bir kapı olmaması bir yana - kötü bir kurulum değil. Bu

Evin kendisi inanılmaz bir şekilde dekore edilmiş ve tatil için pitoresk bir hale getirilmiştir.

En son ne zaman bir Noel'i biriyle geçirdiğimi ya da herhangi bir tatili dört gözle beklediğimi hatırlamıyorum. Bu noktada, var olduklarını görmezden gelmeyi kendime aşladım, ancak Whitney hayatıma girdiği gece bunu benim için imkansız hale getirdi.

Banyo kapımın çarpmasıyla cam duştan dışarı baktığımda biri seksi bir arı gibi giyinmiş iki kız görüyorum. Diğeri ise tuvalete doğru koşuşturan bir şeytan.

"Aman Tanrım!" diye haykırıyor Şeytan, içinden bir kusmuk dalgası fışkırmadan hemen önce. Sarı ve siyah diz altı ayakkabılar ve etek sayılamayacak kadar kısa bir kumaş parçasıyla vurgulanan öldürücü bacaklara sahip minyon bir sarışın olan arı, kışını ve siyah bir tanga ipucunu ortaya çıkarmak için eğilirken, kusulan alkolün çürümüş kokusu havayı ve buharlı duşumu dolduruyor. Başına bağlanmış arı antenleri melek gibi saçlarının üstünü örtüyor. Sıkı kalçalarını ve dolgun poposunu görmeye odaklanmışken, eteği olmayan Bee konuşurken hızlıca durulamaya çalışıyorum.

"Sana o gizemli meyve suyuna vurma demiştim. Kimin yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok." "Sadece saçımı tut, Whitney!"

Whitney. Hoşuma gitti. Ve bana sunduğu manzarayı çok daha fazla seviyorum. İkisinden de çıplak bir adam ve akan su ile dolu bir banyoda olduklarına dair bir tür onay bekliyorum, ama ikisi de benim alarm seviyemde görünmüyor.

"Sifon lütfen," diye sesleniyorum duşu kesip sürgülü cam kapıyı açmadan bir saniye önce. Şaşırmış kahverengi gözler yavaşça aşağıya inip oyalanmadan önce aynada benimkilere doğru uçuyor. Orada duruyorum, sırlıklam ve çıplak, ona bakması için bolca zaman veriyorum -çünkü bu adil- sonunda bakışlarını benimkilere kaldırmadan önce.

"Özür dilerim. Fark etmedim... müzik çok gürültülüydü... o sıcak pembe punçtan çok fazla içti ve hepsi bir anda ona çarptı ve diğer tüm kapılar kilitliydi." Hâlâ arkadaşını tutarken, gözlerini tekrar benim yansımama çeviriyor. Dudaklarında bir sırıtış, kız tekrar sızlanırken sifonu çekiyor - neyse ki kuru. Havluma uzanıyorum ve görüşünü engelliyorum. "Ciddi görünüyor."

"Bu yumruk çok sert." "Bu Pembe Flamingo." "Şey, ölümcül."

"Öyle görünüyor." Dışarı çıkıp havluyla kurulanmaya başladığımda gözlerindeki parıltıyı kaçırmıyorum. "Ob by glod, kostümümün üzerinde. Bu çok kötü. Bu çok kötü."

Whitney, "Pisliği temizleyeceğim ama sanırım çok iyi nişan almış," diye içten bir özür dilerken, şeytan tekrar kuru kabırır. "Çok özür dilerim."

Tezgâha doğru başımı salladım. "Merak etmeyin. Külotumu verir misin?"

"Tabii." Onları tezgahıtan aldı ve bana uzattı. Havluyu bırakıp onları alıyorum, o da yüzünü bana dönüyor ve bir kez daha gözlerimin içine bakıyor. Dudaklarımın kalkmasına engel olamıyorum.

"İşiniz bitti mi? Giyinebilir miyim?"

"Elbette." Utanma yok. Gülümsememe engel olamıyorum. Belli ki içtiği romun etkisiyle kafası güzel ve hiç istifini bozmuyor, bu da çok hoşuma gidiyor. Sonra cesur bir kızdan daha seksi bir şey olmadığına karar veriyorum.

"Bir dakika içinde yolunuzdan çekileceğiz... genellikle içkisini biraz daha iyi idare edebilir. Bu konuda bu kadar nazik olduğunuz için teşekkürler..."

"Eli," dedim. "Yatağın üzerine onun için bir sweatshirt bırakacağım." "Whitney," diye kendini işaret ediyor, bunu çok sevimli buluyorum. "Duydum."

"Size minnettarım."

"Komik, ben de seni takdir ederken buluyorum kendimi."

"Lütfen bana ben kusarken bir erkeği tavlamadığını söyle," diye sesleniyor şeytan onun altından.

Whitney gülüyor ve ben yatak odama doğru ilerlerken bu ses nabzımı

hızlandırıyor. "Gerçekten buna geri dönmeliyim."

"Sakıncası yoksa, işiniz bittiğinde kapıyı içeriden kilitleyin. Anahtarım var." "Duşa girmeden önce neden kilitlemedin?"

Banyo kapısının hemen dışında duvara dayalı duran şifonyerimden bir kot pantolon çıkardım.

-Ve onları çek. "Genelde giymem. Çoğu insan kapalı bir yatak odasının kapısından girmeme nezaketini gösterir."

Şeytan inliyor ve karnını tutarak dizlerinin üzerine çökmeyi başarıyor. Whitney onu orada bırakıyor ve banyonun kenarına doğru yürüyor, ben kotumun düğmelerini iliklerken çerçeveye yaslanıyor ve kapüşonumu çekerek bakışmamızı kesiyor.

"Yani burası senin evin mi? Senin partin mi?"

"Burada yaşayan dört kişiden biriyim ve tam da bu nedenle kesinlikle benim partim değil. Şeytanlara ve arılara içki dolu bardaklar hediye etmeyi çok tehlikeli buluyorum."

"Şirin."

Temiz bir Tarheels sweatshirt'ünü yatağın üzerine atıyorum ve kapıya doğru başımı sallıyorum.

"Aşağıda görüşür müyüz?" Kaşlarını çatıyor. "Onu eve götürsem iyi olacak."

Arkasından bir inilti daha duyulurken başımı sallıyorum ve bir adım öne çıkarak onu kapıda sıkıştırıyorum. En az bir adım yukarısında durarak bakışlarını yukarı kaldırmaya zorluyorum. Duruşundan dolayı göğüsleri birbirine yapışmış, dudakları parlak ve davetkâr, arılara olan hayranlığım ise daha da artıyor. Antenlerinden birine şakacı bir fiske vuruyorum.

"Neden arı?"

"Neden olmasın?"

Yavaşça gelişen bir gülümsemeyi paylaşıyoruz ve ben dönüp yataktan kapüşonlu tişörtü alıp ona uzatıyorum. "Sanırım sonra görüşürüz, Whitney."

"Görüşürüz, Eli." Tişörtü elimden aldı. "Mutlu Cadılar Bayramı ve teşekkürler."

"He-wo," diyen ses hafızamda yankılanırken kaynağı bulmak için odayı tarıyorum ve devasa şiltenin hemen üzerine yapışmış parlak çilek rengi bir saç tutamını yakalamayı başarıyorum. Arkama döndüğümde kocaman yeşil gözleri olan tıknaz bir bebeğin merakla bana baktığını görüyorum, eli kalçasında havaya kalkmış, selamlamak için açılıp kapanıyor.

"Merhaba," diyorum usulca, böylece onu korkutmamış oluyorum. Tişörtünde "Ta Ta'ları severim" yazıyor ve kıkırdamama engel olamıyorum. "Görünüşe göre ortak bir noktamız var. Ben Eli. Senin adın ne?"

"Yalan söyle," diye tekrarlıyor, kollarını açıp kapatmaya başlamadan önce başının yanına vuruyor. "Yukarı. Yukarı."

"Seni almamı ister misin?"

"Mep," diye yanıtlıyor. Çocuk çok sevimli, yanakları gülünç derecede dolgun. Durduğu yere doğru yürüyorum ve onu kucağıma alıyorum. "Acaba sen kime aitsin?"

"Yalan söyle!" Çocuk tekrarlıyor, kolu boynuma dolanıyor, eli bir tür arkadaş kucaklaşmasıyla boğazıma yapışıyor. Bu jest karşısında göğsüm ısınıyor. Bu çocuk belli ki hiç yabancıyla tanışmamış.

"Eli," diye düzeltiyorum, eğilip beni incelerken, burunlarımız birbirine değmek üzereyken. Bir saniye sonra, sözlerini patlatırken başıma bir ağırlık saplanıyor. "Göz. Göz. Tom tink, gollie," diye bağılıyor ve parmaklarını boynuma sokmadan önce yüzüme saptırıyor.

Bunun benim bilmediğim bir tekerleme olduğunu bildiğim için gülmeme engel olamıyorum. "Sanırım sen kız kardeşinin çocuğusun?"

"Doğru tahmin ettin," diye cevap veriyor kurnaz bir ses, Whitney'nin kız kardeşi olduğu çok açık olan sarışın kapı aralığında belirmeden bir saniye önce. Aynı göz rengi, benzer yüz hatları ve kim olduğumu tam olarak bildiğini anlamamı sağlayan şüphe dolu bir bakış. Bebeğe dönüp baktığımda, onun beni sorguya çekmek için bir bahane ve yem olarak kullanıldığını anlıyorum. Beni tepeden tırnağa süzüp sonra tekrar yukarı kaldırırken adı aklıma gelmiyor.

Serena.

Ve Serena beni daha fazla araştırmak için sevimli bebeğini koz olarak kullandı.

"Mo-may," bebek beni boynumdan bıçakladı, "Yalan söyle."

Küçük adam bizi tanıştıırken, o da kapının girişinde durduğu yerden pek de kurnazca olmayan bir şekilde beni inceliyor.

"Serena, değil mi?"

Eski batının düello düdüklerini duyar gibi oluyorum, çünkü zihinsel olarak tetiklenmiş bir takla aramızda yuvarlanıyor.

Parmakları iki yanında seğiriyor ve ben gülümsememi gizleyemiyorum. Serena, Whitney'nin dünyada en yakın olduğu kişi ve yakın zamanda onun daha yumuşak tarafıyla tanışmayacağım aşikâr.

"Sen buraya gelmeden önce Whitney'nin Brenden'in kız kardeşi olduğunu biliyor muydun?"

Yüklü bir soru ve yanıtlamaya hazır olmadığım bir soru çünkü yanıtlarsam, kafasında dönüp duran bir dizi soruyu tatmin edeceğinden kuşku yok. Whitney'in eğer isterse ilk önce almaya hakkı olduğu cevaplar. Şu anda, eğer bildiğimi söylersem -ki söyledim- o zaman bir gündemim olduğunu düşünecek ve küçük bir dereceye kadar var. Neyse ki yeni dostum ikimizin de dikkatini dağıtıyor. Bebek bir fısıltıyla eğilmeden hemen önce nefes kulağıma çarpıyor. "Sik yok, Pey Pey, *penis*."

Serena iç geçirip solgun yanakları hafifçe kızarak yanıma gelip oğlunu kollarımdan alırken kahkahayı patlatıyorum. "Her zamanki gibi mükemmel zamanlama, evlat."

Elimde olmadan elimi saçlarının üzerinde gezdiriyorum, sonra da onu kolumun erişemeyeceği bir yere götürüyorum. "Adı ne?"

"Peyton," diyor, elini adamın kocaman saçlarında gezdiriyor ama nafiye. Asi saçlar tekrar yukarı doğru dikiliyor. "Sanırım kocana benziyor?"

"İyi deneme, *Lie*, ama bir cevap istiyorum."

"Bu tartışmayı geçip doğrudan '*Noel* olduğu için iyi geçinme' konusuna geçebilir miyiz? aşaması?"

Gözleri kısıldı. "Neden? Cevap vermekten mi korkuyorsun?"

"Korkmadım. Ama bu uzun zaman önceydi, Serena. Eminim Whitney-"

"Hey, sen," diye araya sivri bir ses giriyor, Serena'nın arkasındaki çalışma odasına bir kadın adım atıyor, benzerlik yine tekinsiz. Whitney'nin annesi Ruby. Tüm kardeşler arasında Whitney en çok ona benziyor. Beni korumak istercesine kızının önüne geçti. "Sen Eli olmalısın." Elimi uzattım, bir saniye başını salladıktan sonra iki metre boyundaki bedenimi bir metre boyundaki bedenine çekti. Bu beklenmedik jest karşısında felç olmuş bir halde, ona tekrar sarılmadan önce bir saniye kollarında donup kalıyorum.

"Bana Ruby de. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, tatlım. Oğlum senden çok övgüyle bahsetti. Bizimle olduğun için çok mutluyuz." Omzunun üzerinden bakarken, Serena'nın tombul parmaklarla boynuna saplandığı anda kısılan gözleriyle karşılaşıyorum. "Gollie, Mo-may."

Serena rolünü oynar ve gıdıklanmaya aşırı tepki verir. "Hadi gidip tırnaklarını keselim. bir gözünü kaybeder."

İlk tehdidim, *çok güzel*.

Serena'nın oğluna gülümsemesinin yerini, koridorda kaybolmadan önce beni uyaran bir kaş çatma alıyor. Ruby kucaklaşmamızdan geri çekiliyor ve odaya bariz bir utançla bakıyor. "Neredeyse yirmi yıldır adama bu boku kutulaması ya da satması için yalvarıyorum. Bunun yerine onu ailemin evine getiriyor ve babamın çalışma odasını kendi kupa odasına çeviriyor. Lütfen bilin ki ben -tüm aile-bundan *çok* utanıyoruz. Akşam yemeği 20 dakika sonra. Umarım lazanya seversin."

"Bayıldım."

"Harika. Islak barda bir kutu içki var. Keyfine bak. Serena'nın seni korkutmasına izin verme. Çoğunlukla *havlar* ve genellikle sonrasında ağlar."

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Başını sallıyor. "Elbette. Ne kadar çok o kadar iyi." Yutkunuyor ve ben ne olacağını biliyorum. Yılın bu zamanı hep öyle olur. "Sana sorabilir miyim-"

"Annem ve babam ben on dokuz yaşındayken öldü. Ne kardeşim ne de başka bir akrabam var."

Sempatik kahverengi gözler beni tarıyor. "Çok özür dilerim." Kaçınılmaz bir sonraki sorudan önce küçük bir sessizlik oluyor, yıllar geçtikçe ben yaşlandıkça eklenen bir soru.

"Yani, hiç evlenmedin mi?"

"Hayır, hanımefendi. Ben kariyer adamıyım."

"Anlıyorum." Ses tonunda acıma gibi görünen bir ipucu var. "Tekrar söylüyorum, bizimle birlikte olduğunuz için mutluyum."

"Teşekkür ederim, Bayan

Collins." "Ruby."

"Teşekkür ederim, Ruby."

Gitmek için döner ve kapıda duraklar. "Biliyorsun, Whitney de bir kariyer kadınına dönüştü. Her zaman bir ailesi olacağını düşünmüştüm, Allen da öyle, ama tam bir şok yaşadık, hiç evlenmedi, çocuğu da olmadı. *Bunca yıldan* sonra ikinizin ortak bir noktası var gibi görünüyor."

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan, kapı aralığından kayboldu. O biliyor.

Elbette *biliyor*. Bütün anneler kızlarının kalbini kıran erkeklerin adını bilir ve hafızasına kazır.

Boku yedim.

CHAPTER SEVEN

Kız kardeşimle eski *görgü kuralları* ve yeğenime söz verdiğim için drag makyajımı çıkarmayı reddettiğim gerçeği üzerine sessiz bir tartışmadan sonra masaya oturdum, içkimin sonunu da boşalttım ve yemek masasına göz gezdirdim. Babam baş köşede, annem onun yanında, Brenden ve Erin onun yanında, yeğenim Conner yükseltici koltukta ve Wyatt da Peyton'inkinin yanındaki aynı mama sandalyesinde. Gracie, annem yemek zilini çaldığından beri Eli'ye bakan Serena'nın yanında oturuyor. Ve bir de stratejik olarak karşıma yerleştirildiğine şüphe olmayan Eli var.

Başka bir deyişle, cehennemin yedinci çemberinde ön sıradayım.

"Ee, Eli," diye söze giriyor kız kardeşim, dikkatleri masanın bizim tarafına çekiyor, Thatch da onu uyarırcasına bakıyor. "Brenden Chicago'dan taşındığını söyledi. Orada ne yapıyordun?"

"Ben lazanyamı yerken Eli tereddüt etmeden salata kâsesini Brenden'e uzatıyor ve ona dönmeden önce kısa bir süre üzerimde hissettiğim bakışlarıyla karşılaşmayı reddediyor. "Orada kendi işimi yürüttüm ve Kuzey Carolina'ya geri dönmeden önce sattım."

"Los Angeles'ta büyüdü," diye ekliyor babam. "Burada okumayı akıl etmiş. Senin gibi bir Tarheel, Sweet Pea."

Babam Eli'ye hitap ederken, "Söylemiyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Bir keresinde yarışmak için Los Angeles'a gitmiştim. Söylediğim için üzgünüm ama hiç etkilenmedim." Eli sırtarak, "Alınma," diyor.

"Neden sattınız?" Thatch soruyor.

"Sorumluluktan bıkmıştım. Yenilikçi tarafa geri dönmek istedim ve iş sahibi olmak buna engel oldu."

"Huh," diyor Serena. "Çok fazla sorumluluk mu?"

"Yapmak için yola çıktığım şeyi yaptım," diye kolayca cevap veriyor Eli, onun bariz iğnelemesini savuşturarak. Serena, ben onun profilinde gezinirken gözlerimdeki cinayeti görmezden geliyor.

"Ne yapmak için yola çıktın?" Annem soruyor.

"Sakin olun beyler, adam daha yeni geldi," diye araya giriyor Brenden, gözleri masanın üzerinde gezinirken. "Neşeli yaşlı çuvalını yakmadan önce bir ısırık almasına izin verin."

"Sorun değil," diyor Eli, anneme dönerek. "Yarat, piyasayı köşeye sıkıştır, biraz para kazan." Brenden öksürüyor. "Az bile söylemişsin." Erin onu dürtüyor. "Ne? Oğlum çok zengin." "Peki neden kardeşimle çalışıyorsun?" Serena soruyor. "Madem bu kadar başarılısın."

"Az önce sana sıkıldığını söyledi, Serena," diye azarlıyor annem.

"Ne?" Masum numarası yaparak soruyor. "Sadece merak ettim."

"Emekli olup golf oynamaya pek hazır değilim. Yeterince seyahat ettim. Sanırım artık spor için çalıştığımı söyleyebilirsiniz."

"Tebrikler dostum. Güzel olmalı," diyor Thatch içtenlikle. "Keşke benim de böyle bir seçeneğim olsaydı." "Şimdi nerede çalışıyorsun?" Eli masanın karşısından bana doğrudan soruyor.

"Nashville'de bir pazarlama şirketinde çalışıyor. Başarılı biri," diyor Serena benim adıma, ki bu beni sadece küçük düşürüyor.

"Gelişmek biraz abartılı," diye düzeltiyorum, içimde kalan az miktardaki alkolü boşaltıyorum ve çok uzakta olan şişeye bakıyorum.

"Terfi alamadıysan ne olmuş yani? Bu, orayı senin yönetmediğin anlamına gelmez," diye söyleniyor Serena. Masanın üzerinden uzanıp onu boğmamak için tüm insani gücümü harcıyorum.

"Terfi alamadın mı?" Annem yüzümdeki alevleri körükleyerek haykırıyor. "Tatlım, çok üzgünüm. Neden bize söylemedin?"

"Önemli bir şey değil," diye yalan söyledim. "Yani, berbat bir şey ama atlattım."

"Reklamcılık mı yapıyorsun?" Eli sanki konuşmanın geri kalanı önemsizmiş gibi soruyor. "Evet, bu seni neden şaşırttı?"

Bana dönmeden önce masadaki herkesi süzerek, "Müzik bölümü okumuşsun," dedi. "Bu sadece... şaşırtıcı."

"Bu ona yardımcı oldu," diye karşılık veriyor Serena. "Kampanyalarına eşlik edecek jingle'ların bazılarını *ev içinde* besteliyor. Onlara bir servet kazandırıyor, takdir ettiklerinden değil. Pislikler."

İçimin sihirli bir şekilde yeniden dolmasını dileyerek sandalyemde arkama yaslanıyorum.

Sonunda gözlerimi onunkilere çevirdiğimde, son birkaç gündür yakınımıdaki herkesin bana gösterdiği acıma duygusundan başka bir şey görmüyorum. Bunu görmekten nefret ediyorum. Şarkı yazarı ve yapımcı olma hayallerimden bahsederken beni dinlerdi ve bu hayallerin hiçbirinde masa yoktu, çoğunlukla bir ses tahtası vardı. Ama mezun olduktan sonra, beni farklı bir yöne götüren masa başı bir işi kabul ettim.

"Yani, hiç yapımcılığa başlamadın mı?"

"Hayır," diyorum sanki bu konuşma beni sıkıyormuş gibi. "Ben farklı bir yoldan gittim." "Tamamen farklı bir *yoldan gittin*," diye karşı çıkıyor Eli, tüm başlar bize doğru dönerken.

"Çift anadal yapmamın bir nedeni vardı. Reklamcılık her zaman oyun planlarımdan biriydi."

Geri adım atmayı reddederek lazanyadan bir ısırık alıyor. "Senin için önemli görünüyordu," diye ısrar ediyor. "Hem *de çok*." İleri geri konuşurken tüm gözler ve kulaklar bize odaklanırken ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

"Üniversiteden sonra fikrimi *çok* değiştirdim." "Bu çok açık," diye homurdanıyor.

Şu. Lanet olsun. Sinir.

Aklımdan Serena'yı serbest bırakmak geçiyor ama kendimi şaşırtarak alttan almaya karar veriyorum. "Sadece *birkaç* pişmanlığım var," diyorum, "ve kariyer yolum bunlardan biri değil."

İma ettiğim şey netleşince, basit Sally Caddesi'nden sola dönmüş olabileceğimi fark ettim. Oops.

"Networth için harika bir katkı oldu," diye araya giriyor Brenden, hakem rolü oynayarak.

"Bir yatırım şirketi yönetiyorsun," diye alaycı bir tavır takındım. "İnovasyon ve para pek el ele

gitmiyor." Çatalımı devasa bir eriştenin üzerinde gezdiriyorum. "Rakamlar kesin. Bu biraz siyah ve beyaz."

Dudakları memnuniyetle kalkarken söylediklerim Eli'yi eğlendiriyor gibi görünüyor. Beni sinirlendirmeyi her zaman sevmiştir. Ne yazık ki, kendi bombalarını etkisiz hale getirebilen tek kişi oydu.

"O portföy yönetmiyor," diye yorumumdan rahatsız olan kardeşim bana doğru atılıyor. "O-"

"Çocuklar, Noel'deyiz," diye uyarıyor annem. "Başka bir şeyden konuşalım."

"Sadece söylüyorum," bıçakla, bıçakla, bıçakla, "dolar ve sentleri hesaplamak için dahi olmak gerekmiyor."

"Dediğim gibi, yönetimde değil. Aslında, siz satış yaparken o çığır açan bir uygulama üzerinde çalışıyor."

köpek maması ve tuvalet kağıdı."

"Vay canına," diyorum kuru bir sesle. "Sanırım beni yerime koydun kardeşim." "Çocuklar," diye iç geçiriyor babam.

"Tebrikler," diye mırıldanıyorum ve gözlerimi Eli'a kaldırıyorum. "Tüm başarıların için."

Cehennem bu. Başarılı, *zengin* ve şüphesiz çalışan bir arabası olduğunu bilmek. Sadece bu da değil, gen havuzu da diğerlerinden çok daha üstün. Beş dakika boyunca kullandığım flört uygulaması -benim yaş aralığımdaki erkeklerin profil önerileri ile- bunun bir kanıtı. İngiliz kadınların *onun için seve seve* sokak kavgasına gireceklerinden hiç şüphem yok. Muhtemelen kadın listesiyle birlikte hafta içi günleri de vardır. Molly Pazartesi, Tina Salı, Wendy Çarşamba ya da onun gibi bir şey. Kesinlikle şirketinin alay konusu değil.

Noel'i birlikte geçirecek kimsesi olmadığından şüpheliyim. Muhtemelen kendisini ne kadar ciddiye almamaları gerektiğini göstermek için hafta içi kız davetlerinin hiçbirini kabul etmedi. Eli ne bir bağlılık adamı ne de bir aile babası, bu da beni neden tatilini dağların ortasında ailemle geçirmeyi seçtiği konusunda meraklandırıyor. Soruyu ön planda sormak yerine lazanyayı çatallayıp ağzıma atıyorum.

"Yani siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Babam konuşuyor, nihayet bir şeyler ima ederken konuyu anlıyor.

Harika.

"Evet, efendim," diye cevaplıyor Eli, "üniversitede çıkmıştık." "Ne kadar süre?" Thatch sorar.

"Kısaca," diye yanıtlıyorum.

"O kadar kısa değil miydi?" diye soruyor Eli, "sekiz ay." "Bu oldukça uzun bir süre," diye katılıyor babam.

"Bir blip," diyorum.

"Eski üniversite aşkları," diye düşünüyor babam, "Bu da bir şey değil mi?" Artan gerginliğe aldırmadan annemin eline uzanıyor ve sıkıyor. "Lisede şansım yaver gitti. Onunla tanıştığım gün beni başından savdı ve o günden beri her gün peşinden koşuyorum." Gülümsüyorlar ve Eli'nin gözlerini tekrar üzerimde hissediyorum.

"Whitney senden sık sık bahsederdi. Hikayeyi biliyorum." "Biliyor musun?" Annem gülümsüyor.

Ağzını siliyor ve bakışlarını tekrar benimkilere diyor. "Ailesi hakkında konuşmaktan asla çekinmezdi."

"Peki, yarın gündemde ne var?" Babama soruları durdurmaya çalışarak soruyorum.

"Hepsi e-postalarda var. Yani, sen iki-"

Gracie konuşacak kadar sağduyulu. "Büyükbaba, Whit Teyze bu konuda konuşmak istemiyor, o yüzden soru sormayı bırak."

"Teşekkürler *dokuz yaşındaki çocuk*," diye azarlıyorum masadaki her yetişkini, "çok net sosyal ipuçlarını yakalayabildiğin için. Özür dilerim," diyerek Eli'ye saçma bir özür sunuyorum, açıkça kendi rahatsızlığımı onunkinin yerine koyuyorum.

"Sorun değil," diyor, "benim için hiç sorun değil."

"Çok lezzetliydi anne. Teşekkür ederim." Peçetemi yere atıp ayağa kalkıyorum ve birkaç tane

Tabaklar. "Bulaşıklar bende."
Eli ayağa kalkar. "Yardım
edeyim." *Mükemmel.*

CHAPTER EIGHT

</

Brenden'in kardeşi olduğunu bilip bilmediğini sormak için kendisiyle savaşıyor ama sormuyor. "Aynı görünüyorsun," diyorum usulca. "Belki biraz daha makyajlı."

Gözlerini deviriyor.

"Bu makyaj da neyin nesi?"

"Gracie başardı. Makyaj sanatçısı olmak istiyor ve ben de ona destek oluyorum. Çok fazla pratik yapıyor."

"Bu antrenmandan *sonra*

mı?" Söylenecek yanlış

şey.

Musluğun koluna vurup ellerini duruluyor ve zamanımın dolmak üzere olduğunu anlıyorum.

"Sanırım burada işim bitti."

Benden ayrılmak için döndüğünde, onu durdurmak için köpüklü ellerimle bileğini kavrıyorum. Bileğinin etrafında kenetlenmiş elime bakıyor ve yukarı bakarken ağzı hafifçe aralanıyor. Ben de hissediyorum ama bunun anı mı, aşinalık mı yoksa her ikisi mi olduğunu ozemiyorum. Yüz ifademdeki onaylamayı görebildiğini biliyorum.

"Whitney, Noel'ini mahvetmek için gelmedim. "Yani Brenden'ın kardeşim olduğunu biliyor muydun?"

Ona yavaşça başımı sallıyorum.

Elini nazikçe çekiyor ve omuz silkiyor. "Uzun zaman önceydi. Noel'de kimse yalnız kalmamalı.

Burada olman benim için sorun değil."

"Emin misin?"

"Kesinlikle." İkimizi de ikna etmek istercesine birkaç kez başını sallıyor. Gözleri uzakta, tekrar konuşmadan önce düşünceli bir şekilde alt dudağını ısıırıyor. "İstenmediğinizi hissettirdiysem özür dilerim."

Bunu bir kez daha başını sallayarak vurguluyor. "Misafirperver olamadıysam beni bağışlayın, ben... ben..."

Tavayı yere bırakıp sırtımı tezgâha dönüyorum ve tüm dikkatimi ona vermek için kenarından tutuyorum.

"Boktan birkaç hafta oldu." "Nasıl

yani?"

"nemi yok, zaten bu konuyu tartışmaya çalışmak ya da *düşünmek* bile son derece saçma olur. Çok uzun zaman önce olmuş bir şey." Tercüme

edeyim.

Sakın oraya gitme.

Özür dilemeni istemiyorum.

Aksini düşünüyorsanız aptalsınız.

Beni orada öylece bırakıp arkasından bakakalmadan önce bana kalan tek şey bir uyarı bakışı. Nefesimi tutarak tavayı aldım ve mutfak penceresinden dışarı baktım, evin arkasını çevreleyen ağlarla kaplı sırt, bahçe ışıkları nedeniyle kısmen görülebiliyordu. İşte o zaman bu gece için işi bırakmaya yemin ediyorum, gelecek hafta onu yakalamaya çalışırken cehenneme dneeğimi biliyorum, tıpkı yıllar önce başlangıçta yaptığım gibi.

"Whitney," diye sesleniyorum ve arkasını dönüyor, beni tanıdığında yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle cevap veriyor. 'Seni ıplak gördüm' sırtışı bir işaret fişeği gibi ve ona ulaşmak için kalabalık kampüs salonunu gememi sağlıyor.

"Merhaba. Sweatshirt'n geri getirecektim ama

getirmedim." Kaşlarımı kaldırdım. "Nedenmiş o?"

Omuz silkiyor. "Rahat."

Onun benim kazağım ve siyah tangam içindeki görüntüsü sikimin seçirmesine neden oldu. Ona olan çekimim garip bir şekilde partide olduğundan daha güçlü. Ama o gün tam bir k a r m a ş a y d ı ve o günle ilgili tek iyi şey oydu. Ve dürüst olmak gerekirse, geçen Cuma gecesinden beri ondan başka bir şey düşünmemiştim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Profesör Morales."

"Geçen sene bendeydi. Pazarlama bölümü mü?"

"Onlardan biri." Dikkat dağıtıcı, iyice parlatılmış pembe dudaklarının arasından konuşuyor. Zeki ve hırslı olduğu gerçeği, tam kıvamında göğüs dekoltesi sergileyen ekose kazağıyla birleşince, benim kutularımdan daha fazlasını işaretliyor. Biz etkileşim halindeyken icat ettiğim kutular. İkimizin de bir sonraki derse yetişmek için baskı altında olduğumuzu biliyorum. Onu meşgul etmek için oyalanıyorum.

"Diğer branşın ne?"

"Sorularla dolusun. Bugün programım dolu, o yüzden..." adımı bilmiyormuş gibi yapıyor.

"Eli," sırtıtışım daha ben söylemeden saçmaladığımı söylüyor. "Ama sen

unutmadın." "Çıplaktın. Unutmak zor."

"Sen içeri dalıp masumiyetimi çalmadan önce ben sadece duş alan masum bir adamdım."

Mükemmel koyu sarı kaşlarından biri titriyor. "Aletini örtme zahmetine katlanmayan bir masum."

"Söz konusu 'ıvır zıvıra' bakarak iyi iş çıkardın. Ve sanırım bu konuda iyi bir sporcuydum.

Bu senaryoda sapık olan sensin. Yine de ne iyiliğime ne de tişörtüme karşılık verdin."

"Ne diyebilirim ki? Ellerim doluydu. Gerçekten büyüleyici bir sohbetti ama gitmeliyim." Dönüyor ve bileğini kavriyorum. Dudakları aralanıyor, ikimiz de heyecanlanıyoruz ve gözlerimiz buluşuyor.

Gözlerim onunkilere kaydı.

Evet, ben de hissettim.

"Bu konuşmayı bir ara tekrar yapmak ister misin? Belki kapüşonumu geri verdiğinde?"

"Olmaz."

"Hangisi, sohbet mi, çıplak iyiliğe karşılık vermek mi, yoksa kazağım mı?"

Bir gülümsemeyle savaşıyor ve kaybeder. "Daha fazla soru. Gerçekten

gitmem gerek." "Yani kovalayacak mısın?"

"Duyduğuma göre ayak uydurmakta iyiymişsin."

İçime küçük bir tatmin duygusu yerleşiyor. Koştuğumu biliyor, yani merak tek taraflı değil. "Ev ödevini yapıyormuşsun."

"İyi öğrenciler böyle yapar. Eğlenceliydi ama gerçekten gitmem gerek," diyerek yanımdan geçerken çiçek ve nane karışımı şampuanından bir fırt alıyorum.

"Son dersinden sonra benimle kafede buluş." Bana

tekrar baktı. "Ne için?"

"Çünkü sen istiyorsun."

Brenden omzumu dürtüklüyor ve birkaç galon suyu boşa harcadığımı fark ediyorum, anı bulutu dağılıyor ve ben onun yanında kaskatı kesilerek konuşmadan korkuyorum. "Oturma odamdaki aile fotoğrafını aldığın gün neden bu kadar uzun süre baktığını merak ediyordum." Pencereden Whitney elinde içkisi, üzerinde ren geyiği pijaması, montu ve gülünç derecede büyük elf terlikleriyle güvertede beliriyor. Sandalyelerden birinin örtüsünü çevirerek kardan arındırıyor, sonra oturup ayaklarını güvertenin korkuluklarına dayıyor, terliklerinin yuvarlak uçları odak noktam.

"Senden açıkça nefret ettiği için bana neden söylemediğini bildiğime eminim, ama cidden, dostum, bir uyarı kullanabilirdim. Özellikle de sonunun iyi bitmediğini bildiğim için.

tek soru. Bunu tekrarlamayı düşünüyor musunuz?"

Brenden'a dönüyorum. "Hiçbir şey yok. Belki gecikmiş bir özür, tabii eğer duyarsa, ki o da şüpheli, ama buraya sorun çıkarmaya gelmedim."

"Bilmem gereken tek şey bu."

Ona döndüm. "Neden vazgeçti?" "Tam olarak neyden vazgeçti?"

"Hepsi. Onu tanıdığımda korkunç hırslarla doluydu. Phil Spector'ın kadın eşdeğeri olmak istiyordu, daha az öldürücü bir noktaya kadar."

"Ödemesi gereken öğrenci kredileri vardı, bu yüzden masa başı bir işe girdi. İyi iş çıkardı. Sadece olmak istediği yerde değil."

"Evet. Anladım."

"Bak, ihmalini sana karşı kullanmayacağım, ama eğer kız kardeşimi bir daha incitirsen, ağabeylik yapmam gerekecek."

"Not edildi."

"Çok fazla içmediğini biliyorum, ama bunu canlı olarak atlatmak istiyorsan bu tutumunu veto etmen gerekecek. Bir dost ol ve annemin Eggnog'unu koklamama yardım et. Boktan bir şey."

Parmaklıklara doğru yürüyen ve sık ağaçların arasına bakan Whitney'e son bir kez bakıyorum.

"Evet, belki bir tane."

CHAPTER NINE

Büyükannemin bana okuduğu eski bir Shel Silverstein klasiğini okurken Serena başını çatı katındaki odama uzatıyor. Peyton çoktan uykuya dalmış, eski ikiz yatağın üzerinde kollarıma sarılmıştı.

"Dışarıda," diyor, yanımdaki yatağa oturuyor ve ben kitabı kapatırken yüz ifademi tartıyor.

"Konuş benimle."

"Ne hakkında? *Eli hakkında* mı?" Homurdanıyorum. "Boktan şansımın henüz sona ermediğini kanıtlıyor. Emin ol abla, bu bir şoktu ama atlattım."

"Şunu söyleyebilir

miyim-" "Hayır."

"Onun muhteşem olduğunu-"

"Hayır."

"Ve bu gece tüm o lezzetli gerilimi hissederken neredeyse ölüyordum-

" "Hayır."

"Ve sana bakışıyla ayak parmaklarımdan kıvrıldığını-"

"Hayır."

"Ve sanırım seni görmek için geri geldi-"

"Hayır."

"Yani, siz ikiniz ateşli ve ağırdınız. Yaptığı şey çok mu kötü-"

Bakışım onun cümlesini yarıda kesti.

"Yani ondan nefret ediyoruz, öyle mi?"

"Hayır. Ondan nefret edemem çünkü bu *benim* için kötü. Ama burada olması

beni heyecanlandırmıyor." "Anlıyorum. Ama-"

"Serena," diye uyarıyorum, yatak başlığından kalkarak. Peyton göğsümde kıpırdanıyor ve onu uyutmak için hafifçe ileri geri sallıyorum. Yüzünü okşuyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum. "Çok büyüyor."

"Öyle," diye iç geçiriyor. "Sonuncusu."

Dudağımı itiyorum. "Eğer durum buysa, daha fazla gelmem gerekiyor." "Öyle, ama Whit, bunu bırakmayacağım."

İnledim.

"Bu *benim*, Whitney. Herkesi kandırabilirsin ama *beni* kandıramazsın. O masanın karşısında ne oldu?"

Bu gece saf statikti, iyi türden."

"Çünkü biraz za za zu için can atıyorsun." "Biraz ne?"

"Sex and the City, Carrie böyle derdi, za za zu. Sürtüşme, kıvılcım, kelebekler." "O diziyi gerçekten ezberledin, değil mi?"

"Satır satır, korkarım. Bekâr kadınlar için, hatta *her* kadın için bir İncil. Eskiden kendimi iki parça Carrie, bir parça Charlotte ve Samantha'nın azalan bir çeyreği olarak görürdüm ama bu noktada Miranda yönetimi ele geçirmekle tehdit ediyor."

"O şirret, kırmızı kafalı alaycı, değil mi?"

"Evet."

"Evlenmedi mi ve bir bebeği olmadı mı?"

"Kapa çeneni. Bu arada Thatch ile kaçırdığımız şey de bu, za za zu."

"Thatch ve benim hakkımda konuşmayı keser misin? Saatin bu tarafında iyiyiz. Konuyu saptırmayı bırak." İçimi çektim ve elimi Peyton'ın sırtında gezdirdim.

"Sadece bana bu gece masada hissetmediğini söyle."

"Bu sadece nostalji. Ve bu noktada nostaljinin bir tuzak olduğunu herkesten daha iyi biliyor olmalısın." Burnunu kırıştırıyor. "Miranda'yı sende sevmediğimi söylemeliyim."

"Daha önce benim sınır tanımayan Samantha'mı yargılıyordun, bu yüzden korkarım Miranda burada kalacak."

Her neyse, şimdiye kadar döngüyü anlayacak kadar çok şey gördüm."

"Hangi bölüm bu?"

"Bu teori tamamen bana

ait." "Sormaya

korkuyorum."

"Ne kadar bağımsız olduğumuzu iddia edersek edelim, bu DNA'mızda, ruhumuzda yerleşik bir döngüdür. Farklı kadınlar için farklı zamanlarda olur, ama neredeyse her zaman daha gençken, daha az stresliyken, daha özgür ruhluysen, seksiyken ve cinsel kimyayı sonsuzlukla kolayca karıştırabildiğimizde olur." Elimini Peyton'ın dağınık saçlarında gezdiriyorum.

"Döngünün başında bir kız mükemmel eşini arar. Ama işin ilginç yanı, zamanı geldiği için mükemmel *erkeği* bulamayabilir. Belki de sadece yuva kurmaya istekli ve kafasındaki DNA'dan kaynaklanan imajı yaratmasına yardımcı olacak bir erkek bulur. Ve sonra bir gün, beş, on, on beş yıl sonra, uyanır ve yanlış adamla evlendiğini fark eder. Adam da onun yanında uyanır ve evlendiği kadının evlenme teklif ettiği kadından tamamen farklı olduğunu fark eder. İşte tam da bu, her zaman var olan ergen erkeğin nedenidir çünkü evlenme teklif ettikleri kadının 2.0 versiyonunu isterler, cinsel olarak yaratıcı, canlı, hayattan zevk alan bir fuck buddy'ye yatırım yaptıklarını düşünürler. Ve böylece, kadın kendini bulmak için yola koyulurken, kocası -eski ya da değil- *o kızı* geri alabilmek için neredeyse bir bebekle çıkana kadar havuzun dibine inmeye başlar. Ama şaka yapıyorlar çünkü eninde sonunda 2.0 versiyonu da döngünün aynı kısmına denk gelecek. Bu bir hamster tekerleği."

Serena'nın beti benzi attı. "Buna cidden inanıyor musun?"

"Bunun çok da uzak bir ihtimal olmadığını bilecek kadar çok örnek gördüm." "Peki ya annem ve babam?"

"İstisna, kural değil ve biz sadece bize sundukları versiyonu biliyoruz. Şimdi Thatch ile olan sorununuza bakın ve bana yanlış ağaca havladığımı söyleyin."

"O dairede çok uzun zamandır yalnızsın." "Sadece dürüst oluyorum."

"Teoriniz, insanoğlunun bildiği en yorucu çaba sırasında *iki cinsiyetin* davranışını genelleştiriyor."

Evlilik kolay değil, hem de hiç değil. Ve belki de mükemmel bir şekilde dekore edilmiş ve düzenlenmiş her odada şeffaf cam kavanozlarda pembe şakayıklara sahip değilim - özlediğim ve sahip olmayı beklediğim bir yaşam tarzı - ama son dakika haberi bebeğim. Martha Stewart, bize iyi yaşamayı öğreten kadın, *federal* hapishaneye gitti ve lanet olası Snoop Dogg ile talk show yaparak destansı geri dönüşünü yaptı. Ayrıca *menopoz sonrası* dikkat çekmek için Instagram'da mayolu selfie'ler paylaşıyor ki bu da onun da hepimiz kadar berbat durumda olduğunu ve gerçek hayatta bulamadığı geçerliliğe ihtiyaç duyduğunu kanıtlıyor. Haklısın. Çoğumuz bir noktada bu ulaşılabilir hayali istiyoruz ama öyle bir şey yok." Başını iki yana sallıyor. "Thatch ve benim sorunlarımız olabilir. O mükemmel değil, ben de değilim ama Whitney," sesi alçalıyor, tonu aceleci, "onunla benim dengim olduğuna *inanarak* evlendim ve çoğu gün buna hâlâ inanıyorum. Onun için çok minnettarım, gerçekten, ama beni yanlış anlama, o kelekleri geri *istiyorum* ve dürüst olmak gerekirse, onları çok uzun zamandır hissetmedim... ve çok korkuyorum, bu yüzden bana bu konuda zorbalık etmeyi bırak. Çünkü," gözleri sulanıyor ve anında kendini suçlu hissediyorum, "ya bir daha asla onunla hissedemezsem?"

"Özür dilerim." Elini tuttum ve sıktım. "Onları tekrar hissedeceksin. Bu Thatch."

"Bilmiyorum," diye burnunu çekiyor. "Bu sabah köpük banyosunda ıslanıyordum -*yıllardır* ilk köpük banyom- ve Thatch içeri girdi ve iki dakika içinde kuşkonmaz işedi ve zorunlu olarak osurdu. Ve ben ona cehennemi gösterdiğimde, duş perdesini yavaşça geri çekti, kollarını Hint tarzı katladı ve *'iyi bir işemeydi'* dedi."

Bir kahkaha patlattım, bebeği salladım ve başımı salladım. "O adamı seviyorum." "Hiç komik değil."

"Bu çok komik, ve bu sen ve Thatch. Bu sizin dinamiğiniz ve bu harika. Dürüst olmak gerekirse, siz ikiniz bana umut veriyorsunuz." İç çekiyorum. "Sadece şu anda beni dinleme. Kafam çok karışık."

"Biliyorum ve yardım etmeye çalışıyorum. O yüzden dürüst ol ve bana Eli hakkında gerçekten ne hissettiğini söyle." Yutkunarak Serena'ya bakıyorum, gerçek dışında hiçbir şeyden kaçamayacağımı biliyorum.

Saatler önce verandada onun buz mavisi gözlerini gördükten sonra çarptığım duvarın yıkılmasına geçici olarak izin veriyorum.

"Onu görmek binlerce arı tarafından sokulmak gibiydi... sarsıcı bir şey gibi, ama iğneyi fark edene kadar bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilemezsiniz." Peyton'ın pijamasındaki gevşek bir ipliği çekiştiriyorum. "Her şeyde iyi olan, *her şeyde* üstün olan, hiç çalışmayacak kadar zeki, gerçek bir insan olamayacak kadar atletik olan adamı bilirsin. Bir bakışıyla vücudundaki her hücreyi harekete geçirebilen, senin olduğuna inanamayacağın kadar aklını ve kalbini tamamen işgal eden adam?"

"Evet, başlangıçta Thatch ile de böyle hissetmiştim."

"Aynen öyle. Eli ile her türlü rüyayı görmeye başladım, ıslak rüyalar, gelecek rüyaları ve ayrılmadan önce... düşün rüyaları."

"Hatırlıyorum. İlk buluşmanızın olduğu gece beni aramıştın."

Başımı salladım. "Başlangıçta zoru oynadım çünkü Eli gibi bir adamla tek yolun bu olduğunu düşündüm. Acınası bir şekilde, şanslı olanın *ben* olduğumu ve onun benim ligimin dışında olduğunu düşündüm. Kabul edelim ki, şu anki hayat standartlarına göre bu o zaman olduğundan daha doğru. Ama genel anlamda bu hiçbir şey ifade *etmiyordu* çünkü önemli noktalarda birbirimize denk değildik. Ne zaman gerçekten yakınlaşmaya başlasak geri çekiliyor, beni, bizi kendi yerimize koyacak kadar uzaklaşıyordu. Çok sıcak ve soğuktu. Bazen onun için var olan tek kadının ben olduğumdan emin oluyordum. Diğer zamanlarda ise beni çekici bulup bulmadığını merak ediyordum. Şu anda bekar olmasının bir nedeni var ve eminim ki ayrılmamızın da aynı nedeni var. Eli, birlikte bir gelecek planlayan gereken adam değildi. Kalbinizi kıracak ve iyice kıracak bir adamdı. Çok geç olana kadar bunu fark etmemiştim." Ona şöyle bir bakıyorum: "Eğer *bir* şansım olsaydı, o benim için en yakın olanıydı. Onu *gerçekten* çok sevdim. Odaya girdiğinde yıldızları görür gibi sevdim onu."

"Biliyorum."

"Ve ona bir kez bile söylemediğimi biliyorsun. Bunu hissettiğimde bile söylemenin hata olacağını biliyordum. Bu, aşkın her şeyi yeneceğini düşünerek aptalca görmezden geldiğim birçok kırmızı bayraktan ilkiydi. Sonunda hangisinin beni daha çok incittiğini bilmiyorum; ayrıldığımızı mı, yoksa onunla kalbimi açarak birlikte olma şansını yakalayamadığıma mı?"

Başını sallıyor. "O yazdan sonra okula dönmek zorunda kalmandan nefret ediyordum. Son sınıfta seni zar zor bir araya getirdim."

"Ama atlattım, onu atlattım. Hayatımın bu noktasında onu görmek hiç eğlenceli değil, en çok da içinde bulunduğum durum yüzünden. Bir yıl önce, hatta altı ay önce bunu çok daha iyi karşılardım. Kesinlikle daha iyi davranırdım. Şu anda kendime olan güvenim çok sarsılmış durumda, bu yüzden..." Sert bir nefes üflüyorum. "Aradan çok zaman geçti ve ben bir yetişkin olduğum için bu konuda olgun davranacağım."

"Whitney, o senin liginin dışında değil."

"Hayır, değil. *Benim* için önemli olan şekilde değil. Sadece daha fazla parası ve daha iyi bir egzersiz programı var. Akşam yemeğinde ve sonrasında bana kariyer açısından hedeflediğim şeyi tam olarak yapmadığımı hatırlattığında canımın yandığını biliyorsun. Kendini toparlamış gibi görünüyor. Kariyer yolunda bu ikinci seferi. Bu kısım gerçekten berbat."

"Yani, ondan nefret mi ediyoruz?"

"Hayır. Onun için üzülüyoruz. Onunla empati kuruyoruz çünkü kariyer hedeflerine ulaşmış olsa da, belli ki hala yıllar önce olduğu gibi tek odaklı bir bağlılık fobisi var ve bu durum otuzlu yaşlarımın başında benim için cazip olmaktan çıktı. Eli gibi erkekleri artık bir meydan okuma olarak görmüyorum. Onun gibi erkekleri zaman kaybı olarak görüyorum çünkü benim zamanım, onu istemeyenlere yatırım yapmak için çok değerli."

Gözlerini açıp bana sesleniyor.

"Kyle bir hataydı. *Asılı* bir bip. Bu Goldie Locks'un doğru bedeni bulmak için kaç eve girmek zorunda kaldığını biliyor musun? Bektan bir gösteri, zar atmak gibi. Ciddiyim ve kullanacak iyi bir sopa olmadan daha fazla kilometre yapmak istemedim."

"Benzetmeleriniz bir erkeğinkine çok benziyor."

"Muhtemelen biraz öyle düşünmeye başladığım içindir."

"Hiç evlenmemenin sebebinin Eli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sakın buna cüret etme. Hiçbir penis benim üzerimde bu kadar güce sahip olmadı ve olmayacak." Bunu söylerken bile içimin hafifçe kemirildiğini hissediyorum. "Her kalp farklı şekilde kırılır ve Tanrım, bu canımı yaktı ama onun yüzünden başka erkeklere bir şans vermedim."

Kemirmek yok. Gerçek bu. Bana bakmaya devam ediyor ve tereddüt ediyor.

"Ne?"

"Thatch hakkında söylenip durmamın evliliğe bakış açımı etkilediğini düşünüyor musun?"

Sesindeki hafif titreme elini sıkıkmama neden oldu. "Hayır bebeğim, sen ve Thatch doğru yapılan evliliğin *harika* örneklerisiniz. Çirkince kavga ettiğinizde bile. Sana söz veriyorum, sen göremesen de bu sadece zor bir dönem."

Sulu gözlerini benimkilere çeviriyor. "Za za zu'yu geri istiyorum."

"Hepimiz öyle değil miyiz? Belki bir doz bana da iyi gelir," diye itiraf ediyorum. "Belki Miranda'yı biraz daha uzak tutar. Ama çözüm Eli değil."

"Çimenler daha yeşil sendromunun mükemmel bir örneğiyiz, değil mi? Zıt yaşam tarzları ve ikimiz de memnun görünüyoruz."

"Sanırım hayat böyle, değil mi?"

Peyton'ı kollarımdan alıp ayağa kalkarken başını sallıyor. "Biliyorsun... Brenden'a senin

Yani burada olmasının başka bir nedeni daha var. Daha önce onunla yüzleştüğimde, senin burada olacağını bilip bilmediğini sordum ve bana cevap vermeyi reddetti. Bu işte düşündüğünden fazlası var."

"Toparlan Sherlock." Ses tonumdaki tehdit onu bir süreliğine susturmaya yetti. "Bunu aklından çıkar. Uzlaşma olmayacak. Noel her zamanki gibi bir iş. Za za zu umutlarını *bana* yansıtmak yok."

"Her şey her zaman görüldüğü gibi değildir. Ve kabul edelim, Noel'i *bizim* aile." Göğsü pompalanıyor. "Ha! Yardımımız olsun ya da olmasın bu boktan kararından pişman olacak."

Gülümsüyorum. "Bu çok doğru. *Salak*. Neye bulaştığından haberi yok. Unutma, bir sebepten dolayı ayrıldık -çok iyi bir sebep- yıldızları gördüm ve o onları benden çalıp kaçtı. Yani hayır, bu onunla ikinci bir şans değil. Bu kaderin müthiş bir cilvesi değil."

"Bana ihtiyacın olursa yanımdayım."

"Ben iyiyim. Bu çocuklarla ilgili. Nokta. Onlarla geçirdiğim zamanı ya da Noel'imizi mahvetmeyecek." Serena başını sallayarak bebeğimizle birlikte kapıya doğru geri çekiliyor ve ben de annemin köşeye benim için koyduğu masa üstü büyüklüğündeki Noel ağacına, ışıklara, süslere ve her şeye bakarak konuşuyorum. "Annem harika biri, değil mi? Her şeyi mükemmel yaptı."

Serena başını sallar. "Öyle yaptı."

"Biliyor musun," diye başladı, "Peyton'ı doğurduğumda ben de senin yaşıyordum-" "Çık dışarı, *hemen*, yatak odamdan çık."

"İyi," omuzları çöküyor.

"Serena. Aşırı endişelisin ve beni bu gece çok fazla içmeye ittin, tamam mı? Seni seviyorum ve senin de beni sevdiğini biliyorum, ancak bu noktada anne olma ve hatta evlenme şansım yok denecek kadar az. Sanırım bunu çok önceden kabul ettim ve senin de kabul etmen gerekiyor."

"K," diyor Peyton'ın sırtını okşayarak ve kapının önünde duruyor. "Işık açık mı kapalı mı?" "Kapalı, lütfen."

Kapatıyor ve bana dönüyor, profili ağaç ışıklarının yumuşak parıltısıyla aydınlanıyor. "Biliyorsun, döngü hakkında söylediklerine inandığını düşünüyor olabilirsin ama doğru adam karşına çıksa yine de bunu yapacağını da biliyorum. Hepsini, çünkü bu senin kalbin, Whitney. Sen inançlı birisin."

Cevap vermediğimde, yenilgiyle iç geçiriyor. "Seni seviyorum. İyi geceler."

İkiz yatağın boktan durumu yüzünden boynumu kırarak, Raggedy Ann atölyesinde katlandığım sıcaktan kavrulmuş bir halde merdivenlerden hafifçe iniyorum.

Mutfağın eşiğinde bir inilti beni durduruyor. Etrafıma baktığımda Eli'ı görüyorum, gömleksiz, pijamalı, buzdolabını açarken mükemmel kıcını kaşıyor. Otuz dokuz yaşında olmasına rağmen hâlâ müthiş bir vücudu var ve bu da duyularım için ölümcül. Kaslı pazular, mükemmel bir şekilde dağılmış göğüs kılları, kesilmiş göğüs kasları ve bunların arasında... Loş ışıkta gözlerimi kısıarak kalbinin hemen altında stratejik olarak yerleştirilmiş dövme odaklanıyorum. İki farklı kalp atışı gösteren bir EKG seçiyorum. Bu yeni bir şey, belki de değil, ama *benim* için yeni. Hemen altında kesilmiş karın kasları, öğretilmiş, tonlanmış bir mide ve mükemmel bir horoz olduğunu hatırladığım şeye giden karanlık mutlu izlerin bir ipucu var. Eli standardı belirledi, uzun, kalın ve damarlı,

büyük, ağız sulandırıcı bir ucu olan. Zaman bu imgeyi benden çalacak kadar nazik olmadı. Uzun, acı bir içkiyle ondan nefret *ettiğimize* karar verdim.

Onunla yüzleşmek yerine banyo musluğundan su içmeyi tercih ederken, konuştuğunu duyduğumda sırıyorum.

"Hey, sen. Burada beni gözetleyerek ne yapıyorsun?"

Yüzüm alev alev yanarken cevap vermek için ağzımı açtığımda tanıdık bir sesin gıcirtısını duyuyorum. "Yalan söyle!"

Eli ocağın kapağının altındaki kısık ışığı yakıyor.

"Bu Eli, küçük kızıl. Sen nereden geldin? Birkaç saat önce babanın güçlendirilmiş bir kafes kurmasına yardım ettiğime eminim. Merdiven kapısını *geçip* oradan çıkmayı nasıl başardın? Sen küçük bir Houdini falan mısın?"

Karşı koyamayıp, gölge içinde kalan mutfığa bir adım atıyorum ve onları bakışırken görüyorum. Peyton'ın itfaiye arabası gibi saçları dört bir yana dağılmış, oyuncak kamyon pijaması tombul vücuduna ikinci bir deri gibi oturmuş. Eli onu kucağına alıyor ve hep birlikte buzdolabının ışığıyla yıkanan buzdolabını inceliyorlar.

"Mil," dedi Peyton elini kavrayarak.

"Süt mü? Seni koruyorum." Eli sütü çıkarıyor ve Peyton'ın damlatmaz bardağını saatler önce birlikte yıkadığımız kuru raftan alıyor. Yeğenimin onun pazusuna kıvrılmış görüntüsü beni mahvetmeye yetiyor.

"Yalan," diye başını sallar Peyton. "*Ber mil.*" "Ne demek istediğini anlamıyorum, küçük adam."

Peyton, Eli fincanı uzattığında reddeder ve kollarında aşağı inmek için kıvranmaya başlar. "Yalan... Yalan... Ber mil!"

"Şşşt, küçük dostum, evi ayağa kaldıracaksın."

Peyton ısrarla göğsüne bastırır ve Eli yumuşayıp onu yere bırakana kadar kıpırdanır. Peyton paytak paytak buzdolabına geri döner. "Yalan, gel, mere," diye talep eder.

Eli kıkırdayarak yanına gider ve bebek elini buzdolabında açıp kapatır.

"Tamam." Kapıyı açtığında, Peyton çeşnilerin arasındaki çilek şurubunu işaret eder. "Ber Mil."

"Ah, *çilekli* süt. Akıllı küçük adam. Değil mi?" Eli şurubu kaptığını söylüyor.

"Çok zekice." Peyton da aynı fikirde ve ben kahkahamı bastırmak zorunda kalıyorum. Eli onları tekrar tezgâha götürüyor ve Peyton ellerini kaldırarak bir sipariş daha veriyor. "Yukarı...yukarı."

"Ne istediğini bilen bir adam. Tam benim tarzım. Teyzen de biraz otoriterdi. Aileden geliyor olmalı. Beni hatırladığında göğsümde oluşan çekintiyi görmezden gelerek olduğum yerde kalıyorum.

Eli, Peyton'ı tezgâhın üzerine kaldırır. "Spoo."

"Tamamdır." Eli, nam-ı diğer yeğenimin yeni orospusu, birkaç çekmeceyi karıştırıp bir kaşık buluyor ve incelemesi için Peyton'a sunuyor. "Kaşık için bir ölçü tercihin var mı, yoksa bu da olur mu?"

"Squee. Sık." Eli'ye sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukmuş gibi talimat veriyor.

"Neden bunun senin ilk rodeon olmadığını hissediyorum?" Eli başparmağıyla seremonik bir şekilde kapağı çeviriyor ve bunu bir gösteri haline getiriyor. "Eğer doğru anladıysam, iki kere mi sıkmak istiyorsun?"

"Mep."

Eli kıkırdayarak içkiyi karıştırır ve Peyton'a uzatır. "Tank ku."

"Hoş geldiniz."

Elinde süt, Peyton bardağını ters çevirdiği sırada bebeği tezgâhtan alıyor. Sütü buzdolabına geri koyduktan sonra Eli onu büyükbabamın oturma odasındaki eski deri koltuğuna götürüyor. Şafak söküyor ve Eli kucağına rahatça yerleşmiş olan Peyton'ı nazikçe sallarken mor ışık büyük pencerelerden süzülüyor.

"Albay."

"Soğuk mu?"

"Mep," diye iç geçiriyor bebek derin nefesler arasında, süttten yudumlar çaldıktan sonra. Eli kanepenin kenarından ulaşabileceği bir örtü kapıyor ve onları battaniyeye sarıyor. Belli ki bu, biz çıkarken, işler fazla yakınlaştığında aniden alerji olan Eli değil. Ne de ilişkimizi hiçbir zaman gündelik hayattan daha fazla ciddiye almayan Eli. Sıcak ve soğuk tavırlarıyla beni kırbaçlayan, sekiz ay boyunca ona vermek için çabaladıktan sonra kaprisli, özgür kanayan kalbimi yavaşça zehirleyen Eli. Hemen ardından beni tamamen dışlayan Eli. Aynı Eli, tüm çabalarına rağmen, bizi ayırmanın zor olduğu bir çift olarak birbirimize o kadar karışmıştık ki.

Eli'nın avucunu Peyton'ın saçlarında gezdirmesini izliyorum, gözlerinde besleyici bir bakış var. "Ailenin sabahın altısında sana şekerli süt içirmemden memnun olacağını sanmıyorum, o yüzden bu aramızda kalsın."

Bebek cevap vermiyor ama fincanını emerken Eli çıplak ayağını nazikçe iterek onu tekrar uyutuyor.

İkisine bakıyorum, kalbim mümkün olduğunu fark etmediğim bir şekilde acıyor. Ve işte o zaman Eli söz konusu olduğunda beni en çok inciten şeyin nedenini açıkça görüyorum. Sadece bitirme şeklimiz değildi. *Eli* olduğu içindi. Bana saf bir şefkatle bakan ama ne hissettiğine dair tek kelime etmeyen aynı Eli. Bana dokunması için yalvarana kadar öpücükleriyle bana işkence eden Eli. Tanrım, sanki bir daha hiç fırsatı olmayacakmış gibi beni öperdi.

Bana dünyanın en önemli, en değerli kadınıymışım gibi hissettiren Eli
eylemler.

Birlikte olduğumuz ve mutlu olduğumuz zamanlara dair istenmeyen görüntüler geliyor. Beni -bizi- reddederken acımasız olsa bile, bunu hissederken yalnız olmadığımı biliyordum. Birlikte iyiydik. İyiiden de iyiydik. Sonumuzun böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Gelecekle ilgili ya da uzun vadeli konuşmaktan kaçınmasına rağmen, beni bu kadar kolay, bu kadar ani bir şekilde bırakacağını hiç düşünmemiştim. Ayrılığımız için bu kadar uzun süre yas tutmamın bir nedeni var. Ama gerçekler gerçektir. Beni aniden ve zerre kadar mücadele etmeden bıraktı. Yeterli bir açıklama yapmadan kalbimi paramparça etmesine izin verdim çünkü içten içe belki de onun o adam olduğunu biliyordum, bu beni ne kadar şaşırtsa da... Haklıydım. Göğsüm eski bir acıyla yanıyor, dönüp merdivenlerden yukarı sürünerek çıkıyorum, yatağa tırmanıyorum ve sabah güneşi odayı doldururken tavana bakıyorum.

CHAPTER TEN

Zar zor uyuyabildim. Yatak yeterince rahattı ama iki kat yukarıda uyuyan Whitney'i düşünmeden edemiyordum. Muhtaç bir ergen çocuk gibi onu düşünerek kendi uykumu inkar ettim, bu da buraya gelme kararımı yeniden sorgulamama neden oldu.

Evde taş gibi uyuyorum.

Dün gece ailesinin arasındayken, sorgulanırken bile garip bir şekilde rahattım. Bütün bu süre boyunca kıvranan, çıktığımızı, var olduğumuzu kabul etmeyi reddeden Whitney'di. Thatch onu benden alıp yatağa dönebileceğimi söylemeden önce Peyton'la biraz kestirmeyi başarmıştım. O zaman bile pencereden sabahın erken saatlerinde gökyüzüne bakıyor, çevrenin huzurunu takdir ediyordum. Kısa bir süre için burada kendime ait bir yer satın almayı düşündüm, ki bu garipti çünkü ben kısa dönemli kiralayan bir adamım. Şimdiden bu yolculuk, on buçuk yıldan uzun bir süre sonra onu görmek beni rahatsız etmeye başladı. Buraya bencilce bir merak dışında bir nedenle geldim ve bunu sonuna kadar götürmeye kararlıyım.

Ruby'ye kahvaltıda yardım etmek için yaptığım birkaç girişimden sonra reddedilince masaya oturup telefonumdaki e-postalar arasında geziniyorum. Merdivenlerden gelen gümbürtü dikkatimi çekiyor. Kafamı kaldırdığımda Gracie'nin masaya doğru uçtuğunu görüyorum, arkasında biraz uykusuz görünen anne ve babası. Yeni suç ortağım arkalarındaki kadının kollarında, masaya doğru zayıf adımlar atıyor, gözleri aşağıya bakıyor. Whitney'nin üzerinde eşofmandan başka bir şey yok, palyaço makyajından eser yok, sarı saçları gevşek, hızlı bir örgü içinde, tünel görüşümü harekete geçiriyor.

O hala çok güzel.

Yeğenini kalkan olarak kullanmasına rağmen üzerindeki ek ağırlığı, gövdesindeki kıvrımı seviyorum. Onu ne kadar net görsem de, içimdeki kemirici ses onun beni hiç de istemediğini söylüyor. Benim kendinden emin, seksi, geveze arım nereye gitti? Aradan geçen zaman içinde başına o kadar çok şey geldi ki, sağlıklı bir miktarını mı kaybetti?

Burada, bu kulübede kendi halinde, ya da öyle olmalı. Varlığım onu kendi ailesinin yanında rahat hissetmeyecek kadar rahatsız mı ediyor? Bakışlarımdan kaçınırken bu düşünce beni rahatsız ediyor.

Biz çıkarken, ailesi sık sık gündeme gelen bir konuydu. Her zaman "Kız kardeşim şöyle," ya da "erkek kardeşim böyle" diye başlardı.

O zamanlar yirmi bir yaşında yeni yetim kalmış bir çocuktum ve onunla tanıştığımda ailemin kaybindan kalan yara izi kızıldan pembenin daha soluk bir tonuna yeni yeni dönüşüyordu. Ve her ne kadar onunla sorunum olmadığını söylesem de

Sonsuz hikayeler, Collins ailesiyle ilgili her şey, bazen yeşil gözlü canavar ortaya çıkıyordu.

Çünkü kıskanmıştım.

Onun aile yapısını delicesine kıskanıyordum. O kadar ki, zaman zaman bu yüzden ona pislik gibi davrandım ve nedenini asla bilmedi.

Şu anda onun tavrını anladığımda geçmişe bakışım beni tokatlıyor. İsteddiği hayat buydu, *benimle* bir aile hayatı, her ne kadar bunu hiç dile getirmese de. Ama Whitney bunu ima da etmedi. Ailesine duyduğu sarsılmaz sevgiyi sürekli yineleyerek bunu beynime buldozerle işledi.

Tek bildiğim o zamanki kız ve ben ondan sadece izler yakaladım. Karşımdaki bu kadın... bıkkın ve biraz yenilmiş görünüyor, üniversitede beni ezen kızla tam bir tezat oluşturuyor. Zor birkaç hafta geçirdiğini ve bunu anladığımı söyledi çünkü... *hayat*. Yine de aşık olduğum o ukala kızı bir an olsun görmek isterdim. Keşke ona bir adım yaklaşmam için bana bir şans verseydi.

"Yalan!" Peyton beni gördüğünde haykırıyor, teyzesinin tutuşuna karşı koyuyor ve bana uzanıyor. Bu durum teyzesinin hiç hoşuna gitmedi.

Masaya oturduklarında hepsine "Günaydın," diyorum. "Brenden, Erin, kurşunu çıkarın!" Ruby yukarıya sesleniyor.

Evin her yerinde bir çan sesi duyuluyor ve Allen'ın kulübenin her odasına stratejik olarak yerleştirdiği Alexa'ların (Brenden'in şirretliği sayesinde öğrendim) üzerinde bir yemek zili çalıyor.

Alexa: Anons: "SOOOOOUUUIIIIEEE!! Gelin pastırmanızı alın çocuklar. Kahvaltı hazır."

"Aman Tanrım," diye itiraz ediyor Brenden, kollarında Wyatt'la merdivenlerin sahanlığına ulaştığında. "Babama Alexa'yı nasıl kullanacağını kim öğretti?"

Whitney, yüzünü buruşturan Thatch'i işaret ediyor. "Benim hatam."

Hepimiz Allen'ın evin neresinde olursa olsun Alexa'ya talimat verdiğini duyuyoruz. Başka bir anons duyuluyor.

Alexa: Duyuru: "Yemeğinizi yiyin ve otuz dakika içinde hazır olun. Biz çıkıyoruz."

Yemek odasına girdiklerinde Brenden sesini yansıtıyor. "Süslü teknoloji aletine bağırıldığını duyabiliyoruz baba, o yüzden kes şunu. Anne, lütfen bana kahve olduğunu söyle."

"Kendin al, velet. Yemek yapıyorum."

Erin Brenden'a "Seni tuttum bebeğim," diyor ve bana dönüp yumuşak bir sesle "Günaydın Eli," diyor. "Günaydın," diye cevap veriyorum. Erin ve Brenden'in kişilikleri birbirleriyle tam bir tezat oluşturuyor.

Yin ve Yang'in tanımı. Brenden'in inatçı ve yoğun olduğu yerde, Erin rahat ve yumuşak sözlüdür ve yine de çalışırlar ya da öyle görünürler.

Ruby mutfaktan girip bir tabak pastırma ve yumurtayı masaya bırakıyor, çocuklarını ve torunlarını yüksek sandalyeleri kurup masanın etrafında toplanırken tararken yüz ifadesi ısınıyor. "Tost geliyor."

Masanın geri kalanının dikkati dağınık olduğu için sadece Whitney onu onaylar. "İyi görünüyor anne. Teşekkür ederim. Ben de yardım ederdim."

"Eli zaten yarım düzine kez teklif etti. Endişelenme. Basit bir kahvaltı," diyerek mutfığa geri dönmekten önce Whitney'nin omzuna elini koyarak güvence veriyor.

Whitney ve ben aynı anda arkasından "Bulaşıklar bende," diye sesleniyoruz.

Whitney'nin gözleri benimkilerle kısa bir süreliğine buluşuyor ve ben de ona karşılık vermediği bir gülümseme gönderiyorum. "Günaydın." "Günaydın," diye mırıldanıyor karşımdaki koltuğa otururken.

Alexa'nın sesi tekrar duyulur ve kısa bir süre sonra Burl Ives'in "Holly Jolly Christmas" şarkısı evin her yerinde çalmaya başlar.

"Tanrım," diyor Brenden, bana temkinli bir bakış atmadan önce başını sallayarak, "Seni ailemin deli olduğu konusunda uyarmış mıydım?"

"Evet, öyle yaptın," diyorum kıkırdayarak.

"İyi uyudun mu?" Whitney yine bana doğru bakarken Erin soruyor. Gözlerini kaçırmadan önce bakışını tam olarak çözemiyorum.

"Mükemmel. Teşekkürler."

Brenden Wyatt'ı sandalyesine oturtuyor ve benim yanıma oturuyor. "Çalışma odasında, babamın horlamasına karşı güvende olursun."

"Hiçbir şey duymadım. Burası çok huzurlu."

Tabağıma yumurta koyarken Brenden bana fazladan bir kafa büyütüyormuşum gibi aval aval bakıyor. "Biraz zaman ver, dostum."

Whitney, Peyton'ı mama sandalyesine kilitlemeden önce bir kase üzümü onun ulaşamayacağı bir yere itiyor. "Üzüm yok, Pey, Pey."

"Neden olmasın?" Etkileşim kurmak amacıyla basit bir konuşma yaparak soruyorum.

"Çünkü boğulabilir." Dikkatini Peyton'ın mama sandalyesine küçük plastik bir kâse koymasına çeviriyor. "Muz." Boynuna bir önlük bağlamadan önce meyveyi büyük parçalara ayırıyor.

"Sen vahşi birisin, değil mi?" Sırıtarak soruyorum.

"Mep," diye yanıtıyor ağzına biraz muz tıktırmadan önce.

Brenden kıkırdar. "Ne zaman başladı bu?"

Thatch konuşuyor, oğluna bakarken sevecen bir sırıtış sergiliyor. "Bir ya da iki hafta önce. Ve nereden aldığı hakkında hiçbir fikrim yok."

Serena elinde dolu kahve fincanlarıyla gelir ve bir tanesini Thatch'e bırakır.

"Teşekkürler bebeğim," diyor Thatch dalgınca. Brenden, Erin'e kahvesini getirdiği için teşekkür ederken Serena'nın yüz ifadesi düşüyor, poposuna bir şaplak atıyor ve hiç de ince olmayan ateşli bir bakış atıyor.

"Ewww, Brenden Amca," diye araya giriyor Gracie.

Brenden, "Sus bakalım," diye azarlıyor ve elini kızın yüzünde gezdirdikten sonra işaret parmağıyla burnunu yukarı çekerek domuz burnu yapıyor. "Killjoy."

"K-illjoy nedir?" Gracie kıkırdayarak amcasının elini iterek soruyor. Thatch,

"Google'da ara," diye yanıtıyor.

"*Hiçbir şeyi* Google'da arayamıyorum baba, çünkü *telefonumu* sen aldın." "Teknik olarak, annen aldı."

"Yani telefonumu bana geri verecek misin baba?"

Şekerli-tatlı ve masum. Doğuştan bir manipülatör, doğuştan.

Serena'nın gözlerinden ateş fışkırıyor ve Thatch irkiliyor.

Allen belirir ve masanın başındaki yerini alarak selamını haykırır. "Günaydın, ailem, *Eli*."

İrkildiğimi gizlemek için elimden geleni yapıyorum. "Günaydın, efendim."

"Tanrım, adam beni sınıyor. Bana güç ver," diye mırıldanıyor Ruby, tezgâhta durduğu yerde önüne altın tostlar çıkarken.

"Peki, nereye gidiyoruz?" Serena'ya suyu test etmek için soruyorum ve o beni görmezden geliyor. Thatch gözlerini deviriyor ve konuşuyor.

"Kasaba meydanı. Bugün Gizemli Rudolph günü. Tüm yetişkinler alışveriş yapacak birini seçecek.

Cnk eskiden sadece çocuklar için alırdık. Hepimiz çoğalmaya başladıımızda yaptığımız bir anlaşma bu." "Böylece dışarıda kalmıyorum," diye mırıldanıyor Whitney kuru bir sesle.

"Bu doğru değil," diye araya giriyor Ruby, tostı yalarken.

Whitney meydan okurcasına, "Yazık Rudolph'a," diyor. "Ve buna ihtiyaım yok. Sadece onları mutlu et." Yeenlerine doğru başını sallıyor.

"Bu acıma değil Rudolph," diye karşı çıkıyor Ruby. "Kocan ya da çocukların olmadığı için dışlanmamalısn."

"Yani sen ve ben bu işte birlikteyiz," diyorum. Whitney'nin çatalını tutuşu sıkılaşıyor. Artık sabah insanı gibi görünmüyor. Ve bana bakışına bakılırsa, her an yüzümden ve şahdamarımdan ateş çıkmasını bekliyorum. Bana alt ve üst dişlerinin tamamını gösterdiğinde durum daha da korkutucu bir hal alıyor. "yle görünüyor."

Serena'nın gs zıplıyor ve Thatch onun gsne dirsek atıyor. Serena ona tek bir bakış atıyor. "Bugün lmek mi istiyorsun?"

"Bugün Zor lm m izliyorsun?" Allen yanımdan kemerle seslenerek beni yerimde zıplattı. "Bunu bir Noel filmi olarak kabul ettiler, biliyorsun. Alexa! Zor lm bir Noel filmi mi?!"

Alexa: "Kesinlikle yle. Bazıları bunun en iyisi olduğunu iddia edebilir." "İşte benim kızım," diye bağırıyor başını sallayarak.

"Allen!" Ruby onun saır edici ses tonuna uyarak kemerini baladı. "Kulaklarını tıka, tatlım. şifonyerin zerindeler!" Allen ona doğru bir bakış bile atmıyor.

Brenden araya girerek, "Aslında Bruce Willis Comedy Central'daki rostosunda bunu rtt," diyor. "Gizemli Rudolph çok eğlenceli, Eli," diyor Gracie. "Hepimiz alışveriş yapmak için birini seçiyoruz ama Hediye, seçtiğiniz kişiye ne kadar iyi tanıdıınızı göstermeli, bu yüzden onu özel kılmalısnız." Gracie bana doğru eiliyor, sesi alçalıyor. "Büyükannem tuhaf hediyeler veriyor."

"Bunu duydum, Gracie. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, duyma yetisini kaybettiğini *inkar* eden tek kişi büyükbaban."

Gracie'nin gözleri büyüdü. "Th, zr dilerim büyükanne."

"Affedildim ve hediyelerim de tuhaf değil. Sadece onları anlamanız biraz zaman alıyor. Bu da *sizi*, sizin kendinizi tanıdıınızdan daha *iyi* tanıdıımı gösteriyor."

Brenden söze giriyor. "niversiteye başlamadan önce iki yıl üst üste bana bozuk para bankası aldı. Bunun okul masraflarımı karşılayabilmem için bir iş bulmamı sağlayacak bir ipucu olduğunu düşünmüştüm."

"Ama senin bizim finans gurumuz olacağını biliyordum," diyor Ruby gururla. "Sayılarla arası iyiydi ve parayla arası çok iyiydi. Avukat olmak onu ölümüne sıkardı."

"Doğru," diye onaylıyor Brenden.

"Hepimiz Serena'nın favorisini biliyoruz," diye ekliyor Ruby.

"Bir mezura," diyor Serena sevgiyle, Thatch'ın elini tutarak.

Thatch, gözleri benimkilere kaymadan önce Serena'nın elini sıkıyor. "Allen'ın Nashville'deki evlerinde bir güverte inşa etmek için verdiği yardım ilanına cevap verdim. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yirmi yaşıma yeni girmiştim ve beş parasızdım. Bitirmemiz *aylar* sürdü ve bunun tek nedeni Allen'ın bana işin inceliklerini göstermek için gösterdiği özenli çabaydı."

"Sonra Serena niversitedeki ilk yılında Noel tatili için eve geldiğinde onu kutlama yemeğine davet ettim," diye araya giriyor Ruby. "Tek yazdığı buydu."

Thatch gülerek, "O gece onlar yattıktan sonra gizlice yanlarına gittim," diyor.

"Ve neredeyse her gece sonra," diye hafifçe azarlıyor Ruby. Thatch'ın çenesi gevşer. "*Lütfen*, ikinizin aylarca her gece Allen'ın alet kulübesinde buluştuğunuzu biliyorduk."

"Orası bizim aşk kulübemizdi," diye itiraf ediyor Serena. "Kusmuk," diyor Gracie bir ağız dolusu.

"Bunun tek nedeni seni gerçek randevulara çıkaramayacak kadar meteliksiz olmamdı," diye itiraf ediyor Thatch, ses tonunda hafif bir utanç var.

"Umurumda değildi. O zamandan beri birlikteyiz." Serena hikâyesini bitirirken Thatch'a sevgiyle bakıyor ve tam elini bıraktığı sırada bir onay bekliyor. Masanın etrafına göz gezdirmeden önce ifadesi belirgin bir şekilde kararıyor. Buğulu gözleri benimkilere takılıp yeni bir tehditle daralıyor ve bakışlarımı hızla başka yöne çeviriyorum.

Brenden ona ölümcül bir bakış fırlatırken Whitney sevgiyle, "Her zaman istediğim erkek kardeş," diyor. "En sevdiğin Ruby hediyesi neydi?" Whitney'e soruyorum.

"Mikrofonu," diye cevaplıyor Ruby iç çekerek. "Neredeyse hiç kullanmadığı mikrofonu." "Kullandım," diye savunuyor Whitney, "durum gerektirdiğinde."

Spot ışıklarından nefret ederim. Sadece sevdiğim insanlar için şarkı söylerim.

Bu, yakınlaşmaya başladığımızda bana yaptığı ilk kişisel itiraflardan biriydi. Onu duşta ya da bir şeyler yazarken şarkı söylerken yakalıyordum ve o her zaman kaçıyor ya da dikkatimi dağıtıyordu, çoğunlukla ağzını kullanmanın diğer etkileyici yollarıyla.

Gracie, "Duygusal olmasına gerek yok," diye beni bilgilendiriyor. "Duygusal," diye düzeltiyor Thatch.

"Komik bir hediye de olabilir," diye devam ediyor yumurta dolu ağzının içinden, dikkatimi sapkın düşüncelerimi harekete geçiren ağızdan uzaklaştırarak. "Brenden Amca geçen yıl büyükbabama kaka hediye etmişti." Gracie Allen'a dönüyor. "Hatırladın mı büyükbaba? Brenden Amca'nın sana hediye olarak kaka koyduğu zamanı?!"

"Bunu tekrarlamayalım evlat," diye gürliyor Allen sandalyesinden. "Sahte boklar, tamam, gerçek geyik boku," elini havada gezdiriyor, "*tamam değil!*"

Ruby mutfaktan, Allen'a işitme cihazlarını getirmesi için beyzbol işareti yaparak, "Dil," diye bağırır. Allen kasıtlı olarak onu görmezden geliyor ve kendi lanetini mırıldanıyor, bu da dudaklarımın kalkmasına neden oluyor. "Sevgiyle sarılmıştı-" Allen onun üzerinden konuşurken Brenden savunmaya geçiyor.

"Yeni bir çift terlik tercih ederdim! Bu yıl Rudolph'um kim olacaksa ona bir not. Terlik istiyorum, hayvan dışkısı değil!"

"Bir hediye kartına iliştilmişti," diye karşı çıkıyor Brenden. "Ve ren geyiği saçmalığıydı, baba. Büyülü!" Brenden ona caz parmaklarını göstererek bağırır.

Allen başını sallar ve gülümser, şüphesiz Brenden'in söylediği tek kelimeyi bile duymamıştır.

"Frosty'nin şapkasını almalıyız!" Gracie haykırıyor. "Büyükanne! Frosty'nin şapkası nerede?!"

"Buradayım Gracie ve sanırım yeterince bağırıp çağınıyoruz." Ruby tereyağlı bir tost tabağını yere bırakır ve mutfığa dönmeden önce Allen'a kulaklarını çekmesini işaret etmeye çalışır.

Kahvenin sarsıntısına şükrederken, Peyton mama sandalyesinde muzları ezerken aynı anda başlayan üç konuşmaya ayak uydurmakta zorlanıyorum. Wyatt onun yanında oturuyor, Noel kazağı, bebek tasarım kotu gibi görünen pantolonu ve bir çiftine sahip olmayı umursamayacağım katil botlarıyla garip bir şekilde ağırbaşlı görünüyor, saçları mükemmel bir şekilde geriye taranmış. Sekiz aylık haliyle benim otuz dokuz yaşındaki halimden daha şık. Masaya geldiklerinden beri Brenden'in çocuklarından tek bir ses duymadım. Conner annesinin yanında duruyor, hepimize utangaç gülümsemeler sunuyor ve gözleri bana takıldığında, ona sadece Erin'in kalçasına daha fazla gömülmesine neden olan bir göz kırpyorum. Brenden'in evinde onunla takılmak her zaman kolaydır çünkü çocukları hem sessiz hem de tertemizdir. Erin yumuşak dilli doğasını her iki çocuğuna da aktarmış, Brenden'in lafını esirgemeyen hazırcevaplığıyla tam bir tezat oluşturuyor.

Serena da davranışları arasındaki farkı tartıyor gibi görünüyor, gözleri gen havuzunun kendi tarafındaki sirk ile Brenden'in tarafındaki keman tipi atmosferi karşılaştırıyor. Şüpheli ve şüphesiz kıskanç bir şekilde, kardeşini sorgulamadan önce gözlerini hem Erin hem de Brenden'e diyor. "Bu şekilde davranmaları için çocuklarına ne yaptın?"

Brenden omuz silkiyor ve Erin sırtıyor. "Sadece şanslıydık."

"Öyle mi?" Ruby sırtarak cevap verir. "Bir tane *daha* al. *Bir tane* daha. Sana meydan okuyorum." "Ne?" Whitney sorar, üçüncü doğan olarak anında kırılır. "*O kadar* da kötü değildim."

"Tam bir kâbustun," diye gürlüyor Allen, ben masanın karşısından ona sırtırken. Koltuğuna gömüldü ve kollarını kavuşturdu. "İşte başlıyoruz."

"Vazelin," diyor Ruby, "ona takıntılıydı. Aslında tüp içindeki *her şeye*. Hepsi dışarıda ve her yerde olmalıydı."

Whitney kahvesine doğru, "Devam edelim," diye mırıldandı.

"Kendi bokuyla da oynadı!" Allen yanımda bağırıyor, "bezini duvara vurdu."

"Büyükbaba!" Gracie azarlıyor. "Git kulaklarını al! Çok yüksek sesle bağırıyorsun!" "Baba," diye azarlıyor Whitney, hafif bir kızarıklık yanaklarını pembeleştiriyor.

"Bu sadece bize bir sanatçı olduğunu söyleme şekliydi," diye araya girdi Ruby, yerine oturdu ve peçetesini düzgünce kucağına yerleştirdi, "sadece daha iyi aletlere ihtiyacı vardı."

"Kahvaltıda bu resmi çizmesek olmaz mı?" diyor Brenden, oğlunun ağzına biraz kavanoz yulaf ezmesi tıktırırken. "Bazılarımız henüz yemek yemedi."

"Kapa çeneni," diye azarlıyor Ruby, "işerken ağzını hedef almıştın. Göz kırpmanla büyülenmiştin."

Gracie o kadar çok gülüyor ki yumurtaları boğazına kaçıyor ve Thatch ona göz ucuyla bile bakmadan yumurtaları çıkarması için sertçe vuruyor. İyice eğlenmiş bir şekilde, her taraftan hikâyeler gelmeye başladığında koltuğumda geriye yaslanıyorum. Whitney başını sallıyor, masadaki herkese içten bir hayranlıkla bakarken sabahın ilk gerçek gülümsemesi yüzünde beliriyor. O bakışı bilirim. Ben de bir zamanlar o bakışın muhatabıydım. Bana doğru bir bakış fırlatmadan önce masayı incelerken sevecenlikle gülümsüyor.

Erin, "Hâlâ göz kırpmasına takıntılı olduğunu söyleyebilirim," diye araya giriyor ve masadakiler kahkahalara boğuluyor. Bana dönüyor ve "Bu aileyi seviyorum" diyor.

"Nedenini anlamaya başlıyorum," diye karşılık veriyorum.

Erin omuz silkiyor. "*Onunla* evlenmemin tek nedeni bu." Wyatt bir ısırık daha almayı reddedince Brenden gücenmiş gibi yapar. "Ve Serena," diye başlıyor Ruby kahve fincanından bir yudum aldıktan sonra, "şey-"

"Anne, seni ve babamı hangi eve yerleştireceğime karar verecek kişinin ben olduğumu hatırlatmak sana iyi gelecektir. Beni test et, kadın," diyor Serena buz gibi bir sesle ve Ruby ile Allen sırtıyorlar. Derin kıkırdamama engel olamıyorum ve Peyton da masanın öbür ucundan bana katılıyor, onun kahkahası benimkine kıyasla histerik, bu da beni daha çok güldürüyor. Biz ileri geri düello ederken tüm masa dönüp bize bakıyor, Whitney'nin gözleri uzadıkça açılıyor.

"Liiiiiieee," diye iç geçiriyor Peyton, sanki aramızda bir şaka varmış gibi göğsümü sızlatan bir sevecenlikle ve Whitney'nin burun delikleri kıskançlıkla alevlenirken tüm masa toplu bir "ahhhh" çekiyor.

Thatch kulaktan kulağa sırtarak, "Bu ikisi bir kanka ilişkisi başlattı," diye konuşuyor.

"Yalan söyle," diye tekrarlıyor Peyton, yumruklarını açıp bana ezilmiş bir muz parçası uzatırken Whitney elini onun ortasına doluyor ve yeni bir rüşvetle eğiliyor. "Köpük banyosu yapmak ister misin?"

Bu onun hemen sadakatini kazanır.

"Mep." Whitney sırtıyor. *Yeğenim.*

Whitney kaşlarını kaldırıp bana meydan okurken Peyton çırpılmış yumurtalarından birkaçını ağzına atmayı başarıyor. "Yumurtanı ye bebeğim," diye mırıldandı Whitney, "sonra da tubby zamanı. Yemekler senin, Lie."

Sırıtmama engel olamıyorum. "Sorun değil."

İşte o ateş, hatırladığım kız. Geveze, inatçı, rekabetçi, bölgeci, güzel. Kendine bu kadar güvenen, içinde bu kadar rahat olan bir kızla hiç tanışmamıştım. Şimdi ona baktığımda, şu anda tam olarak kim olduğunu bilmiyor olabilirim, ama bu özellikler zamansız. Bakışlarımız tekrar kesiştiğinde, geçmişe geri dönüyorum.

Fıçının bir tarafını eve doğru çekerken devasa hoparlörlerden LL Cool J'in "Head Sprung" şarkısı yükseliyor. Chris yüz ifademi tartarak bana bakıyor. "Bu sadece bir parti, dostum. Cidden, taşaklarına ağda yaptırmanı istemişim gibi davranıyorsun."

"Sana söylemiştim. Bu saçmalığı aştım." Delicesine korunaklı bir çocukluk geçirdiğim için yüksek sese, partilere ve kalabalığa karşı bir isteksizliğim var. Üniversiteye gittiğimde, kendimi bu durumdan kurtarmak için kampüsteki parti ortamına balıklama daldım ve kendimi rahat hissetmek için çok fazla partiye katıldım. Sonunda kendimi zorlamanın yarardan çok zarar getirdiğine karar verdim. Ben mutlu bir sarhoş değilim, kötü bir sarhoşum ve denedikçe bu daha da belirginleşti. Ağzına kadar UNC mezunlarıyla dolu buz gibi bahçeye bakıp yüzümü buruşturdum. Fıçıyı arka kapıya ve bahçeye doğru çekerken her yönden ot bulutları yükseliyor. Kullanılmakta olan bir fıçıyı dolduran bir yığın insan var, bir kız iki UNC balerinin ayak bileklerinden sarkıyor. Kız bir profesyonel gibi çırpınıyor, etrafındakiler de yirmiye kadar sayarak etkileyici bir tezahürat yapıyor. Fıçının üstünden dökülen bal sarısı saçları ve kot pantolonunun içine soktuğu büyük boy sweatshirt'ü onu daha yakından incelememe neden oluyor. Dudaklarım anında kalktı.

Whitney.

"Onu tanıyor musun?" Chris görüş alanımı takip ederek soruyor.

"Evet," diyorum onu yere yatırıp dikleştirirken. Daha sonra kapüşonumu açıyor ve köpük kaplı ağzını kapüşonumun koluyla siliyor - vahşice.

Onun yanında, onunla hararetli bir şekilde konuşurken kusan şeytani tanıyorum. Balicilerden biri araya giriyor, eğilip Whitney'nin kulağına bir şeyler fısıldıyor. Onun cevap gülümsemesi benim g ü l ü m s e m e m i azaltıyor.

"Şuna dokunmama yardım edecek misin, etmeyecek misin?" Chris dikkatimi ondan uzaklaştırarak soruyor.

"O kadar da zor değil," diyorum, züppe tekrar eğilip kulağına fısıldarken ve bunu görünce hissettiğim yabancı duygu kanımı pompalıyor.

Chris değiş tokuşa göz atmamı izlerken homurdanıyor. "Bu dönem aletini gerçekten kullanabileceğini görmek güzel. Ayrıca, sonunda parti vermek için mükemmel bir yer bulmamız ve birdenbire evin yasak bölge olması beni şaşırtıyor."

"Cadılar Bayramı'nda mikrodalgada pişirilen köpek boku tabağı başka bir parti şansını bitirdi. Kira da ödemiyorsun, o yüzden sızlanmayı kes" diye takılıyorum.

"Öyle bile olsa, hangi erkek partileri sevmez ki?"

Göğsümü parmaklıyorum, gözlerim tekrar Whitney'e kayıyor. "Bu adam." "Her neyse dostum, eskiden çok daha eğlenceliydin."

İnkâr edemem, muhtemelen öyleydim ama o zamanlar kendime çok daha fazla tasma takmıştım. Uykusuzluktan, gün boyu süren akşamdan kalmalardan ve huysuzluğum ya da bir baygınlığın bana neye mal olacağı konusunda endişelenmekten bıktım.

"Mezuniyete sekiz ay kaldı ve sen şimdiden tükenmeye başladın." Etrafımızda bir kalabalık oluşmaya başlarken fıçıyı serbest bırakıyor ve iki bardak köpük döküyor.

"Bu konuşma da bitti," diye sinirli bir şekilde söylendim, gözlerim beni kahve için eken ele avuca sığmaz sarısına takılmıştı. İlk başta kafamı toparlayamadım. Aramızda kesinlikle bir elektrik vardı. Ortalıkta görünmemesinin iyi bir mazereti olduğunu ve bir açıklama almak için onu koridorda tekrar yakalayacağımı varsaydım. Onu izledikçe, bunun kasıtlı olduğunu düşünmeye başladım.

Aksine inandığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Enine boyuna düşünmeden ona doğru ilerliyorum, yaklaşırken konuşmasının bir kısmını yakalıyorum.

"Bu kadar korkak olmayı bırak ve sadece bir kez yap çünkü sarhoş kıcını bir daha eve sürüklemeyeceğim. Alkolle başa çıkmayı öğrenmelisin, kadın."

"Benim bir annem var ve onu Nashville'de bıraktım," diye yanıtlıyor şeytan kız. "Ve yemin ederim, ne zaman içsen sesin onun gibi çıkıyor."

"Ne zaman içsen sesin şöyle çıkıyor, 'Aman Tanrım, Whitbey.'" Onun yerinde taklidi karşısında kıkırdayarak yanlarına gidiyorum, tam o sırada Whitney beni fark ediyor ve gözleri benimkilere kayıyor.

"İtiraf etmeliyim ki," diyorum şeytan kıza, "çiviledi."

Şeytan kızın gözleri üzerimde yuvarlanıyor ve ben Whitney'e dönmeden önce genişliyor, onun gözleri de aynı şeyi yapıyor, bu sadece konuşurken beni daha da sikiyor. "Merhaba."

"Merhaba. Beni etkin."

"Geleceğimi hiç söylemedim," diye düşünüyor.

"Merhaba," diye araya giriyor şeytan. "Sen de kimsin be?"

"Ben Cadılar Bayramı'nda banyosunu süslediğin adamım."

Şeytan pişman görünme nezaketine sahip. "Sen çıplak adam mısın?"

"Eli," çenemi kaldırarak kendimi tanıtıyorum.

"Elizabeth," diye yanıtlar şeytan.

Whitney iç çeker ve gözlerini devirir. "Onun adı Elizabeth değil. Bu onun kötü davranışları için kullandığı takma adı."

"Peki, ben Alyssa." Gözleri yine üzerimde geziniyor ve Whitney not alıyor. "Bekle, sen Eli Welch'sin. Geçen yıl atletizmde birinci olmuştun."

"Bu doğru." "O

zaman bırakıyorsun."

"Evet, bu yıl pek iyi hissetmiyordum."

Şeytan sırtıyor ve ben bu görünüşten hoşlanmıyorum. "Adınızı duymuştum." "Duydun mu? Bu iyi bir şey mi, yoksa ben de bir takma isim mi yaratmalıyım?" Alyssa bunu düşünüyor gibi görünüyor.

"Kötü bir fikir olmaz."

"Öyle mi?" Eğildim. "Peki benim hakkımda tam olarak ne söylüyorlar?"

Bana odaklanmış olan Whitney'e uyarıcı bir bakış fırlatıyor. Alyssa sevimli, esmer, uzun boylu, ona yakışan gözlükleri, dolgun dudakları var, ama benim odaklandığım şey yanındaki kız.

Alyssa, Whitney'nin elindeki boş Solo bardağı almadan önce aramıza bakarak, "Şu anda bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum," diyor. "Gidip bize biraz daha bira getireyim."

"Fıçı tam arkanda," diyor Whitney, dikkatini bana vermiş. "Evet, iğrenç, herkes fiçinin ağzından höpürdeterek içiyor."

"Korkup kaçacağınızı biliyordum," diye arkasından sesleniyor Whitney, Alyssa da ona ateş ediyor. Whitney sırtıyor ve bana dönüyor.

"Bizi izleyerek anlayamazsınız ama ortaokuldan beri en iyi arkadaşız. Bu kızın sert sevgiye ihtiyacı var. Risk almayı öğrenmeli." Ellerini kollarında aşağı yukarı gezdiriyor.

"Soğuk mu?"

"Evet."

"Size bir ceket ya da kapüşon önerirdim ama görünüşe göre zaten bir ceketiniz var."

Aşağıya bakıyor, utanmadan önündeki materyali uzatıyor. "Beğendin mi?" "Tanıdık geliyor."

"Yine de geri alamazsın."

"Beni ekmemiş olsaydın sana hediye etmeye daha meyilli olurdum."

"Seni ekmedim. Geleceğimi hiç söylemedim. Sadece geleceğimi varsaydın."

"Neden yapmadın?"

"Dürüst olmak gerekirse... bunun iyi bir fikir

olduğunu düşünmedim." "Ne?"

"Açıklığa kavuşturayım. Sen iyi bir fikir

değilsin." "Gerçekten mi? Nedenmiş o?"

"Senin tipini biliyorum."

"Olmadığına eminim." Hoparlörlerden bir müzik sesi yükseliyor ve ürperiyorum. O fark etti.

"Müzik sevmiyor musun?"

"Kalabalıkla karışmaz." Lanet olsun. Ucube gibi konuşuyorum.

"Ciddi misin? Konserleri de mi sevmiyorsun?"

"Onlardan nefret ediyorum."

"Vay canına. Bu çok ciddi. İyi ki seninle kafede tanışmamışım. Hiçbir ortak noktamız yok. Zararın ne?"

Omuz silkiyorum. "Sadece içine kapanık biriyim."

"Eğer durum buysa, burada ne işin var Eli?"

"Burada olmak istemedim. Tekme ve çılgınlıklarla sürüklendim, ama düşünüyorum da belki de sebebi

"Şimdiden doydun mu Eli?" Ruby soruyor, Whitney de aynı anıyı yaşamış gibi hafif bir şaşkınlıkla başını geriye atarken beni sersemliğimden çekip çıkarıyor. Brenden boğazını temizlerken bakışlarımız birbirine kenetleniyor. O anda masadakilerin çoğunun sessizleştiğini ve bize odaklandığını fark ediyorum. Ve bu biziz, ya da en azından bizdik. Bu...şey, bu çekim, bu kimya, aramızda şu anda gerçekleşen ve onu unutulması imkansız kılan bu çekim.

Benim için Whitney Collins kaçıp giden biriydi... çünkü onu kendimden uzaklaştırdım. Yine de onu hiç unutmadım ve bunun nedeni tanıştığımız günden beri beni ona bağlayan bu görünmez iplikti. Tıpkı onun gibi birdenbire ortaya çıktı.

"Seni kandırmasına izin verme anne," diye konuşuyor Whitney, gözleri suçlamayla donuklaşarak. "Eli vücudun bir tapınak olduğuna ve karbonhidratların şeytan tarafından üretildiğine inanıyor. Dün gece lazanyayı sadece kibarlık olsun diye yedi."

Ruby suçluluk dolu gözlerle bana döndü. "Bilseydim hindi pastırması alırdım." Whitney taşaklarımı sandalyeme çivilemeye devam ederken cevap vermek için ağzımı açıyorum.

"O temiz beslenen ve günde iki kez spor yapan biri-"

O cümlesini tamamlayamadan bir parça kızarmış ekmeği ağzıma atıyorum, bir yandan yavaşça çiğnerken bir yandan da meydan okurcasına kaşlarımı kaldırıyorum.

"Görünüşe göre artık ekmekçi olmuş," diye takılıyor Ruby, ben bir lokma ekmeği mideye indirmemek için elimden geleni yaparken.

"Tubby zamanı," diye gözlerini devirerek konuşuyor Whitney, tam da Gracie masaya kâğıt dolu Frosty şapkasını sunarken bakışmamızı kesiyorum. "Henüz değil, Whit teyze. Şimdi bir isim seçme zamanı."

Ruby bir çatal dolusu yumurtanın etrafında, "Eli önce seçer," diye konuşuyor. Gracie şapkayı bana doğru getiriyor ve ben de açarken poker suratımı kullanmaya dikkat ederek çekiyorum.

Gracie, "Eli, sakın söyleme," diye tembihler.

"Sır tutma konusunda iyiyimdir," diyerek onu temin ediyorum ve kâğıdımı cebime koyuyorum.

"Çok otoriter bu," diyor Ruby. "Acaba bunu nereden almış?" Masadakilerin tamamı gözlerini deviren Serena'ya bakıyor. Whitney, insan kalkanını banyo yapması için merdivenlerden yukarı fırlatmadan önce kâğıdına bakma zahmetine bile katlanmadan çekip ayağa kalkıyor. Gözden kaybolana kadar arkasından bakıyorum, aklım başımda ve meydan okumaya hazırım.

Burada ne yapıyorsun, Eli?

Belki de sebep hala sensindir, Whitney.

CHAPTER ELEVEN

Alexa başka bir anons yaparken Peyton'ı banyo tezgahının üzerine koyup kollarını gömleğinin kolundan çekiyorum.

Alexa: Anons: "Beş dakika içinde çıkıyoruz, çocuklar!"

Brenden'in kulübenin bir yerlerinden gelen sesli protestosuna gülmekten kendimi alamıyorum. Gracie elinde makyaj malzemeleriyle üst kattaki iki yatak odasını birbirine bağlayan Jack ve Jill banyosuna giriyor ve hazır olduğumu görünce kaşlarını çatıyor.

"Whit Teyze, makyajını ben yapacaktım!" "Acelelerimiz var bebeğim, zamanımız yok. Yarın, tamam mı?"

"İyi," diyor Peyton'a doğru başını sallayarak. "Gömleğini ters giydirmişsin, şapşal." Aşağı bakınca sırtındaki hareketli Tonka kamyonunu görüyorum ve başımı sallıyorum.

"Duh."

"Duh," diye tekrarlıyor Peyton ve ikimiz de kıkırdıyoruz. Serena yatak odasından içeri giriyor, saçını fırçalıyor. "Gracie, dışarı çık ve büyükbabanın ön camları temizlemesine yardım et."

"Gah, her şeyi yapmak zorundayım!"

"Ve her ihtimale karşı çantanızda fazladan ped bulundurduğunuzdan emin olun."

Yüzü kızarıyor. "Şışt, babam duyabilir." Serena yanımdaki tuvaletin kapağına otururken o odadan dışarı fırlıyor.

"Uzlaşma şansınız yok, ha? Birbirinize sanki sevişmek üzereymişsiniz gibi bakıyordunuz."

"Kapa çeneni."

"Sha up," diye tekrarlıyor Peyton. Serena'ya bakıp irkiliyorum, ellerimin arasında bir parça jöle gezdirdikten sonra Peyton'ın ensesine sürüyorum.

"Özür dilerim."

Serena özümlü görmezden geliyor. "Havai fişekler... işte buydu. Çok açık."

"Havai fişeklerden bahsetmişken, dün gece yatağa gittiğinde ne oldu?"

Kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Kaşlarımı oynatıyorum. "Sen, sen biliyor muydun?"

"Ne dedin? *Hayır*. Bu evin her odasında bir aile var."

"Yani... Gracie medya odasında şişme bebek üzerinde, Peyton da pack n play'de. Eğlenceli olabilir."

gizlice sokmak için, kelimenin tam anlamıyla. Yani, onsuz gitmek zor olmalı ve beş gün daha burada olacağız-"

"Tanrım," diye alay ediyor, "*yirmi dokuzu* dene." "Ne?"

"Yirmi dokuz gün oldu. Bazen bir ayı geçiyoruz." Yüz ifademi okudu. "Biliyorum. İyi değil, değil mi?"

"Hiçbir erkekle on yıldan fazla birlikte olmadım, bu yüzden iyi bir sayının ne olduğundan emin değilim, ancak sıfırın hedeflenmesi gereken sayı olmadığından oldukça eminim."

Peyton'ın havlusunu arka kapı rafına asıyor. "Bir süredir bu şekilde. Artık oda arkadaşı gibi."

"Öyleyse, bir şeyleri sallla."

"Bunu tam olarak nasıl yapmam gerekiyor?"

"Bana mı soruyorsun?"

"Evet, öyleyim Whit. Sen ne yapardın?"

Allen'ın ön camları temizlemesine yardım ettikten sonra girişte dururken Ruby yanıma sokuldu. "Eli, bir iyilik yap ve Peyton'ın montunu Serena'ya ver." Minik paltoyu bana uzattı. "Eminim onu arıyordur."

"Sorun değil."

Merdivenlerden çıkıp yatak odasını boş bulduktan sonra içeri giriyorum ve elimi kaldırıp hafif aralık duran banyo kapısını çalıyorum, diğer taraftan kısık bir sesle konuşulduğunu duyunca duraksıyorum.

"Sadece... o artık pasif. Eskiden her gece yatağa gelmem için beni çağırırdı. Şimdi ise orada olup olmamam umurunda değil gibi."

"Buraya geldiğimden beri onu iki kez alaycı bir şekilde iğdiş ettin. En son ne zaman ona bir erkek gibi hissettirdin?"

"Yani bu benim hatam mı?"

"Biz dört kişi değiliz. Suçlama oyununu oynamayı bırakın. Ama bir başlangıç noktası seçelim. Bu, bazı şeyleri değiştirmek kadar basit olabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Beyaz pantolonunu en son ne zaman kirlettin?" "Ne?"

Whitney, "Dizlerinin üzerine çök," diye talimat veriyor, "ve bunu yaparken, adama kralınmış gibi bak, dudaklarını onun etrafına sar ve em."

Yüce İsa.

"Yani kocanızın kendisini üstün hissetmesini sağlamak için kendinizi aşağılamanızı söyleyen bir şey mi izlediniz ya da okudunuz?"

"Tabii ki hayır. Benden tavsiye istediniz ve ne demek istediğinizi anlıyorum ama feminist olmadan önce beni dinleyin. Bana göre erkeklerin yatak odasında erkek gibi *davranabilmeleri* için kendilerini erkek gibi hissetmeleri gerekir. Bir erkeğe yeterince uzun süre kuzu gibi davranırsanız, kükremek isteme olasılığı azalır."

"Ne oluyor be? Bunu nereden buldun?"

"Uh... Sanırım yıllar boyunca topladığım karışık tavsiyeleri veriyorum. Özel bir işle başlayalım."

"Cidden bana oral seksin evlilik sorunlarımı çözeceğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, bu dikkat çekici, anladın mı?"

Çizgi film balonları gibi patlayan geçmişin özel iş görüntüleri ile yarı zor, kalmak ya da gitmek seçimimi tartıyorum ve biraz daha dinlemeye karar veriyorum. Zarar çoktan verildi. Whitney'i ve birlikte olduğumuzda ne kadar iyi hissettiğimi düşünmeden edemiyorum. Kendimi asla bir süpermenden daha az hissettirmedim, her zaman destekleyiciydi, nadiren tartışmacıydı ve dürüst olmak gerekirse, hayatımın en iyi kafasını verdi.

"Sen gerçekten de gülünç bir bilgi ansiklopedisisin, Whit."

"Bir de şöyle bakın, Thatch iyi bir koca ve baba olmak için elinden geleni ardına koymuyor ama eminim bu durum testosteron seviyesini düşürüyordur. Konu seks olduğunda erkekler gerçekten basit yaratıklar, özellikle de bundan mahrum bırakıldıklarında. Maymunlar, gerçekten. Bizim için daha duygusal olsa da onlar için temel bir ilkel dürtüdür. Bu teori değil. Bu bir gerçek. Roket bilimi değil. Renklendirin. Beklenmedik bir şey yapın. Belki bir çözüm değil ama bir başlangıç. Birbirinize verdiğiniz söz her iki taraf için de geçerli. İyi günde kötü günde, yıllar önce ona göz kulak olman için o da sana güvenmişti."

"Ve sonra her zaman bunu bekleyecektir."

"Tıpkı senin ondan çöpü çıkarmasını, tüm ağır işleri yapmasını, çimleri biçmesini ve internetten *sipariş ettiğin* on beş sayfalık kullanım kılavuzunu yorumlamasını *beklediğin* gibi."

Bir duraklama.

"Bana öyle bakma. Senin de kendi payına düşeni yaptığını biliyorum ama *onun* avantajları nerede? Onları hak etmiyor mu?"

"Ben her zaman kötü adamım."

"Hayır, kardeşim, sen yorgunsun. Yorgunsun ve şefkate açsın. Ama şu an için kendi ihtiyaçların hakkında endişelenmek yerine, onun ihtiyaçlarına odaklanmayı dene ve bunun bir şeyleri ateşlemeye yardımcı olup olmayacağını gör. İlk adımı siz atın ve onu şaşırtın ve neler olacağını görün. Tepkisini görmek gerçekten tahrik edici olabilir. Yarım yamalak da girme. O şeyi gençlik pınarı gibi em."

Tanrı yardımcım olsun.

Ben bir sürüngenim, bunu dinlediğim için tam bir

sürüngenim. "Sen bir sapıksın."

"Ve bana sorarsanız, ki öylesiniz, yeterince sapkın değilsiniz. Yıllar geçtikçe iffetli birine dönüştün. Ne zararı olabilir ki-"

"Tamam."

"Gerçekten deneyecek misin?"

"Belki."

"Özel işiniz bir yana, ona sizin için ne kadar önemli olduğunu söyleyemediğiniz ya da gösteremediğiniz için gururunuz buna değer mi? Bu duygusal uçurumu kapatmaya yardımcı olmayabilir ama-"

"Artık çeneni

kapatabilirsin." "Neden?"

"Çünkü bu seferlik haklı olabileceğini kabul ediyorum."

"Aferin kızıma. Dizlerini kirlet ve dikkatini çektikten sonra onunla konuş, onu özlediğini söyle-"

"Hey dostum, burada her şey yolunda mı?" Thatch arkamdan havlıyor ve banyo kapısının diğer tarafında tam ve mutlak bir sessizlik oluşurken yatak odasına giriyor.

Yakalandın.

Bir genç kız gibi çığlık atmadığım için kendimi tebrik ederek, ona bakarken yüzümü düzeltmek için elimden geleni yapıyorum. "Ben de tam kapıyı çalıp iyi olduklarından emin olmak üzereydim. Ruby, Serena Peyton'ın ceketini vermemi istedi."

"Minnettarım, dostum." Thatch ceketini alır ve ayrılmış kapıyı çalar. "Herkes giyindi mi?" "Evet," diye cevap veriyor Serena. Thatch kapıyı açtığı anda, Peyton kollarını havaya kaldırarak Whitney'nin önünde oturduğu tezgâhtan beni selamlarken paniklemiş, çarpıcı biçimde birbirine benzeyen iki yüz görüyorum.

"YALAN!"

"Biraz kurtarılmaya ihtiyacın var mı, dostum?" İki kardeşten birinin itirazına maruz kalmadan onu alırken sırtımama engel olamıyorum. "Bunu aldın mı?" Thatch soruyor, ceketini bana geri verirken başımı sallıyorum ve başparmağımı yatak odası kapısı. "Aşağıda görüşürüz."

Kendime engel olamayıp kapıda duruyorum ve Peyton'ın kulağına fısıldıyorum. "Hey, Peyton, annene ve Whit teyzene *maymun* gibi nasıl ses çıkarılacağını gösterebilir misin?" Dudaklarımı abartılı bir şekilde büzüyorum. "Oo, oo, oo."

Whitney'nin çenesi gevşerken ve Serena'nın yüzü pancar gibi kızarıırken Peyton, "Oo, oo, oo," diye taklit eder.

İkisine de yavaşça göz kırparak, elimde küçük maymunla yatak odasından çıkıyorum.

CHAPTER TWELVE

Alexa: Anons: "İki dakika uyarısı!"

Peyton'ı oturma odasında Serena'ya bırakırken Eli'nın az önce duyduklarından dolayı utanç içinde merdivenlerin sahanlığında duruyorum.

Kulak misafiri pislik.

"Baba, Tanrı aşkına," diyor Brenden, Conner ve Wyatt'la birlikte merdivenlerden inerken, "her lanet olası odada hoparlör olmadan da seni duyabiliyoruz."

Alexa bir anons daha yapıyor.

Alexa: Duyuru: "Kapa çeneni, evlat."

"Çocuklarımı korkutuyorsun," diye homurdanarak sahanlığa çıkıyor ve ön kapıda bana katılırken Eli ile benim aramda gidip geliyor. "Siz ikiniz iyi anlaşıyor musunuz?"

Ellerimi çırparak onların sözünü kesiyorum. "Hadi gidelim!"

Eli bana kapıyı açıyor ve tam eşiği geçmek üzereyken dirseğimi kavradığı gibi temiz kokulu kolonyayla vuruluyorum.

"Daha sonra konuşabilir miyiz acaba?"

Dirseğimi tuttuğu yerden çekiyorum, boynumun yan tarafı soğuktan tüylerim diken diken oluyor, cevabım zehirli bir fısıltıyla çıkıyor. "Kulak misafiri olmanın kabalık olduğunu biliyorsun."

"İyi bir tavsiyeydi. Eğer Serena bu ödülü alırsa Thatch'ın seni yılın kayınvalidesi seçeceğinden eminim. Ve eğer tecrübelerime dayanarak konuşabilirsem-"

"Yapamazsın-"

Araba yoluna adım attığımızda, fısıltıyla eğildi.

"Bu *özel* işle ilgili talimat verme yetkisi *olan biri varsa...*" Alt dudağını ıslatarak gözlerimi oraya çekiyor. "Sensin."

Ona eşlik eden sırtışı sinir bozucu. Koyu renk kot pantolonu, yürüyüş botları, termal kıyafeti ve gözlerini ortaya çıkaran toz mavisi kazak yeleğiyle muhteşem görünmekle kalmıyor, aynı zamanda çıktığımız dönemde ona verdiğim *özel işleri* hatırlamamak mümkün değil. Sık sık yaptığım işler, çoğunlukla onun delicesine ateşli tepkisi ve bu sırada bana bakışı nedeniyle. Onun çözülmesini izlemek beni çıldırtıyordu. Bir zamanlar, onun içindeki ilkel maymunu ortaya çıkarmayı severdim. Gözlerindeki parıltıdan, o pislğin yüz ifademdeki anıyı okuduğu anlaşılıyor.

Ön kapının çarpması ve Gracie'nin çıkışı bir sonraki cevabımı dişlerimi sıkarak söylememe neden oluyor. "Thatch bu konuşmanın geçtiğini asla ama *asla* bilmeyecek, anladın mı?"

"Evet, hanımefendi." Gülümsememeye çalışırken gözlerini indiriyor, koyu sarı kirpikleri elmacık kemiklerinin üzerinde dalgalanıyor. Kirpiklerinin hizasındaki küçük beni unutmuştum, onu görmek beni rahatsız ediyordu.

Serena ve Thatch yanlarında Peyton'la birlikte evden çıkıp Gracie'yi takip ediyorlar ve ben sesimi alçaltırken meraklı bakışlarla yanımızdan geçiyorlar.

Peyton'ı ciplerine bindirmeye başladıklarında bakışlarımı onlardan ayırmadan, "Bu yaptığın ayrıcalıklı bir kardeş saçmalığıydı," diyorum. "Buna hakkın yoktu."

"Özür dilerim," diyor usulca, gözlerimi tekrar ona çevirerek. "Tüm o makyaj olmadan çok güzel görünüyorsun. Groucho Marx'tan çok daha az."

"Sana neden giydiğimi söyledim."

"Bana başka bir şey söyle, Whitney..."

Adımı söyleme şekli... çok tanıdık, çok samimi. Kokusu, gözleri, çok fazla. *Ben* ilgi açlığı mı? Ayrılalı sadece bir ay oldu. "Ne?" "Burada olmamdan bu *kadar* rahatsız mısın? Çünkü eğer öyleysen-"

"GİTME ZAMANI!" Ruby evden çıkıp kapıyı arkalarından kilitlerken Allen ön kapıdan gürlüyor ve ikimize bakıyor. "Arabanız hurdadan başka bir şey olmadığı için siz ikiniz bizimle geliyorsunuz."

Eli'nin bakışlarından kaçınarak anneme, "Arabayı çektiirmek için aradım," diyorum. "Beni geri arayacaklar."

"Arabana ne oldu?" Eli dürtüyor.

"Yeni bir tane aldım," diyorum ve başımı sallıyorum. Sikerim böyle işi. Poz vermiyorum, yalan söylemiyorum ya da hava atmıyorum. Hayatım neyse o. "Yani, aldığımda yeni bir tane alacaktım-"

"Terfi mi?"

"Evet, her neyse, Noel'den sonra yeni bir tane alacağım."

Konuyu kapatmak için uzaklaşırken, babamın SUV'sinin arkasına biniyorum ve Eli diğer tarafta beliriyor. Kemerimi bağladıktan sonra bana doğru eğildi. "Ee?"

"Ne olmuş yani?"

"Bu gece konuşabilir

miyiz?" "Ne

hakkında?" "Sadece...

hasret gidermek."

"Yeterince *duymadın* mı?"

"Beni tam olarak suçlayamazsın. Ne de olsa ben sadece *basit* cinsel ihtiyaçları olan, *basit fikirli*, *duygusuz* bir *maymunum*. Size göre, böyle ilkel konuşmaları dinlediğim için suçlanmamalıyım."

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsememi engelleyemiyorum. Eli daha da eğiliyor ve ben onun çekici kokusunu bir kez daha alıyorum. Aniden ortaya çıkışının, bu yılın kırılma yılım olup olmadığını görmek için karma ya da kader tarafından yapılan başka bir test olduğuna ikna oldum.

İkisinin de şansı yok. Ocak ayının 1'inest kadar, sağımda oturan da dahil olmak üzere dans etmeye gelen her bir iblisi fethetmiş olacağıma kesin olarak karar veriyorum. Yanı başımda geçmiş Noel'in pis kokusunu içime çekmemek için elimden geleni yaparken, sözsüzce işaret ederken profilime baktığını hissediyorum. Hapsedildiğim için ondan kaçamadığımdan, kışkırtıcı, buz gibi bakışlarıyla karşılaşmak için geri dönüyorum.

"Hadi Whit, bu gece benimle takıl. Arayı kapatalım."

Annem ve babam arabaya biniyor ve konvoyun geri kalanı gibi babam da motoru çalıştırıyor.

"Bunu yapabileceğimizden şüpheliyim," diye fısıldıyorum. "Babamlar tatil programımızı dakikasına kadar planladılar." "Belki sonra?"

Ses tonumu taahhütakar olmayan bir şekilde tutuyorum. "Belki." "Söz veriyorum, maymun işi yok." "Çok hoş."

"Sana kızmayacağım." "Çok komik."

Yola çıktığımızda annem coşkulu bir iç çekişle yolcu koltuğuna çöküyor. "Duydun mu Allen?"

"O da ne?" Babam dikiz aynasından bakarak soruyor.

"Hiçbir şey. Hiçbir şeyin sesi." Annem ikimize bakmak için geri döndü. "Çocuksuz bir yolculuğun, anarşi başlamadan önce biraz sessizliğin hoşunuza gideceğini düşündük." Göz kırıyor ve babam garaj yolundan çıkıyor, gaza basıyor ve Brenden'in önümüzde hızla gitmesine küfrediyor.

Pencereden hızla geçen, karla kaplı yaprak dökmeyen ağaçlara bakarken, Eli'ye bakma ve ne hakkında konuşmak isteyebileceğini düşünme dürtüsüyle savaşıyorum. Özür dilemek için çok geç, bu fikrin kendisi bile çok saçma. Eğer iyi geçinmek istiyorsa, ben varım. İlk şok bir yana, kadın gibi davranmaya ve buna katlanmaya kararlıyım, ancak samimi davranıştan daha fazlasını istemek biraz fazla. Bunu tek başıma kafama takmak yerine, Alyssa'ya mesaj atmak için cep telefonumu kaldırıyorum ve sıfır bar olduğunu fark ediyorum.

"Baba, burada gerçekten telefon çekmiyor mu? Nasıl e-posta gönderiyorsun?"

"Evde Wi-Fi var ama şifreyi alamıyorsun. Kimse alamıyor." "Ciddi misin baba?"

"26 Aralıkth, ve bir dakika bile erken değil, bu yüzden gönderecek e-postalarınız varsa, onları kasabada atmanızı öneririm. Senin için sorun olur mu Eli?"

"Sorun değil, efendim."

"Ara beni, Allen."

"Ararım, Allen."

"Kıç yalayıcı," diye mırıldanıyorum, o da kıkırdayarak cevap veriyor. Eli'nin sadece bir sosyal medya hesabı olduğunu biliyorum, LinkedIn, çünkü yıllar içinde birkaç kez aradım. Aramalarım sonuçsuz kaldı, bu da onun içine kapanık biri olmaktan kurtulamadığını açıkça ortaya koyuyor. İşin kötü tarafı, öyle olduğu için de yakın zamanda çekilmiş hiçbir fotoğrafını göremedim. Profil fotoğrafı şirketinin logosuydu, bu da gizemi canlı tutuyordu. Karanlıkta kalmanın bir lütuf olduğunu bildiğim için artık gizem yanımda oturmuyor. Kendine ne kadar iyi baktığını, ne kadar inanılmaz koktuğunu ya da vücudumun ona üniversitedeyken verdiği tepkiyi vermediğini bilmesem daha iyiydi.

"Burası çok güzel," diyor Eli, sarkan ağaç kümesi yerini muhteşem bir dağ manzarasına bırakırken, sabah güneşi beyaz uçlu dallardan yansıyor. "Huzur dolu."

Annem koltuğunda dönüyor. "Los Angeles'lı olarak, üniversite için buraya gelmek bir kültür şoku olmalı."

"Aslında on üç yaşındayken Kuzey Carolina'ya taşındım ama evet, hoş bir şeydi.

Chicago bir süre için harikaydı ama burayı daha çok seviyorum."

"Burası Tanrı'nın ülkesi, değil mi tatlım?" Annem cevap verir. "Babam hep öyle derdi."

Sevgi sözcükleri karşısında bir an için afallayan Eli konuşmayı başarır. "Evet, öyle. Peki, Rudolph gizeminin kuralları nelerdir?"

"Pardon?" Annem onun konuyu aniden değiştirmesi karşısında şaşkınlıkla sorar.

Aile, kaçmak için en sevdiği konuydu ve hala da öyle görünüyor, gelecekle ilgili konuşmak ise ikinci sırada. Çıktığımız süre boyunca benimle her iki konuyu da başarıyla geçiştirdi. Bu da kaçınılmaz olarak bizi ayırdı. Sonrasında, başlangıçta sormamam için bilinçaltımda eğitildiğimi fark ettim. Gerçi biz

Samimi ve zaman zaman iki insanın olabileceği kadar yakın hissettim, ayrıldıktan sonra sadece 2004'ün Eli'ni bildiğimi ve benden önce yaşadığı yirmi bir yıllık hayat hakkında çoğunlukla karanlıkta kaldığımı fark ettim.

Annem Eli'nin işaretini alır. "Temel olarak Gracie'nin sana söylediği gibi, seçtiğin kişiye onu ne kadar iyi tanıdığını göstermek için satın alırsın, ama senin durumunda her şey olur. Fiyat sınırı yirmi dolar." Gülümsemesi genişliyor. "Brenden'in bu yıl ne alacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Umarım Brenden yine beni seçmemiştir," diyor babam, kırmızı ışıktaki yavaşlarken.

Eli kıkırdıyor, pürüzsüz sesi gülünç derecede çekici ve dikkatimi tekrar pencereden dışarı çevirmeden önce kolonyayı içime çekmekten kendimi alamıyorum.

"Bir kez püskürt, yürü, bitti," diye mırıldanıyorum nefes verirken.

"O da ne?" Ben başımı sallayıp sol tarafımızdaki karla kaplı kiliseye bakarken Eli soruyor. Ön taraftaki tabelada 'İsa mevsimin sebebidir' yazıyordu. Kasabaya varana kadar içime tam olarak çekmemeye kararlı bir şekilde konuşuyorum. "Bu yıl gece yarısı ayinine gidecek misin?"

"Her yıl, bunu sen de biliyorsun." Annem cevap verir. "Eli, bu senin için isteğe bağlı. Ve Whitney, eğer bu yılı gerçekten atlamak istiyorsan, *yine* atlayabilirsin."

"Oh, öyleyim."

Annem Eli'a hitap etmek için koltuğunda iki büküm olur. "Eğer bir hikaye seziyorsan-"

"Sakin buna cüret etme," diye araya girdim. Daha *ilk günün* sabahı saat 10 ve ben şimdiden tavan arasına çıkıp haftanın geri kalanını uyuyarak geçirmek istiyorum.

Eli neşeyle bana bakıyor. "Bunu duymak zorundayım."

Annem şeytani bir kahkaha atıyor. "Ona söyleyecek misin, yoksa benim söylememi mi istersin?" "C şikkını seçiyorum. Yukarıdakilerin hiçbirisi."

Annem yalvarışımı duymazdan geliyor. "Whitney yıllar önce Rahip'in yeğeniyle küçük bir kaçamak yaptı ve sonrasında Rahip onu kayıp bir köpek yavrusu gibi takip etti ve Whitney onun kayıp *kemiği*ydi."

"Anne!"

"Ne? Bu doğru, benim küçük fahişem. O skandaldan sonra cemaatin yüzüne bakabilmemiz yıllar aldı. Kendi annem bile utandı."

Yüzüm yanarken, babam konuşurken profilime yönelen buz gibi bakışları görmezden geliyorum. "Ciddiyim Ruby, çok iyi ebeveynler olacağımızı söylediğimizi biliyorum ama bu biraz fazla ileri gitmek olur."

"Teşekkürler, baba."

"Yine de, bu yaptığın iyi bir şeydi, Tatlı Bezelye," diye ekliyor, ben hariç tüm SUV-Kahkahalara boğulur.

"Siz ikiniz pisliksiniz," diye mırıldanıyorum. "Bunun huzurlu bir yolculuk olacağını sanıyordum." Annemle babam sanki beni cezalandırmak için bu anı bekliyorlarmış gibi birbirlerine sırtırtırken ben başımı koltuğun arkasına yaslıyorum.

"Buna bayıldım," diyor annem radyoyu açarak. Tekrarın sona ermesiyle rahatlamış bir şekilde, annem şarkı söylemeye başladığında yanımdaki enerjinin aniden değiştiğini hissediyorum. Eli'nin sanki fiziksel bir acı çekiyormuş gibi yutkundüğünü gördüğümde ona hak veriyorum.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey," diye hızlıca cevap veriyor. Çok hızlı. Çelik gitar cipin kabininde tiz sesler çıkarırken ellerini kot pantolonunda gezdiriyor. Müzik çaldıkça rahatsızlığı daha da artıyor. Kısa bir süre için empati, düşmanlığın önüne geçiyor ve ben konuşuyorum.

"Anne, dün gece çok içtim. Biraz kısabilir miyiz ya da tamamen kapatabilir miyiz?"

Sinirlenmiş bir şekilde bana bakıyor, sonra da mecburen radyoyu kapatıyor.

Bir saniye sonra Eli kısık bir sesle "teşekkür ederim" dedi.

Göz ucuyla baktığımda alnında boncuk boncuk ter olduğunu görüyorum. "Daha iyi misin?"

"Ben iyiyim." Onun tedirginliğini ve utancını hissederek, kalçasında gezdirdiği elini örtmekten kendimi alamıyorum. Anlık bir tepkiyle, nemli avucuyla benimkini can simidi gibi kavıyor ve kalbim dörtlüğe koşmaya başlıyor. Gözlerimi onunkilere kaldırdığımda iyi niyetli jestim geri tepiyor.

Bang.

İşte orada, çıktığımız zamanlarda bir anlığına gördüğüm ve ona daha çok aşık olmama neden olan o çığ kırılmalı. O nadir anlardan sonra beni örttüğü sahte güvenlik, elimi onunkinden çekerken geri adım atmama neden oluyor.

Anında gözleri düşer ve kasabaya kadar olan yolculuğun geri kalanında sessiz kalır.

Donduktan sonra, prova edilmiş emirleri bağırırken hepimiz meydanın otoparkının kenarında babamın etrafında toplandık. "Gracie, sen büyükannen ve benimlesin. Geri kalanınız dağılın. Eli, istersen Whitney'le eşleşebilirsin, çünkü o dükkanlara aşına-"

"Ben kendi başıma iyiyim," diye aceleyle cevap veriyor ve ben de onun kaçırmadığı alaycı bir homurtu çıkarıyorum. Sanki onun için önemliymiş gibi elimi tuttu; bu onun için çoktan unutulmuş gibi görünen bir zayıflık anıydı. Thatch çözmeye çalıştığı bebek arabasına küfrediyor ve Eli devreye girerek şaşırtıcı bir şekilde kolaylıkla açıyor. Brenden, Erin yardım ederken Wyatt ve Conner'la birlikte kendi ikiz bebek arabasını yüklüyor.

"Bir saat sonra öğle yemeği için buluşacağız," diye talimat verdi babam.

Arkama, özellikle de Eli'ye bakmadan, annemin mükemmel gizemli Rudolph'u olma göreviyle Ana Cadde'deki yürüyüşüme başlıyorum. Telefonuma baktığımda birkaç çubuk görüyorum ve bunları Alyssa'yı arayıp son yirmi dört saat hakkında bilgi vermek için kullanmaya karar veriyorum. Bu durumu tam olarak anlayabilecek biri varsa, o da odur. İkinci çalışta cevap veriyor.

"Tam zamanında, sana mesaj atıyordum-"

"Kırkını da yeni aldım," diye araya giriyorum, "kulübedeki servis berbat ve babam Wi-Fi kodunu vermeyi reddediyor. O yüzden şimdiden mutlu Noeller."

"Ailenle geçirdiğim Noelleri özlüyorum. Gözümü kırpmadan yer değiştirirdim. Kayınvalidemler her an gelebilir."

Üniversiteden sonra, Alyssa'nın hayatı patladı. Sadece kariyer açısından değil, kişisel olarak da. Ailesinin mezuniyet hediyesi olarak yaz için İngiltere'ye gitti ama dönüş biletini hiç kullanmadı. Bir ay içinde Londra'nın en büyük mağazalarından birinde satın almacı olarak iş buldu ve şimdi iki çocuğuyla birlikte şehrin kırk beş dakika dışında birlikte yaşadığı kocasıyla orada tanıştı. Birkaç yılda bir bir araya gelmeyi başardık ve şaşırtıcı bir şekilde iletişimimizi hiç koparmadık.

Alyssa, ceza ödemeden ihmal edebileceğim bir arkadaşım ve bunun tersi de geçerli. Yer ve zaman önemli değil. Yine de bu özel günde, ona ulaşmanın kısa bir araba yolculuğu kadar basit olmasını isterdim.

"Ee, nasıl gidiyor?"

"Öyle değil. Terfi alamadım." "Oh, bebeğim, çok üzgünüm."

"Sorun yok. Sanırım kederin ilk üç aşamasını geçtim. Oh, ve Brenden Noel'i bizimle geçirmesi için işten bir arkadaşını getirdi."

"Oh evet, o-" "Eli."

"Eli?"

"Eli."

Kısa bir duraklama.

"Ne?! Ve terfiyi sen mi aldın?!" "O terfiyi çok istiyordum."

"Biliyorum bebeğim ve üzgünüm ama *Eli*? Brenden ne düşünüyordu ki?" "Biliyorum ve bu konuda sanki çocukça davranıyormuşum gibi rahat davranıyor."

"Şu beceriksiz aptal."

"Değil mi? Sesini duymaya çok ihtiyacım vardı." "Tamam, şaraba ihtiyacım var. Sen de bir bardak al."

"Keşke. Zamanım kısıtlı. Rudolph'un gizemli alışverişi için elli beş dakikam var."

"Pekâlâ, önemli konulara gelelim. İlk olarak, nasıl görünüyor? Lütfen bana bebek Benjamin Button'a benzediğini ve bira göbeği olduğunu söyleyin."

"Hayır. Ve eğer grileşiyor olsaydı, ki grileşmiyor, gümüş bir tilkinin tanımı olurdu." "Piç kurusu."

"Öyle. Ama bu konuda olgun davranmaya çalışıyorum."

"Yani, bu nasıl oldu ki?"

"Brenden onu birkaç ay önce danışman olarak işe aldı. Görünüşe göre Eli, şirketi için çığır açan bir yatırım uygulaması üzerinde çalışıyor."

"Brenden'in kız kardeşi olduğunu biliyor muydu?"

"Evet, o da bunu itiraf etti. Gracie'nin makyajıyla dolu bir yüzle onu karşıladığımda beni gördüğüne hiç şaşırmadım."

"Oh kahretsin."

"İyileşiyor."

"Eğer Tim Burton figüranları gibi görünmek istiyorsan tabii ki öyle." "Kibar ol."

"Tamam."

"Yani, Serena... *Serena*'ya gitti ve ona bilip bilmediğini sordu, o da cevap vermeyeceğini söyledi."

"Yani bilerek seni görmeye geldi."

"Ben o kadar ileri gitmezdim."

"Yapardım. Asıl soru, neden şimdi?"

"Kim bilir. Tatiller insanlara garip şeyler yapıyor. İkimiz de yaşılanıyoruz, belki de geçmişte terk ettiği kadınlar için sonunda suçluluk duyuyordur ve ben bir numaralı kapıyım. Belki de günahlarından arınmak istiyordur."

"Ki bunu vermeyeceksin."

"Bilmiyorum. Şimdi kin tutmak çok saçma geliyor. Buraya geldiğinden beri aileme ve bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadı. Belki de onunla yarı yolda buluşmalıyım."

"Ya da belki de testislerini lastikle bağlayıp kum torbası yapmalısın. Whitney, yaptığı şey, sonunda sana davranış şekli affedilemezdi."

"Biliyorum ve onu anlamıyorum. Sanırım hiçbir zaman gerçekten anlamadım." "Ben *de* oradaydım ve sana hissettiğin her şeyin haklı olduğunu söylüyorum." "Yine de şimdi ona kin beslemek biraz çocukça, değil mi?"

"Başka biri olsa belki aynı fikirde olurdum ama siz ikiniz ilişki hedefleriydiniz ve onun yaptığı

Sen, sadece... Bu yüzden ondan hala nefret ediyorum. Ve..." "Ve ne?"

"Ondan beri kendine bu şekilde bağlanmana gerçekten izin vermedin."

"Hiçbir kadın ilk aşkından sonra bunu yapmaz. Aynı şekilde değil. Bu iyi bir şey." "Bebeğim, bunu söylemekten nefret ediyorum ama *senin* durumunda, hayır, gerçekten değil."

"Peki neden?"

"Çünkü sen bir romantiksin." Bir an için nutkum tutuldu.

"Peki, ne kadar süre onunla kalacaksın?"

"Noel'den sonraki gün, tabii hep kalırsa." "Bu çok boktan.

Orada olmak için neler vermezdim."

"Güven bana, Serena kötü, çılgın, koruyucu kız kardeş rolünü üstlenmiş durumda." "Gerçekten nasıl hissediyorsun?"

Yürüyüşümü durdurup Genel Mağazanın vitrinine doğru dönüyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bunca zaman sonra onu tekrar görmek gerçeküstü. Ne yazık ki, ona karşı hâlâ çılgınca bir çekim hissediyorum. Yıllarca unuttuğum anılar sağlı sollu üstüme üstüme geliyor. Sanki o yakınımdayken hiç zaman geçmemiş gibi."

"Oh, kahretsın."

"Tehlikede değilim, *bu şekilde* değil."

"Ünlü son sözler."

"Hâlâ kartlarını kapalı tutuyor. Konuşmalarında kişiselleşmeyi reddediyor. Hâlâ aynı Eli." "Bunu unutma. Bunu kullan."

"Güven bana. Unutamam."

"Sanırım yapabileceğin tek şey günü gününe yaşamak."

"Sanırım özür dilemek için benimle konuşmaya çalışıyor ve ben de onu tersliyorum. Belki de onu dinlemeliyim?"

"Belki. Hazır olduğunuzda, söyleyeceklerini dinleyin ve bu tavsiye tamamen bencilce çünkü bunca yıldan sonra bunu duymayı ben de çok isterdim. Sadece kendine ve ona karşı dürüst ol. Ve bana rapor vermenin bir yolunu bulsan iyi edersin. Mors alfabesi bile olsa umurumda değil."

"Seni özledim."

"Sen de bebeğim. Mutlu Noeller!" Korkunç İngiliz aksanıyla haykırıyor.

Homurdanıyorum. "Sen hâlâ Amerikalısın, biliyorsun."

"Bebeğim, yaşadığım sürenin yarısı kadar bir süredir

İngiltere'deyim." "Kahretsın, bu doğru. Zaman nereye gitti?"

"Doğruca göğüslerime."

"Aynen. Oh, ve tüm eski püskü kıyafetlerimi ve bol eşofmanlarımı getirdim." "Demek bir şeyler olmasını istiyorsun."

"Hayır, ama kim eski sevgilisinin önünde çantacı bir kadın gibi görünmek ister ki?"

"Doğru. Görünüşe göre yapacak çok alışverişin var. Sizinkilerle tatil yapmayı çok özledim.

Hiçbir zaman sıkıcı bir an olmadı."

"Bu konuda değişen bir şey yok. Bana güvenin. Tam teşekküllü bir sirkten bir palyaço arabası kadar uzaktayız.

Gracie ilk regl dönemini yaşadı, o da var."

"Vay anasını. Seni anlıyorum.

Gerçekten anlıyorum."

"Bir de iyi tarafı var. Babam Eli'ı Kral'ın lüks süitine

yerleştirdi." "Ha! Bayıldım... Whit, iyi olduğuna emin misin?"

"Öyleyim, gerçekten. Bunu tersine çevireceğim. Her şeyi. Sadece biraz zihinsel rehabilitasyona ihtiyacım var."

"Dayan bebeğim. Bir bakıma, bu iyi bir karma dozu. Ne kaybettiğini görmeyi hak ediyor. Eğer onu dinlemeye karar verirsen, dileyceği özrü hak etmiş olursun."

"Bu noktada onu affetmek zorundayım. Bu ikimiz için de daha iyi." "Bunu yapabilme yeteneğin senin en iyi yönlerinden biri. Seni seviyorum." "Seni seviyorum. Mutlu Noeller. Darrin ve çocukları benim için öp."

"Yapacağım ve

Whitney..." "Öyle mi?"

"Güven bana, eğer seni görmek için oradaysa, pişman olmuştur. Her şeyden çok bununla rahatla. Yerin doldurulamaz. Tanrım, işte kapı. İkimiz için de dua edeceğim."

CHAPTER THIRTEEN

Saatime baktığımda, panik atağımın geri kalanını yakmak için Ana Cadde'de yürürken çok fazla zaman kaybettiğimi görünce paniklemeye başlıyorum. Belirli seslerin beni nasıl tetiklediğini görmek beni hala şaşırtıyor. Bugüne kadar beni istenmeyen bir paniğe sürükleyen şey gürültü oldu; bir tavanın çınlaması, bir kapının çarpması gibi. Zihinsel durumum ne kadar güçlü olursa olsun ya da içime kapanıklığımın kalabalık ve gürültüye karşı nefretini tersine çevirmek için ne kadar mücadele edersem edeyim, bunun beni hala endişeyle felç edebilmesi çileden çıkarıcı.

Ustalaştığım nefes alma tekniklerini kullanarak kendimi yavaş yavaş çevreme geri bırakıyorum. Adımlarım yavaşlıyor, kalp atış hızım dengelendikçe zihnimdeki görüntüler dağılıyor ve nihayet etrafımdaki manzarayı izleyebiliyorum. Kulaklarım dikleşiyor, insan seslerine kulak kabartıyorum. Kurtuluş Ordusu'nun çan sesi, arabaların geçerken çıkardığı belli belirsiz motor sesleri. Odaklanıp meydana içime çektikçe ağır adımlarım hafifliyor.

Triple Falls şehir merkezi, Norman Rockwell'i andıran pastoral bir havaya sahip ve ben buraya anında aşık oluyorum. Hava koşullarına aldırmadan alışveriş yapanlar karla kaplı kaldırımlarda yürürken, sıra sıra dizilmiş cam vitrinler mevsime uygun dekorlarla parlıyor ve ışıltıyor. Tıpkı hayal ettiğim gibi, Whitney'nin Kuzey Carolina'da büyükanne ve büyükbabasıyla geçirdiği Noellerden sevgiyle bahsederken çizdiği resmin aynısı. Elimdeki görevle yüzleşmeye hazır bir şekilde özel bir butiğe giriyorum ve başlamak için mümkün olan en kötü yer olduğunu bile bile bir kazak rafını karıştırmaya başlıyorum.

Bir kazak, bir insanı ne kadar iyi tanıdığınız hakkında hiçbir şey söylemez. Bu bir kaçış hediyesi ve ben bu şekilde dışarı çıkmayı reddediyorum. Belki Whitney'i şu an tanımıyorum ama bugün, peşinden koştuğum kıza daha çok benziyor.

Bazı açılardan hala onun çıktığı adamım ama yaşadığım iki hayatın ayrılığına çare bulmaya çalışıyorum. Birini ondan bilerek sakladım, diğerini ise onunla tanışmadan hemen önce başlattım ve onu her ikisinin de dışına ittim.

Whitney çıktığımız dönemde benimle her şeyini paylaştı; vücudunu, kalbini, sırlarını, korkularını, gelecek umutlarını... Ben ise sürekli susarak onu inkâr ettim ve nihayetinde incittim. Arabada elimi tuttuğunda da aynı özverili doğayı sergiledi, yüzü *benim için* endişeyle kazınmıştı. Bunu yaparken, serbest düşüşten bir adım geri çekilmeme yardımcı oldu, varlığı ve anlayışı en kötüsünü ortadan kaldırmaya yetti.

Açıkça sergilediğim görüntüden rahatsız olmuş ve utanmış bir şekilde kendimi toparlamak için ondan uzaklaşmak zorunda kaldım. Dürüst olmak için o zamanı seçebilirdim, ama biliyorum ki

kelimelerim

Karmakarışık ve doğru zaman değildi. Mükemmel barış hediyesini bulma görevime odaklanmışken raflara bakıp bir şey bulamayınca lanet ediyorum. Zaman daralırken ve sadece birkaç dakikam kalmışken, raflardan birinden pahalı bir kaşmir eşarp çekip alıyorum ve her şey başarısız olursa Erin'e hediye edebileceğimi bildiğimden, daha iyi bir şey bulacağıma yemin ediyorum.

Mağazadan çıkmak için döndüğümde Whitney'nin girişte oyalandığını görüyorum, kulağında cep telefonu, yüzünde temkinli bir ifade, eli kapının kolunda, hattın diğer tarafındaki kişiyle konuşuyor.

Kısaca, konuşmasının benimle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum, ancak bunun konusu olacak kadar önemli olduğumu düşünmek hem küstahça hem de aptalca olurdu.

Başka bir deneme için hazır, dükkâna adımını attığında onu kapıda karşılıyorum. Gözlerini benimkilere diktiğinde, bakışlarındaki tereddütten nefret ediyorum. Telefon görüşmesini "çok teşekkür ederim" diyerek bitirirken bana içten bir gülümseme göstererek beni şaşırttığında sanki bir şalter atıyor. Minnettarım."

"Hey."

"Merhaba," diyerek çantama doğru başını sallıyor.

"Bakıyorum da şansın yaver gitmiş." "Kolay oldu."

Yalan.

"Kolay mı? Ailemi neredeyse hiç tanıımıyorsun." "Ben seni seçtim."

Gerçek.

"Söylememen gerekiyor."

"Yoksa seninle alışveriş yaptım... Benimle alışveriş yaptığını düşünmeni istemedim-"

"Sorun değil. Alınmadım." Şimdi de *yalan söylüyor*. Bu böyle devam edemez. Kibar olmak durumu ikimiz için de daha katlanılabilir kılsa bile, bunu bir saniye daha yapmayı ya da yapmasına izin vermeyi reddediyorum. Şu andan itibaren doğruluk bombalarına karar veriyorum. Acımasız dürüstlük ona ulaşabilmemin tek yolu olabilir.

"Orada yaptıkların için teşekkürler-"

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diyor usulca.

"Katılmıyorum. Teşekkür ederim," diye tekrar fısıldıyorum, beni duyduğundan emin bir şekilde.

"Endişelenme... fazla zamanım kalmadı," diyerek gözlerini omzumun üzerinden geçiriyor ve bir kaçış yolu arıyor.

Çantalarla dolu elini işaret ediyorum. "Sen de iyi iş çıkarmışsın gibi görünüyor." "Yargılamayın. Bir Noel fonum var."

"Hatırlıyorum. Bir keresinde beni bununla şımartmıştın. Ve sen hâlâ soruma cevap vermedin." "Eli-"

"Daha sonra konuşabilir miyiz, saçmalamadan?"

"Bak," diye beresinin kenarını çekiştiriyor, burnu ve yanakları soğuktan kızarmış. "Eski tarihi yeniden anlatmanın bir faydası olacağını sanmıyorum. En iyisi o konuya hiç girmeyelim. Zamanım tükeniyor."

"Ben de öyle. Gözlerinde 'sen bir pislisin' bakışı olmadan benimle konuşmanı sağlamak için beş günüm var."

"Beni bir konuşmaya zorlayamazsın. Bu benim kararım."

"Doğru," diyerek yaklaşıyorum ve onu kazaklarla dolu bir rafa doğru itiyorum. "Eski tarih olabilir, ama hepsi kötü değildi..." Şampanya rengi saçlarından bir tutamı omzundan alıp parmaklarımın arasında ovuşturuyorum. "Hatırlamamak çok zor, değil mi? Özellikle de bu kadar yakınken."

"Neyi hatırlayayım?"

"Ne olduğunu çok iyi

biliyorsun." "Bu çok saçma."

"Uh huh. Adem elmam ilginizi takdir ediyor ama bana bakmanızı tercih ederim." "Benim kişisel alanımdasın."

"Buraya dönmenin iyi hissettirmediğini söyleyemem."

Bakışlarını kaldırdığında gözleri kısılınca sırtıyorum. "İşte buradasın."

"Cidden şu anda üzerime mi geliyorsun?"

"Belki." Gözlerim onun parlak dudaklarına kayıyor ve sikim seğiriyor. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde onun için ikinci kez sertleşiyorum. İlk değil, onunla değil. "Uzlaşalım, *bu* konuşmayı masaya yatırabiliriz ve ben de seni tekrar tanıyabilirim. Ama hafızam beni yanıltmıyorsa, birlikte bir odada uzun süre kalamadık." Sesimi alçaltıyorum. "İstediğin kadar *içine girmemişim* gibi *davranabilirsin*, ama ben bunu reddediyorum."

Gözleri büyüyerek bana bakıyor. "Bunu az önce söylemedin."

"Söyledim. Sence de oyunlar için biraz yaşlı değil miyiz?"

"Oyun oynamıyorum, göt herif. Sadece bu konuda konuşmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Biraz geç oldu Eli, sence de öyle değil mi?"

"Hala nefes alıyoruz ve kalplerimiz hala atıyor. Yani, hayır, çok geç olduğunu düşünmüyorum."

Alay ediyor. "Peki sen tam olarak ne düşünüyorsun, *Kazanova*?" Çenesini arkasındaki rafa doğru sallamadan önce -bu lakaptan nefret ettiğimi bildiği için- buz gibi bir ses çıkarıyor. "Hoşbeşi geçip eski günlerin hatırına beni bu indirimli kazakların üzerine mi yatırmak istiyorsun?"

"Cezbedici." Göz hizamızda olacak şekilde eğildim. "Bizi

hatırladığını biliyorum." "Oh, *sizi* hatırlıyorum."

"Bu bir hakaret gibi geldi."

"Ne diyebilirim ki. *İçindeki maymunu* iyi temsil ediyorsun."

"Yeterince adil, haklısın." Avuçlarımı ceplerime sokmadan önce ona doğru kaldırıyorum. Eğer önümüzdeki beş gün boyunca kayıtsız rolü oynayacaksa, bu benim tek itiraz şansım olabilir.

"Buraya tek bir beklentiyle gelmedim ve bu dürüst bir gerçek. Belki şu anda kim olduğunu bilmiyorum," diye yutkunuyorum ve kabullenmek için çok mücadele ettiğim bir yerden konuşarak eğiliyorum, "ama şu anda beni seven ve beni iyi bir nedenle terk eden kızla konuşuyorum. Onunla konuşma, ona kendimi açıklama şansını çok isterdim. Ama en çok da ona üzgün olduğumu söylemek istiyorum."

Yavaşça geri çekiliyorum ve onun geyik gözleri, gerçek olduğundan emin olduğum samimiyetimi arıyor. Onu tepeden tırnağa süzerek geri çekiliyorum. "Seni tekrar görmek *gerçekten çok güzel*, Whitney."

CHAPTER FOURTEEN

Göğsümde meydana gelen patlamanın etkisiyle kendime gelirken mağaza zilin sesi Eli'nin yokluğunu işaret ediyor. İnsanlar hiçbir şey olmamış gibi alışverişlerine devam ederken mağazanın etrafına bakıyorum. Ve onlar için, olmadı. Ama ben? *Yıllardır* duymayı hayal ettiğim kelimeleri, onları söyleyeceğini hiç hayal etmediğim bir adamdan duydum.

Güçlü kal, Whitney. Nostalji bir tuzaktır. Bu bir tuzak!

Panik içinde mağazada volta atmaya başladım, içimdeki Cimri'ye gelip göğsümde savaşıyor duyguları ve içimdeki sızıyı dindirmesi için yalvarıyordum. Adam bana 'az önce ne oldu lan' reyonunda bir temizlik yaptırıyor ve o mağazadan uzaklaşırken her parçam daha fazla kelime için peşinden gitmek için can atıyor. Eli hiçbir zaman kelimelerle konuşan bir adam olmadı, gerçekten önemli olan şekilde değil. O zamanlar aramızdaki çekimi görmezden gelmek imkânsızdı -her ne kadar denemiş olsak da- ve şimdi de daha az güçlü görünmüyor. Ama o sözler, gözlerindeki bakış.

"İstediğin kadar içine girmemişim gibi davranabilirsin, ama ben bunu reddediyorum."

Onun gidişiyle birlikte dükkâna dolan buz gibi havaya rağmen yaydığı sıcaklığı hâlâ hissedebiliyorum.

Böyle bir şey olmayacak.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Mesele geçen zaman değil, ayrıldığımızda verdiğimiz zararın hatırlanması. Alyssa haklı. Hiçbir zaman aynı şekilde güvenmedim, aynı şekilde sevmedim. Ama olması gereken de bu değil mi zaten? Kalbini iyice kırarsın, sonra da bunun ilişkilerle ilgili gelecekteki kararlarını beslemesine izin verirsin. Bu işin yolu bu. Güçlenirsin ve kendin için daha fazlasını talep edersin. Eli'nin yüksek bir çıta koyması gibi değil.

Yalancı.

Saatın tık taklarını hissederken ve annemin Noel'imizi mükemmel kılmak için harcadığı onca çaba için iyi düşünülmüş bir hediyeyi hak ettiğini bilirken, suçluluk duygusu beni tüketiyor. Saatin büyük bir bölümünde, biraz daha çekici olmasa da daha prezentabl görünmek için vücudu saran kıyafetler satın aldım.

Bu saçmalık yüzünden önceliklerim şimdiden değişmeye başladı.

Sinirlenmiş ve halihazırdaki davranışlarımdan dolayı paniğe kapılmış bir halde, annemin duygusal olarak değerlendirebileceği herhangi bir şey aramak için takıları karıştırmaya başlıyorum. Lanet olsun Eli'ye ve onun bozulmasına, güzel gözlerine, dudaklarına ve sözlerine.

İçindeydim. İçinde. Senin içinde.

Bu tür bir sarsıntıyı hissetmeyeli, kalbim beklenti ve cinsel gerilimle bu kadar hızlı çarpmayalı, romantizme aç hayal gücüm Mardi Gras'taki yirmili yaşlardaki genç bir C bardağı kadar çıldırmayalı çok uzun yıllar oldu.

Ve plastik boncuklu vaatlerin ilk işaretinde tişörtünü kaldırmaya hazır, memeleri alev alev yanan içimdeki kızı becer.

Birinci gün. Bunu *ilk* günden mi yapıyor?

Yanımda bir kadın şaşkınlıkla sıçrayınca "Ahh," diye bağırıyorum öfkeyle.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, dikkatimi bana samimiyetsiz gelen içten alıntılarla dolu Hallmark mücevher raflarına çeviriyorum.

Ona ördüğüm atkının iyi bir yedek hediye olarak yeterli olacağını bildiğimden -çünkü artık örgü ören bir kadını- işe yarayabilecek bir şey gördüğümde ve bir saniye kala raftan kaptığımda zaman tükeniyor. Sütyen ve iç çamaşırı çekmecem de evim gibi düzenli. Artık onun büyük egosuyla düzenli olarak evcilleştirdiği bira höpürdeten parti kızı değilim. O hala birlikte olduğumuz zamanlardaki gibi baştan çıkarıcı, manipülatif, saatli bomba olsa da ben değiştim.

Bir şeyler bulabildiğim için rahatlamış bir şekilde -ve Eli'den ve onun anımsatıcı konuşmalarından uzak durmaya kararlı bir şekilde- çıkışı yapıyor ve restorana doğru ilerliyorum.

Ailemi cips ve queso yerken gördüğümde hızımı sabit tutmayı başarıyorum, Eli beni hostes standında buluyor, babamla sohbet ederken gözleri beni sabitliyor. Onun yanındaki koltuk boş olan tek koltuktu. Gözlerindeki bakış beni duraksatıyor. Umutlu. Duygusal olarak onun yüküyle başa çıkabilecek durumda değilim. Çözmem gereken kendi atlıkarıncam var. İçten bir özür gibi hissettirmesine rağmen, onunla oraya geri dönmeyeceğim. Neredeyse yirmi yıl çok geç kaldı. Burada, şu anda, terfi, kişisel koşullarım, hepsi geçici. Sadece başka bir aşama. Her şeyi bırakmanın zamanı geldi. Ve yeni zihniyetim, eski acılar da dahil olmak üzere gereksiz yükleri serbest bırakmakla başlıyor.

Ondan bir özür aldım ve bunu kabul edeceğim. Bu kadar basit. Kalan beş gün boyunca birlikte var olabiliriz. Hafiflemiş hissediyorum, masaya varıp aileyi selamladığımda adımlarımda küçük bir sıçrama buluyorum, sandalyeme giderken yeğenlerimi ve yeğenlerimi öpüyorum. Çantamı ve poşetlerimi atarken Eli'nin araştıran bakışlarıyla gözümü kırpmadan karşılaşıyorum. Onun yanındaki koltuğa oturduğum anda kararımı anladığını ve hayal kırıklığına uğradığını görebiliyorum. Menüümü açıp ona dönüyorum, kararlıyım.

"Özrün kabul edildi. Biz sadece çocuktuk, Eli. Unutalım gitsin ve iyi bir Noel geçirelim, tamam mı?"

Ben menüümü incelerken başıyla ciddi bir selam veriyor ve konuşmadan önce bakışlarının kısa bir süre oyalandığını görüyorum. "Tamam."

CHAPTER FIFTEEN

Ona yaklaşmak benim ilk hatamdı. Restorana gelene kadar geçen birkaç dakika içinde karşılaştığım çelik gibi kararlılığı gerektirecek tek davranışım buydu. Söylediğim şeyleri söylemeye, onun için bu şekilde önemli olduğumu varsaymaya hakkım yoktu. Geçmişte ona kelimeler ve gelecek için güvenceler dışında her şeyi vermiştim. Ancak ilk zor dersim, kelimelerin önemli olduğuydu; yıllar boyunca başarısız ilişkilerim sayesinde tekrar tekrar yüzleştiğim bir şeydi bu. Eylemler daha yüksek sesle konuşsa bile, kelimeler önemlidir.

"İkinizden birinin şansı yaver gitti mi?" Kulübeye geri dönerken Allen soruyor.

Whitney, sesi neşeli bir şekilde, "Ben iyiydim, sanırım," diye konuşuyor.

"Aynen," diye cevap veriyorum, fırçasından dolayı reddedilmenin verdiği yanmayı gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Ellerimi meşgul etmek için telefonumu karıştırıyorum ve Evie'den gelen cevapsız bir mesaj görüyorum.

Selam. Nasıl gidiyor? İyi.

Evie: Bu da iyi değil demek. Ona gerçeği söyledin mi? Bunu kabul etmiyor. Beni buna ikna etmene neden izin verdiğimi bilmiyorum.

Evie: Seni bir boka ikna etmedim. Tek yaptığım geri adım atmanı engellemekti. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor.

Evie: Sana kolay olmayacağını söylemiştim. Ne bekliyordun ki?

Bilmiyorum. Kaçmayı düşünüyorum. Beni arayıp kaçmam için bir bahane verir misin?

Evie: Bu yapmak istediğin şeyin tam tersi ve sen artık böyle biri değilsin. Düzeltiyorum, olmak istediğin kişi değilsin, hatırladın mı? Senin sözlerin, benim değil.

Biliyorum. Haklısın.

Evie: O zaman bu işi bitir. Sana söylüyorum, anlamsız geliyor.

Evie: Gerçekten gitmek istiyor musun?

Ailesi harika. İyi anlaşıyoruz. Evie: Çıkar

ağızındaki baklayı, Eli.

Dudağıımı ısırarak Whitney'e bakıyorum, o da daha önce aldığı şeyleri düşüncesizce sıralıyor. Geri yazarak.

Hayır, ayrılmak istemiyorum. Ondan hâlâ deli gibi etkileniyorum ve gerçek bir konuşma bile yapmadık. Ama sıçıp batırdım ve aptal gibi üzerine gittim, o da kendini kapattı. Çılgın kısmı mı? Onun da bunu hissettiğini biliyorum.

Evie: Gerçeği ortaya çıkarmanın bir yolunu bul. Gerekirse ağızından kaçır. Yoksa 17 yıl daha pişmanlık mı duymak istiyorsun?

Bu biraz dramatik oldu.

Evie: Sadece en iyi arkadaşımın mutlu olmasını istiyorum. Bence buna sandığından daha çok ihtiyacın var. Bana ihtiyacın olursa ben buradayım.

Sana bir erkeğin isteyebileceği en iyi eski kız arkadaş olduğunu söylemiş miydim?

Evie: Birçok kez. Keşke biz çıkarken de bu kadar değerli olsaydın. Özür dilerim.

Evie: Gerçekten değilim. Seni toz ettikten sonra hayallerimin kocasına sahip oldum. Ayrıca, ben senin layık olmak istediğin kız değildim. Ve sen layıksın Eli, hem de çok layıksın.

Artık çok geç. Bu delilik.

Evie: Eğer başarabilerseniz onunla arkadaş olmaya çalışın, orada geçirdiğiniz zamanı en iyi şekilde değerlendirin, ona gerçeği söyleyin ve eve gidin.

10/4

Evie: Üzgünüm, Eli.

Koltuğuma geri yaslanıp, Brenden'in oturma odasındaki resmi gördüğümünden beri pek çok kez olduğu gibi düşüncelerim sürüklenirken bakışlarımı pencereden dışarı fırlatıyorum.

"Özür dilerim?" Kolundan tutup onu koridorda çıkışa doğru yönlendirirken Whitney bana bakakalıyor.

"Beni ikinci kez ektin," diyorum ve kolunu sardığım elime aval aval bakarken yan kapıdan fırlıyorum.

"Kampüste bana saldırmanız fikrimi değiştirmeyecek."

Onu serbest bırakarak binaya doğru biraz sıkıştırıyorum, daha fazla öğrenci kapıdan çıkarken bir açıklama almaya kararlıyım. Aramızdaki boy farkına ve sinirli ifademe rağmen, bana eğlence ve memnuniyet karışımı bir bakışla bakıyor. Bunun her saniyesini seviyor.

"Bana sorununun ne olduğunu söyle."

"Benim sorunum mu?" Bir elini göğsüne bastırıyor. "İpucu alamayan sensin."

"Ve bir santim uzunluğunda etek giyen sensin çünkü bacaklarına karşı bir şey hissettiğimi biliyorsun."

"Vay canına, uzanıyorsun."

"Öyle miyim? Tamam. Diyelim ki saçmalamıyorsun. En azından hayatımın iki saatini kahvehanenin girişine bakarak neden zamanınıza ve ilginize layık olmadığımı düşünerek geçirdiğimi söyleme nezaketini gösterin."

"İki kelime, Kampüs Casanova."

"Tanrım, gerçekten mi?" Bunu birden fazla kez duydum, özellikle de geçen yılki atletizm sezonunda ve bir şekilde aklımda kaldı. "Bu kesinlikle sıfır gerçeğe dayanan bir saçmalık."

Omuz silkiyor. "Söylentiler genellikle gerçeğin bir versiyonuna dayanır."

"Peki, kazağımı geri istiyorum."

Gözleri karardı. "Anlamıyorsun." "Her neyse, kendine iyi bak Whitney."

Sırt çantamı tekrar elime alarak dönüyorum ve o konuşmadan önce bir metre kadar uzaklaşıyorum. "Ben tek başına yaşayan bir kız değilim."

Döndüğümde bacaklarının soğuktan kıpkırmızı olduğunu görüyorum ve ona doğru bir adım atıyorum. "Bir randevu, tek istediğim buydu ve artık senden hoşlandığımdan bile emin değilim."

Sırıttırıyor. "O zaman bu randevu şimdiden iyi gitmiyor."

"Hayır, yeni bir zaman ve yeni bir yer seçiyorum."

"İyi, nerede?"

"Sana haber veririm. Ve pantolon giy, bilirsin, sadece güvenli tarafta olmak için," diye şaka yapıyorum, dönüp gitmeden önce abartılı göz yuvarlamamı görmesine izin veriyorum.

"Hey, Kazanova," diye sesleniyor, sesinde açık bir flört var, ben kızmış gibi yapıp omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Evet?"

"Gerçekten pes edecek miydin?"

Bakışlarımı bedeninde gezdirirken soğuktan titriyor, "Sanırım asla bilemeyeceksin."

Whitney ailesini kulübenin ön kapısına kadar takip ederken cipin kapılarının kapanması benim de çıkmamı sağlıyor. Merdivenlerin yarısında Whitney bana bakıyor ve ben yine aynı yerdeyim, bir karış uzunluğundaki eteğiyle ona bakıyorum, o dönüp eve girmeden önce düşünceli bir şekilde bana bakarken ben de kendime aynı soruyu soruyorum. Cevabım, o gün daireme doğru yürürken kampüste olduğu kadar net bir şekilde cınlıyor.

Yok artık.

"Bana biraz damla sakızı uzatabilir misin, Eli?" Gracie zencefilli kurabiye evini daha fazla krema ile sıvarken soruyor. Yine de, fırıncı torbasıyla ustalıkla krema sıkmasından bunun onun ilk işi olmadığı anlaşılıyor.

"Elbette." Zencefilli kurabiye evimin ikinci katına son çatı kaplamasını eklemeyen önce ona şekerli sakız torbasını -masa zencefilli kurabiye evi malzemeleriyle doluydu- uzattım. Ruby akşam yemeğini hazırlarken masayı kurdu ve 'şimdiki süslü kitler olmadan' eski usulde bir ev yapmamızı istedi. Kollarımı sıvadım, meydan okumaya hazırdım ve büyük ödülü kazanmaya kararlıydım - görünüşe göre dünyanın en iyi sıcak çikolatası olan kardan adam çorbasının ilk fincanını.

Evlerimizi inşa etmeye başladığımızdan beri, masadakilerin yüzlerini tararken dostane aile rekabeti bir çentik atmış gibi görünüyor. Conner, Peyton'la eşleşmeye karar verdi -ki bu eşleşme ikisinin de buzla kaplanmasıyla erken sona erdi- ve Serena onları başladıktan birkaç dakika sonra küvete soktu. Allen alışverişten hemen sonra ortadan kayboldu ve Brenden, Wyatt'la birlikte uzanma koltuğunda kestirmeyi tercih etti. Erin biraz paket yapmaya karar verince Thatch dahil dördümüz kaldık.

Whitney karşımda oturuyor, pembe dilinin küçük bir kısmı dişlerinin arasına sıkışmış, kaşları konsantrasyonla örülmüş, yüz ifadesi üniversitede birlikte çalıştığımız zamanki gibi. Elleri meşgul, şiddetle kararlı, çevresini görmezden geliyor. Herkesin dikkati dağılmışken ben de utanmadan onu inceliyor ve başlangıcımıza dair bir başka anıya dalıyorum.

"İçeri gelmek ister misin?" Dairesinin kapısına yaklaştığımızda Whitney soruyor.

"Belki başka bir zaman," diyorum elini sıkarak.

"Tamam, Kazanova, ne oluyor?" Whitney daire kapısının hemen dışında durdu ve beklentiyle bana döndü.

"Keşke bana öyle demeyi kessen," diye karşılık veriyorum kuru bir sesle. "Peki ne demek istiyorsun?" "Bu." Birbirine kenetlenmiş ellerimizi kaldırıyor. "Demek istediğim bu. Dört kez çıktık ve hepsi

"Yaptığın tek şey elimi tutmaktı."

"Benim için sadece bir başka fetih olacağından emin olan bir kız için, bunun çok hızlı ilerlemediğinden emin misin?"

"Sadece anlaşılanın ne olduğunu merak ediyorum."

"Belki de elini tutmayı seviyorumdur." Omuz silkiyorum ve burun delikleri kızgınlıkla açılıyor. "Şikayet ettiğim falan yok-"

"Belli ki öylesin. Öpücük mü istiyorsun? Bu yüzden mi sızlanıyorsun?" "Beni öpmek istemiyorsan, hayır."

"Tamam o zaman." Kapısına doğru başımı salladım. "İyi geceler."

"Ama beni öpmek istiyorsun. Bunu anlayabiliyorum. Sürekli dudaklarıma bakıyorsun."

"Çünkü onları bir porno yıldızı gibi parlatıyorsun. Görmezden gelmek zor."

Elini tuttuğum yerden çekti. "Tamam, kafam karıştı. Seni ektiğim iki randevu için hâlâ kızgın mısın-"

"Demek sonunda beni ektiğini kabul etti."

"Burada bir şey mi kanıtlamaya çalışıyorsun?" Yırtık kot pantolonu ve omzu açık pembe kazağıyla onu tekrar inceleme dürtüsüyle savaşıyorum. Havaaların hızla soğuması nedeniyle etek giymekten vazgeçecek kadar sağduyulu davranmış ama çekiciliği hiç de azalmıyor.

"Üslerden şikâyetçi değilim. Sadece vuruş için adım atmayı planlayıp planlamadığını bilmek istiyorum." "Sanırım göreceğiz."

"Belki de sadece iyi bir dudak parlatıcısını ziyan ediyorumdur," diye mırıldanıyor, çantasını açıp anahtarlarını ararken, "Trey Rhodes, ilk öpücüğüm, birinci sınıftayken, senden daha hızlı hareket etmişti."

"Öyle mi?"

"Öyle." Bir eli çantasında duraklıyor ve bana göz kırptıyor. "Peki, ne bekliyorsun?" "Hallediyorum. Seni duydum Whitney, öpücük istiyorsun."

"Ama istemezsen olmaz." "O kısmı da duydum."

"Ugh." Gözlerini bana dikti. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" "Seninle çıkıyorum."

"Yani, çıkıyor muyuz?"

"Bu açık değil miydi?"

"Ve beni öpmek istiyorsun."

"Şimdi olmaz."

"Vay canına, çok kibirlisin."

"İstediğim zaman öpüşmediğim için mi?"

"Çünkü bunun için sonsuza kadar bekleyeceğimi

düşünüyorsun." "Dört randevu sonsuza kadar mı?"

"Tanrım, unut gitsin." Anahtarlarını alıp kapıya doğru döndü, sırtı bana dönüktü. Kararlılığıma rağmen kendime engel olamayarak bir adım öne çıkıyorum, onu kapının önüne sıkıştırıyorum, bedenim onunkini sarıyor. Kokusunu içime çekerek avucumu başının yanına koyuyorum ve eğiliyorum. Dudaklarımla sıyırdığımda çıplak omzunda tüylerim diken diken oluyor. Başını çevirip gözlerini dudaklarıma dikmeden önce nefesi bir anda kesiliyor. Göğsünün inip kalkmasını izlerken sırtımama engel olamıyorum. "Bana kibarca sor, Whitney."

"Bir öpücük için mi? Senden kibarca bir öpücük istememi mi istiyorsun?" Burunlarımız zar zor birbirine değecek şekilde eğildiğimde göğsü daha da sertleşiyor.

"Evet, bir öpücük için."

"Bak dostum, ben zihin kontrolü yapmam."

"Ya da tek gecelik ilişkiler, ya da mantarlar, ya da caz müziği-" "Çünkü bu müzik değil," diyor sanki çok açılmış gibi.

"Hı hı, seni duydum. Ayrıca zaman zaman film isimlerini fiil olarak kullanıyorsunuz. Çok konuşuyorsun. Çok bilgilendirici."

"Birileri uzun sessizlikleri doldurmaya çalışmalı. Bana sorarsanız, yeterince konuşmuyorsunuz." "Peki, sana kim soruyor?"

Altın sarısı gözleri parlıyor.

"Konuşmanı dinlemek hoşuma gidiyor. Şimdi, seni öpmemi iste, Whitney."

Bileğini kavrayıp başparmağımı narin cildinin üzerinde yavaşça gezdirdiğimde gözbebekleri büyüyor. Yüzünü bana dönüyor, ben yanağını okşarken o da tırnaklarını göğsümde gezdiriyor, dilini gezdirirken parlak alt dudağının altını okşuyor.

"Beni öpecek misin, Eli?"

"Tamam," diye kabul ediyorum, eğilip burnumu onunkinin üzerinde gezdiriyorum. Beklerken gözleri dalgalanarak kapanıyor. Ben hareketsiz kalınca bir gözünü açıyor ve yanından geçen fareyi fark eden çizgi film kedisi gibi gözünü kısıyor.

"İyi geceler Whitney," diye mırıldanıyorum yanağına bir öpücük kondurmadan önce, dönüp asansöre doğru yöneliyorum. "Sen bir pisliksin," diye sesleniyor arkamdan.

"Az önce seni öpmesini istediğin bir pislik," diye alay ediyorum. "Bunu unutabilirsin. Bir daha sormayacağım."

"Bu zaten tartışmalı olurdu çünkü sen zaten yaptın."

"Çileden çıkarıyorsun."

Kapatma düğmesine bastıktan sonra ona tekrar bakıyorum. "Ve sen inanılmaz güzelsin."

Yüz ifadesi kısa bir süreliğine yumuşuyor, sonra başını sıkıntıyla sallıyor ve neredeyse kapıyı tekmeleyerek açıyor.

"Seni sonra ararım," diye sesleniyorum kapıyı çarpmadan hemen önce.

Ruby, masamızı incelerken ellerini havluya silerek, "Sanırım Eli'nin kazanan olduğunu söylemek yanlış olmaz," diyor. Thatch, kendi mega malikânesi için hazırladığı planın kötü bir şekilde uygulanmasından duyduğu rahatsızlıkla geri tepiyor. "Bu saçmalık. On beş dakika geç geldim."

"Baba, bu hiç hoş değil. Zaten kazanamazdın. Eli'nin evi harika."

"Teşekkürler Gracie," diyorum Thatch iç geçirerek zencefilli kurabiye konağıma bakarken. "Evet, itiraf etmeliyim ki, ilk kez yapan biri için gerçekten çok iyi iş çıkarmışsın."

"Teşekkürler."

Ruby masadaki diğer evlere bakıyor. "Gracie, sen ikinci oldun. İkinci kupa senin."

"Yaşasın, teşekkürler büyükanne!"

Whitney evime bakıyor ve burun delikleri alevlenirken dudaklarımı birbirine bastırıyorum, masanın kendi tarafını temizlemeye başladığında rekabet ateşi sönüyor.

Ruby, "Akşam yemeğiyle meşgulüm," diye ekliyor, "Tatlı Bezelye'ye iyi davran ve onun için zafer kupasını hazırla." Whitney ağzını açıyor ve sandalyesine geri kayarak ayağa kalkmadan önce ağzını kapatıyor. Gracie neşeyle, "Ben yardım ederim Whit Teyze," diyor.

"Yardıma ihtiyacım var," diyor Ruby, "git bir önlük kap, bebeğim." "Ama büyükanne, yardım etmek istiyorum-"

"Şimdi Gracie," diye tersledi Thatch, evindeki son sakızları da ekleyerek.

"Peki," diye homurdanarak mutfığa doğru ilerlerken Thatch gözlerini dikip bakıyor, gözleri sertleşiyor.

Kullanılmamış krakerleri kilitli poşete doldururken Whitney'e bakarak, "Benimkini en son alsam da olur," diyorum. "Beklemek benim için hiç sorun değil."

Whitney gözlerini benimkilere dikeyor ve konuşmadan önce çifte imalı sözlerimden etkilendiğini hissediyorum. "Kural kuraldır," diye mırıldanıyor mutfığa doğru gitmeden önce.

Thatch bana dönerken kıkırdayarak, "Dostum, burada sıcaklık on derece falan düştü," diyor.

"İkinizin arasında tam olarak ne oldu?"

Her şeyi.

Doğrusu, benim için bu çok fazlaydı, çok erkendi. Bunu Thatch'e bencil bir pislik gibi görünmeden nasıl ifade edeceğimi düşünürken Serena içeri girip yeni yıkanmış Peyton'ı Thatch'in kucağına bırakınca kurtuldum.

"Bu çocuk önümüzdeki bir saat boyunca senin," diyor temkinli bir şekilde, "en az."

Thatch, Peyton ona doğru hamle yaparken evini kurtarıyor, hızlı tepkisi Peyton'ı bir banyo daha yapmaktan kurtarıırken bebeği masadan alıyor. Conner yaklaşıyor, saçları ıslak ve yeni pijamalarıyla, açık kahverengi gözlerini kısa bir hayal kırıklığı doldurmadan önce inşaatımı görünce gözleri açılıyor.

"Tam zamanında," diyorum, torbalanmamış malzemelerden bazılarını kaparak. Ona yaklaşmasını işaret ediyorum. "Bitirmeme yardım etmek ister misin? Geçit için biraz yardıma ihtiyacım var." Conner'ın cevap gülümsemesi ihtiyacım olan tek yardımdı, masaya doğru ilerledi ve yavaşça yanıma oturdu. Whitney odaya giriyor ve önüme dumanı tüten bir fincan kardan adam çorbası koymadan önce çevremde durakladığını görüyorum.

"Tebrıklar Eli," diyor ses tonunda en ufak bir kin belirtisi olmadan.

"Teşekkür ederim," diyorum, büyük boy bardağı Conner'a doğru itmeden önce kısa bir süre gözleriyle buluşuyorum. "Bunu benim için içebilir misin? Ruby'nin duygularını incitmek istemem ama ben fazla çikolata yemem."

Conner heyecanla başını sallamadan önce karışıma bakarken gözleri açılıyor. Conner ve ben işe koyulmadan önce Whitney'nin gözlerini kısa bir süre üzerimde hissediyorum.

CHAPTER SIXTEEN

"

Bu gerçekten çok hoştu,"

diyorum, mutfak lavabosunda tünediğimiz Eli'ye bakarak. "Conner için

yaptığın şey."

Eli ona yeni yıkanmış bir tabak uzatırken "Önemli bir şey değildi,"

diyor. "O kadar utangaç ki.... bazen endişeleniyorum."

"Ben de öyleydim," diyor Eli

kolayca. "Sen mi? Utangaç

mıydın?"

"Evet, öyleydim, özellikle de onun yaşındayken. Kabuğundan çıkması için biraz daha zamana

ihtiyacı olabilir. Doğru kişi bir gün karşısına çıkacak ve onu ortaya çıkaracaktır."

"Emin gibisin."

"Çünkü tecrübelerime dayanarak konuşuyorum." Yutkunuyor ve mutfağa göz gezdiriyor.

"Abartmıyormuşsun. Ailen gerçekten elinden geleni yapıyor."

Gurur dolu gülümsememe engel olamıyorum. "Ama havalı, değil mi?"

Ben onun çenesinin sert hatlarını incelerken, o tamamen donatılmış mutfağı tararken gözleri

takdirle parlıyor. Birlikte geçirdiğimiz zamandan bu yana daha da büyüdüğü çizgiler. "Evet, evet...

gerçekten öyle, ama biliyorsun Noel Baba falan görmüyorum."

"Şşşt," diye uyarıyorum, gözlerim büyüyor. "Ve yapmayacaksın da. Aziz Nick, Peyton'ın baş

düşmanıdır. Ondan *nefret eder*. O şen şakrak ihtiyar piçten söz edilirse Omen filmindeki Damien gibi

psikopat bir bebeğe dönüşür. Geçen yıl alışveriş merkezinde bir şey oldu ve hoş değildi diyelim. Hala

nasıl hatırlıyor bilmiyorum ama içine işlemiş."

Kıkırdıyor, sesi yumuşak ve davetkâr. Bana bakana kadar onu kısa bir süre inceliyorum. Pencereden

dışarı baktığımda, camı çevreleyen cicili bicili ampullerin aydınlattığı yansımamızı yakalıyorum.

Mutfaktaki tek ışık olduğu için samimi bir his veriyor. Gözleri pencerede benimkilerle buluştuğunda,

onları ovmakta olduğum tabağa bırakıyorum.

Parfümü solsa bile, kolu koluma değdiğinde hâlâ kokusunu alabiliyorum. Akşam yemeği, Peyton'ın

öğleden sonra uykusunu kaçırmaması nedeniyle yaşadığı uyku krizi dışında olaysız geçti. Yemek yemeyi

reddetti ve Thatch'in iPad'inde Aslan Kral'ı izlemeyi talep etti, Serena'nın itirazına rağmen Thatch

kolayca kabul etti, aralarındaki gerginlik rahatsız edici bir şekilde hissediliyordu.

Ev şu an için ürkütücü bir şekilde sakin, herkes oturma odasında toplanmış, akşam yemeğinin

neden olduğu komanın farklı hallerinde. Başka bir tabağı kurulayan Eli'nin omzunu dürtüyorum.

"Ailen süsleme yapmadı mı?"

Ellerini kısa bir süreliğine durduruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Boş ver." Konuşarak beni şaşırttı.

"Sizinki gibi değil. Dürüst olmak gerekirse, pek fırsat bulamadılar."

"Nasıl yani?"

"Los Angeles'ta yaşarken... babamın avukat olduğunu söylemiş miydim?"

Başımı salladım. Ailesi hakkında ondan öğrendiğim çok az detaydan biri.

"İyi biriydi. Çok sayıda yüksek profilli müşterisi vardı ve annem de onlara hizmet etmek için çok zaman harcardı. Annem biraz sosyetikti ve pek ev kadını sayılmazdı; bu yüzden dekorasyon işlerini bizim yerimize yapardı."

"Zengin çocuk, ha?"

"Yani, evet, sanırım öyleydin, ama yaşadığımız yerde bu bir tür normdu. Zaman zaman *plastik* gibi göründüğünü hissediyordum."

Ona baktığımda yüz ifadesinin, birlikte olduğumuz zamanlarda sorulara cesaret ettiğim zamanki gibi olduğunu fark ediyorum. Tek fark, şimdi cevap veriyor olması.

"Her zaman çalışırdı-"

"Bu sonuncusu," diye araya giriyor Serena, küçük bir tabak yığınının tezgâha bırakırken ikimize de şüpheyile bakıyor. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Biz iyiyiz," diye dirsek atıyor Eli. "Değil miyiz?"

"Evet," diye katılıyorum. Burada geçirdiğimiz zamanın çoğunda havadan sudan konuştuk ve bu çoğunlukla kolay oldu. Birlikte geçirdiğimiz zamanın geri kalanını kazasız belasız atlatabileceğimize dair içimde bir umut yeşeriyor.

"Hı hı," diyor Serena, sesi hem suçlayıcı hem de sinir bozucu. "Sanırım masayı sileceğim."

Bir bez parçasını sıkarak onu uyarmak için fırlatıyorum. Bana ters ters bakarken sabun dolu bir gümbürtüyle göğsüne çarpıyor. "Gereksiz," diye bağırıyor.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum, *helikopter*."

Eli kıkırdıyor ve ben başımı sallarken Serena dışarı çıkıyor, nefesinin altında takdir edilmemekle ilgili mırıldanıyor.

"Kendine bir iyilik yap ve onu görmezden gel."

Hepimiz yapıyoruz." "Sana karşı korumacı olması

hoşuma gidiyor."

Kısa bir süre durakladıktan sonra yorumunu deşifre etmemeye karar veriyorum ve tabakları alıp suya bırakıyorum.

"Peki, yarın ne var?" Eli, tam da ailesiyle ilgili daha fazla bilgi almak istediğimde soruyor.

Bunun yerine, ona kolay bir çıkış yolu veriyorum.

"Görev tanımını ve Google dokümanını almadın mı?" Eli

iki kaşını da kaldırıyor, ben de sırtıyorum.

"Sanırım annem ve babam hepimizi Moonshine Dağı'na kar tüpüyle gezmeye götürecekler." "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Evet, öyle."

"Karı çok severim. Colorado birkaç yıl boyunca benim oyun alanım oldu. Ama dürüst olmak gerekirse en sevdiğim yer İsviçre'deki yamaçlardı."

"Vay canına, epey gezmişsin

demek?" "Bir süre dünya turuna

çıktım. Ya sen?" "Hiç fırsatım

olmadı."

Konuşmaktan kaçınırken ifadesi acıya dönüşüyor.

"Çıkar ağzındaki baklayı Welch."

"Sadece hayal kırıklığına uğradım..."

senin için." "Dostum, ben daha ölmedim."

"Senin bir *doğum günü* yapılacaklar listen vardı" diye hatırlatıyor bana.

"Yanlış hatırlamıyorsam, *pervasız ve hırslı* bulduğunuz bir listeydi."

"Yaptım. Bazı şeyler çok tehlikeliydi." "Evet," diye sırtıyorum. "Yirmi üç yaşında paraşütle atlamak."

"Yaptım," diyor usulca.

Kaşlarımı çattım. "Ne yaptın?"

"Yirmi üç yaşına geldiğimde paraşütle atladım." Ona bön bön baktım. "Şaka yapıyorsun."

"Yirmi dördümde dövme yaptırdım."

"Bunun benim *dövme* doğum günüm olması gerekiyordu. Bu ne anlama geliyor ki?" "Ne ne demek?"

Kahretsin. Dövmesinden bahsedersem, onu gömleksiz gördüğümü anlar.

"Yani, listemi falan mı çaldın?" *İyi toparlandın, Whit.*

Dudakları yukarı kalktı. "Belki birkaç tane çalmışımdır." "Sanırım bu... gurur verici."

Kıskandım.

Sadece

birazcık.

"Kırkıncı yaş günümde dalış yapmak daha da havalı olacak."

Bana, saçmaladığımı bildiğini söyleyen sinir bozucu bir yan bakış atıyor. Maalesef haklı. Hayatımın bu aşamasında bir uçaktan atlamamın imkanı yok. Doğum günümde yapılacaklar listem aşırı iddialıydı. Ama o zamanlar her birini gerçekleştirmeye niyetliydim. Ve sonra... hayat.

"Peki, bunlardan herhangi birini yaptın mı?"

"Hatırlamıyorum. Bir ya da iki tane vurduğuma eminim." Bakışlarını profilimde hissediyorum, elleri yine saçmalık demek için kısa bir süre duruyor. Onun hakkında hem sevdiğim hem de nefret ettiğim şeylerden biri de buydu. İşler kişiselleşene kadar çıldırtıcı derecede açık sözlü ve dürüsttü.

"İhtiyacın olursa listeyi sana geri verebilirim."

Bekle... *Saklamış mı?*

Ayrıldığımız gün onun evinde bıraktığım şeylerden biri olmalı.

"Hayır, ben iyiyim. Bir sürü güzel doğum günüm oldu, o yüzden..." Ellerimi duruluyorum. "Aileme bir sürprizim var ve herkes oturma odasında toplandığına göre tam zamanı. Gidip hazırlamamın bir sakıncası var mı?"

"Devam et." Başını sallıyor, kollarını daha da yukarı iterek delicesine kaslı ön kollarını ortaya çıkarıyor ve son tabakları da köpük dolu lavaboya atıyor. Ovalamaya başladığında, gür sarı saçlarından bir tutam çözülüyor ve alnının hemen altından geçerek alnının üzerinde tepeleşiyor. Anında, onun üzerimde gezinen görüntüsü gözümün önüne geliyor.

Yavaşça, çok yavaşça içime giriyor, ayrık dudaklarıma fısıldarken gözleri dalgalanarak kapanıyor. "Çok iyi hissettiriyor bebeğim, çok iyi..." diye fısıldıyor kısık sesle, ses tonunu arzu ve duygu kaplıyor. "Whitney," bakışlarındaki çiğ kırılganlık karşısında gözlerim yanarken bana bakmak için ayağa kalkıyor. "Tanrım, o kadar mükemmelsin ki. Hiçbir şey bu kadar mükemmel hissettirmemişti." Aynı yavaşlıkla geri çekilip tekrar içine giriyor ve ikimiz de bu hisle ürperiyoruz. Daha derine gömülmek

için kalçalarını döndürüyor, ayak bileklerimi etrafına kilitleyip onu daha da içime çekerken göğsü bükülüyor. Sert bir nefes vererek

Derin bağlantıyı hissedince çenesini düşürüyor, saçları alnına düşüyor ve gözlerini görmemi engelliyor. Bakışlarındaki korunmasız şefkatin bir saniyesini bile kaçırmamak için parmaklarımı saçlarının arasından geçirip, dilimi ayrılmış dudaklarının arasından kaydırmak için kaldırmadan önce saçlarını tarıyorum. Benim için açılıyor, ben onun altında parçalanmaya başlarken dili onun itişleriyle aynı anda dalıyor.

Lavabodaki bir tabağın gümbürtüsü beni sarsıyor ve Eli'ın tabağı düşürdüğünü ve şimdi bana baktığını, dokunuşuma doğru eğildiğini fark ediyorum... Çünkü ona dokunmuştum.

Hala ona dokunuyorum.

NE. İÇİNDE. NE. NE?

Elimi geri çekerek, avuç içimi uyluğuma doğru kaydurdım. "Uh...

bu da ne?" Abartılı bir şekilde kıkırdıyorum. "Bu... *garipti.*"

Yüce Tanrım. 'Eski alışkanlıklarım' *olduğunu* iddia edemem çünkü bunu *kim* yapar ki?

Hiç kimse.

Benimle sevişmesini hatırlarken eski sevgilimi okşadım. Süslemeler ve doğum günü yapılacaklar listesi hakkındaki küçük konuşmalardan nasıl oldu da sadece birkaç dakika içinde *bu* hale geldik?

"Birlikte bir odada asla uzun süre kalamazdık."

Eğer bugün bana o sözleri söylemeseydi ve dükkânda bana o voodoo buz saçağı gözleriyle bakmasaydı, bu tür bir anının yakınında bile olamazdım.

"Whitney," diye yumuşak bir şekilde nefes alıyor, ben gözlerini kaçırırken gözleri benimkileri yakalamaya alışıyor.

"Gidip onu hazırlayacağım." Boynum tutuşmuş bir halde dönüp dizüstü bilgisayarıma doğru ilerliyorum. "Bulaşıklara yardım ettiğin için teşekkürler."

Merdivenlere doğru kıcıımı kaldırırken arkamdan sert bir şekilde "Siktir," diye nefes verildiğini duyuyorum.

CHAPTER SEVENTEEN

Ellerimi kurulayıp oturma odasına bakıyorum. Ruby ve Allen şöminenin üzerine monte edilmiş devasa televizyona bakan koltuklarda oturuyor, Whitney ise yanlarındaki koltukta tek başına oturmuş dizüstü bilgisayarında dakikalarca yazı yazıyor. Diğer herkes geniş koltuklara dağılmış durumda, Conner ve Wyatt çoktan üst katta uyuyor, gece için yatmışlar.

Kulübeye geldiğimden beri ilk defa kendimi bir dayatmacı gibi hissediyorum.

"Hey yakışıklı, orada dikilmiş ne yapıyorsun?" Ruby bana soruyor, gülümsemesi sıcak ve davetkâr. "Çocuğumun neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama biz öğrenene kadar sen de bizimle birlikte arafta kaldın. Otur bakalım."

"Burada yerim var Eli," diyor Gracie, kanepenin kenarından Thatch'a doğru kayarak, bir kolunu ona doluyor, Peyton göğsüne süt içmiş gibi uzanırken Serena da onun diğer tarafında.

"Bu nedir, Tatlı Bezelye?" Allen Whitney'e soruyor. "Alexa'yı da dahil etmemi ister misin?"

Alexa - Özür dilerim, şu anda anlamakta güçlük çekiyorum.

"Baba, cidden, kes şunu," diye homurdanıyor Brenden sinirli bir şekilde. "Diğer karım hakkında bu şekilde konuşma," diye azarlıyor Allen.

"Karılardan bahsetmişken, neredeyse bitti," diyor Whitney, dakikada bir mil yazarak, bilmiş bir sırıtışla dudaklarını bükerek. "Işıkları kapatır mısın, Eli?"

"Elbette." Işıkları kapattıktan sonra kanepenin kenarına oturuyorum, tam o sırada Whitney ailesine doğru dönüyor. "Yıldönümünüze daha birkaç hafta olduğunu biliyoruz ama bunu hepimiz bir aradayken yapmak istedik."

"Hangi yıldönümü?" diye sordum. "40th," Allen gururla övünüyor.

"Olamaz," diyor Ruby, gözleri heyecanla parlayarak. "Şimdi ne yaptın, Tatlı Bezelye?"

"Tanrıya şükür babam bana şifreyi verdi, yoksa bütün gece burada oturuyor olurduk." "Bu hiç adil değil," diye sızlanıyor Gracie.

"Bir istisna yaptım. Ve bunu tahmin etmesi gerekiyordu."

Allen sert bir uyarı bakışıyla Whitney'e döner. "Ve bunu paylaşmayacak."

"Hayır. Gönderiliyor," diyor Whitney telefonunu eline alıp büyük ekranda yayınlamak üzere

yansıtırken ve kendi gönderdiği bir bağlantı içeren e-postayı açarken. Saniyeler içinde, eski ama tanıdık bir şarkı,

Ekrandaki yazılar yavaşça belirirken çalmaya başlar - ebeveynlerinin isimleri ve düğün tarihleri. Whitney heyecanla anne ve babasına bakarken, slayt gösterisi başladığında ikisinin de ağzı açık kalır.

"Bu hangi şarkı?" Gracie soruyor.

"Şşşt, Gracie," diye azarlıyor Serena.

"Sadece izle." "Sadece soruyorum," diye homurdanıyor Gracie.

"Stephen Bishop'tan It Might Be You," diye yanıtlıyor Ruby, gözlerini ekrandan ayırmadan. "Bizim şarkımız," diye ekliyor Ruby usulca, sesi duygusallıktan titriyor. Hepimiz önümüzde gelişen hikâyenin içinde kaybolurken oturma odasının tamamı sessizleşiyor. Genç Ruby ve Allen'ın tek tek çekimleriyle başlayan film, ilişkilerinin başlangıcına, bir dağ deresinde olta tutarken çekilmiş samimi bir fotoğrafa geçiyor. Bir diğerinde ise bir kamp ateşinin başında dudak dudağa sarılmışlar. Bu görüntülere eski videolardan birkaç klip eşlik ediyor ve hepsi de müzikle mükemmel bir uyum içinde akıyor. Sırada düğün fotoğrafları var.

Büyülenmiş bir halde, Serena, Brenden ve Whitney'in doğumları da dahil olmak üzere kırk yıllık anıların başlangıcını izliyorum. Hepimiz hipnotize olmuş bir şekilde oturuyoruz, müzik odanın her tarafına yayılıyor ve etkilenmemek imkansız hale geliyor. Whitney'nin ilk adımlarını attığı kısa bir klibi izlerken göğsüm beklenmedik bir şekilde sıkışıyor.

Kamp gezileri, aile tatilleri, dönüm noktası üzerine dönüm noktası gibi kolektif yaşamlarının çeşitli aşamaları takip ediyor. Buna ilk elden tanıklık etmek, onun hikayelerini dinlemekten inanılmaz derecede farklı. Whitney'nin Noel günü babasına bir hediye verişini ve çok daha genç olan Allen'ın onu kucağına çekip sarılışını izlerken göğsümün içinde bir sıcaklık yayılıyor. Yutkunurken, müzik değişirken Whitney'nin gözlerini kısa bir süre üzerimde hissediyorum. Ardından Air Supply'ın "Lost in Love" şarkısı çalıyor ve bakışlarım, kırk yıllık başarılı evliliklerini canlandıran ekranda hayatlarının anlık görüntülerini izlerken tamamen şaşkın bir şekilde oturan Ruby ve Allen'a kayıyor. Whitney'e dönüp baktığımda gözlerinin tekrar bana döndüğünü görüyorum ve "vay be" demeden önce sıırıyorum. Serena sağ tarafımı koklarken, bakışları anne ve babasına kayarken, onun yanıtı da pırıl pırıl bir gülümseme oluyor. Odadaki herkesin duygularını hissedebiliyor ve çevremdeki hareketleri yakalayabiliyorum. Brenden, Erin'in elini tutup onu kucağına çekiyor, Erin de elini kendi ellerinin arasında sevgiyle kavlıyor. Kendi evlilikleri için benzer hedefleri olduğu açık. Bunu istiyorlar.

Serena bunu istiyor.

Whitney bunu istedi.

Ruby ve Allen gibi örnekler varken kim istemez ki?

Garip bir şekilde, içimden geçen duygular arasında kıskançlık bile yok. Aksine, hepsi için mutlu olmaktan başka bir şey hissetmiyorum. Birbirlerine sahip olma şansını yakaladıkları ve bu şansın bunca zaman sürdüğü için mutluyum. Yıllar geçtikçe, arkama yaslanıp her şeyi içime çekiyorum ve Whitney'nin flörtünün yanında garip bir şekilde durduğu bir balo fotoğrafı görüldüğünde kıkırdamama engel olamıyorum.

"Tanrım, o elbise," diyor Serena kıkırdayarak, tam da Serena'nın kötü bir saç kesimiyle çekilmiş bir fotoğrafı ortaya çıkarken. "Bunu da eklemek zorundaydın, değil mi kardeşim?"

Whitney kesin bir ifadeyle, "Bu işte hepimiz birlikteyiz," diyor ve buna inandığını biliyorum. Bunun için her türlü sebebi var. Thatch ve Serena'nın düğünü bunu takip ediyor. Hemen ardından Brenden ve Erin'in düğünü, her bir torunun doğum fotoğraflarının önünde oynanıyor. O zaman Whitney'e bakıyorum, Collins'in konuşulmayan tek kızına. Etrafıma baktığımda, Whitney tek başına otururken tüm ailelerin bir araya toplandığını fark ediyorum, görünüşe göre hem maestro hem de hafıza bekçisi olarak konumundan ödün vermiyor. Onun için duyduğum hayal kırıklığının her zerresini hissetmeme rağmen, yüz ifadesinde gördüğüm tek şey bağlılık ve bu göğsüme inen bir koçbaşı gibi.

O da aynı başarı hikayesini hak ediyor. İsteddiği hayatı, romantize ettiği ve her zaman sahip olduğu

hayatı hak ediyor.

Bunu onun kendisi için istediği kadar ben de onun için istedim. Asıl soru, neden onun olmadı?

Video sona ererken, kulübenin arka bahçesinde birbirine sokulmuş iki yaşlı insanın fotoğrafı beliriyor. Onları kolayca Büyükbaba Joe ve Penelope'nin kısaltması olan Büyükanne P olarak teşhis ediyorum. Görüntüleri yavaşça kaybolmadan ve ekranda blok harflerle GRAVITY belirmeden önce kayıplarının ezici ağırlığını etrafındakilerde hissediyorum. Odanın her yerinden koklama sesleri gelirken video siyaha kesiliyor. Ruby konuşunca sessizlik bozuluyor.

Ruby yavaşça Brenden'e dönerek, "*Bir tane daha iç, oğlum,*" dedi. "Sana meydan okuyorum, *bir tane daha iç.*" Whitney hakkında daha önce söylediklerine atıfta bulunduğu şüphe yok ve Ruby'nin gururu ve gözyaşlarıyla dolu gözleri ona doğru kayarken ondan akan anne sevgisini hissediyorum. "Sen ne büyük bir nimetsin, güzel kız." Whitney ayağa kalktığı anda Ruby de ayağa kalkıyor. İkisi de uzun süre kucaklaşıyor, koklaşıyor ve gülümsüyorlar.

"Bu inanılmazdı," diye fısıldıyor Ruby. "Teşekkür ederim."

Allen sarılmalarını yarıda kesip ona ayı gibi sarılırken Whitney usulca, "Mutlu Yıllar," diyor, gözleri kıpkırmızı. "Bizi iyi yakaladın, tatlı bezelye."

"Beğendiğine sevindim baba. Drive'ına yükledim bile."

Erin gözlerini devirip bir damla gözyaşını silerken Brenden sandalyesinden, "Çok başarılı," diye homurdanıyor. "Hayır, cidden, iyi iş çıkardın kardeşim," diyor Brenden, kendi gözlerinde nadiren görülen bir duygusallıkla. "Bu çok harikaydı."

Whitney ailesine, "Tüm övgüyü üzerime alamam," diyor. "Serena *aylarca* resimleri ve videoları sıralamama yardım etti. Sanırım Brenden da biraz katkıda bulundu."

"Teşekkürler kardeşim, otobüs lastiği harika hissettirdi."

"Tanrım, bana bu kadar havalı olacağını söylememiştin," diyerek ayağa kalkan Serena gözlerindeki yaşları sildi. "Çok iyiydin Whit." Serena Whitney'i kucağına çeker ve gülümseyerek ayrılırlar.

Gracie, "Orada sadece altı fotoğrafım vardı," diye canı sıkkın bir şekilde söze giriyor, bu da ham duyguyu kırıyor ve hepimizi güldürüyor.

"Ah, kibir," diyor Thatch, Gracie'yi tutup başının üstünü okşarken bir yandan da Peyton'ı göğsünde uyuklatmayı başarıyor. Thatch, "Merak etme Gracie, eminim bir sonrakinde kendi çirkin balo elbisenle başrolde olacaksın," diye güvence veriyor.

"Elbisem çirkin olmayacak. Annem çirkin olmasına izin vermez."

Thatch ayağa kalkarken Serena, "Aynen öyle," diye onaylıyor. "Biz yatmaya gidiyoruz."

"Biz de," diyor Erin, ayağa kalkıp elini Brenden'a uzatıyor, o da aynısını yapıyor.

Allen, "Ben de gelinimi yatağa götürüyorum," diye ilan ediyor.

Brenden, Erin'i üst katta takip ederken, "TMI, baba," diye araya giriyor.

Herkes toplu olarak iyi geceler diliyor ve Whitney odayı boşalttıktan sonra oturma odasını düzeltmeye başlıyor. Ben de ayağa kalkıp Peyton ve Wyatt'ın yere saçılmış oyuncaklarını topluyor ve onları kendilerine ayrılmış plastik kutulara koyuyorum.

Whitney'e "Bu harikaydı," diyorum, o katlamaya başlarken büyük bir atkının diğer ucunu tutuyorum.

"Teşekkürler."

"Gerçekten, Whitney, o..." Başımı sallıyorum, "gerçekten de inanılmaz bir aileniz var ve bununla gurur duymaya hakkınız var."

Dudağını ısıyor, yüzü sadece Noel ağacının ve sönmekte olan ateşin ışığıyla aydınlanıyor. Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Seni rahatsız edip etmeyeceğini bilmiyordum." Tepkim konusunda endişelenmesi bana onu hâlâ tanıdığımı hatırlatıyor.

"Uzun zaman oldu. Bu konuda o kadar hassas değilim. Ama teşekkür ederim-"

"Ailen miydi?"

Kaşlarımı çiziyorum. "Ne ailem miydi?"

"Biz..." dediğimizde bu yüzden mi bu kadar zor zamanlar geçiriyordun? "Birlikte miydik?" Başımı salladım. "Birçoğu öyleydi, evet."

Başını sallıyor, battaniyeyi benden alıyor ve kanepenin kenarına katlıyor. Dönüyor ve duraklıyor.

"Bazen seni düşündüğümde-" diye sözünü kesti, "yani onları senin gibi aniden kaybetmenin senin için ne kadar zor olduğunu düşündüğümde, ne kadar çok şey yaşadığının gerçek boyutunu fark etmemiş olabileceğimi düşünüyorum. Sadece iki yıl olmuştu ve belki de aptalca bir şekilde bunun yas tutmak için yeterli bir süre olduğunu düşünmüştüm-"

"Sen mükemmeldin," diyorum sertçe, ellerimi ceplerime sokarak. "Çok mükemmeldin Whitney. Kesinlikle yanlış bir şey yapmadın."

"Seni dışarı çıkmaya ve yapmadığın şeyleri yapmaya zorladım-"

"O itişlere ihtiyacım vardı," diye teminat veriyorum ona, yaklaşma isteğiyle savaşıyor. "Bu konuda kavga ettik."

"Biliyorum, ama sizi temin ederim ki yaptım. Sadece o zaman bunu bilmiyordum." Bir kez başını salladı ve ben de başka bir gerçek bombası atmaya karar verdim.

"Aslında, neye ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir zamanda tam olarak ihtiyacım olan şeyin sen olduğunu kesinlikle söyleyebilirim. Bunu artık biliyorum. Umarım bunun bir sebep olduğunu düşünmemişsindir-"

"Ben yaptım."

Suçluluk duygusu yüzeye çıkıyor ve yutkunuyorum.

"Bunun için özür dilerim." "Evet, biliyorum. Her şey yolunda. *Biz iyiyiz.* İyi geceler." "İyi geceler."

Parmaklarım yanlarımda kaşınıyor, onu durdurmak, her şeyi ortaya dökmek için korkunç bir dürtüye direniyorum, ama sesi kapının artık açık olmadığını gösteriyor - en azından bu gece için - bu yüzden uzaklaşmasına, merdivenlerden yukarı çıkmasına ve görüş alanımdan çıkmasına izin veriyorum.

CHAPTER EIGHTEEN

Hafif homurtular **duyup** suçluyu kolayca tespit ettikten sonra ikinci katın çatı kapısını açıyorum ve tulum giymiş Peyton'ı güçlendirilmiş barikatin üzerinden tırmanmaya çalışırken yakalıyorum. Önünü kesmek için hamle yaptığımda kayarak kapının diğer tarafına korkunç bir gümbürtüyle düşüyor ve kıkırdayarak tek parça halinde ayağa kalkıyor. Rahatlamış bir nefes alarak ve kendi güvenliği için onu tutup tutmamakta kararsız kalarak, ağır halı kaplı merdiven korkuluklarını kavrayıp her seferinde bir adım atarak yavaşça inmeye başladığında endişemi biraz olsun hafifletiyor. "Lieeeee," diyor Peyton en alt basamağa ulaştığında yeni aşkını işaret ederek. Onu takip etmeden önce biraz geride kalıyorum.

"Ben de seni bekliyordum ufaklık," diye cevap verdiğini duyuyorum Eli'nin oturma odasında bir yerlerden. Dayanamayıp köşeden bakıyorum ve Eli'nin tepeden tırnağa giyinmiş olduğunu görüyorum; açık renk yıkanmış bir kot pantolon, düz beyaz bir termal ve ince çizgili bir bere içinde katalog mükemmelliğinde görünüyor. Elinde bekleyen damlatmaz bardağı gördüğümde göğsümün kabarmasına engel olamıyorum. Peyton kıkırdayarak Eli'nin açık kollarına doğru koşuyor ve Eli eğilip onu kucağına alıyor.

Eli, sabah güneşi odayı doldururken Peyton'ı devasa pencerelere doğru yürütmeden önce şakağına doğru "İki sıkım," diye mırıldanıyor. "Bak dostum, yine kar yağdı. Büyükkannen çok mutlu olacak."

"Çok mutluyum," diyor Peyton nadir rastlanan bir yetişkin sesiyle, kolunu Eli'nin boynuna dolamış, ikisi de araziyi kaplayan taze kar örtüsüne bakarken sütünü kolunun kıvrımına sıkıştırmış.

"Biraz dışarı çıkmak ister misin? Kardan adam yapalım mı?" "Mep. Pease, pease."

"Pekâlâ. Sütünü iç. Ben botlarını ve ceketini alayım." Eli paltoyu ve bebek botlarını sedirden alıyor ve ikisi çalışma odasından verandaya çıkmadan önce süt yudumları arasında Peyton'ı kundaklıyor. Üst katta, çatı katındaki odamda, panjurların arasından onları izliyorum ve çok uzun zaman önce gördüğüm bir rüyaya yakından tanık oluyorum. Başımı belaya sokan o hayallerdi. Bazılarını hayata geçirdi, bazılarını yok etti.

Duygularını sözel olarak ifade etmese de, bana değer verdiğini algısal nezaket eylemleriyle gösteriyordu. Kahvemi nasıl içtiğimi biliyordu, bir dersle ilgili gergin olduğumda beni inceledi, kanepesinde uyuyakaldığımda üzerimi battaniyeyle örttü, duştan çıktığımızda vücudumu şefkatli okşamalarla kuruladı, uzun bir koşudan sonra televizyon izlerken ayaklarımı ovdu. Basit şeyler

İhtiyaçlarıma dikkat ettiğini gösterirken, bir yandan da onunla gerçek bir bağ kurma isteğini reddediyordu.

Benimle sık sık sevişirdi ve bu süre zarfında, kelimeleri hiç söylemese bile duyguların var olduğundan hiç şüphem yoktu. Erkek arkadaşlar arasında hem en iyisi hem de en kötüsüydü. Ama beni mutlu ettiği zamanların yüzde doksan beşinde hak ettiğimden daha azına razı olduğum gerçeği idi.

Kendime bunun tipik bir ilişki olduğunu söyleyerek boktan yüzde beşi haklı çıkarıyordum ama öyle değildi. O yüzde doksan beş mutluluk vericiyken, o yüzde beş cehennem gibi acıtıyordu. Bunun nedeni ya da sebebi yıllarca aklımdan çıkmadı. Beni rahatsız etti. Mesafe koyduktan ve perspektife ihtiyaç duyduktan sonra bile onu neyin tetiklediğini asla tam olarak belirleyemedim.

Ama beni en çok rahatsız eden ve o zamandan beri hep rahatsız eden şey şu soruydu...

Beni *hiç* sevdin mi? Yoksa ben sadece geçici bir dikkat dağıtıcı mıydım?

Ayrılma şeklimiz, bugüne kadar cevapsız kalan bu soruları ortaya çıkardı. Sonunda Eli'yi paketleyip götürebildiğimde, bu cevapları asla alamayacağımı fark ettim. Garip bir şekilde, buraya onları teslim etmeye gelmiş gibi görünüyor ve artık onları istediğimden emin değilim.

Kalbim anılarla sızlarken, Peyton'ın kıkırdamalarını duyduğumda gülümsememe engel olamıyorum. Eli burada geçirdiği kısa süre içinde ailemin gönlünü kazandı bile. Hâlâ çok çekici ve bu konuda kesinlikle yeteneğini kaybetmemiş. Serena'yı fethetmesi sadece bir zaman meselesi ve sonra kendi başımın çaresine bakmak zorunda kalacağım. Öyle bile olsa, dikkatli olmalıyım.

Kendimi onları görmekten uzaklaştırarak yataktaki yerime dönüyorum, dün geceki hatama rağmen yerimde durmaya kararlıyım. Değişmiş olsa bile, kimse bu *kadar* büyük bir değişim gösteremez. Ne de olsa hâlâ bekâr ve onu hiçbir şeye ya da kimseye bağlayan tek bir bağı bile yok. Bu düşünce bile onu güvenli bir mesafede tutma konusundaki kararlılığımı pekiştirmeye başlamışken, pencerenin altından Peyton ve Eli'nin karışık sesleri geliyor. Yüzümde bir gülümsemeyle kulak kabartarak bir şekilde uykuya dalıyorum.

Pound. Pound. Pound.

"Uyan, Whit Teyze!" Gracie kapının dışından sesleniyor. "Kar yağdı!"

"Burada kar yağıyor Gracie," diye inliyorum.

"Hayır, demek istediğim, gerçekten kar yağdı! Hem de çok!!" Dramatik bir duraklama.

"KAHRETSİN, *BÜYÜKBABA*!" Gracie ikinci katta kükrüyor. "Hâlâ Ayışığı Dağı'na gidebilir miyiz?!"

Çıglıkları yüzünden inleyerek başıma bir yastık geçiriyorum.

"Whit!" Peyton kapının diğer tarafından havlıyor. "Ti Whit! Gel buraya! Mere!"

Yastığımı savurup tavana bakarken kapı kolunun sağa sola dönerken çıkardığı ses kilide şükretmeme neden oluyor.

"Tanrım, onları seviyorum. Seviyorum ama lütfen, eğer hayatımın bir noktasında beni daha fazla sabırla kutsamayın planlıyorsan, *bu bugün* olsun."

Mesane çıgık atıyor, ayağa kalkıyorum ve boynumu kırıyorum, belim masaj yaparken sızlıyor.

Kapıyı açıyorum. Eşiğimde yeğenlerimin yığıldığını gördüğümde dudaklarımdan kahkahalar dökülüyor. Conner, elebaşı Gracie'nin yanında sinirli bir şekilde kıpırdanıyor, orada ne işi olduğunu bilmiyor.

"Çocuklar, neden beni takip ettiğinizi anlamıyorum. Burada parti falan yok."

"Büyükanne kahvaltıyı kaçırmadan önce seni uyandırmamızı söyledi. Bugün tubing yapmaya gidecektik ama sanırım çok fazla kar yağdı!"

"Gracie, lütfen bağırmaı kes. Tam burada duruyorum."

"Kalk!" diye emretti Peyton, ellerini havaya kaldırarak.

"Çişimi yapmam lazım."

Peyton ellerini yukarıda tutuyor. "Ben gidiyorum."

"Hayır, sen gitmiyorsun." Elimi onun asi sakalının üzerinde gezdiriyorum. "Bana on dakika verin çocuklar, hemen geliyorum."

Conner'ı güven verici bir sarılma için kollarıma çektiğimde Gracie hemen "Tamam," diye kabul ediyor.

"İyi misin bebeğim?" Conner başını sallayıp bana sarıldıktan sonra dönüp Gracie ve Peyton'ı merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyor. On beş dakika sonra yemek odasına giriyorum ve anında tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum, özellikle de toz mavisinin yoğun tonunun.

Yerime oturduğumda annem, "Bugün çok güzel görünüyorsun tatlı bezelyem," diye sesleniyor.

"Bu yeni bir kıyafet mi?" Yeni eşofmanıma bakıyorum. "Dün alışveriş yaparken aldım." "Pembe her zaman senin rengin olmuştur," diye uyandırıyor annem, yüzüm kızarıırken.

Çok saçma. Otuz sekiz yaşında hangi kadın kızarır?

Kendine gel, Whitney.

Badem sütü masanın üzerinden geçerken bekleyen kâseme biraz yulaf ezmesi atıyorum.

Gözlerimi Eli'ye kaldırarak, yumuşak bir "Günaydın" ile teklifini kabul ediyorum. Teşekkür ederim."

"Günaydın, hoş geldiniz," diyor aynı yumuşak sesle. Bana attığı bakış kahvaltı samimiyetinden başka bir şey değil. Dışarıya bakıp kar yağışının miktarını ölçmek için döndüğümde yanaklarımda tekrar sıcaklık oluşma tehdidinde bulunuyor.

"Vay canına, dün gece gerçekten düştü."

"Harika değil mi?" Annem ışınlar saçarak masaya oturdu. "Bir lütuf."

Ön kapı açılır ve Thatch evin içine adım atar, çizmelerindeki kalın karı paspasın üzerinde tekmelerken, Gracie beklentiyle ona bakarken yüzündeki ifade kasvetlidir.

"Üzgünüm, bebeğim. Arabaları çıkaramayacak ve bizi güvenli bir şekilde garaj yolundan indiremeyecek kadar çok yağmur yağdı." "Harika," diyor annem gülümseyerek. "Umalım da daha fazla olsun."

"Hayır, büyükanne, o zaman tüple gezmeye gidemeyiz!" Gracie, masada bize katılan Thatch'a sesleniyor. "Daha sıkı deneyebilir misin baba?"

"Şimdiden kaya tuzumuz azalmaya başladı ve içimden bir ses onlar kar küreyene kadar kasabanın büyük bir kısmının kapatılacağını söylüyor. Buraya gelmeleri bir gün sürer Gracie. Ana yol ulaşmaya çalışmak için çok tehlikeli. Korkarım bugün hiçbirimiz dışarı çıkamayacağız."

"HAYIR!!!" Gracie bağırır. "Bir

fikrim var," diye konuşur Eli.

Thatch'ın yüz ifadesi umutla aydınlanır. "Öyle mi?"

"İşe yarayabilir," diyor Eli.

Thatch mısır gevreği dökerken, "Kulağım sende," diye yanıtlıyor.

Babam yerine oturmak için yemek odasına giriyor, ağzını selamlamak için açmışken annem ayağa kalkıp onu engelliyor. "İşitme cihazlarını takmadıysan *hemen* kıcını dön ve tak."

Annem bir karış aşağıdan onun üzerinde yükselirken babamın gözleri açılıyor. Duymadıysa bile,

duruşundaki tehdidi kesinlikle okumuştı. Babam tek bir kelime bile etmeden arkasını dönüp

Brenden kıkırdarken yatak odalarına doğru gidiyorlar. "Yakala onları anne."

"Sanki onları yerleştirmeden önce birkaç saat boyunca kendine moral konuşması falan yapması gerekiyor. Çok saçma." Annem Brenden'e döndü. "Bu kadar kendini beğenmiş olma oğlum. Bir gün, baba zamanı *senden* bazı temel bilgileri alabilir."

Serena ve ben şaşkınlıktan çenelerimizi düşürürken Erin, "Önce Winky," diye takılıyor. "Bu onun en büyük korkusu," diye ekliyor kıkırdayarak.

Serena önce toparlanır. "*İyiymi, kardeşim.*" Brenden Erin'e ters ters bakarken yumruk tokuştururlar. "Peki, ne düşünüyorsun Eli?" Thatch bir ağız dolusu mısır gevreğinin etrafında soruyor.

Eli anneme döndü. "Ruby, mutfağı yağmalamamın bir sakıncası var mı?" Annem rahat bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Sen bilirsin, yakışıklı."

CHAPTER NINETEEN

"AHHHHHHHHhhhhhhh hahahahah!" Gracie, Ruby'nin Allen'ın elektrikli aletleriyle özelleştirdiğimiz, kenarlarında delikler açtığımız ve sap için ip ördüğümüz büyük boy kızartma tavalardan birinin üzerinde araba yolunun dik yokuşundan aşağı fırlarken ciyaklıyor.

Thatch elini omzuma vurarak, "Müthiş bir fikir dostum," dedi. Sabahın büyük bir kısmını arabaları yerlerine yerleştirmekle geçirdik, sonra da garaj yolunun kenarlarına kalın kar yığınları küreyip yumuşak inişler için yolun dibine bir set inşa ettik. Brenden, Gracie'nin ayağa kalkmasına yardım etmek için küreğini kısa bir süreliğine bırakırken dik bankın dibinde bir iniş sürdürüyor. Gracie, elinde derme çatma bir kızakla yukarı doğru yürümeye başlamadan önce tozunu alıyor ve yüzündeki ısıltılı gülümseme bu yoğun emeğin her dakikasına değmesini sağlıyor. Thatch'in inovasyonu, ikincisi çok daha riskli olan iki şeritli bir yol yapmayı bile başardık. Thatch daha önce havayı yakalamıştı - ki bunu çok komik buldum.

"Ben gidiyorum," diye kıpırdanıyor Peyton Thatch'in pençesinde. "Şimdi ben gidiyorum, Da da!"

Conner yeni bir tur için hazırlanırken Thatch ona, "Sıra bize geldi dostum," diyor. Serena ve Whitney sırayla sıcak çikolata ve kahve getirerek çocukları şekerli, bizi de kafeinli tutuyorlar. Son teslimatı Whitney yaptı, yemek odasına girdiğinden beri bakışlarım ona odaklandı, soluk pembe bir eşofmanla çok seksi görünüyordu, saçları ikiz örgüler halindeydi, dudakları iyice parlatılmıştı. Bu sabah içeri girdiğinden beri gözümü ondan alamıyorum, sanki yenilebilir görünmüyormuş gibi.

Ayartıcı ve alaycı, tıpkı ilk çıkmaya başladığımızda yaptığı gibi.

Whitney asansörden formda bir kazak elbise ve taytla, elinde balon hayvan, yüzü kar taneleri, ayak izleri ve Tar Heels logosuyla boyanmış bir şekilde süzülüyor. Bana bakarken gözleri parlıyor, ellerimiz sıkıca kenetlenmiş. Beni dairesinin kapısına doğru yönlendirirken başparmağımı elinin arkasına sürüyorum. Ne hakkında konuşurken coşkusu da bulaşıcı. Bu noktada hiçbir fikrim yok. Dikkatli bir dinleyici olduğum için kendimi takdir etsem de, bu gecenin çoğunu beni kış karnavalının etrafında sürüklerken ve emirlerini yerine getirmemi emrederken onu ezberleyerek geçirdim. Oburca atıştırmalıklara küçük bir servet harcadım ama onun kolayca verdiği gülümsemeler her kuruşuna değdi. Bu gece onu hiç görmediğim kadar kendi halindeydi, rahattı, çok daha az çatışmacıydı.

Ön kapıya ulaştığında bir saniye daha bekleyemeyeceğime karar veriyorum. Onu kapıya yapıştırıyorum ve ağzımı boynuna dayayıp çenesine kadar öpücükler kondururken kapıya doğru soluk soluğa kalıyor.

Orada kalıyorum.

"Eli," iniltisi yankılanırken arkasına uzanıyor, elini başımın arkasına dolayarak beni kendine çekiyor. Apartmana girmeden hemen önce elmasını bitirdiğinden beri benimle alay eden dudağındaki az miktardaki karameli yalıyorum.

"Eli," diye mırıldanıyor yalvaran gözlerle bana bakarken, "lütfen oynama-"

"İstesem de yapamam Bee," diye mırıldanıyorum, dudaklarıma karşı nefesini tutup sezgisel olarak açılırken ağzını ağzımla eziyorum. Dillerimiz dans etmeye başlıyor ve sonra birbirimize kenetlendiğimizde karışıyor, ağızlarımız doğal bir şekilde kaynaşıyor, o kadar doğal ki göğsümde gerçeküstü bir değişime neden oluyorum.

O zaman, altı buluşmamızın her birinde daha da acıkan içimdeki bekleme canavarını dizginlemek için mücadele ediyorum. İşte tam da bu nedenle onunla yakınlaşmakta tereddüt ediyorum. Durmak bilmeyen gevezeliğinden, tuhaflıklarından, bitmek bilmeyen başımın etini yemesinden, şirin şakalarından ya da her şeye on dakika geç kalmasından hoşlanmadığım için değil. Beklememe neden olan şey göğsümde hissettiğim ham duyguydu, bencilce bu tuhaflıklardan bazılarının beni arayışımı durduracak k a d a r soğutacağını umuyordum. Eğer herhangi birinde bir kusur bulursam, uzaklaşmak için bir şansım olabilirdi.

Onun tek bir tadıyla, boku yediğimi anladım. Beni onun peşinden koşturan tam da bu duyguydu ve şimdi de beni derinden sarsan aynı duygu.

Öpücüğün ne kadar güçlü hissettirdiğine şaşırarak geri çekiliyorum ve gözlerini yarıya kadar açtığını, dudaklarının güzelce şiştiğini, asla silemeyeceğim bir görüntü olduğunu görmek için ona bakıyorum.

Boku yedim.

"Eli," diye fısıldıyor nefes nefese, sanki o da beni aynı gözle görüyormuş gibi. Daha fazlasına niyetliyim, bunun için açgözlüyüm, kendimi darbeye hazırlıyorum, bacaklarım ya da dudaklarım ya da her ikisi de pes edene kadar onu öpmeye niyetliyim. Asansör çaldığında ve kapılar açılmaya başladığında kurtuluyorum.

"İçeri gel," diyor usulca, kot pantolonumu baştan çıkarırken ve apartmanlarına girmeden önce yanımızdan geçerken komşularının uzun bakışlarına maruz kalıyoruz.

"Bir dahaki sefere."

Benimle tartışmak ya da beni daha fazla kışkırtmak yerine kapıya yaslanıp bana bakıyor. "Beni öpmek istediğini biliyordum."

"Nasıldım?"

"Dürüst olursam kafanı patlatmayacağına söz verir misin?" "Kesinlikle hayır."

Gülümsüyoruz. "O zaman belki de bunu kendime saklarım."

"Onu senden çıkaracağım," diye mırıldanıyorum, başka bir tat için dalıyorum ve şehvet kalan beyin hücrelerimi tehdit etmeden hemen önce geri çekiliyorum.

"Dört gözle bekliyorum," diye fısıldıyor. "İyi geceler, Eli."

"İyi geceler, Whitney."

"Neler olup bittiğini anlamamak için ceset olmam gerekir," diyor Thatch, hafızamı bölüp beni kapalı ön kapıya bakarken yakalayarak. "Bu konuda bir şey yapmayı düşünüyor musun?"

Garaj yolunun sonunda duran Brenden'a bakıyorum, bankamızı güçlendirmek için yığının üzerine kar kürüyor, Whitney ile olan ilişkim hakkındaki uyarısı ön planda.

"Karmaşık bir durum."

"Sadece bir uyarı, o bir Collins kızı, bu yüzden her zaman karmaşık olacak." Ses tonundaki imayı hissediyorum. "İnan bana, bu hiçbir erkeğin kolayca aşabileceği bir engel değil." Peyton kucağında kıpırdanırken başını sallıyor. "Beni yanlış anlama. Buna değer. Collins kadınları için söylenecek çok

şey var ama çok şey bekliyorlar."

"Tanıdık geliyor. Çıktığımız zamanlarda tam bir baş belasıydı."

"Ama ödül ne kadar çok verdikleridir." Thatch iç çeker.

"Ben de bunun çok farkındayım."

"Şu anda vaaz verecek durumda olduğumdan değil. Neredeyse yirmi yıldır birlikteyiz ve ilk günkü kadar bilgisizim."

"Uzun zamandır bu ailenin içindesiniz. Bunu göz ardı edemem."

"Güven bana, değilim. Masadaki yerimi hak ettiğimi söyleyebilirim. Ama dediğim gibi, görmemek için ölü bir adam olmam gerekir." Bana bir bakış attı. "Ve bu tek taraflı değil."

"Beni *masasının yakınında* istemediğini açıkça belirtti."

"Buna gerçekten inanmak için fazla zekisin. Yıllar boyunca çok şeye şahit oldum. Eve birkaç düzgün adam getirdi ama hiçbiri kalıcı olmadı. Ve eğer yardımı olacaksa, hiçbiri sana attığı bakışların muhatabı olmadı."

"Öyle. Sağ ol dostum."

"Whitney'le ilgili bir şey var," diye ekliyor, sesinde hafif bir uyarı var, "o sadece benim baldızım değil. En yakın olduğum insanlardan biri, bu yüzden ona verdiği bakışların arkasında duramazsan-"

"Mesaj alındı," diyorum.

"Da, aşağı. Ben gidiyorum! Şimdi gidiyorum,"

diye emrediyor Peyton. "Bir saniye evlat."

"Şimdi gidiyorum, Da da!"

"Seni fırlatmama ne dersin!" Thatch, Peyton'ı kar setine atma oyununa başlar ve Peyton zevkle ciyاكلarken onu son anda güvenli bir şekilde geri çeker. Thatch ona sokuluyor, Peyton daha fazla talepte bulunurken yüzü hayranlıkla parlıyor.

"Ben gidiyorum, Da da!"

"Çok yoruluyorsun, evlat."

"Tadım yapıyorsun!" Peyton karşı çıkıyor ve ikimiz de kıkırdıyoruz.

Ön kapı kapanıyor ve Whitney merdivenlerden inip Serena'yı peşine takarak Gracie ve Conner'a seslenirken dikkatimizi çekiyor. "Çocuklar, öğle yemeği!"

Conner hemen kurabiye tepsisini yanımızda duran küçük yığının içine atıyor ve üst kata, evin içine yöneliyor.

"Bir tur daha anne!" Gracie çığlık atıyor, bir kez daha denemek için kendini tavaya sabitliyor.

"Yemekten sonra. Gir şuraya. Büyükkannen çorba yaptı ve soğuyor."

Gracie omzunun üzerinden "Iyyy," diye sesleniyor. "Çorba

sevmiyorum." "Yiyeceksin ve bunun için ona teşekkür edeceksin,"

diye azarlıyor Thatch. "Peki. Bir kez daha," diye karşılık veriyor

Gracie, müzakereleri başlatarak.

"*Şimdi*, genç bayan," diye bağırır Thatch. Öfkelenen Gracie ayağa kalkar ve tavayı araba yoluna

fırlatır. "*Hemen* kaldır onu," diye emrediyor Serena.

"Gah, çok eğleniyordum!" Gracie mızızlanıyor, dönüp tavayı alıyor ve yukarı kaldırıp bana uzatıyor.

"Döndüğünde burada olacağız," diye onu temin ediyorum.

Gracie beni kucaklayarak şaşırtıyor. "Teşekkür ederim, *Eli*." Ailesine nasıl baktığını hayal edebiliyorum.

"Hoş geldin," diyorum sırtını sıvazlayarak.

"Gracie," diyor Thatch, "şimdi git yemeğini

ye."

"Evet," diye şımararak merdivenlerden yukarı doğru ilerliyor.

"Ti Whit, yap şunu!" Peyton kollarını uzatıyor ve o yaklaşırken homurdanıyor.

Serena kocasına dönerek, "Ben garajı temizleyeceğim," diyor. "Thatch?" "Ben iyiyim, bebeğim."

Serena'nın ifadesi düşer. "Gerçekten mi?"

Whitney, Peyton'ı Thatch'in elinden kapar. "Onu yakaladım, Thatch. Git hadi. Karınla bir mola ver."

"İkinizin yardıma ihtiyacı var mı?" Aralarına bakarak teklif ediyorum.

"Hayır, dostum," diyor Thatch kıkırdayarak. Kafam karışmış bir halde, kapıyı kapatmadan önce

kısmen açık garajda gözden kaybolurlarken bakışlarım onları takip ediyor. Whitney'e bakıyorum.

"Onlar... biliyor musun?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Whitney kocaman gözlerle, "Hayır," diye yanıtlıyor. "Güpegündüz birbirimizden metrelerce uzakta zina yapmadan önce aileye bir duyuru yapmamak için elimizden geleni yapıyoruz Eli."

"O zaman neyi kaçıyorum?"

Whitney yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor. "Garajı temizlemek sadece yetişkinlere yönelik faaliyetler için bir koddur. Aktiviteler

ilgilenmiyorsun."

"Ah."

Erin elinde iki termosla verandada beliriyor ve dikkati dağınık bir şekilde garaj yolunun sonundaki karları toplayan Brenden'e bakıyor. Erin sırtarak termoslardan birini bana uzattı. "Ruby sizin burada meşgul olacağınızı söyledi ve öğle yemeği yemenizi istedi."

"Teşekkür ederim ve benim için ona teşekkür et," diyorum, eldivenlerimden birini parmağımdan ısıarak koparıyorum ve Whitney Peyton'la birlikte merdivenlerden inerken, Peyton ona emirler yağdırırken elimi termosun etrafında ısıtıyorum.

Erin ve ben, Serena'nın kapalı garaj kapısının arkasından Thatch'a, "Belki de buraya hiç gelmediğin içindir," diye çıkıştığını duyuyoruz.

"Serena, bugün bu saçmalığa gerçekten ihtiyacım yok. İyi vakit geçiriyordum." Erin ve ben birbirimize bakarken Thatch karşılık veriyor, ikimiz de bu hararetli konuşmayı duymaktan rahatsız oluyoruz. Hemen ardından garaj kapısı açılmaya başlıyor ve ikimiz de Thatch'in alt yarısının görüldüğünü görmek için bakıyoruz.

"Konuşmamız bitmedi." Serena onun arkasında beliriyor, kolunu tutuyor ve ikisi hararetli bir şekilde tartışmaya başlıyorlar, sesleri kısık ama yine de duyuluyor. Boğazımı temizleyerek çorbadan doyurucu bir yudum alıyorum, Erin ise Thatch ve Serena'nın atışmaları karşısında gözlerini giderek daha fazla açıyor.

"İyi mal," diye mırıldanıyorum boktan bir konuşma yapma çabasıyla.

"Öyle değil mi?" Erin omzumun üzerinden Serena ve Thatch'e doğru korkulu bir bakış fırlatıyor.

Brenden'in garaj yolunun dibinden gelen korku dolu bağıışı, Whitney ve Peyton'ın kızartma kapağının üzerinde oturduğunu görmek için geri dönmemi sağlıyor.

"Ben hallederim, kardeşim. Tanrım!" Brenden kollarını sallarken Whitney ona güvence veriyor ve Peyton geri sayımı bitirdiği sırada dik araba yoluna doğru ilerliyor.

"İki, FWEE!"

Yöneldikleri yönü gördüğümde panik göğsümü ele geçiriyor, kendi uyarım çok geç geliyor.

"Whitney, hayır!"

Sadece yetişkinlerin girebildiği şeritten hızla uzaklaşırlarken termosumu düşürüyorum.

"Aman Tanrım!" Whitney ve Peyton atlayıştan bir kızak hızıyla fırlayıp bankın kenarından aşağıya doğru ping-pong yapmadan ve onları bir dizi üç-altmış dönüşle gönderen bir inç kalınlığında buz parçasına doğru ilerlemeden önce Erin benim bağıışımdan bir saniye sonra haykırıyor. Yanlara doğru kayarak, dik tepeden aşağı kontrolden çıkmadan önce tavada kalmayı başarıyorlar. Thatch ve Serena garajdan çıkarken her yanımdan çığlıklar yükseliyor ve ben de önlerine atılıyorum, göğsümdeki çarpıntı çılgin adımlarımdan sonra geliyor.

Sonraki birkaç saniye ağır çekimde geçiyor ve ben araba yolundan aşağıya doğru kıcımlı sürüklerken, onlar bilmedikleri bir bölgeye doğru roket atarken, her yanlarından kar dalgaları yükselirken yok olmamak için elimden geleni yapıyorum. Kalbim sıkışıyor, onlar banktan havalanmadan ve bir ağaç kümesinin yakınındaki malç ve taş kaplı yan sokağa çarpmadan önce olimpik bir asma süresini yönetmeden önce tepeden aşağıya doğru yarıya kadar inmeyi başarıyorum.

Kalbim sıkışıyor, Brenden'a yetişiyorum, bankanın geri kalanından aşağı kayıyoruz ve epey bir mesafe kat ediyoruz, ancak Peyton'ın çırpınan bacaklarını görünce duruyoruz. Önce ben varıyorum, Whitney'nin demir tutuşuyla havada asılı duran bebekten histerik kahkahalar dökülürken kayarak duruyorum, kolları başının üzerinde sanki onu bize sunuyormuş gibi kenetlenmiş, geri kalanı ise kara gömülmüş. Peyton kahkahalarla kükrerken Thatch bize ulaşıyor ve Peyton'ı Whitney'nin elinden kapıyor, ben de çılgınca onu çıkarmaya başlıyorum. Onu ortaya çıkarmayı başardığımda, sadece geyik gözlerinin tamamen açık, yüzünün kül rengi olduğunu gördüğümde rahatlıyorum. Bir, iki kez göz kırptı.

"Peyton?" Panik içinde fısıldıyor.

Peyton kıkırdarken Thatch Peyton'a bakar. "Kazan, kazan, Da da!"

Whitney'nin göğsü inip kalkarken, kulakları Peyton'ın sesini duyarken gözleri onu ararken Brenden yanımızda kıpırdamadan duruyor. Oturmak için hamle yaptı ve ben onu durdurdum.

"Yapma!" Şakağından biraz kan damladığını görmek için üzerini örten karın geri kalanını iterken bağıriyorum. "Bana neyin acıdığını söyle."

"Peyton!" Sanki sersemlemiş gibi çılgınca ağlıyor.

"O iyi, Whit," diyor Thatch onu geniş gözlerle kontrol ederek, "o iyi." Whitney'nin gözleri yaşarır. "O iyi mi?"

Annelik korkusu onu tüketmekle tehdit ederken, "Bana bak," diyorum.

"Ve kımıldama, lanet olsun!" diye bağıriyorum. Ben onu tepeden tırnağa incelemeye başladığımda kahverengi gözleri benimkilere kayıyor, o ise kıpırdamadan duruyor ve hareketlerimi takip ediyor.

Brenden sonunda konuşuyor, yüzü gülme isteğiyle morarıyor. "Abla, iyi misin? Gerçekten iyi olmana ihtiyacım var çünkü bir kez gülmeye başlarsam, korkarım bir daha *asla* duramayacağım."

"Bana neresinin acıdığını söyle," diyorum kısık sesle, şakağındaki kana bakarken sesimdeki korkuyu duyuyorum.

"Kalemin var mı?" Whitney mırıldanıyor, yaptığı şaka Brenden'ın barajını patlatıyor ve kahkahalar içinden bir patlama gibi fışkırıyor. Kahkahasını bastırmak için ağzını kapatırken ona ters ters bakıyorum ama bunun hiçbir faydası olmuyor.

Niyetli bir şekilde her santimini arıyorum ve dokunduğumda en az hasarı bulduğumda biraz tatmin oluyorum. "Kırılan bir şey olduğunu sanmıyorum ama biraz kanlanmışsın."

"Hepsi bu kadar mı? Kahretsin, bundan *çok daha* fazlasını kazandım," diye şaka yapıyor ama acı çektiği belli.

"Hiç komik değil," diye azarlıyorum, panik ancak sesim titremeden konuşmama yetecek kadar dağılıyor. "Tamam, seni oturman için kaldıracam. *Sakin ol.*"

Onu oturtmayı başarıyorum ve alışması için bir saniye veriyorum.

"İyi mi?"

"Evet. Ayakta durabilirim. Ruhum dışında hiçbir şeyim kırılmadı." "Hayır," diye sırtımayı başarıyorum. "İmkânsız."

Onu ayağa kaldırıyorum ve biraz bocalayıp yüzünü buruşturduğunda üzerindeki karları temizlemeye başlıyorum. "Ve kıcımlı. Kırıldığına eminim."

"Bunu da kontrol etmekten mutluluk duyarım," diyerek ona göz kırpiyorum ve tepeye doğru yavaş bir yürüyüşe başlıyoruz. Brenden kontrolsüzce arkamızdan uluyor. Whitney omzunun üzerinden

kardeşine hırlıyor.

"Kapa çeneni, göt herif. Tanrım, sen korkunç bir insansın."

Şımarıklığını duymaktan mutlu olsam da hayati bir şeyi kaçırmış olabileceğimden endişelenerek onu kendime doğru çekiyorum. "Boş ver onu. Seni eve götürelim."

Whitney, ben onu yavaşça araba yoluna geri götürürken titrek bacakları üzerinde yeni doğmuş bir geyik yavrusu gibi hareket ediyor.

Brenden tepenin dibinden ulumaya devam ederken birkaç kez kayıyor.

"Senden nefret ediyorum!" Bütün aile verandada bizi beklerken Whitney omzunun üzerinden sesleniyor, yüzlerinde endişe okunuyor.

"Sen de mi kışını morarttın, Sweet Pea?" Herkes bize yer açmak için geri çekilirken Allen soruyor.

"Büyükbaba, bu kötü bir kelime," diye azarlıyor Gracie.

Whitney yüzünü buruşturarak, "Fena patladı baba," diyor.

"Eşleşen kışlar, işte bir babanın kızı," diye kıkırdar Allen.

Kalbim hala isyan halinde, Whitney'i merdivenlerin dibinde kollarıma alıp yukarı taşıyorum ve onu eve sokmak için seyircilerin arasından sıyrılıyorum.

"Yürüyebiliyorum," diye homurdanıyor Whitney, ailesine bakarken ses tonunda utanç var. "Ama değilsin," diye çıkışıyorum, "O yüzden aş artık bunu."

Ruby bize kapıyı açarken "Teşekkürler yakışıklı," diyor ve ben de onu içeri taşıyorum, koridordan alt kattaki banyoya doğru yürürken paniğim biraz daha azalıyor. Kapıyı kilitleyerek onu ayağa kaldırdım ve başının yan tarafındaki kesigi nazikçe inceledim.

"Başınızı çarptığınızı hatırlıyor musunuz?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum. Vurmuyor."

"Benimle konuşmaya devam et," diye emrediyorum onu klozete oturtup soymaya başlarken.

"Ne yapıyorsun?"

"İyi olduğundan emin olmak için. Şu anda şoktasın ve acın henüz tam olarak geçmemiş olabilir."

"Soyunacak kadar şok olmadım."

"Sütyenini ve külotunu çıkarabilirsin."

"*Sanmıyorum*, efendim."

"Şu anda benimle tartışmaya girme," diye homurdanıyorum.

Onu ayağa kaldırıp pantolonunun bağını çözmeden önce botlarını ve çoraplarını çıkarırken sessiz kalma sağduyusuna sahip.

Yapabilirim ama buna gerek yok."

"Az önce seni lanet bir dağın yamacından uçarken ve yere çakılırken izledim. Neyin gerekli olduğuna ben karar veririm." Pantolonunu indirip bacaklarını önden ve arkadan inceledikten sonra ceketini ve altındaki üç kat gömleği çıkarıyorum.

"Kahretsin, kalçan iyice morarmış, sırtın da öyle." Her santimini kaplıyorum ve en büyük darbeyi almış gibi görünen köprücük kemiğinde duraklıyorum. Biraz baskı uyguluyorum, o da geriniyor ve inliyor.

"Özür dilerim, özür dilerim. Ama biraz daha bastıracağım, tamam mı? Sadece emin olmak için." Parmaklarımı köprücük kemiği boyunca gezdiriyorum ve daha fazla baskı uyguluyorum. "Bu nasıl?"

"Çok acıyor ama katlanılabilir."

"Güzel, kırık yok."

Kapı çalındı ve ikimiz de kapıya doğru döndük. "Ben terbiyeli değilim!" Whitney bağırıyor. "Bize bir saniye ver."

Diğer taraftaki sessizlik Whitney'in daha iyi kelime seçimi için geri adım atmasına neden oldu. "Yani, terbiyeliyim ama tamamen giyinik değilim."

"Bunun kulağa daha iyi geldiğini sanmıyorum," diye sırtıyorum.

"İşimiz bitince hemen çıkacağız. Eli beni çalıştırıyor!"

Dudaklarımdan kahkahalar dökülüyor ve havlu askısından bir bez almadan önce onu tekrar oturttuğumda panik daha da azalıyor. Ilık suyla ıslatıp kulağının hemen üstündeki kesiğe götürüyorum ve nefesi tıslayarak kaçarken temizlemeye başlıyorum. Onun irkilmesini taklit ediyorum. "Kahretsin, özür dilerim."

Gözleri yüzümü ararken benimkileri bulduğunda duraklıyorum, ne kadar yakın olduğumuzu ve ne kadar soyunduğunu fark ediyorum. O koltukta kayarken kendimi toparlamadan önce birkaç saniye sessizlik oluyor ve bakışlarımı düşürmeyi reddederek gözlerimi ona dikiyorum.

"Ağrı seviyen nasıl?"

"Dayak yemiş gibi hissediyorum ama hayatta kalacağım." "Konuşmaya devam et."

"Neden?"

"Çünkü konuşma bozukluğu beyin sarsıntısı belirtisidir." "Beyin sarsıntısı geçirmedim."

"Hiç bayıldın mı?" "Beyin sarsıntısı değil."

"Whitney, konuşmaya devam et, lanet olsun."

"Güzel. *O da neydi* öyle? Diğer herkes gayet iyi indi." "Çünkü onlar tavşan yamacından aşağı iniyorlardı."

"Eğer farklı eğimler varsa, bazı işaretler olmalıydı. Bilirsiniz işte, Easy Street ya da *Cehenneme Giden Otoban* tabelası gibi."

Fark etmezdi; ölümün gölgesi vadisinde sert bir sağ yaptın." Birbirimize kısa bir süre sırtıyoruz.

"Peyton'ı kontrol etmek istiyorum."

"Peyton iyi. Kanaması olan sensin." "Ona zarar verebilirdim."

"Sen yapmadın." Kanın geri kalanını silerek küçük bir kesiği ortaya çıkarıyorum. O zaman nabzım nihayet düzleşmeye başlıyor ve nefesim daha kolay geliyor. "Tanrım, ödümü kopardın."

Birdenbire gergin bir kahkaha patladı. "Formum nasıldı?"

"Korkunç."

"Peki ya benim inişim?"

"Tavayı kaybettikten sonra geriye doğru kayan bir penguen gibi görünüyordun ama o bebek kurtarışı efsaneydi."

Sinir, adrenalin çöküşü ve utanç onu ele geçirdiğinde göğsü zıplıyor, tam bir göbek kahkahası atmaya başlıyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı ses. Uzun bir kahkaha daha patlatarak paniğin geri kalanının da geçmesine yardımcı olurken sırtımama engel olamıyorum.

"Tanrım," diye başımı sallıyorum. "Üniversitede de aynı şekilde deliydin. Her zaman bakmadan önce atlardın."

"Kar sporlarını listemden çıkarıyorum," diyor sırtarak.

"Fena fikir değil," diyerek geri veriyorum. "Ama dürüst olmak gerekirse, kaçırdığın tüm o doğum günü kovaşı aşırı sporları için artık kendini kötü hissetmene gerek yok. Eminim hepsini tek seferde halletmişsindir."

Kahkahası yavaşlarken tüylerinin diken diken olduğunu görüyorum. O zaman yüzünü avuçladığımı ve başparmağımı çenesinde gezdirdiğimi fark ediyorum. Elimi çekmek yerine onunla nefesimi paylaşıyorum, gözleri yüzümde bir aşağı bir yukarı kayıyor ve sonunda benimkilerle birleşiyor. Nefesler birbirine karışıyor, sadece bakıyoruz

başparmağımla onu okşamaya devam ederken, yıllar önce yarattığımız bir yerde kayboluyorum ve onun orada, *benimle* olduğunu biliyorum. Gözleri düşmeden hemen önce kırıldığını hissediyorum.

"Bu konuda kötü hissettiğimi kim söyledi?" "Ben hissediyorum."

"Belki de artık çok daha temkinliyimdir. Teşekkür ederim," diyor ve el bezini kendisinden uzak tutan bileğini itiyor. "Sanırım böyle iyiyim."

CHAPTER TWENTY

Kendimi bir Mack kamyonu çarpmış gibi hissederken, ailem sırayla beni beklerken ve Eli beni sohbete çekmeye çalışarak uyuklamamı engellerken koltuğa oturuyorum.

Gözlerim kapanır kapanmaz "UNC dövüş şarkısını söyle" diye emrediyor.

"Böyle bir şey yapmayacağım," diye karşılık veriyorum, tüm uzuvlarım protesto çığlıkları atarken içimde zerre kadar mücadele yok. Thatch, Simba krallığa sunulduğu sırada Peyton'ın elindeki iPad ekranına bakarak oturma odasına giriyor. Thatch kıkırdıyor ve elinde sıcak çay dolu bir fincan tutuyor. "Poz tanıdık geldi mi, Whit?"

Eli'nin derin kıkırdaması yanımda gürlerken "Har har," diyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu onun ilk gülüşüydü.

"Thatch," diyorum, kıpırdamadan oturan ve en sevdiği filmin büyüsüne kapılmış olan Peyton'a bakarak. "Ben-"

Thatch kararlı bir şekilde başını sallayarak sözümü kesti. "Gracie doğduktan bir hafta bile geçmeden, bize bir şey olursa diye seni vasi ilan ettik." Elindeki çayı alıyorum, dudaklarım titriyor. "Peyton doğduktan iki gün sonra vasiyetnameyi aynı nedenle değiştirdik. Oğluma asla ama *asla* kasten zarar vermezsin ya da onu tehlikeye atmazsın. Benden özür dilemeyi aklından bile geçirme. Serena üzgün bile değil."

"Değil mi?"

"Hayır. Bugün kızgın olduğu tek kişi benim," diye iç geçiriyor, eğilip alnımdan öpüyor ve gözlerim doluyor.

"Kes şunu," diye sırtarak emrediyor. "Ayrıca, eğer o çocuk bir dağ uçurumundan uçacaksa, bunu birlikte yapabileceği daha iyi bir ruh düşünemiyorum ve sen bugün bunu kanıtladın."

Peyton'ın yanında kanallar arasında gezinen Gracie'ye bakıyorum.

"Herkesin eğlencesini mahvettiğim için özür dilerim."

"Sen öyle bir şey yapmadın," diyor Serena, Thatch'in arkasında belirerek. "Zaten saatlerdir uğraşıyorlardı."

Gracie, "Sorun değil Whit Teyze," diye konuşuyor. "Teşekkürler, bebeğim."

Serena benim için fısıldayarak eğildi. "Sorun olmazsa sarma yapmaya gidiyoruz."

Başımı salladığımda Eli telaşlanmış gibi yanımda kıpırdanıyor.

"Koridorun sonunda, annemle babamın odasında olacağız."

"Ben hallederim," diyorum ona.

Thatch ve Serena oturma odasından çıkarken Eli'a dönüyorum. Çenesinin sert duruşunda bir yanlışlık yok. Onu hâlâ okuyabiliyorum.

"Ne?"

"Şu anda onları izlemeye gerçekten hazır olduğunu düşünüyor musun?" "Sadece burada oturuyorlar, yani evet."

Gracie yaklaşırken, sinirlendiğinde yaptığı bir hareketle çenesini tutuyor. "Whit Teyze, telefonunu bir saniyeliğine ödünç alabilir miyim?"

"Elbette bebeğim," diye tatlı bir abartıyla telefonumu açıp ona uzatıyorum. Telefonu kaldırıp yüzümü tarıyor ve açıyor.

Eli'ye bakıyorum, o da kaşlarını kaldırıyor.

"Teyzeler sonuç almadan şımarabilir. Bu bir avantaj. Yargılamayın."

"Yargılamıyorum," diye cevap veriyor hemen.

"Çok yargılıyorsun. "Çok fazla şey yapıyorsun."

"Ben burada oturuyorum."

"Sakin olman gerek."

"Beni rahatsız eden tek kişi sensin."

"Konuşmaya devam et," gülümsemesi göz kamaştırıcı ve nefesi tenime çarparken tuvalette iç çamaşırlarımla olduğumu hayal etmemeye çalışırken biraz başımı döndürüyor. Ya da gözlerinin dudaklarıma düştüğünü, ya da beni evin içine taşırken yüzündeki samimi dehşeti, ya da sonra rahatlamasını, ya da başparmağının nazikçe vuruşunu.

"Bana öyle bakma."

"Ne gibi?" Yine sırtıyor ve Erin mutfaktan içeri girerken kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Elimi kaldırıyorum. "Anneme iyi olduğumu söyle. Ve hepiniz, benim için yaygara koparmayı bırakın." Eli'a dönüyorum. "Özellikle sen."

"Bugün yerçekimine meydan okudun abla," diye savunuyor Erin, mutfğa dönmeden önce koltukta horlayan Brenden'a bakarak.

"Kesinlikle," diye araya giriyor Eli. "Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum.

"Bu kadar sert olmana gerek yok, biliyorsun. Herkesin endişelenmeye hakkı var."

"Buna hiç gerek yok."

"Kimse teflondan yapılmamıştır, Whitney."

"Her hastalandığında inkar eden ve doktora gitmeyi reddeden adam söylüyor bunu." "Ateşli bir hemşirem vardı."

"Kapıyı yüzüne kapattığın bir hemşire."

Gözlerindeki ışık söner.

"Biliyor musun," diye takılıyorum, "hafızamı canlandırmaya bu kadar niyetli biri için seninki seçici görünüyor." Omuz silkiyor. "İyi şeyleri hatırlamaya çalışmakta yanlış bir şey yok."

Eğildim. "Çünkü sahip olduğun tek şey iyiydi."

"Ve sen ele avuca sığmaz biri olduğunu düşünmüyor musun?"

Şaka yapıyor olmalısın." "Sana karşı iyiydim."

"İnkâr etmiyorum ama bir ya da iki basamak aşağı çekilmeyi bekleyebildin." "Az önce beni Süper Asker mi yaptın?"

Sırıtır. "Bu cümleye bayılıyorrum."

"Yanlış alıntı yapmışsın. Ve biliyorsun ki seni filmlerde katledebilirim." "Bu bir meydan okuma mı?"

"Ne yaptığınızı biliyorum."

"Öyle mi, şimdi?" Gülümsemesi genişledikçe, onu silmek istiyorum. "Beni sohbetin içinde tutmak için bir didişme festivali başlatıyorsun."

"İşe yarıyor," diye kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor. "Gördün mü, işte tanıdığım kış." "Peki ya aşk?"

Homurdanıyorum. "Rüyanda görürsün dostum."

"Whit Teyze," diye ciyaklıyor Gracie kanepeden. "Jonathan kim?"

"Bilmiyorum Gracie," diyerek onu reddediyorum ve gözlerimi sırtan Eli'a dikiyorum. Hâlâ damarıma basabildiği için keyif aldığı çok açık. "Eskiden olduğun kadar kibirlisin. Sadece bildiğini sandığın şeyleri biliyorsun," diye fısıldıyorum sertçe, "ve bu da pek bir şey değil."

"Whit Teyze, uh-nal... analie nedir?"

"Gracie, şimdi olmaz." Sesimi alçaltıyorum. "Bu koro çocuğu rolüyle Brenden'ı kandırmış olabilirsin ama ben buna inanmıyorum-"

"Whit Teyze, madem onu tanımıyorsun, neden sana poposunun fotoğraflarını gönderiyor?" "Ne?!"

Eli ve ben dikkatimizi Gracie'ye yöneltiyoruz ve Eli'nin yüz ifadesi televizyon ekranına baktığında granite dönüşüyor, benim gözlerim de onu takip ediyor. Beni dehşete düşüren şey, Gracie'nin gelen mesajlarını devasa ekranda çoğalarak yansıtıyor olması. Oturma odasının tamamı şimdi Jonathan'ın vücuduna odaklanmış durumda, kaslı çıplak poposu odak noktası.

"GRACIE!" Çığlık atarak telefonumu almak için hamle yapıyorum ama   adresinden başka hiçbir şey telefonumun üzerine sıçramıyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Kıkırdamayı başarıyor. "Üzüm ve su mu?"

Ben telefonumu öfkeyle kaydırırken kardeşim yattığı yerde ölü uykusundan uyanıyor ve "onlar üzüm değil" diye bağırarak sırtlan gibi kahkahalar atıyor. Profilimdeki bakışlar sıfırın altına düşerken mesaj yağmuru devam ediyor.

Brenden'in kıkırdaması dışında odayı bir sessizlik kaplıyor ve tam ben fırlatıp atacakken farklı bir açıdan başka bir resim beliriyor.

Şimdi bir şekilde arkamda duran annem omzumu sıvazlayarak konuşuyor. "Belli ki adam çalışıyor. Aferin sana, tatlı bezelyem."

"Gain whit! Popo kazancı!" Ben aşağılanmış bir halde başımı sallarken Peyton kükreyerek emrediyor. Bakışlarımı meraklı gözlerden kaçırarak yeğenimi azarlarken Thatch, Serena'yı peşine takmış salona doğru ilerliyor.

"Gracie!" Telefonumu kapatarak, "Sana mesajlarımı kontrol etmen için izin vermedim!" dedim.

"Sadece senin çektiğim makyaj fotoğraflarına bakıyordum ve onlar ekrana geldi!"

"Bir daha telefonumu isteme," diye azarladım.

"Peki," diye homurdanıyor, ayağa kalkıp avazı çıktığı kadar bağırırken yüz ifadesi bir nanosaniye içinde değişiyor. "Noel'den nefret ediyorum!"

Thatch'in patlamasıyla hepimiz yerimizde zıplıyoruz. "Bu kadar yeter, Gracie! Derhal odamıza git!" Gracie'nin gözleri kocaman oldu. "Ama baba, ben hiçbir şey yapmadım!"

"Nashville'den ayrıldığımızdan beri kabustan başka bir şey olmadın ve artık yeter! Hepimiz bıktık!

Herkesi perişan ediyorsun. Daha iyi biliyorsun ve daha iyi davranana kadar

seni görmek istiyorum. Git!"

Gracie gözyaşlarına boğulup oturma odasından dışarı fırlamadan hemen önce dudakları titriyor, hepimiz Thatch'a dönüp onun azarına şaşırırken hıçkırıklara boğuluyor. Thatch nadiren de olsa Gracie'yi bu şekilde azarlıyor ve tüm salon sessizliğe gömülüyor.

Thatch patlayacakmış gibi aniden konuşunca gerginlik dayanılmaz derecede artar. "Tanrım, özür dilerim." Özür dilercesine her birimize bakıyor. "Kızımın bir gün bile uslu bir insan gibi davranmasını sağlayamadığım için üzgünüm." Oturma odasından çıkıp ön kapıya doğru yürürken duruşu ve yenik ses tonu gözlerimi yaşartıyor. "Lütfen müsaade edin." Thatch kapıyı arkasından usulca kapatarak hızla dışarı çıkıyor. Serena önce bana, sonra da Peyton'a bakıp izin istiyor, ben de başımı sallıyorum.

Peyton'ın şaşkın ifadesini görüp titrek tereddütünü hissedince onu odadan çıkarıp koridordaki ağaçtan paltosunu alıyorum ve arka kapıya doğru ilerleyip arka güverteye çıkıyorum.

Peyton'la arka verandadaki sandalyede oynamaya başladıktan on dakika sonra sürgülü kapı açılır ve Eli koşu takımıyla görünür.

"Hâlâ günde iki kez egzersiz yapıyor musun?"

"Hayır, kendime eskisi kadar sert davranmıyorum. Ama son birkaç sabahdır dikkatim dağınıktı."

Peyton'la randevuları.

"Lie, patty take?" Peyton selam veriyor, sohbete dahil olmak istiyor. "Patty cake mi oynuyorsun?"

"Fırıncı adam!" Peyton haykırıyor, birkaç dakika önce ailesiyle yaşadığı gerginlik tamamen unutulmuş. Keşke yetişkinler de bu kadar çabuk toparlanabilseydi.

Beni çözmeye çalışıyormuş gibi inceleyen Eli'ye bakıyorum.

İyi şanslar dostum, otuz sekiz yıl oldu ve bu boktan şovu kimin yazdığından tamamen emin değilim.

"Eğer bir erkek arkadaşın varsa, tek yapman gereken bunu söylemekti."

"Bilmiyorum. O mesajlar arkadaşım Sophie'den geldi. Hayalindeki erkeği yeni bulmuş ve bunu paylaşma ihtiyacı hissetmiş."

"Tanrıya şükür. Adamın kışını gördün mü? Rekabet yok."

Elimde olmadan başımı kaldırıp gülümsediğini görüyorum ve gülmeme engel olamıyorum. "Bana daha iyi bir zevke sahip olduğumu söyle. Hiçbir erkek arkadaşım *kendi* kışının fotoğrafını çekmez ya da başkasından çekmesini istemez."

"Bunun oldukça şüpheli olduğunu kabul ediyorum, ama bilirsiniz... modern flört ve yirmi birinci yüzyıl kibri el ele gidiyor gibi görünüyor."

"Bana eski kafalı diyebilirsiniz ama dokunmayı görmeye tercih ederim."

"Daha fazla katılamazdım." Konuşması birkaç pembe parçanın karıncalanmasına neden oluyor ama ben bunu görmezden gelerek Peyton'ın zamansız 'patty take' alkışlarına ayak uydurmaya çalışıyorum.

"Yeğenim kucağımdayken kendinizi tutmaya çalışın efendim. Senin de aday olduğunu kim söyledi?" Ona yan gözle baktım. "On yedi yıl önce 100 metre kadar geride yanından geçtiğim *sen* değil miydin?"

"Ev sahibi avantajım ve *dokunabileceğin* bir kışım var." "Popo!"

Peyton tekrarlıyor.

"Lafı açılmışken, gidip seninkini değiştirelim." Peyton kollarımda, Eli ile omuz omuza duruyorum. "Bu patlamanın seni tepelere doğru koşturmamasına şaşırdım. Bu sen değilsin Eli. Sen aile, ciddi ya da aile içi durumlarla ilgilenmezsin."

"O *bendim*. Şimdi çok ciddi bir aile içi durum erkeğiyim."

"Uh huh. Şey," gözlerimin kışına kaymasına izin verdim. "Kendini küçümseme Welch. Hâlâ çok güzel bir popon var."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılır.

"Eminim sen uzaklaşırken pek çok kadın manzaraya hayran kalmıştır."

Eli'nin gülümsemesi kısa süreliğine kayboluyor, sonra başını sallayıp kıkırdıyor.

"İyi olduğumuzu söylüyorsun ama bana sonuna kadar cehennemi yaşatmaya *niyetlisin*, değil mi?" "Seni buraya ben sürüklemedim."

"Fırıncı Adam!" diye avazı çıktığı kadar bağıyor bebek, babam sürgülü cam kapıdan çıkıp gözlerini Peyton'a diktğinde dikkat çekmek için.

"İşte buradasın oğlum," diyor onu kollarımdan alırken. "Ben de tam üstünü değiştirmek üzereydim, baba."

"Ben hallederim. Yapacak işlerimiz var, değil mi torunum?"

"Mep," diye onaylıyor Peyton, babam onu içeri çekip kapıyı kapatırken ve beni mavi gözlü şeytanla yalnız bırakırken. Eli'ye dönüp baktığımda gözlerinin parladığını görüyorum.

"İnsan kalkanınız olmadan benimle yüzleşip yüzleşmemeye mi karar veriyorsunuz?"

"Senden korkmuyorum." Yüzümü ona dönüyorum, o esnemeyi bitirirken çapkınca gözlerimi ona çeviriyorum. "Seninle başa çıkabilirim."

"Yeterince uğraşırsan belki." Dudağını ısıırıyor, dönüyor ve koşu için gerinmeye devam ediyor.

"Orada dikkatli ol. Uçmanı bekleyen bir uçurum olabilir."

"Bir tane bulmamı ister misin, Whitney?" Yumuşakça soruyor.

Eve

t.

Ha

yır.

Neden bu kadar iyi görünmek zorunda?

Sessiz kaldığımda, bana o bakışı attığında beklenti havayı dolduruyor. *O* bakış, bir kadına bir erkeğin tam olarak ne düşündüğünü söyleyen bakış. Gözlerinde bizi terden sıırıslıkla olmuş ve inlerken görüyorum. Bir anda kelebekler üzerime üşüşüyor ve Eli'nin dudakları zaferle havalanırken o güzel piçleri bir baş belası gibi uzaklaştırıyorum.

"Bana öyle bakmayı kes."

Omuz silkiyor. "Sadece hislerime karşılık veriyorum."

"Senden hâlâ etkileniyorum. Bunu inkâr etmeyeceğim." Bir adım daha atıyorum. "Bana bir şey söyle, Eli." "Elbette."

"Burada eğleniyor musun? İyi vakit geçiriyor musun?"

Gözleri üzerimde geziniyor. "Şu anda, son derece."

"Güzel," diye başımı sallıyorum, aramızdaki boşluğu kapatıyorum ve doğrudan ona bakıyorum.

"Biliyor musun, seni unutmam gerçekten çok uzun zaman aldı."

Konuşmanın aniden değişmesiyle kaşlarını çatıyor, itirafım karşısında gözleri açılıyor.

"Ağladım, ah Eli, *aylarca* nasıl da ağladım. Bütün yazı endişeyle aileme işkence ederek geçirdim. Serena beni yataktan sürükleyerek çıkarmak zorunda kaldı."

Yüz ifadesi tamamen değişir.

"Başka bir erkekle ilk kez seks yaptığımda hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Beni gönderdi. Utanç vericiydi." Eli tamamen ayıldı.

"Whitney, ben-"

"Ağabeyimin bana gerçekten bağırdığı tek zaman, kendimi toparlayamadığım zamanlardı ve o

nedenini bilmiyordu ama ben biliyordum."

"Tanrım, ben-"

"Evet, üzgünsün. Seni duydum ama asıl özür dilemen gereken kişiler bu gece birlikte ekmek kıldığın insanlar çünkü beni geri almak için *cehennemden* geçtiler."

Ben dönüp onu orada bırakırken tekrar tekrar yutkunuyor.

CHAPTER TWENTY-ONE

Beni yok etti, tamamen ve tamamen yok etti.

Bundan nasıl kurtulabilirim ki?

Ayaklarım karla kaplı tarlada çıtırdarken, göğsümde zonklayan acıyı hafifletmek için elimden geleni yapıyorum.

Aylarca ağladım, Eli, nasıl da ağladım.

Onlardan kaçmaya çalışmak için kendimi uzatırken, itirafları hızla akan zihnimde yankılanıyor.

Başka bir adamla ilk kez seks yaptığımda hıçkırarak hıçkırarak ağlamıştım. Beni gönderdi. Utanç vericiydi.

"Kahretsin," diye bağıryorum, durmak için kayıyorum, soğuk nefesim bir sis içinde çıkıyor ve terim tenimde donuyor. Yenilgiyi kabul ettiğimde ve gelecek yıl boyunca koşabileceğimi ve yine de bundan kaçamayacağımı bildiğimde suçluluk duygusu beni tüketiyor.

Bunun zor olacağını biliyordum. Ona ulaşmanın zor olacağını biliyordum, ama bu? Bu çok acımasızcaydı.

En kötüsü de ne? Bunu hak etmiştim.

Bu kadar uzun zaman sonra nasıl bu kadar acı verici olabilir? Bu eski suçluluk duygusu nasıl hala bu kadar çığ hissedilebilir?

Ona çekip gittiğinde kendimi kaybettiğimi söyleyebilirdim. Başka biriyle hayatıma devam etmeyi düşünmenin bile benim için ne kadar zor olduğunu itiraf edebilirdim ama bunun sebebi bendim.

Parçalanmış bir halde pantolonumdan cep telefonumu çıkardım ve bir SOS sinyali gönderdim.

Beni yok etti.

Elimde telefonum çalarken kulübeye doğru yavaşça yürümeye başlıyorum.

Evie: Ne oldu?

Ona ulaşmayı umarak küçük gerçek bombaları atıyordum ve karşılığında o da bana bir atom bombası attı. Bir an için ilerleme kaydettiğimi düşündüm ama buraya geldiğimden beri hiç olmadığı kadar sert karşılık verdi.

Evie: Bu bir ilerleme.

Orada olsaydınız bu şekilde göreceğinizi sanmıyorum.

Evie: Savaşıyor.

Onunla konuşma şansım olsa bile, bunun bir fark yaratıp yaratmayacağını bilmiyorum.

Evie: Yarayacak.

Çok emin görünüyorsun.

Evie: Öyleyim. Paul sana Mutlu Noeller dememi ve dayanmanı söyledi.

Ona seni rahatsız ettiğim için üzgün olduğumu söyle.

Evie: Sakın buna cüret etme. Senin için buradayım.

İkimiz de buradayız. Teşekkür ederim.

Evie: Plana sadık kal. Buraya kadar geldin zaten. Sonuna kadar git, Eli.

Yapacağım. Yapacağım.

Evie: Seninle gurur duyuyorum.

Telefonumu bir kenara bırakıp ellerimi başımın arkasında kenetliyorum ve gökyüzünde cevap ararken derin derin nefes alıyorum. Eski acıları yüzünden böyle davranıyorsa bile onu suçlayamam. Eğer benim buradaki varlığım onun için eski duyguları yeniden canlandırdıysa, ben de aynı sorunla karşı karşıyayım - her ne kadar benim duygularım tamamen farklı olsa da. Onun anıları benden nefretini ve uzaklaşma ihtiyacını körüklüyor gibi görünse de benimkiler daha da yakınlaşmamı, çok daha yakınlaşmamı istiyor.

Kulübeye doğru koşmaya yeniden başladığımda, birlikte geçirdiğimiz son dakikaları hatırlayıp hızlanıyorum, onun kederli yüzü ve sözleri kristal berraklığında geliyor.

"Neden senin için yeterli olmadığımı söyle. Neden yeterli değildim?"

Annemle babamın öldüğü gün hayatımın en kötü günüydü. Whitney'nin beni terk ettiği gün ise ikinci sırada yer alıyor. Vücudumdaki tüm kaslar ağrıyana, göğsümdeki zonklama en kötüsü olana kadar koşarken geçmişe bakış beni sakat bırakıyor.

Kulübeye giden dik araba yoluna ulaştığımda yorgunluktan ne yapacağımı bilemez bir haldeydim. Aptalca, olmayan bir yerde bir tür kurtuluş umdum ve onun için sahip olduğum gerçek yeterli değil.

Ben merdivenleri çıkarken Ruby ön verandaya adımını atıyor.

"Selam yakışıklı. Bir süredir ortalarda yoktun. Endişelenmeye başlamıştım."

Gülümsemeyi başarıyorum ve karnımı okşuyorum. "Endişelenmene gerek yok, dahili bir GPS'im var ve bana yakmam için çok şey veriyorsun." Beni incelerken yüz hatlarında belirgin bir endişe var.

"Şu anda herhangi bir planın var mı?"

"Aklıma gelen bir şey yok."

"Harika. Kendine sıcak bir duş al ve benimle mutfakta buluş."

"Peki efendim."

"Bir tutam... o da ne?" Annesinin ikolatalı buzluk kekinin solmuş tarif kartını inceliyor.

"Vanilya" diyorum, çekmecedan bir çay kaşığı çıkarıp ölçüyor ve söylediğı gibi erimiş çikolatanın içine katıyorum.

"Şimdi, su en zor kısım. Ben eklediğimde, iyice karıştırın ve durmayın.

Hazır mısınız?"

"Evet, hanımefendi," diyorum profiline bakarak. Whitney'nin ona olan benzerliğı tekinsiz.

"Bana çok benziyor, değil mi?" İlk orba kaşığı suyu eklerken başını kaldırıp bakmadan söylüyor.

"Öyle."

Allen yakındaki bir çekmeceyi açmadan önce mırıldanarak mutfağı giriyor ve Ruby dikkatini ona yöneltiyor. "Neye ihtiyacın var, tatlım?"

"Pense," diyor agresif bir şekilde sıralayarak. "Az önce sendeydi."

"Onları nereye koyduğumu hatırlamıyorum."

"Belli ki, ama onları ilk aldığınız yerde olmayacakları kesin." "Sadece kontrol ediyorum."

"Gürültü yapıyorsun. Başka bir yere bak." Eğlenen gözlerini yukarı doğru çevirmeden önce bana bakıyor. "Karıştırmaya devam et, yoksa çok sertleşecek." Hâlâ gürültülü bir şekilde çekmeceleri karıştıran Allen'a döndüğünde başımı sallıyorum. "Onları o çekmecede de bulamayacaksın, sevgili kocacığım. Adımlarını takip et."

"Buldum onları, büyükbaba!" Gracie oturma odasından seslenirken Allen mutfaktan çıkmadan önce Ruby ile göz göze gelir. Ruby onun geri çekilişini kaygısız bir kızgınlıkla izliyor. "Bu aşamada tartışmak çok anlamsız. İkimiz de hiçbir şeyi değiştiremeyeceğiz."

"Yine de bu bir başarı, *kırk yıl*."

"Öyle," ben karıştırırken son çorba kaşığı suyu da ekliyor. "Bir keresinde neredeyse boşanıyordum. Çocukların hiçbir fikri yok."

Bana sert bir bakış atmadan önce yüzümdeki şaşkınlığı okuyor. "Bunu asla başka bir insan ruhuyla paylaşmayacaksın Eli, beni duyuyor musun? En karanlık sırrımı sana emanet ediyorum."

"Yemin ederim."

"Ne olursa olsun
mu?" "Söz
veriyorum."

"Öncelikle, bunun tüm evlilik yıllarını test eden bir evlilik yılı olduğunu söyleyerek başlayayım. Onunla aynı odada olmaya bile zor dayanıyordum. Kedi köpek gibi kavga ediyorduk. Beslememiz ve doğruyu yanlış öğretmemiz gereken üç küçük çocuğumuz vardı. Ne yazık ki onların önünde sinirlerimize zor hakim oluyorduk, özellikle de ben."

Sertleşmeye başlayan çikolatayı karıştırmamı izliyor.

"Ben çocukları iyi birer insan olmaya ikna etmeye çalışırken Allen zamanının çoğunu işten sonra kulübeyi tamir ederek benden kaçarak geçiriyordu. Ben sabırsızlanırken, o bağışıklığı oynuyordu ve diyelim ki *konusmanın* bir zamanı var ve meramını anlatmanın bir zamanı var ve bazen ikisi bir arada gitmiyor, anlıyor musun?"

"İstiyorum."

Sesini fısıltının üzerine alçaltıyor. "Bu özel gecede, benim için konuşma zamanı sona ermişti, bu yüzden amacıma ulaşmak için... kocamı kışından vurdum."

İçimden bir kahkaha patladı. "Sen *ne*?"

"Size yalan söyleyip öyle bir niyetim olmadığını söyleyebilirdim ama kocamı bilerek kışından vurdum." Çikolataya baktı, "Hadi ateşten alalım. Ve şu yumurtaları ayırmaya başla, olur mu yakışıklı?"

Ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum, "Beni böyle asılı bırakamazsın."

"Cesaret edemezdin," diye sırtıyor. "Bu hikayeyi nadiren anlatabiliyorum çünkü kim böyle bir şeyi kabul etmek ister ki? Ne yazık ki bazı zamanlarda anlatmaktan zevk alıyorum." Omuz silkiyor. "Ben melek değilim."

Kıkırdayarak ilk yumurtayı kırıyorum ve o eğilirken kabuğuyla sarısını beyazından ayırmaya başlıyorum.

"O gece tükenmiştim, yani çok kısa olan ipimin sonuna gelmiştim. Çocuklar nefes aldıkları için çığlık atıyorlardı. Allen bana yardım edemeyecek kadar kulübesindeki bir projeyle meşguldü, ben de kendimi kaybettim. Bıkkınlıkla babamın eski mini arbaletini çıkardım, kulübeye doğru yürüdüm ve onu doğrudan kışından vurdum."

Gülümserken karnından kahkahalar yükseliyor, sanki kendisi de hala inanmıyormuş gibi başını sallıyor. Kahkahalarım kafaları bize doğru çevirdiğinde beni susturuyor.

"Tabii ki sonrasında kendimi çok kötü hissettim. Onu *gerçekten* incitebilirdim. Beni boşayacağından emindim," derken sesi pişmanlığa dönüşüyor. "Acil servisten eve dönerken tüm yol boyunca sessizdi. Hayatımın en uzun yolculuğuydu çünkü başıma ne geleceğini biliyordum. Çocukları yatırdıktan sonra onu oturma odasında beni beklerken buldum. Elim tuttu, beni göğsüne çekti, gözlerimin içine baktı ve onu kaç kez kışından vurursam vurayım beni asla terk etmeyeceğini ya da onu terk etmeme izin vermeyeceğini söyledi. O anda ona yeniden aşık oldum. Bugün bile çocuklar ne olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değiller."

Gözlerimi açtım. "Vay canına."

"Aynen öyle. Bir anlamda benden bir kurşun *yedi*. Bundan sonra onu nasıl bırakabilirdim ki?" "Katılıyorum."

"Size yalan söyleyip her şeyin katlanarak daha iyi hale geldiğini söyleyebilirdim ve bir dereceye kadar öyle de oldu. Ama hiçbir zaman kolay olmadı ve hiçbir zaman mükemmel olmadık. Her yıl mücadele ettik -bazıları iyi, bazıları kötü, ama hiçbirimiz geri dönme niyetimiz olmadan ön kapıdan çıkıp gitmedik. Tüm farkı yaratan şey kalma kararımız. Onu şimdi her zamankinden daha çok seviyor ve takdir ediyorum ve hiçbir çiftin yıllarca bağlı kalmadan bu bağlılık seviyesine ulaşabileceğine inanmıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"İstiyorum."

Bana mahcup bir gülümseme veriyor. "Lütfen burada güvenliğinizden endişe etmeyin." Sırıttıyorum. "Korkmuyorum."

"Güzel. Biraz kaçık olabilirim ama onlarca yıllık evliliğimi başka bir cinayet girişimi olmadan atlatmayı başardım." Çekmecedan bir mikser çıkarıp bana uzattı. "Bunu sana açıklamaktaki amacım, *ben kin tutabilirken* Allen'ın farklı olması. O beni *her şey* için affeder, *her şey* için. Hep affetti. İkimiz de mükemmel bir eş olamadık ama bence bizi bunca yıldır bir arada tutan şey onun affetme yeteneği ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Yumurta kartonunu kapatıyor ve bir elini koluma koyuyor. "Benim de aynı bağışlama yeteneğine sahip bir çocuğum var. Sadece onun için kendini tehlikeye atabilecek kişiyi tanıması için biraz zamana ihtiyacı olabilir."

Kendi itirafım kolayca geliyor. "İster inan ister inanma, ben çok daha kötülerini yaşadım." "Biliyorum yakışıklı," diyor usulca, "*her yerinde* yazıyor."

Ben konuşmadan önce birkaç rahat dakika boyunca yan yana çalışıyoruz. "Teşekkür ederim Ruby." Nedenini belirtmek zorunda olmadığımı biliyorum.

O biliyor.

CHAPTER TWENTY-TWO

"Ben bir hayvan mıyım?" Serena, Hedbanz kartını alnına takarak soruyor. Herkes yankılanan bir "Evet" ile cevap veriyor.

"Ben yenilebilir miyim?"

Gracie kıkırdarak, "Evet," diyor. Serena

Thatch'e döner. "Ben tüylü müyüm?"

Thatch sırtarak, "Olabilirsin," diye

yanıtlıyor.

"Anne," diyor Gracie, "doğru oynamıyorsun. Her turda sadece bir soru."

"Ben lanet bir domuzum, değil mi?" Serena kuru bir sesle söylüyor ve ben de herkesle birlikte onun konuşmasına gülüyorum. Masanın ucunda oturan Eli'ye bakıyorum, kafasında bir kalem kartı var. Bizimle birlikte oturuyor olabilir ama oturma odasına boş boş bakarken aklının başka yerde olduğu belli, parıldayan ağaca odaklanmamış. Sözlerimi geri almayı o kadar çok istiyorum ki, ama söylediklerimin her biri gerçektir.

İnsanlar -özellikle de erkekler- karşılıksız aşk armağan ettiklerinde, yıkıma uğrattıkları kişilerin ailelerini de mağdur ettiklerinin muhtemelen farkında değiller ya da bunu umursamıyorlar. Belki diğer kalp kırıklıkları için de aynı şey söz konusudur ama benim bildiğim bu türdendi.

Buraya geldiğinde başlattığı kedi-fare oyununun benim için asla bir oyun olmadığını bilmesi gerekiyordu - en azından onunla değil. O geldiğinden beri, çoğunlukla kıskançlık ve aşağılanma olmak üzere karışık duygular kasırgasına kapıldım. İstedğim hayatı mükemmel bir şekilde düzenlemiş ve etkili bir şekilde yaşıyor gibi görüldüğü için kıskançlık duyarken, bana bunu yapmadığımı hatırlatıyor. Aşağılanmaya gelince, bunu ağrıyan kemiklerimin her birinde hissedebiliyorum. Ona yaklaştığımda kendimi bok gibi hissettim ve ne kadar önemsiz olursa olsun, onun da bir anlığına da olsa aynı şekilde bok gibi hissetmesini istedim. Bundan da öte, bir zamanlar cazibesinin işe yaradığını ama benim zararına olduğunu hatırlatan o bilmiş sırıtışı yüzünden silmek istiyordum.

Onun tepkisi ve sonrasında geri çekilmesi nedeniyle şu anda hissettiğim tek şey suçluluk. Akşam yemeğinde tamamen sessizdi ve döktüğüm için bulaşıkları yıkamama izin vermem konusunda ısrar etti. İtiraz etmedim, ama bulaşıkları öfkeyle ovarken onu kısa bir süre izledim, suya bakıyordu, düşünceleri içinde kaybolmuştu. Özür dilemeye karar verip son tabaklarla içeri girdiğimde sırtını dikleştirdi ve bana bakmayı reddederek konuştu.

"Yapma, lütfen Whitney, eğer düşündüğün buysa benden özür dileme. Sana yalvarıyorum."

Sanki düşüncelerimi sezmiş gibi, ayağa kalktığımda gözleri bana kayıyor, baş bandımı bırakırken sırtım ve omuzlarım çığlık atıyor. "Ben duş alacağım."

Kendimi merdivenlerden yukarı sürüklemeyi önce masadaki hiç kimseden itiraz almadım. Banyoya girdiğimde kendimi spreyin altına bırakarak sıcaklığın ağrıyan bedenimi kaplamasına izin verdim. Bugün birden fazla açıdan ödüm bokuma karışmıştı. Peyton'a -hatta ailemden herhangi birine- bir şey olması düşüncesi en büyük korkum. Ebeveynler bunu nasıl başarıyor gerçekten bilmiyorum. Diğer korkum ise ona duyduğum çekim nedeniyle kendimi yeniden kaybediyor olmamdı -sadece fiziksel olarak değil- onunla aynı odada olmak istiyor, onun arkadaşlığını arzuluyordum. Uzun zaman önce kendimi aştığıma ikna ettiğim şeyler - ki aştım. Sadece kendime verdiğim değer kadar değil. Şampuanımın kapağını açtığımda, bir anıyla dolup taşarken sersemlemiş bir halde duş fayanslarına bakıyorum.

Yastığının üzerinde ona bakarken Lenny Kravitz'in "Five" şarkısı Eli'nin yatak odasında tekrar tekrar çalıyor. "Sıra sende," diyorum o yatağın üzerinde kendini ayarlayıp eliyle başını okşarken. sadece tişörtünün altındaki pazısının belirgin çıkıntısını vurguluyor. İşkenceli çalışma seansımız başladığından beri ondan yırtmayı hayal ettiğim bir tişört. Beni "ders çalışmaya" davet ettiğinde, bu davetin seksle sonuçlanacağını düşünmüştüm. Oyun öncesi modunda, sevişmeye hazır olduğumdan emin olmak için cildimi parlattım ve iki kez tıraş oldum. Kapüşonunun altına sütyensiz en dar tangamı giydim ve yanıma dış fırçasından başka bir şey almadım. Beni elimden tutarak oda arkadaşlarının yanından geçirip yatak odasına götürdüğünde, beni bekleyen bir yığın kitapla karşılaştığımda eğlenmesini kaçırmadım; bu kitaplardan ikisini geçen yıl benim aldığım derslerde kullanmıştı. Bu da valiz hazırlama eksikliğimin boşa gittiğini gösteriyordu.

Kitaplara başladığımız ilk birkaç saat boyunca bana işkence etmekten başka bir şey yapmadı, bana ateşli yan bakışlar ve birkaç uzun öpücük verirken beni diğer her şeyi hayal gücüme bırakmaya zorladı. Altısı öpücük beklemekle geçen on iki randevudan sonra, bu kaltak resmen kızışmış durumda.

Fiziksel ilişkiye girme konusundaki tereddütü, Kazanova ününü çürütmek için gösterdiği samimi bir çaba gibi görünse de, her parçam bu bağlantıyı arzuluyor. Bekleyiş hem acı verici hem de lezzetli - hayal kırıklığı seslendirmenin bana herhangi bir ilerleme sağlamayacağını bilerek. Onu ezberlemek için saatlerimi harcadım - ifadesini, kirpik çizgisindeki küçük beni, üst dudağının erkeksi kıvrımını, sesinin tınısını. Hiç kusuru yok ya da varsa bile ben görmüyorum. Sabrımı tüketiyor olsa da ona şimdiden fazlasıyla vurulmuş durumdayım. Birkaç kez, ders sırasında not almam gerekirken kendimi hayallere dalarken yakaladım. Bu tür canlı hayaller nedeniyle şu anda üzerimde sahip olduğu gücü hem seviyor hem de ondan nefret ediyorum. Tek tesellim, onun kısıtlamaları beni çılgına çevirse de, zaman zaman ona olan tutkumun karşılıklı gibi görünmesi. Büyülenmemin bir nedeni de onu okumanın çok zor olması.

Şimdi ona bakarak parmaklarımı göğüs kaslarında gezdiriyorum ve o da elimi kapatıp avucumu göğsüne bastırıyor.

"Üç küçük şey mi?" O sorar.

"Evet," çenemi eğip belirgin adam elmasını inceliyorum, dilimi üzerinde gezdirmek istiyorum. "Sevdiğin küçük şeyler."

"Koşmayı seviyorum."

Dramatik bir şekilde esnedim.

"Tamam, tamam, yaratıcılık mı istiyorsun?" "Elbette Snorli."

"Şirin."

"Evet, öyleyim," diye kabul ediyorum yüzümü asmamaya

çalışarak. "Çok," gözleri müstehzi bir şekilde üzerimde geziniyor.

"Oyalıyorsun."

"Düşünüyorum da. Bunu yapmama izin verecek misin, yoksa saçma bir cevap mı istiyorsun?" "Sanırım bekleyebilirim."

Başını sallıyor. "Uyanmayı seviyorum-"

"Uyanmak mı?" Kaşlarını çatıyorum.

"İşim bitmemişti. Kendi yatağında uyanmayı seviyorum."

"Bu sizin için bir sorun mu? Eğer öyleyse, başka kaç yataktan bahsediyoruz?"

Gözlerini deviriyor. "Bu saçmalığa bir son ver."

"Peki." Omuzlarımı gevşetiyorum, yastığına gömülürken içimin kemirilmesinden nefret ediyorum.

"Rahat olmadığını söyleyemem. İplik sayısı da fena değil."

Sırıttıyor. "Ukala."

"Sıradaki şey."

El koyduğu kapüşonunu, uyumam için bana ödünç verdiği boxer şortun paçasının sadece bir santim üzerinden kaldırıyor ve gözleri parmaklarının tenimdeki izini takip ediyor.

"Tamam," diye konuşur. "Bende bir tane var. Tuhaf gelebilir ama bir çubuk krakeri ısıtıp ardından bir yudum kola içmeyi seviyorum."

"Ciddi misin? Bunu bulmak için tam bir dakika mı

harcadın?" "Hiç denedin mi?"

"Yaptığımı söyleyemem."

"Yapmalısınız, tuz karbonatlı suyla reaksiyona giriyor ve ağzınızda bir parti gibi oluyor."

"Büyüleyici."

"Etkilenmedin mi? Küçük şeylerden bahsediyoruz, değil mi?"

"Tamam. Bana üçte birini ver, Welch. Ve kendini gerçekten ortaya koymaya çalış."

"Tamam." Parmaklarını duraklatıyor. "Benim üçüncüm büyük bir şey. En büyük şey."

"Neymiş o?"

"Gökyüzü."

"Gökyüzü mü? Tamam, biraz daha detaylandırmanı istiyorum, lütfen."

"Sürekli orada, ama arkaik, çalkantılı, tuhaf, uçsuz bucaksız ve sürekli değişiyor, aynı pencereden bakıyor olsam bile günleri farklılaştırıyor. Ay benim en sevdiğim yoldaşım. Bu yüzden koşmayı seviyorum ve bu yüzden koşularımı genellikle şafaktan önce yapıyorum. Ay ile başka bir gün için yarışmayı seviyorum."

Saçlarını yüzümden uzaklaştırıp ensemden avucuyla kavrarken, onun üzerine doğru yükseliyorum ve eğiliyorum. Üstünde durarak eğiliyor ve dudaklarına nazik bir öpücük konduruyorum.

"Ayı başka bir güne taşımak mı? Bu oldukça şiirsel, efendim. İlgimi çektiğini düşün. Bu kadar derin olduğunu bilmiyordum. Yani," burnumu kırıştırıyorum, "kola-simit oranı ve yatakta zıplayan eski bir fahişe olduğunu itiraf etmenle telafi etmen gereken çok şey vardı."

Gözlerini deviriyor. "Seni yatıştırabildiğime sevindim." "O kadar ileri gitmezdim."

"Ve ne kadar derine inebileceğim hakkında hiçbir fikrin yok çünkü konuşmayı hiç bırakmıyorsun." Bizi sırtüstü döndürecek şekilde çeviriyor ve bana sırtıttığında hakaretini unutuyorum, etkisi geri dönebileceğim herhangi bir espriyi geçersiz kılıyor.

Onu içime çekerken karasevda kelimesi aklıma geliyor çünkü hissettiğim şey bu. Eli ile birlikteyken, aynı anda hem çok fazla hem de yetersiz.

"Nerede kalmıştım?" Sanki kısa bir süreliğine kendi düşüncelerinde

kaybolmuş gibi konuşuyor. "Bana motor ağızlı diyerek hakaret ediyordun."

"Sanırım seni daha iyi bir dinleyici yapmak için başka taktiklere başvurmam gerekecek."

"Elbette efendim, elinizden geleni yapın."

Bana başka bir öpücükle işkence etmek için indiginde, bakışlarını komodinine çeviriyor ve duraklıyor. "Oh, kahretsin."

"Ne?"

"Saat sabahın dördü. Altı saattir konuşuyoruz."

Ağzının bir tarafı aptalca bir gülümsemeyle kalkarken paniklemiş ifadesi bir eğlenceye dönüşüyor.

"Ne?"

Bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Bana zaman kaybettirdin. Kitap okumadığım sürece bunu nadiren yaparım."

"Çünkü sen bir kontrol manyağısın. Yani bu iyi bir şey, değil mi?" "Evet," diye dudaklarını büktü. "En iyi şey."

Dillerin keşfinde hızla kaybolurken öpücüğü nefes kesici olmaktan başka bir şey değil. İçgüdüsel olarak bacaklarımı açıyorum ve saatler önce yatakta ona katıldığımdan beri ilk kez bacaklarımı aralıyor. Kaya gibi sert çıkıntısı merkezime çarptığında, vücudum anında tepki veriyor ve ağzına doğru inliyorum. Geri çekiliyor, her iki bileğimi kavrayıp yastığının iki yanına sabitlerken etkisini izliyor. Soluk mavi gözlerini dikmiş, kalçalarını döndürerek yavaşça içime giriyor ve bir inilti daha çıkarıyor.

Dudakları ayırık ve nefes nefese, bana bakıyor, tepkimi iliklerime kadar hissediyor. Bir sonraki noktasal itişiyse, daha fazlasına ihtiyaç duyarak kalçalarımı kaldırırken sırtım kavisleniyor. Utanmadan beni izliyor, her tepkimi sanki ezberliyormuş gibi takip ediyor.

"Seni çok istiyorum," diye itiraf ediyorum hafifçe alçalırken, dudaklarını alaycı bir şekilde benimkilere sürterken sert nefes alış verişlerimiz birbirine karışıyor.

Beni ne kadar çok istediğini ortama doğru kayarken hissedebiliyorum, cildimde patlamalara neden oluyor, çekirdeğimdaki ağrıyı yoğunlaştırıyor. Birkaç hamle ve derin öpücükten sonra tam anlamıyla kendimden geçiyorum. Dudakları şişmiş, külotu sıırılsıklam, ben onun tutuşuna karşı mücadele ederken o çıldırtıcı hızını sürdürüyor.

"Eli, sana dokunmama izin ver." Bileklerimi serbest bırakarak beni şaşırtıyor. Parmaklarımı gergin karnında gezdirerek gömleğinin eteklerini kaldırıyorum ve o da geriye uzanıp bir yumrukla gömleğini çekip çıkarıyor.

O da karşılık veriyor, kapüşonumu yukarı itiyor, çıplak göğüslerimi görünce burun delikleri açılıyor. Birini avucuyla kapatıyor, sertleşmiş meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlamadan önce nazikçe yoğuruyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, dilini dışarı çıkarıyor ve göğüslerimin arasındaki vadiyi yalıyor, eti hafifçe ısırmadan önce kabarıklığın ana hatlarını çiziyor. Yanıt olarak kalçalarımı onunkilerle buluşmak için yukarı itiyorum ve bana daha sert sürtünmeden önce kısa bir süre gözlerini kapatıyor. Vücudum arzuyu titrerken ellerimi kaslı omuzlarından aşağı kaydırıyorum, çıplak teninin ve gömleksiz görüntüsünün tadını çıkarıyorum. Alaycı bir şekilde meme ucumun etrafını yalıyor, gözleri hareketini izliyor ve sonunda bir tanesini ağzına alıp ziyafet çekiyor. Ben çılgılık atarken sırtım kavisleniyor ve o çekiliyor, büyülenmiş gibi görünüyor, göğsümün hızlı yükselişini ve düşüşünü izliyor.

"Bu halinle çok güzelsin," diye mırıldanıyor, "Senden başka bir yere bakamıyorum." Diliyle ağzımı sikerken eğiliyor, öpücüğü aç ve sahiplenici. Fiziksel olarak, onun ihtiyacının benimkiyle eşleştiğini hissedebiliyorum, vücudu hafifçe titriyor. Bana verdiği tepkiden cesaret alarak ve daha fazlası için çaresizce, öpüşmemizden geri çekiliyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Becer beni Eli," diye nefes nefese emrediyorum.

Kalçalarını kısa süreliğine sabitliyor ve sırtıyor. "Başka bir talep, ha? Temelleri kapatsak nasıl olur

önce." Yan yatmak için hareket ediyor, parmakları karnımda ve aşağıya doğru kaymadan önce meme ucumun izini sürüyor, boxer'ın kenarını çevreliyor. Parmakları aşağı inip tangamın üst kısmında gezindikten sonra tekrar yukarı çıkarken sözsüz bir şekilde alt yarımı kaldırıp izin veriyorum.

Bıkkın ve muhtaç bir halde elini kavıyorum, parmaklarını sırlıslıkla ortamda gezdirmeden önce külotumun içine sokuyorum.

Gözleri hemen kapanır. "Siktir."

"Artık o kadar da eğlenceli değil, değil mi?" Mırıldanıyorum, boxer'ının üzerinden gergin ereksiyonunu kavıyorum. Gözlerini açıyor, bana kusursuz bir şehvetle bakıyor.

"Lütfen," diye ısrar ediyorum, beni nazikçe keşfetmeye başlıyor, klitorisim boyunca parmağının pedini fısıldamadan önce yarığımı ayırıyor, tam ihtiyacım olan sürtünmeyi elde etmeye başladığımda geri çekiliyor.

Parmağımla başını izlemeye başladığım sırada elimi şişmiş sikinden çekerken, tahriş içime işliyor.

"Eli," diye yalvarıyorum, sanki altında yanmayacakmışım gibi keşif parmaklarıyla bana dokunmaya devam ederken.

"İlk üs," diye mırıldanıyor, dudaklarıma kalıcı bir öpücük konduruyor, "ikinci," diye fısıldıyor sivri meme ucumu ağzına çekip sertçe emmeden önce. Başının arkasını kavrayarak onu sıkıca göğsüme çekiyorum, tam o sırada emme dolu bir patlamayla serbest bırakıyor.

"Üçüncüsü," diye tekrar bir parmağını içime bastırıyor ve onları içime sokup çıkarmaya başlamadan önce bir tane daha eklerken sırtım eğiliyor. Ölümün kıyısında, onun altında kıvranıyorum ve onları çağırarak bükmeden önce ayırıyor. Adını haykırdığımda gözleri alev alev yanıyor.

Ayağa kalkıyor, boxerımı yavaşça bacaklarımdan aşağı indiriyor, gözleri beni baştan aşağı süzüyor. Bacaklarım açık kalıyor, tangamın şeridini yana doğru çekip beni açarak çıplak görüntümü seyrederken ona bakıyorum. Damlayan ıslak seksime uzun saniyeler boyunca bakıyor, ifadesi güçlü bir arzuyla dolu.

İhtiyaçla yanıp tutuşuyor, teni kızarıyor, tangamın içine girmeden önce yanımdaki yerine geri dönüyor. Bileğini kavrayarak kalçalarımı döndürüyorum ve parmaklarına biniyorum. Alt dudağını yavaşça yalamasıyla birleşen gözlerindeki bakış, hızını artırırken tırmanışımı hızlandırıyor. Meme ucumu ağzına çekerek, ben yükselmeye başlarken dişlerinin arasına alıyor.

"Tam orası!" Parmaklarını tam ihtiyacım olan yerde öfkeyle çalıştırırken haykırıyorum.

Bana bakarken dilini dışarı çıkarıyor ve ben onun eline doğru eğilirken dudaklarımı yalıyor. Orgazmın eşiğine gelmeden bir saniye önce omuzlarını kavıyorum. Her duyumla tamamen uyum içinde, klitorisimin avucunun etine karşı nabzının attığını hissediyorum, parmaklarının etrafında sıkılırken tüm vücudum titriyor. Sessiz kalamıyor, ben paramparça olurken çığlıklarımı ağzıyla yakalıyor. Dalga azaldıkça yavaşça kendime geliyorum, mutluluktan sersemlemiş bir halde ona bakıyorum.

"Siktir, bu çok ateşliydi," diye fısıldıyor, gözleri memnuniyetle parlıyor.

Hafif bir ter tabakasına bulanmış halde, yüz ifadesini ve sırtıtışını içime çekiyorum.

"Kendinle oldukça gurur duyuyor gibisin - ve bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de - bu altı saatlik işkenceye değmiş olabilir."

"Ben de seni istiyorum Bee," diye fısıldıyor usulca, ses tonunda kendini beğenmişlikten eser yok, sesindeki şefkat göğsüne saplanan bir ok gibi. "Başka kimseyi değil." Eşofmanını yavaşça vücudumdan aşağı indirirken, bu açıklaması beni duraksatıyor.

Ona sarılmak için hareket ediyorum. "Bunu mu demek istiyorsun?" Bu bir sorudan çok bir ifade, ama soruya cevap veriyor.

"Tabii ki biliyorum," diye kaşlarını çatıyor. Başımın arkasını kavırıyor ve başımı çekiyor.

Yavaş, şehvetli ve baş döndürücü bir öpücük konduruyorum. "Yani, sadece açıklık getirmek için," diye fısıldıyorum. "Bu aramızda bir şey olduğu anlamına mı geliyor?" "Benim için öyle." "Ben de."

Bir yanıma buna ihtiyacım olduğunu biliyor ve kalbim bu yüzden şimdilik rahat. Eğer temsilcisi olmasaydı, onun cinsel geçmişi ya da benim onun yanındaki yerim konusunda bu kadar güvensiz olmazdım. Garip bir şekilde, kapalı kapılar ardında, libidom onunkine kıyasla daha azgın görünüyor. Hiçbir şekilde masum değilim.

Beni tekrar altına aldığımda düşüncelerimi bölüyor, elini kapüşonlu tişörtümden yukarı kaydırıyor, kalçamı sıkıyor ve başparmağını kalçamda gezdiriyor. Bu hareketi tekrarlıyor, meme uçlarım gerilirken beni ellerinin arasına alıyor. Onların büzüşmesini izliyor ve gözleri parlıyor.

Eğer adam başparmağıyla ve ateşli bakışlarıyla bu kadar güçlüyse, sonunda sahaya çıktığında Tanrı yardımcım olsun.

"Eli," diye inliyorum, hayal kırıklığı içinde bileğini tutarak. "Sana dokunmama izin ver. Bu hiç adil değil."

"Lanet olsun," diye fısıldıyor, avucunu karnımın üzerinde gezdirdikten sonra elinin tamamını bana doğru daldırıyor. "Yeni bir favori şey buldum." İnce kumaş şeridini kenara iterek orta parmağını içime bastırıyor. Başka bir parmağın daha eklenmesi, hızlı bir tırmanışa başladığımda nefeslerimin kesilmesine neden oluyor.

"Bugün seni boşaltmak için ayın peşinden gideceğim." Dilini alt dudağımda gezdirirken gözlerim dalgalanarak kapanıyor.

"Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Yüzde 95'i araştırmak yok, yirmi yaşındaki Whitney," diye azarlıyorum. Duş başlığını buz gibi soğuğa çeviriyorum ve kapatmadan önce tam otuz saniye buz gibi suyun altında duruyorum.

Dışarı çıkıyorum, havluya sarınırken aynadaki kadına ters ters bakıyorum. "Bu kimyasallar," diye hatırlatıyorum ona şiddetle. "Kimyasalların anısı, başka bir şey değil." İyice kamçılandıktan sonra tavan arasına çekiliyorum ve Eli'nin odamda bekleyip açık valizime bakarken sırtını bana döndüğünü gördüğümde duruyorum. Elindeki şişeyi kaldırdığında konuşmak üzereydim.

"Barış teklifiyle geldim."

"Giyinik değilim."

Omzunun üzerinden bana bakıyor, pudra mavisi gözleri beni baştan ayağa ıslatıyor. Beni içine çekerken tüylerim diken diken oluyor, çenesini eğmeden önce bir karara varmış gibi görünüyor.

"Buraya gel."

"Eli-"

"Lütfen." Sesi sabırlı ama aceleci. Ona doğru bir adım atıyorum.

"Kapıyı kapat."

Tereddüt ettiğimde ağır bir nefes veriyor. "Beyaz bayrak sallıyorum, Whitney. Kapıyı kapat."

Bunu yapıyorum ve ona dönüyorum, nabzım hızlanırken göğsümde bir beklenti dönüyor. Ona ulaştığımda bir ayağımın üzerinde yükseliyor ve aşinalık beni çevreliyor. Yavaşça, sanki korkmuş bir hayvanı köşeye sıkıştırmış gibi, şişeyi görüş alanıma doğru kaldırıyor.

"Bunu uzun ve yorucu koşulardan sonra kullanıyorum."

"Teşekkürler." Şişeyi almak için hamle yapıyorum ve o başını sallıyor.

"Bana bırak." Boştaki elini kaldırıp omzumu avuçluyor ve ben irkiliyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye fısıldıyor, "yüzüstü uzan."

Bana söyleneni yapıp başımın altındaki yastığı ayarlarken küçük şiltenin üzerine uzandığımda,

onun emriyle kan azalmaya başlıyor.

"İyi mi?"

"Evet."

Sırılsıklam saçlarımı yolumdan kaldırarak parmaklarını ensemden gezdiriyor ve ben istemsizce ürperiyorum. Kalçalarımı kavradığında kapağın tıkırtısı duyuluyor. Sonra sıcak elleri üzerimde, ben acı dolu homurtular çıkarırken omuzlarıma masaj yapıyor.

"Rahatlamaya çalış. Önce düğümleri bulacağım."

"Tamam."

"Havluyu indirmem lazım, tamam

mı?" "Tamam."

Havluyu yavaşça kığımın hemen üstüne kadar indiriyor. Nefesi boynuma çarpıyor, yağı sürmeye başladığında omurgama bir ürperti gönderiyor - hafif nane kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Morarmış omzumdan kaçınırken bıçak kemiklerimin hemen altına mükemmel bir basınç uyguluyor.

"Tanrım, her yerin düğümlenmiş," diye fısıldıyor onları sökmek için özenle bastırırken.

Birkaç tanesinin kırıldığını hissettiğimde, biraz bağıriyorum.

"Üzgünüm, yapmam gerek-"

"Sorun yok, iyi," diye cevap veriyorum, sesim kireçli. Sonra her yerde o var, göğsüm bambaşka bir acıyla dolmaya başlarken becerikli elleri acıyan sırtıma merhem oluyor.

"Nerenin acıdığını söyle Whitney."

Konuşamıyorum, onun dokunuşunda kaybolurken duygularım su yüzüne çıkıyor, nazik avuçlarının sihirli işleyişinde, sadece daha fazlasını almak için acı verirken.

"Whitney?"

Dönüp yastığıma yumuşak bir hıçkırık bırakırken gözyaşlarımın burnumdan aşağı süzülmesine engel olamıyorum. Eli verdiğim tepki karşısında ellerini bırakmıyor ve daha da sıkıyor. Kendimi bıraktığımda gerginlik azalmaya başlıyor, artık benden gelen seslere aldırıyorum.

"Sorun yok Whitney," diye yumuşak bir sesle beni temin ediyor, ben yatağa uzanıp gevşerken, o bana hayatımın en muhteşem masajını yaparken bir duygu yumağının içine gömülüyorum ve serbest kalıyorum. Kendimi tamamen bu duyguya kaptırıyorum.

"Sorun yok Whitney, bırak gitsin," diye yatıştırıyor, kendi sesi de endişeden acı çekiyor. İşte o zaman tamamen ağladığımı, onun ellerinde bir su birikintisi içinde tamamen eridiğimi fark ediyorum. Bir rahatlama bulutu içinde sersemlemişken, her nasılsa bizi kaydırmayı başarıyor ve beni kucağına alıp sırtını eski yatak başlığına dayıyor. Rahatlatıcı avuçlarını sırtımda sürekli gezdirirken yumuşak tişörtüne doğru burnumu çekiyorum. Vuruşları beni gerçekliğe geri döndürüyor ve kendime geldiğimde farkına vararak geriliyorum.

"Tanrım, utandım."

"Yapma-" Geri çekilmemi durduruyor ve beni demir bir tutuşla kendisine yapıştırıyor. Gerçekten mahcup olamayacak kadar rahatlamış bir halde, tekrar onun kollarına gömülüyorum ve yanağımı göğsüne dayayarak ona bakıyorum. Birkaç saniye boyunca birbirimize bakıyoruz, nefeslerimiz birbirine karışıyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" Mırıldanıyor, dolgun dudakları

yakın, çok yakın. "Çok daha iyi," diye kokluyorum.

"Teşekkür ederim."

Gözyaşlarını silmek için bir parmak eklemeni kullanırken gözleri benimkileri arıyor.

"Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Uzun zaman oldu..." Başımı sallıyorum, "Sen Bu konuda gerçekten iyiyim."

Gözlerini indirip alevlendirmeden önce dudaklarıma dikeyiyor. Tüm vücudu altımda geriliyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. O zaman meme uçlarımdan birinin açıkta olduğunu fark ediyorum.

"Tüh, pardon." Ayağa kalkıp havlumu düzeltiyorum, o yataktan kayıyor ve dönüyor, bavulumdan bir

şey almadan önce kısa bir süre duraklıyor. Bana döndüğünde UNC kapüşonu katlanmış bir şekilde duruyordu.

elinde.

Sesi kısık bir şekilde konuşurken, ilişkimizi başlatan antik kalıntıya bakarak duraklıyorum.

"Saatlerdir ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum ve bana söylediklerine cevap olarak doğru hissettiren tek bir şey bile bulamadım, kendimi mazur göstermeye veya savunmaya çalışmak da istemiyorum. O yüzden yapmayacağım."

Yavaşça, çok yavaşça, boynumun üst kısmını genişletiyor ve ben kollarımı kaldırıp kolların arasından geçirirken başımın üzerine indiriyor. Gözleri kilitli, havluyu bırakıyor, sweatshirt'ü vücudumdan aşağı çekiyor, yumuşak kumaş meme uçlarımı sıyrıyor, alt kenarı kalçalarımın üstünde durmak için kayıyor.

"Ama bilmeni isterim ki yıllar boyunca seni çok düşündüm Whitney Collins. Hem *de çok*." Eğildiğinde dudaklarım aralanıyor, fısıltısı beni sıcaklığıyla kaplıyor. "Sen unutulmaz birisin." Eğilip gözyaşlarıyla lekelenmiş yanağıma uzun bir öpücük konduruyor, bakışlarını tekrar bana çevirip beni aptal yerine koyana kadar kirpikleri odak noktam oluyor.

"Eğer beni kabul edersen arkadaşın olurum Whitney." Düşünmekten, nefes almaktan aciz bir halde bakışlarımızı ayırıyor, dönüp hazır bir su şişesi ve yanında getirmiş olması gereken birkaç ibuprofeni alıyor.

"Bunları alın ve hepsini için. Toksinlerin dışarı atılmasına yardımcı olacaktır."

"Evet." Hapları patlatıp sudan büyük bir yudum alarak ona gönülsüzce sahte bir selam veriyorum. Buz mavisi gözleri beni iyice süzdükten sonra sihirli şişesini kapıp kapıya yöneliyor. Duruyor, hemen yanımda duruyor.

"Uyuyabildiğin kadar uyumaya çalış, tamam mı?"

"Bu gece bunun benim için bir sorun olacağını sanmıyorum."

"Aynı şeyi söyleyemem," diye yutkunuyor, gözlerini kaçırıyor. "İyi geceler."

"İyi geceler," diye mırıldanıyorum, son yirmi dakikanın, bana gösterdiği ilginin ve korkunç davranışlarıma rağmen söylediği sözlerin şaşkınlığı içinde. Arkasından kapattığında kapıya bakıyorum. Kollarımı kendime sarıp nostalji ve kazağın çıplak tenimdeki hissiyle çevrelenirken onunla geçirdiğim zamanın yankıları odada kalıyor. Özlemle, kapalı kapıya bakıyorum, beni almak için kapıdan içeri daldığı hızlı bir fantezi oluşuyor. Kelebekler durdurulamıyor, kafamı toparlamak ve emirlere uymak için elimden geleni yapıyorum, yatağa dalmadan önce suyu içiyorum. Kolayca derin bir uykuya dalarak kendimi şaşırtıyorum.

CHAPTER TWENTY-THREE

Sefil Gretchen, nam-ı diğer teyzem, ertesi sabah saat 8'de gelme şerefini hepimize bahşetti. Masajın neden olduğu koma nedeniyle Eli ve Peyton'ın gün doğumu randevusunu kaçırdım - gerçi aşağıya indiğimde kanepede birbirlerine sokulmuş olmalarına bakılırsa randevu tutulmuştu. Thatch'in iPad'inde Aslan Kral'ı izleyen ikiliye bakarken ateşin sıcaklığı etrafımı sarıyor.

"Neye bakıyorsun, kardeşim?" Brenden sırtıyor, elinde kahve, mutfağın eşiğinde duruyor.

"Oh, o duraklama mı? *Kötü* bir koku aldığımı biliyordum..." diye tersliyorum, ona dikkatle bakarak.

"Bu başarının kokusu. İçine çek," der gibi elini bana doğru uzatıyor ve tam kapı zili çalarken masaya yöneliyor.

Dehşet her gözeneğimi kaplıyor çünkü diğer tarafta Şeytan'ın metresinin durduğundan hiç şüphem yok. Tam kapıyı açtığımda, ilk emrini verdi.

"Acele et kızım. Daha fazla ısınmayacağım."

"Günaydın Gretchen Teyze," diyorum, kapıyı ardına kadar açarak, çünkü Gretchen'in tehditkâr yürüyüşüne katkıda bulunan küçük bir çevresi var.

Sefil Gretchen, istenmeyen bir şefkat için size doğru gelirken "mo-lie, mo-lie, mo-lie" diye bağırarak Austin Powers'a dönüşmek istemenize neden olan kıllı köstebek karışımı teyzenin tam tanımıdır. O, her tatil korku hikayesinde yer alan kötü akrabaya tam olarak uyuyor. Korkunç tavşan kıyafetini getirip size giydiren ve kendi eğlencesi için aşağılanmanızdan zevk alan korkunç teyze.

Yıllar geçtikçe, onun yanında daha az utangaç oldum ve onun huysuzluklarına ve tuhaflıklarına uyum sağladım, ki bu da garip bir şekilde kıllı bir ben öpücüğünden daha korkutucu. Neden mi? Eğer dikkatli olmazsam, o benim uzak geleceğimin resmi olabilir.

Gretchen hiç evlenmedi, hiç çocuk sahibi olmadı ve Gatlinburg, Tennessee'deki dağlarda bulunan malikanesinde yalnız yaşıyor. Neyse ki -hepimiz için- burası arabayla kısa bir mesafede, bu da ziyaretini kısa kılıyor. Gretchen eve eşofman ve Alaska kış yürüyüşlerine daha uygun büyük bir palto giymiş olarak giriyor. Yapısı babaminkine benziyor ve çok bakımlı olmasına rağmen, göze batan hiçbir kadınsı yanı yok. Kötü boyanmış, mürekkep siyahı saçları bile kafasına yakın kesilmiş.

"Nasılsın?"

Bana yan gözle bakıyor ve homurdanıyor. "Arada bir telefonu açsaydın bilirdin." Gözleri kısıldı. "Sana geçen Noel'de verdiğim kırışıklık önleyici kremi kullanmadığımı görüyorum." İlk uzun nefesimi bastırırken ikinci emrini veriyor. "Git hediyelerimi getir, olur mu? Bagajı açtım."

Harika, daha fazla kedili sarılmış jöle. Tamam, belki de kedisi olmadığı için bize Tidy Cat ile doldurulmuş Jell-O kalıpları vermiyordur. Eğer olsaydı, eminim ki kediler üzerine çullanır ve onu uykusunda boğarlardı.

"Memnuniyetle," diyorum, Eli arkamdan konuşurken ceketimi kapıyorum.

"Aslında Whitney dün kötü bir şekilde düştü, bu yüzden onları almaktan mutlu olacağım."

Arkamı döndüğümde cam kapıdan içeri süzülen güneş ışığının çerçevelediği Eli'ı görüyorum; melekler hep bir ağızdan kısa bir "ahhh" çekerken, melek saçları mükemmel bir şekilde aydınlanmış. Yemin ederim ki sağ ön dişi bir elmas gibi parlıyor, sabahın geri kalanı onu sarıyor.

Paltosunu giyerken başımı kısaca sallıyorum.

"Peki sen kimsin?" Gretchen gözlerini alaycı bir ifadeyle Eli'a dikerek sorar.

"Brenden'in iş arkadaşıyım," diye cevap veriyor, eldivenlerini giydikten sonra eğilip sesini imalı bir şekilde alçaltıyor. "Ve Whitney'nin eski *sevgilisi*."

Eli dramatik bir şekilde ön kapının camını iki eliyle iterek açıyor ve kapının askıda kalma süresini kasıla kasıla dışarı çıkmak için kullanırken Gretchen'la birlikte benim de ağzım açık kalıyor.

Gretchen'ın ölü bakışları bana yöneliyor ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Davranışı için kabul edilebilir mazeretler bulmaya çalışmak yerine omuz silkiyorum.

Kapıdan çıkarken onu takip etmeden ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarak ona yetişmeden önce, "Sansasyonel bir *lova*'ydı," diyorum. Cipinin bagajında ona ulaştığımda dudaklarımdan kahkahalar dökülüyor. "Tamam, o da neydi öyle?"

Bagajındaki paketleri karıştırırken bana sırtıyor. "İnsanları okumakta oldukça iyiyimdir, ama onunlayken buna gerek kalmadı. Kapıyı çaldığı anda kapının diğer tarafındaki ateşi ve kükürtü fiziksel olarak hissettim. Onu selamladığınız anda kim olduğunu hatırladım. Ve aynen aktarıyorum, 'Sefil Gretchen benim en kötü kabusum. Yılda bir kez Grinch mağarasından çıkıp Collins'in Kim'lerine eziyet eden huysuz, acımasız, yaşlı bir kız kurusu.'" Hikayeleri hatırlıyorum. Hayatınız boyunca size ve ailenize işkence etti."

"Gerçekten çok konuştum, değil mi?"

"Hiç ama *hiç* susmuyorsun. Ama çok güzeldi." Ayakkabı kutusu büyüklüğündeki birkaç paketi ben uzatırken kollarıma yığıyor. Kendimi onun üzerinde gezdirmeden önce profilini incelemek için zaman ayırıyorum. Koyu gri kot yarım yakalı ekose gömleği, paçalı koyu renk kot pantolonu ve pahalı yün çizmeleriyle her zamanki gibi muhteşem görünüyor. Üzerinden süzülen kolonya beni daha yakına çağırırken, ağzının bir yanını kaldıran anılardan kaynaklanan bir gülümsemeyle devam ediyor. "Ama o sendin. Meraklı ve heyecanlıydın, hayat hakkında, *her şey* hakkında." Duraklıyor ve bana dönerken gözlerindeki muzip parıltıyı görüyorum. "Bugün onunla takım olmaya ne dersin?"

"Nasıl?" Tomurcuklanan sırtışına karşılık veremeden soruyorum.

"İçinizden birine her saldırdığında, ona on katıyla geri fırlatacağız. Eğer başarılı olursak, öğle yemeğine kadar kaçmasını sağlayabiliriz." Kollarını kavuşturarak bagajı kapatmayı başardı ve bana komplocu bir göz kırptı. "Ne diyorsun?"

"Bilmiyorum. Biz onun tek ailesiyiz. Korkunç biri olabilir ama onun için üzülüyorum. Kimsesi yok."

"O kendi hayatını seçti, Whitney." "Biliyorum, ama yine de..."

Yükün büyük kısmını o taşıırken eve doğru yan yana yürüyoruz ve beni nazıkçe dürtüyor. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver."

"Yarasa sinyali falan göndermemi ister misin?" "Karar verdiğin anda öğreneceğimden eminim."

Merdivenlerin dibinde duruyorum ve ona bakıyorum. "Beni bu kadar iyi okuyabileceğini mi düşünüyorsun?" "Sanırım göreceğiz," diyor kendinden emin bir şekilde merdivenlerden yukarı çıkmadan önce.

Yukarı çıkarken kışına odaklanmış olabilirim.

"Peynir topunu kim yaptı?" Gretchen ağzına doldurulmuş bir krakeri tıktırırken soruyor, krakerin kenarında kalın bir kalıntı bırakıyor. Tiksintimi içimde tutarak konuşuyorum. "Ben yaptım."

"Yeterince Worcestershire yok."

"Büyükanne P'nin tarifini harfiyen uyguladım," diye zayıf bir savunma yapıyorum.

"Çok lezzetli," diyor annem kendi krakerini doldururken, sesi Gretchen varlığıyla bizi şerefliendirdiğinde aldığı tipik gerginlikle dolu.

Hepimiz onun etrafında toplanmış, yıllık onaylamama kararını beklerken Gretchen odayı tarıyor. Sanki kendini aile reisi ilan etmiş gibi. Gözleri, yerde Serena'nın bacakları arasında oturmuş, büyük boy bir yapbozu çözmeye çalışan Peyton'a kayıyor. O bile Peyton'ın cazibesine karşı bağışıklı değil ve nadir bir çabayla sesini yumuşatarak ona hitap ediyor. "Peyton, Noel Baba için heyecanlı mısın?"

Peyton hemen kaskatı kesilir, başını kaldırır, gözleri çıldırmış bir şekilde, "Hayır, Noel Baba! Kapa çenen!"

Gretchen'in gözleri irileşiyor ve Serena'yı küçümsemekte hiç vakit kaybetmiyor. "Çocuklarınızın yetişkinlerle böyle konuşmasına izin vermemelisiniz."

Ne yazık ki, Serena bile onun şiddetli tepkisi karşısında siner. "Üzgünüm Gretchen Teyze, ona karşı büyük bir nefret besliyorum."

"Öyle bile olsa," diyor, Serena'ya odaklanıp öldürmeye girişmeden önce Peyton'a küçümseyerek bakarak, "hala diplomanı boşa harcayan bir ev kadını mısın?"

"Aslında, Thatch ile çalışıyorum."

Gretchen elini kaldırarak onun sözünü keser. "Bir kadının *kendi hayatını* kazanması gerekir, bilirsin," diyerek Thatch'a baktı, "ne olur ne olmaz."

"Gayet iyiyiz," diye savunuyor Thatch gerginlik daha da artarken ve annemin ateşinin yükseldiğini, yüzünün kızardığını görebiliyorum.

"Tennessee nasıl?" diye araya giriyor babam, sol gözü seğirmeye başlayan annemin duruşunu okuyarak. "Tadilatlarla sen mi başladın? Çünkü farkında mısın bilmiyorum ama Thatch burada."

"Proje bitti," diyor ve ben Gretchen'in istenmeyen fikirlerden daha çok sahip olduğu tek şeyin para olduğunu bildiğim için kıllanıyorum. Babamla verandada çalışırken, Thatch inşaat sevgisini keşfetti ve inşaatta usta başı olmadan önce planların nasıl hazırlanacağını öğrenmek için dersler aldı. Yeteneği hayret verici ve Nashville'deki son konut patlaması onu meşgul ediyor. O ve Serena birlikte oldukça başarılı bir girişim yarattılar. Altı bin metrekarelik evini yenilemeye karar verdiğinde Thatch'a ulaşmamış olması bir hakaretti.

Thatch bakışlarını pencereden dışarı çevirip çenesini sertleştirirken, "Bana da epey pahalıya patladı," diye söyleniyor. Tepkiden memnun görünen Gretchen dikkatini kardeşime yöneltiyor.

"Ee Brenden, duyduğuma göre kendi başına iş yapmaya kalkışmışsın. Bu zamanlarda pek akıllıca değil." "Aslında, en iyi zamandı," diyor, dolu olduğunu bildiğim bardağından yudumlamadan önce Annemin egnog'u. Biz deniz sürtüğü Ursula ve ayıklıkla uğraşmak zorunda kalırken o piç kendini uyuşturuyor. "İşler iyi."

Gretchen, Wyatt'ı biberonla beslerken Erin'den gasp ettiği koltuğa daha iyi oturmak için *kıpırdanırken*, "Öyle olmadığı sürece," diyor alaycı bir tavırla.

İşte o zaman Eli'nin bakışlarını üzerimde hissediyorum, tıpkı son yarım saatlik sorgulamada birkaç kez olduğu gibi. "Hediyelerimizi değişelim mi?" Ben konuşuyorum.

Gretchen, bir Kraliçe'nin bir köylüye hitap ediş tarzıyla, "Hallederiz," diyor küçümseyerek.

"Ve sen," diye hitap ediyor Eli'ye, tüm odağını ona çevirdiğinde gülümsemesi yükseliyor. "Buradaki amacın nedir?"

"Senin gibi benim de bir ailem yok." Verdiği hızlı ve kolay cevap kalbimi titretiyor. "Brenden beni davet edecek kadar nazikti."

"O bir lütuf oldu," diye araya giriyor annem, sesinde hafif bir uyarı var.

"Yakışıklı bir adam, bir işi var ve senin yaşında hâlâ bekâr mı?" Alay ediyor. "Kırkına yaklaşmış olmalısın. Peter Pan'ı oynamanın bir nedeni var mı?"

"Pardon?" Eli bilmiyormuş gibi davranıyor ama kötü niyetinin cezasını çekmesi için onu yemlediğini çok iyi biliyorum.

Gretchen'in dudaklarını hafifçe kaldırması, kollarını sıvamasının bir metaforu sayılabilir. Gözlerimi kısıyorum. Benim Eli'a seslenmem başka bir şey -birlikte geçirdiğimiz zamanlar ve cinsel geçmişimiz var- ama teyzem gibi müdahaleci bir pisliğin onunla alay etmesi bambaşka bir şey.

"Bir ailem olmasa da, bunlar benim *kan* bağım olan akrabalarım. Senin pare-"

"Yarasa!" Bağırıyorum ve tüm aile aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. Eli kıkırdıyor.

Pürüzsüz, Whit. Gerçekten pürüzsüz.

"Yarasa mı?" Annem kaşları birbirine karışarak soruyor.

"Birini gördüğümü sandım," diyerek tavandan tabana pencerelerden birini işaret ediyorum. "Bir yarasa. Dev, *kıllı, heybetli*, dişlerinden kan damlayan bir *yarasa*."

"İyy," diyor Gracie, "yarasaları sevmem."

Telepatik olarak kelime alışverişi yaparken Eli bana sırtıyor.

Mahkum yok mu? O soruyor.

Onun mol-ie kafası ile kapalı! Cevap veriyorum.

İlk gitmek ister misin? O sorar, her zamanki centilmenliğiyle.

Önden buyurun, nazik beyefendi.

Onaylamak için çenesini eğiyor.

"Biliyor musun, Gretchen," diyor Eli, ayağa kalkarak. "Bu konuda bir tavsiyen var mı diye merak ediyordum. Bilirsin, *her zaman yalnız* olmak, etrafındaki dünyayı gözlemlemekten başka yapacak bir şeyin olmaması. Tüm zamanını *yalnız* geçirmek için ne yaparsın?"

"Yıllar boyunca taliplerim oldu."

Eli ateşin önünde ellerini ısıtırken, "Hiç şüphesiz," diyor. "Acaba neden yapışmadılar?" Brenden sırtıyor ve fincanından bir yudum alıyor, gözleri *'yakalayın onu'* diye bağırıyor.

"Talipler spagetti değildir, değil mi Eli?"

"Hayır, kesinlikle değiller ve eminim ki onları yaşam tarzınıza neden uymadıkları konusunda aydınlatmışsınızdır, ki yine ne yapıyorsunuz?"

"Ben..." Gretchen koltuğunda kıpırdanıyor, "sanat."

"Sanat. Tarihi mi? Modern mi? Monet hayranı mısınız yoksa daha çok Pollock tipi bir kadın mısınız? Satın aldığınız son eseri kim yaptı?"

"Ben aslında... Resim yapıyorum."

"Yağlıboya mı akrilik mi?"

"İkisinden de biraz..." diyor gözlerini etrafta gezdirerek.

"Tuhaf. Birçok ressam tek bir türe bağlı kalır, böylece zanaatlarını geliştirebilirler." "Ben şu anda sadece uğraşıyorum."

"Ah, uğraşmak."

"Ve... Ben de bahçeyle uğraşıyorum."

"Bronzluğundan anlayabiliyorum," diyor Eli, macun beyazı tenine bakarak. Koltuğa doğru yürüyerek içeri giriyor, koltuğun önünde diz çökerken gözlerini dikmiş bakıyor. "Madem ikimizin *de bu kadar* boş vakti var, belki ziyaretine gelirim. Resimlerine bakabilirim."

"Şey, şu anda size gösterecek bir şeyim yok."

Eli, kızın alyans büyüklüğündeki elini kendi eliyle tutarken mükemmel bir anlayışla başını sallıyor, gözleri yumuşuyor. "Peki, bitirdiğinde bana bir tane gösterirsen onur duyarım."

"Saçmalama," diyor, voodoo buz saçağı gözleriyle bakışlarını yeniden yakalamadan önce gözlerini her birimizin üzerinde gezdirerek. "Neden onca yolu sadece resmimi görmek için geldiniz?"

"Güzellik bakanın gözündedir, değil mi? Sanat, tıpkı *insanlar* gibi, onu deşifre edecek *doğru* kişi ortaya çıkmadığı sürece büyük ölçüde yanlış anlaşılabilir. O zaman bile, bu çok kişisel bir şey, değil mi? Bu yolculuğa degeceğine inanıyorum."

Ben başımı sallarken soğuk teyzem oturduğu yerde gözle görülür bir şekilde yumuşuyor ve gülümsememi zar zor gizlemeyi başarıyorum. Eli'in zekâsıyla onu dümdüz edeceğini, sonra da onu esnek bir güvensizlik birikintisine indirgeyip tekrar ayağa kaldıracağını bilmeliydim.

Tekrar konuştuğunda sesi sertlik ve ikna ediciliğin mükemmel bir karışımı. "Şimdi hediyeleri değiş tokuş etmeye ne dersin?"

Teyzem, tarihte ilk kez odanın kontrolünü kaybetmiş olmanın şaşkınlığıyla başını salladığında Eli'nin dudakları zaferle kalkıyor ve ayağa kalkarken bana göz kırpmıyor.

Zavallı Gretchen Teyzem öğle yemeğinden hemen sonra ayrıldı, ama Eli'ye adresini vermeden önce değil. Annem arabayla uzaklaşırken Eli'nin her iki yanağında da ruj izleri bıraktı.

Tag team, *kıçımın* kenarı.

Yumuşak piç. Ruby

düştü. *Serena* gidiyor.

CHAPTER TWENTY-FOUR

Thatch ve ben almamız istenen büyük plastik kabı ağacın önüne koymadan önce merdivenlerden aşağı indiriyoruz. Ruby mutfaktan içeri girip parlak kırmızı içeceklerle dolu gümüş bir tepsi koyarken Gracie neşeyle ellerini çırpıyor, bardakların kenarlarına kiraz saplı kılıçlar asılmış.

Gracie bana "Çocuk kokteylleri" diye bilgi verdi. "Sadece 7up ve vişne, ama çok güzel." Bana plastik bir bardak uzatıyor. "Dene bakalım."

İkram edilen içkiden bir yudum alıyorum. "Oldukça iyi."

Allen koltuğunda Peyton'la uyuklarken Serena, "Bu bir gelenek," diyor, "kulakları yanındaki masada. Dekorasyona katılmayı tercih etmeyen Brenden aşk koltuğuna oturmuş, kanallar arasında geziniyor. Whitney ağacın ışıklarını yakıyor, pencerelerin önünde durduğu yerde güneş arkasından batıyor, kehribar rengi ışık saçlarının arasından süzülerek başka tarafa bakmayı imkansız hale getiriyor. Gülümseyerek bana bakıyor ve sanki göğsümden vurulmuş gibi oluyorum. Ben de sırtıyorum ama o bakışlarımızı kırıyor.

Ben elimde merdivenle hazır beklerken Gracie yanımda heyecanla Ruby'nin başlamasına izin vermesini bekliyor.

"Şimdi mi, Büyükanne?"

"Bir saniye," diyor Whitney, eğilip bir komut fısıldamadan önce yakındaki bir masanın üzerinde küçük bir hoparlör boyutunda Alexa'nın oturduğu yere doğru yürüyor. Bir saniye sonra, evdeki tüm hoparlörlerden bir country müziği yükselir ve Allen ve Peyton komada kalırken Brenden koltuğunda zıplar. Brenden'in protestosu müziğin gürültüsü arasında çınlıyor. "Ah, hadi ama!"

Collins'in kadınlarının her biri şarkıya uygun olarak hareket eder.

"Siz ikiniz bunu hatırlıyor musunuz?" Ruby, Whitney ve Serena'ya bakarak sorar, açıkça şaşırmıştır. "Elbette," diye aynı anda konuşurlar.

Ruby gözleri buğulanarak, "Mükemmel bir başlangıç," diye uyarıyor. "Büyükanne buna bayılırdı."

"Her yıl burada dinlerdik," diye hatırlatıyor Whitney ona.

"Nedir o?" Ben soruyorum.

"Kenny ve Dolly'nin Noel albümü," diye ekliyor Brenden. "Ve gerçekten yapmak zorunda mıyız?"

"Brenden," diyor Ruby uyararak, "bunu bir gün kaçıracaksın. Yapmayacağını sanıyorsun ama yapacaksın." Erin bize katılıyor, oturma odasına doğru yürüyor, Wyatt kalçasında ve Conner ona yapışmış

Diğerleri. Conner'ın heyecanlı ama sıraya girmeyi isteyemeyecek kadar çekingen olduğunu söylemek çok kolay. "Conner, bana yardım eder misin?" diye sordum.

"Hiçbir şeyi kırmak istemiyorum."

Erin bana teşekkür ederken o da coşkuyla başını sallıyor. Birkaç dakika içinde Collins kadınları, Erin de dahil olmak üzere, Conner ağacın tepesini süslemeye başlamam için bana birkaç basit top süs verirken hiç duymadığım bir müzik eşliğinde şarkı söylüyorlar. Thatch, Brenden'in yanındaki kanepeye çöktüğünde, katılan tek erkeğin ben olduğumu fark ediyorum ama buna hiç üzülmiyorum çünkü onlarca yıllık geleneği yerine getirirken ortak gözlerindeki duyguyu açıkça görebiliyorum. Benim hiç sahip olmadığım bir şey.

"Bunu hatırlıyor musun?" Serena gülerek kutulardan birinden, üzeri sim ve kurumuş macun parçacıklarıyla kaplı, buzlu şeker çubuğundan yapılmış bir Noel ağacı süsü çıkarıyor.

"Yaptığın ilk süs eşyası," diye düşünüyor Ruby.

"Onu kurtardığına inanamıyorum," diyor Serena şaşkınlıkla.

"Süt dişlerimiz hâlâ mücevher kutusunda duruyor," diye konuşuyor Brenden, yattığı yerden, bardağında Ruby'nin eggnog'undan bir fincan daha çalmış olarak. "İstifçi."

"Ve sünnet deriniz," diye ekliyor Ruby, bu da beni kıkırdatıyor.

"Anne, bu çok rahatsız edici. Cidden, onu atmalısın," diyor Brenden ürpererek.

Ruby çocuklarını "Ve göbek delikleriniz," diye bilgilendirir. Ruby seçimlerini savunurken üçü de yalandan öğürüyor. "Bazı kadınlar plasentayı yer, tamam mı? Biraz dinlenin."

Son topu sabitlerken ağacın kokusunu içime çekerek merdivenden iniyorum ve üzerinde kırılabilir yazan kutuyu açarak Conner'a gergin bir bakış fırlatıyorum. "Belki de bunu onlara bıraksak daha iyi olur."

"Korkuyor musun?" O soruyor.

"Sayılır. Sır tutabilir misin?" Başını sallıyor.

"İlk kez *gerçek* bir Noel ağacı süslüyorum." Gözleri büyüdü. "İlk kez mi?"

"Oldukça eminim. İlk gerçek ağacımı ne zaman aldığımı hatırlıyorum. Whitney teyzen Noel'den birkaç hafta önce benim için almıştı. Gece geç saatte gizlice odama sokmuştu, uyandığımda yatağımın ayak ucundaydı. Bunu nasıl yaptığını hala anlayamıyorum."

"Vay canına. Bu harika."

"Çok *harikaydı*. Fikri bir filmde çaldığını söyledi. Hangisi olduğunu biliyor musun?"

Conner başını salladıktan sonra ışıltılı bir yıldız koparıp bana uzatıyor. "Al, bunu sen yap. Sırrını söylemeyeceğim."

"Söz mü?"

Ben onu yakındaki bir dala sabitlerken tekrar başını sallıyor. "Bir sonraki senin. Sen bul."

Eski gazetelerle dolu bir ayakkabı kutusunu açıyor. İlk süsü açtığında, inşaat kâğıdıyla kaplı Pringles kapağını görünce kahkahalara boğuluyorum. Ortada Whitney'nin iki eksik dişiyle birlikte biber kasesi saç kesimini gösteren bir resmi var.

"Bu kadar komik olan ne?" Süsü incelemesi için ona doğru ittiğimde Whitney soruyor. "Oof, kızım, *ateş* gibiydin."

Yüzünü buruşturuyor. "Evet, saç kesimi için çok teşekkürler anne. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğüne inanamıyorum."

"Onlarla birlikte hepiniz çok sevimliydiniz. Brenden bile."

"Seni asla affetmeyeceğim," diyor Brenden ve kendi biber kasesi süsünü bulana kadar kutuyu karıştırmaya karar veriyor. "Buna el koyuyorum."

Ruby, Brenden onun üzerinde yükselip süsü kolayca ulaşamayacağı bir yerde tutarken,

"Cehennemliksin," diye tersliyor.

"Onu hemen bana ver yoksa göz kırpsını kaybedersin." Brenden reddedince Ruby karnına bir yumruk indiriyor. Brenden yüzünü buruşturup eğiliyor ve Ruby zıplayarak süsü onun elinden kapıp bana uzatıyor. Ben de hemen cep telefonumla fotoğrafını çekip ona göz kırpıyorum. "Geleceğin şantajı."

"Hepiniz berbat insanlarsınız," diyor Brenden, elindeki egnog bardağını sehpadan alıp biraz geri fırlatarak.

Ruby fincana şüpheyle bakarak, "Umarım bu benim egnog'um değildir,"

diyor. Brenden geri çekilerek bardağın üstünü gözlerden uzak tutuyor.

"Küçük pislik," diye mırıldandı Ruby nefesinin altında. "Daha fazla yapmayacağım."

Brenden bardağından daha fazla höpürdetmeden önce bana sırtarak, "Evet, öyle olacak çünkü ben senin biricik *bebeğimin*," diyor.

"Kahretsın," diyor Whitney, kendi telefonuna bakıyor ve cevap vermek için

uzaklaşıyor. "Alo? Ben o. Teşekkür ederim, evet, burada olacağım." Bize

doğru geri döndü.

"Çocuklar, biraz ara vermek zorundayım. Hurdacı arabamı almaya geliyor ve arabamı temizlemem gerekiyor."

Serena başka bir kutuyu karıştırırken, "Sen bitirene kadar sıradan sıkıcı süsleri yaparız," diye öneriyor.

Whitney Ruby'ye döner. "Anne, çöp torbaları hala-"

"Lavabonun altında."

Whitney mutfığa doğru yöneliyor, ben de bileğini kavıyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Elini nazıkçe çekmeden önce ikimiz de bağlandığımız yere bakıyoruz.

"Ben hallederim, teşekkürler." Cevabı fazlasıyla medeni, hatta dostça ve bu beni sinirlendiriyor çünkü bana bir yabancıymışım gibi davranmaya devam etmek bir yana, hiç muhatap olmamaya kararlı. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ama Evie'nin tavsiyesine uymam gerektiğini bilerek merdivene doğru ilerliyorum ve ağacın diğer tarafında sessiz bir konuşma yakalıyorum.

"Artık arabası da var anne. İhtiyacı olan son şey bu ve o terfiyi çoktan hak etmişti." "Ruby, Serena'yı temin eder: "Her zaman olduğu gibi, geri dönecektir."

"Onun için

endişeleniyorum." Bir

duraklama.

"Ben de öyle. Ama bu Whitney."

"Bir kez olsun işlerin onun istediği gibi gitmesini istiyorum. Onu mutlu görmek istiyorum. O bunu hak ediyor. Bu salaklarla çıkmayı bıraksa-"

"Sonuncusunu sevdim."

"Kimi?"

"Pete."

"Bu sonuncusu değil. Sonuncusu Kyle'dı ve bir ay önce onu terk etti." "Bana ondan hiç bahsetmedi."

"Çünkü bahsetmeye değmezdi. İşler yolunda gitmediğinde kendi işini kolaylaştırmak için kasıtlı olarak varilin dibini kazıyor gibi. Buraya geldiğimiz gece bana açıkça asla çocuk sahibi olmayacağını ve muhtemelen hiç evlenmeyeceğini söyledi."

Sessizlik ve sonra. "Bunu o mu

söyledi?" "Evet."

Konuşurken Ruby'nin sesi endişe doludur. "Bunu duymaktan nefret

ediyorum." "Bu mu?" Conner bir süs eşyasını görüş alanıma doğru

kaldırıyor.

"Sen asmaya ne dersin?" diye teklif ediyorum ve daha yüksek bir dala asması için onu kaldırıyorum.
Conner yukarıda kıkırdıyor

Süsü ağaca sabitlerken bakışlarım Whitney'i takip ediyor, boynuna bir atkı sarıyor ve ön kapıdan çıkmadan önce beresini takıyor.

CHAPTER TWENTY-FIVE

Arabamın direksiyonunda otururken, yolcu koltuğunda çoğunlukla ıvır zıvırla dolu bir çöp torbası ve birkaç kişisel eşya, sedan aracımın etrafına son bir kez bakıyorum. Bu sadece bir araba, ama anlamadığım nedenlerden dolayı kendimi garip bir şekilde duygusal buluyorum.

Düşüncelere dalmış bir halde otururken ve mantığımla hiçbir yere varamazken, çekicinin farları arkamda belirdiğinde şükrediyorum. Şoför indiğinde dikiz aynasına bakıyorum ve beni karşılayan manzara karşısında bir an için afallıyorum - iki tonlu, dikenli sarı saçlar ve mevsime rağmen güneşten solmuş bir ten. Üzerinde koyu renk kot pantolon ve çılgın yapısını vurgulayan gri bir termalden başka bir şey yok. Yağ lekeli taba rengi botlarında doğası gereği seksi bir şeyler var.

Onun bakışlarını tam olarak kavrayamadan, penceremin önünde duruyor, baştan çıkarıcı ela gözleriyle bana bakıyor. Duyamıyorum ama cama hafifçe vururken kıkırdadığından eminim. Onun beklenmedik görüntüsüyle sersemlemiş bir halde, arabadan çıkmak yerine camı indirmek için bir aptal gibi anahtarı çeviriyorum.

"Vedalaşıyor musun?" Diye soruyor, ona eşlik eden kıkırdaması hayal ettiğimden çok daha seksi. "İyi bir arabaydı," diye cevap veriyorum, hâlâ tepemde beliren seksi şey beni şaşırtıyor.

Ben onun belirgin adem elmasına bakarken o arabamı inceliyor ve düşüncelerim hemen şu noktaya Eli. kayıyor

Kes şunu, Collins.

Ben onu süzerken seksi yabancı da sedanıma bakıyor. "Siparişte hurdaya çıkarmak istediğin yazıyor ama

Sorunu kontrol edin ve isterseniz size bir fiyat teklifi ile geri dönün."

"Hayır, o gidici. Yeni bir şeylerin zamanı geldi ve onun gitmesine izin vermeyi sorun etmiyorum. Ama," diye etrafıma bakıyorum, "ne kadar aptalca gelse de, birlikte çok şey yaşadık."

"Bana güvenin. Bir araba hakkında duygusallaşırken önünde kendini aptal gibi hissedeceğin son adam benim. Bir sürü hikayesi olan arabalarım var. Bazıları benim favorilerim."

"Teşekkürler, sanırım bunu duymaya ihtiyacım vardı."

Botlarına baktığında, geçmişinden bir parçanın bakışlarını gizlediğini görüyorum. "İnan bana, anlayabiliyorum."

"Bugün bana ulaşabilmenize şaşırdım, tatil falan derken."

"Dükkânda oyalanıyordum ve siparişi gördüm. Sanırım gerçekten anlayışlı bir ailesi olan bir işkolik olduğumu söyleyebilirsiniz. Otururken çok huzursuz oluyorum."

"Anlıyorum, kesinlikle."

"İzin verin," diyor ve arabanın kapısını benim için açıyor. Tam o sırada ön kapının açıldığını görüyorum, Eli camın diğer tarafında.

Buz gibi bir bakışla süzülürken şoförün sırtışı çok netti ve ona bir bakış bile atmadı. "Görünüşe göre bir hayranınız var. Kocanız mı?"

"Ha, hayır. İronik bir şekilde o benim eski sevgilim. *Üniversitedeki eski* sevgilim, birkaç ay önce kardeşimle çalışmaya başladı. Kardeşim onu ailemizin Noel'ine getirmeye karar verdi. Size son zamanlarda kötü şansıyla boktan tesadüflerin karıştığı bir dönem geçirdiğimi söylesem bana inanır mısınız?"

"Tabii ki yapardım ve bu müthiş bir tesadüf." "Evet, şey," gözlerimi büyüttüm. "Mutlu Noeller *bana*." "Kötü bir geçmiş mi?"

"Acı verici," diyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Üzgünüm, bu çok fazla bilgi oldu."

"Tekrar söylüyorum, bu durumu anlayabiliyorum ve saçma sapan konuşmalar yapmak yerine aklından geçenleri söyleyen insanların hayranıyım."

"Öyle mi?"

Ağzının bir tarafı kalkıyor ve bu çok seksi. "Evet."

"O zaman belki de fazla paylaşman gerekiyordu, böylece kendimi bu kadar mahcup hissetmem."

"İnanın bana, araba takıntısı, eski sevgili, kısa bir süre önce yaşadığım bir şeye çok benziyor. Ama bir de iyi tarafı var."

"O da ne?"

"Büyüme sancıları canınızı yakabilir ama en değerli şeyin ne olduğunu anlamanıza yardımcı olmak için gereklidir. Sizin için neyin en önemli olduğunu öğrendiğinizde, her şey kristal berraklığında ortaya çıkar."

"O zaman dört gözle bekliyorum. Biliyor musunuz, kendimle bir anlaşma yaptım ve bu tatilin geri kalanında yükümü atıp keyfime bakacaktım."

"Pek iyi gitmiyor, ha?"

"Düşünmek uygulamaktan çok daha kolay. Sana ne kadar borcum var?"

"Hiçbir şey. Garajdan çıkmam için bana bir bahane verdin. Ödeştik diyelim." "Gerçekten mi? Teşekkürler."

"Sende kalmasını istemediğine emin misin?" Bakışlarını omzumun üzerinden verandaya doğru yöneltiyor, çifte iması açık.

"Oldukça eminim."

"Size şu kadarını söyleyebilirim, o aynı duyguları paylaşmıyor." Yine kıkırdıyor. "Bak, yeni tanıştığımızı biliyorum ama sana bir iyilik yapmamın sakıncası var mı?"

Kaşlarını çiziyorum. "Yeterince şey yaptın."

"Bana katlan ve güven?"

"*Tamam*." Bir saniye sonra beni arabaya doğru sıkıştırıyor, eldivenli ellerini tavanda iki yanıma koyarken odunsu kokusu beni sarıyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Ağzını kapat güzelim ve dinle. Beş saniye içinde sana bir şeyler fısıldayacağım ve sen de başını sallayacaksın. Tek yapman gereken bu."

"Tamam."

Yavaşça eğilirken dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtış, seksapel sızarak bana bakıyor. "Adım Sean," diyor fısıltıyla.

"Whitney," diye cevap veriyorum, kokusunu Eli'ninkiyle karşılaştırmaktan kendimi alamıyorum.

"Bırakmaya hazır olabilirsin," diyor baştan çıkarıcı bir fısıltıyla, duruşundan seks damlıyor, "ama ben

Sana söz veriyorum öyle değil. Beni anlıyorsan başını sallla." Yavaşça başımı salladım.

"Cam kapıyı kırmasına bir saniye kaldı." "Berbatsın," diye on yedi yaşında bir çocuk gibi kıkırdıyorum.

Daha yakına eğilir ve sırtır. "Üç, iki, bir."

Fırtına kapısı patlayarak açılıyor ve Eli'nin kollarını sıvayarak bize doğru hücum ettiğini görüyorum, çerçevesi öğretilmiş, merdivenlerden aşağı inerken yüz ifadesi kızgınlığın resmidir.

"Yardıma ihtiyacın var mı Whitney?" Arabamın etrafında dolanırken yüzündeki ifadeye gülmek için kendimi zor tutuyorum. Eli gözlerinde cinayet bakışlarıyla onu süzerken Sean hiç irkilmiyor, kıpırdamıyor bile.

Kıskanıyor ve bu elle tutulur bir şey. Sean'ın gözleri tepki vermemem için beni uyarırken, gülümsememi uzak tutmaya ve sesimi eşitlemeye çalışıyorum. "Sana söyledim, bu iş bende."

"Evet," diye onaylıyor Sean, ela gözleri beni şehvetli bir şekilde tarıyor. "Ben sadece onunla ilgileniyordum."

Eli bir adım ötede dururken saldırmaya hazır görünüyor. "Arabasını *çekmek* için buradasın, değil mi?" "Öyleyim, ama arabayı çekip kimin için olduğunu gördüğümde şaşırdım. Whitney ve benim bir geçmişimiz var,

Biz de biraz anılarımızı tazeliyorduk, değil mi?"

"Evet," diyorum, etrafımı saran aşırı testosteron yüklemesi karşısında biraz nefessiz kalarak.

"Zor bir yazdı, değil mi?" Sean eliyle göğsünü kapatıyor. "Kalbimi kırana kadar." Bunu öyle bir şekilde söylüyor *ki ben* bile ikna oluyorum. İşte o zaman tüm palavracıların kralıyla tanıştığımı anlıyorum. Sanki bir hapishane kavgasına girmek üzereymiş gibi duruşunu bozmadan, birkaç santim ötemde duran adamdan sonra ikinci sırada geliyor.

Sean utanmadan devam ediyor. "Şimdi onu benimle bir içki içmeye ikna etmeye çalışıyorum." Sean meydan okurcasına Eli'a döner. "*Sana* yardım edebileceğimiz bir şey var mı?"

Eli'nin gözleri buz keser. "Olduğu yerde iyi."

"Öyle mi?" Sean ondan bana baktı. "Bırakalım da o karar versin." "Vermesem iyi olur," diyorum. "Bu gece ağacı süsleyeceğiz."

Sean arabayı iter. "Anladım. Çok kötü oldu. Ama fikrini değiştirirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun." *Dudak ısırtığı!* "Seninle ilgileneceğim."

İnanılır gibi değil.

Bu ima açıkken Sean, arabamın altına zahmetsizce yerleşmeden önce makaradan bir zincir çekerek kamyonu geri döndü.

"Gelip seni almam için beni gönderdiler," diye homurdandı Eli. "Herkes bekliyor." "İşimiz bitince geleceğim."

"Vitesi boşa alır mısın, bebeğim?" Sean bir kez daha bağıırıyor.

Çocukça ama savunmam gerekirse, bu benim fikrim değildi. Eli birlikteyken yeterince sahipleniciydi, ama çerçevesindeki gerilim düpedüz düşmanca. Sakatlamaya ve öldürmeye hazır, ama neden? Hayatıma gireli sadece birkaç gün oldu. Bu bölgesel penis boku, öyle olmalı, çünkü Eli'nin içinde diğer erkekler kadar maymun var. Bazen daha fazla. İfade yüklü, Eli ve ben bakışırken Sean kısa adımı kullanarak eve getiriyor.

"Whit?"

"Evet, hallediyorum," diye cevap veriyorum, Eli'nin da Sean gibi beni kapıya sıkıştırdığını fark ediyorum. "Affedersiniz."

Eli geri adım atarak arabama girmem için bana yeterince alan bıraktı. Anahtarı çevirdim ve

nötr. Eli, sürücü koltuğunda oturduğum yerde tepemde yükseliyor. "Bu herifle mi çıktın?"

"Yaz olayı. Huzursuzdum."

Apaçık kıskançlık. Bunun tatmin edici olduğunu kabul etmeliyim. Ama bunlar tehlikeli oyunlar, eski sevgilimin nasıl hissettiğiyle çok fazla ilgilendiğimi fark ettiren oyunlar, bu yüzden yumuşatmaya karar veriyorum. "Pek ortak noktamız yoktu."

"Açıkça."

"Ne kadar küstahça," diyorum kuru bir sesle Sean'a dönmeden önce, "Ben hazırım." Kamyonun kasasını indirmekte olan Sean'a dönmeden önce gözleri her hareketimi takip ediyor.

Eli başını sallar. "Onunla gitmiyorsun."

"Sanki bu senin kararınmış gibi," diye homurdandım. "Ama sanırım davetini reddettiğimi duymadın. O harika bir adam. Senin derdin ne?"

"Ondan hoşlanmıyorum... *senin için*... Ona güvenmiyorum. Bir şeyler saklıyor." "Eli-"

"Onlara geldiğini söyleyeceğim," diye tersliyor ve aniden dönüp eve girmeden önce zehriyle beni şaşırtıyor. Sean memnun görünerek durduğum yere doğru yürüyor.

"Üzgünüm, dayanamadım."

"Bu harikaydı," diye gülüyorum. "Oscar'a layık."

"Bahse girerim. O adam bu gece senin üzerine çullanacak." Omuz silkiyor. "Belki de dört gözle beklenecek bir şeydir? Aksi takdirde, arı kovanına çomak soktuğum için özür dilerim."

"Eskiden aşılmaz biriydi. Onu kızgın görmek güzeldi. Ve sen bu konuda çok iyisin." Sean omuz silkiyor. "Bu hem bir hediye hem de lanet."

"Tekrar teşekkür ederim Sean ve umarım harika bir Noel geçirirsin."

"Körler az önce ayrıldı," diye fısıldıyor beremi çıkarıp alnımdan kısa bir öpücük kondurmadan önce. Geri çekilip şapkayı bana uzatıyor ve sırtıyor. "Bu onun işini bitirir. Mutlu Noeller, Whitney."

"Sen de Sean."

CHAPTER TWENTY-SIX

Brenden'den temin ettiğim Ruby'nin eggnog'uyla dolu National Lampoon'un geyik kupasını geri fırlatırken King's Garage çekicisi içindeki kendini beğenmiş herifle birlikte uzaklaşıyor. Yelp'e *sert* bir eleştiri bırakarak intikamımı almayı planlarken defalarca höpürdettiğim *ıçki*.

Ne kadar kötü olursa olsun, o piçin taşaklarını koparmak için hapse girmeyi içermeyen aklıma gelen tek intikam bu. Hayatımda hiçbir erkeğe, o piç kurusu kızın üzerine o şekilde geldiğinde *ve orada* olduğunu bildiğimden emin olmak için büyük önlemler aldığında yaptığım kadar saldırmak istememiştim.

O yağlı elli pislikle bir kaçamak yapmış olması damarlarımı tutuşturmaya ve beni Brenden'in uyuşturucu maddesine yöneltmeye yetti. İçeri girdikten sonra -çöp torbası doluydu, garaj yolundan geçerken gülümsüyordu- doğruca ağacı süslemeye geri döndü. Ben de geyik bardağımla bir köşeye çekildim, orada olduğum düşünülecek kadar görünür ama havayı zehirlemeyecek kadar da uzakta duruyordum. Gölgelemin arasında gizlenerek doğama karşı geldim ve bir yudum daha aldım çünkü umutsuz zamanlar alkole bağlı önlemleri gerektirir. Brenden, yavaşça yudumlamam için içkime birkaç damla muskat eklerken beni uyardı; annesinin içkisi insanı sinsice ele geçirirmiş. Şimdiye kadar içki, içimi kemiren yeşil gözlü canavarın neden olduğu Grinch büyüklüğündeki krizi hafifletmeye hiç yardımcı olmadı ve beni dişlerimle hediyeleri parçalamadan önce ağacı pencereden aşağı atmaya çağırdı.

Kayıtsızlığıyla beni delirtiyor ve ben de buna izin veriyorum. Beni tahammül sınırlarımın ötesine itmesine her zaman izin verdiğim tek kadın.

Eski alışkanlıklar beni çok zorluyor.

Tanrım, o kadar kafanın içinde ki film isimlerini fiil olarak kullanıyorsun.

Son kutu da boşalıp ağaç süslerle donatılınca Gracie ışıkları keser ve herkes geri çekilip yaptıkları işi hayranlıkla seyreder.

Whitney benim öfkeli tedirginliğimi hissetmiş gibi, koridorda sinsice dolaşırken beni bulmak için odayı tarıyor ve elimdeki geyik kupasını görünce gülümsemesi soluyor. Doğruca bana yöneliyor, boynuz sapını kavrayıp birkaç yudumda içmeden önce sadece bir adım ötemde duruyor.

"Hadi ama," diye iç geçirdi, "sert şeyler içmediğini biliyorsun."

"Belki de içiyordumdur."

"Sen değilsin."

"Ve böyle bir adamla çıkan *sen misin?*" Alay ettim. "Sanırım bu beni şaşırtmamalı. Ne

Anladığım kadarıyla o
sensin." Gözleri
karardı.

Hay sikeyim. Zaten oraya gidiyorum.

"Ne derler bilirsiniz. Çeşitlilik hayatın baharatıdır." Son damlayı da boşaltmadan önce bardağın etrafında dönerek ona bakıyor. "*Kampüs Casanova*'yı bilmelisin."

"Benim öyle biri olmadığımı çok iyi biliyorsun. Bu saçmalığa inanmayı sen seçtin."

Omuz silkiyor. "Aksini gösteren bir kanıt bulamadım. Bak," diyor boş bardağı elime tutuşturarak. "Kavga etmek istemiyorum."

Altın kahverengi gözler benimkileri delip geçiyor ve içimi dolduran o tanıdık sızı artık o kadar da yersiz görünmüyor. O bana bakıyor, boktan iğnemden kurtulmuş ve tamamen huzurlu görünüyor, ben ise hiç de öyle hissetmiyorum.

Ellerini göğsüme koyarak ayak parmaklarını kaldırıyor ve çeneme yavaş bir öpücük konduruyor, ben de kollarımı iki yanımda tutarak onun etrafında dönme, onu kendime yaklaştırma, bana geri getirme dürtüsüyle savaşıyorum.

"Ökseotu," diye fısıldıyor, başımı kaldırdığımda Ruby'nin evin dört bir yanına astığı dallardan birinin tam altında durduğumu görüyorum. "Hâlâ berbat bir sarhoş olduğun için bana hakaret ettiğin gerçeğini görmezden geleceğim. Bunu seninle yapmıyorum ve kıskançlık yapmaya kesinlikle hakkın yok."

"Bir bok *oynamıyorum*."

Cevabım onu duraksattı. "Bu çok saçma." Belki ama gerçek bu.

Yatıştırıcı bir hareketle avucunu yanan göğsümde gezdirdiğinde, beni bıçaklıyor da olabilirdi.

"Hadi, sadece iyi geçinelim, tamam mı?" Dönüyor, mutfağın dibinde Peyton'ı görüyor ve onu kollarına almadan önce ona doğru koşuyor. Kız şakacı bir şekilde Peyton'ın boynuna sokulurken Peyton keyifle kıkırdıyor, gözleri hayranlıkla dolup taşıyor. Arkalarından bakakalıyorum, hissettiğim boktan şeyler karşısında çaresizim.

Ona aşık olurken de aynı çaresizliği hissettiğimi hatırladığımda hafızam bana bir çorba kaşığı daha pişmanlık sunuyor. Hem iyi hem de kötü bir sürü duygu, çıktığımız sekiz ay boyunca olduğu gibi acımasız bir güçle içimde savaşıyordu. Ve uzun zaman sonra.

İşin püf noktası? Ondan saklanmıyorum ya da oyun oynamıyorum. Ona karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadım.

Kendimle, onunla ve buraya geldiğimden beri an be an nasıl hissettiğimle... Ve bu beni hiçbir yere götürmedi.

Birkaç gün içinde onun büyüüne bu kadar kapılacağımı bilseydim, daha hazırlıklı olabilirdim ama gerçekte hiç şansım yoktu. Onu görmek bile her şeyi tetikledi, beni tanıdık bir yere geri itti - arka koltukta gurur, dalgalanan güven, alevlenen öfke, saatli bir bomba gibi göğsümde çarpan kalp ve o yakınımdayken aletim sürekli yarı direk ve tam selam arasında.

Fiziksel olarak aynı tepkiyi veriyor ama sözel olarak onun kadar özgür değil. Bunu hissediyor ve hissediyor ve ben de bu noktada buna tutunuyorum. Whitney, bulaşık yıkarken saçlarımı yüzümden uzaklaştırdığı gece birlikte geçirdiğimiz ilk zamanı düşünüyordu. Hayatım üzerine bahse girerim.

Benden yeterince kaçtı. Bu gece. Bu gece yapmak istemediği konuşmayı yapacağız. Ona ulaşacağım.

Bu gece aşağı iniyor.

İki saat sonra.

Eggnog Moose Kupalar tüketildi-5
Whitney-0 ile değiştirilen kelimeler

Bir gözüm kapalı, geyik fincanımın sapı arasındaki ağzı bozuk sarışın avıma odaklanıyorum. Onu nişangâhıma aldıktan sonra, mutfağa doğru ilerlerken ayağa kalkıyorum. İçeri girerken, elf terliklerinin ucundaki zil seslerini takip ediyorum.

CHAPTER TWENTY-SEVEN

Buzdolabını açıp peynir topunun kalanını çıkarıyorum ve arkamda Eli'n olduğunu hissediyorum, yaklaşıp göğsünü sırtıma sürttüğünde parfümü burnuma geliyor.

"Sanırım biraz sohbet etmemizin zamanı geldi," diye mırıldanıyor.

Beni açık buzdolabına doğru sıkıştırırken dönüp ona bakıyorum, gözleri kısılmış ve parlıyor. "Kirliler seni sever misin? Kirlenebilirim ve bilirsin," diye uzatıyor, "ama bir hatırlatıcıya ihtiyacın olursa "Seni hemen şimdi çeşnilere karşı becereceğim." Başımın yanındaki şişeyi aldı. "Bu habanero sosuna karşı."

"Vay be kaplan, ailemin bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Çenemi kavıyor, parmaklarıyla dudaklarımı birbirine bastırıyor. "Evcil hayvan bunu takdir eder."

Çenemi tuttuğu yerden çekiyorum. "Belki biraz konuşmak yerine biraz kestirmeyi düşünebilirsin?"

"Bir erkeğe mi ihtiyacın var, Whitney?" Yumruğuyla göğsüne vuruyor. "Senin adamın olacağım.

Odunları ben keserim,

her gün sana bir kardan adam yapacağım." İkinci raftan bir demet çiğ havucu yumrukluyor, "lanet olası bir havuç burnuyla, ve bu en iyisi olacak. Yağlı ellerin bunu senin için yapacağını mı sanıyorsun?" Başını kararlı bir şekilde sallıyor, dudakları bir nefes ötede eğilirken neredeyse bana kafa atıyor.

"Hayır, yapmaz."

"Eli, sen zil zurna sarhoşsun," diyorum, kurban edilmiş havuçları avucundan alıp rafa geri koyarken.

"Olabilir," diye başını sallıyor özensizce. "Ama ne demek istediğini anlıyorum." "Anladığından emin değilim."

"Senin için sabah duşta elini becerdim." Sonraki kelimelerini gururla söylüyor ve beni zıplatıyor.

"VE DÜN!"

Gözlerimi kocaman açarak etrafıma bakıyorum ve küçük kulaklara karşı nispeten güvende olduğumuzu görüyorum. "Eli, belki de bunu mutfakta itiraf etmemeliyiz." Dengede durmak için buzdolabının kapağına tutunarak eğiliyor, sesi fısıltıyı ancak geçiyor. "Kukunu hâlâ şerit halinde mi kesiyorsun? Bilmek için ölüyorum. Burnumun gıdıklanmasına bayılıyordum. Seni yemeye bayıldım." Sıcaklık omurgama tırmanırken bir şekilde dudağını baştan çıkarıcı bir şekilde yalamayı başarıyor. "Şimdi acıktım." Bir sonraki açıklamasıyla çenesini kaldırıyor. "Tiny Tim'i saniyeler içinde boşaltabilirim."

Gülmeme engel olamayarak gururla ağzının bir tarafını kaldırıyor.

"Evet, beni hissediyorsun," diye eğildi. "Hadi gidip *yalnız* kalalım." "Gerçekten söylemek istediğin şeyi ifade ettiğinden emin değilim."

"Kimin bildiği umurumda değil." Küçümseyici bir el sallıyor. "Seni ne kadar çok istediğimi görüyorlar." Omzunun üzerinden başını sallıyor. "Hadi, habenro sauze'yi söyle."

"Ben almayayım çünkü kulağa oldukça acı verici geliyor."

Gözleri üzerimde geziniyor. "Ne yapabileceğimi biliyor musun?"

"Beyninizin şu anda size her şeyin mümkün olduğunu söylediğinden eminim."

Kollarını arkasındaki küçük araba adasına doğru uzatıyor. Omuzları kulaklarının yanına düşmüş halde, tekerlekli arabanın üzerinde dengede durmayı başarıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Şimdi sana gerçek bir erkek vereceğim. Vermy mutlu Noeller."

"Öyle mi? Harika. Verilmeye devam eden bir hediye gibi görünüyorsun."

"Hadi bebeğim, seni mutlu edeceğim için üzgünüm," diyor ve araba hareket etmeye başladığında yine omzunun üzerinden çalışma odasına doğru başını sallıyor.

Ona ulaştığımda, yön değiştiriyor ve daha fazla beyin hasarının eşiğindeydi.

Thatch, Eli bayılmadan hemen önce bana yardıma koşarken "Kahretsin," diyor. Eli Thatch'i selamlarken onu ayağa kaldırmayı başarıyoruz. "Ben hallederim." Thatch'i dürtüyor ve sanki benimle anlaşmak üzereymiş gibi başıyla bana doğru işaret ediyor ve Thatch kıkırdıyor. "Ne kadar içtin dostum?"

"Hey, Thatch," diyor Eli, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi, Thatch Eli'nin kolunu omzuna dolayarak onu havada tutarken.

"N'aber?" diye soruyor Thatch, babalığın verdiği sabırla.

"Whitney'nin beni ilk kez kampa götürdüğünü biliyor muydun? En sevdiğim zamandı." O hafta sonu kafamda tekrar tekrar canlanırken, saklamadığı bir gülümsemeyle bana bakıyor. Ayrılmamızdan üç hafta önceydi. Smore's, ateş ışığında kitap okuma, felaket balık tutma, böceklerle savaşma, gölde çıplak yüzme, kâğıt oynama, yıldızların altında çılgınca sevişme. En sevdiğim kısım? Eve dönerken aramızdaki dayanışma hissi, tüm yol boyunca ellerimiz kenetlenmişti. Gözlerinde hayranlıkla bana bakarken kendimize hiç olmadığım kadar güveniyordum. Mavi gözleri yalvarırcasına Thatch'a döndüğünde göğsüme bir sıcaklık doldu. "Sana bundan bahsetti mi?"

"Hayır, dostum, sanırım o hikayeyi kaçırdım."

Eli'nin ifadesi değişir. "Hafta sonu bana nasıl dövüşüleceğini öğretti. Yakaladığım tek şey başparmağımdı." Kıkırdıyor ve incelemek için Thatch'ın yakasına doladığı elinin başparmağını oynatıyor. "O zamanlar böyle şeyleri nasıl yapacağımı bilmiyordum, zamanım yoktu."

Bir sonraki itirafıyla kalbim kanarken onun itirafına kaşlarımı çatıyorum.

"Ona iyi bir erkek arkadaş olamadığım için bana kızgın, Thatch," diye üzüntüyle başını sallıyor. "Onunla hiç dans etmedim. Tek istediği yavaş bir dansı ve ben de alkol krizine girdiğim için barı terk ettim." Thatch onu kaldırırken sesini alçaltıyor ve bu itiraf karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. O gece tam bir kaltaktım. "Evie bana öğretere kadar nasıl dans edileceğini bilmiyordum, asla," diye mırıldanıyor.

Kıskançlık, göğsümde büyüyen ağrıyla iç içe geçerek yılan gibi ilerliyor. "O benim en iyi kız arkadaşım. Artık dans edebiliyorum," diye itiraf ediyor fısıltıyla, sanırım sadece Thatch'ın duyabileceğini düşünüyor, diğer omzunun altından geçip kolunu bana doladığımda. "Ama artık benimle dans etmek istemiyor, Thatch."

Thatch bana bakıyor ve Eli'yi çalışma odasına götürüp sırt üstü yatağa yatırmayı başarırken bakışlarımı kaçırıyorum. Gitmek için döndüğümde Eli elimi tutuyor ve sözsüz bir şekilde kalmam için beni teşvik ediyor. Thatch konuşmadan önce yanımızda rahatsız bir şekilde oyalanırken karanlık odada profilini zar zor seçebiliyorum. "Gidip ona bir su ve birkaç ibuprofen getireyim."

"İyi fikir," diye başımı sallıyorum, bana gizlenmemiş bir sevgiyle bakan Eli'ye bakarken. "Değil miydi

Hepsi kötü... Bee..." diye fısıldıyor bana, bir daha duyacağımı hiç düşünmediğim bir isim ve ben de başımı sallayarak onaylıyorum. Ama sesindeki özlem kalbimin sıkışmasına neden oluyor. "Hatırlıyor musun... beni? Ben seni unutmadım."

Kendime engel olamayıp alnındaki saç tutamını geriye itiyorum ve başımı sallıyorum. Thatch elinde bir su şişesi ve iki tabletle geri döndüğünde dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. Neyse ki itiraz etmeden, Eli suyu içmeden önce onları alıyor.

"Bu acıyı biraz hafifletmeye yardımcı olur. Biraz uyu dostum," diyor Thatch. "Sabah görüşürüz."

Eli yavaşça başını sallıyor, gözlerini açık tutmak için savaşıırken gözleri bana kayıyor, birkaç kez kırıştırdıktan sonra savaşı kaybedip kapanıyor.

Birkaç dakika boyunca, tamamen hareketsiz yatarken ona bakıyorum ve uzun kaslı gövdesini, göğsünün hızlı yükselip alçalışını, kirli sakal ve gölgelerle kaplı yontulmuş yüzünün mükemmelliğini, dudaklarının kalınlığını içime çekiyorum.

"Tabii ki hatırlıyorum," diye fısıldıyorum. "Sen de oldukça unutulmazdın," diye mırıldanıyorum, ayrılmış dudaklarına bir öpücük kondurmak için yanıp tutuşuyorum, "ilk aşkımı nasıl unutabilirim?"

Onu komada bırakarak, karanlık odadan çıkıp Thatch'in beni beklediğini görmek için mutfığa girmeden önce kapının altında duraklıyorum.

"Whitney-"

Eli'nin son itirafları kafamda dönüp dururken, iştahım kaçmış bir halde peynir topunu yeniden paketleyerek, "Biliyorum," diyorum.

"Onun için üzülüyorum," diyor Thatch, ben topu buzdolabına geri koyarken ve onun incelemesinden kaçmak için tezgahı silmek üzere bir sünger alırken.

"Biliyorum ama on yedi yıl oldu Thatch."

"Benim durduğum yerden, bunun hiç önemi yok. *Çok* çabalıyor, Whit. Bunun bir değeri yok mu?" Kendisinden mi yoksa Eli'dan mı bahsettiğini anlamak zor, muhtemelen her ikisinden de bahsediyor ama empatisinin içinde bulunduğu durumdan kaynaklandığına hiç şüphem yok.

"Biliyorum."

"İnsanlar *değişebilir*, kardeşim. Kız kardeşinle tanıştığımda ne halde olduğuma baksana."

Süngerini lavaboya atıp ona dönüyorum. "Seni anlıyorum ama seni olduğun gibi sevdiğini biliyorsun. Aşık olduğu kişi buydu."

Çenesini eğiyor ve konuyu kapatmak için bakışlarını kaçırıyor. Ne kadar yakın olursak olalım, Serena'nın bu gece sınırların dışında olduğunu biliyorum. Kendi kafamda dönüp dururken, bunu görmezden gelmek kolay. "Yani onunla konuşacak mısın?"

Başımı salladım. "Evet, öyleyim."

"Güzel." Kıkırdıyor. "Bunu hak ettiğini söyleyebilirim. Annem o yumurta likörünün içine ne koyuyor?" Başımı sallıyorum ve çalışma odasına doğru bakıyorum. "Hiçbir fikrim yok."

CHAPTER TWENTY-EIGHT

Başım zonklayarak aniden **uyandığım**da tamamen giyinik olduğumu fark ediyorum; yatağa nasıl girdiğime dair görüntüler beni ürpertiyor. Ama ondan öncesi hâlâ biraz bulanık, gerçi dün gece Whitney'i köşeye sıkıştırdığımı ve ona bir doz sözlü kusmuk verdiğimi biliyorum. Banyo kapısını usulca arkamdan kapatıp rahatlıyorum, ellerimi yıkıyorum ve küçük parçalar aklıma geldikçe aynaya bakıyorum. Tekrar üzerine geldim, agresif bir şekilde. Çaresizce konuşmayı hatırlamaya çalışırken banyonun parlayan ışıkları yüzümü buruşturuyor.

Onu havuçla sikeceğimi söyledim mi?

O yumurtalı içkinin içinde ne vardı?

"Tanrım, Welch." Başımı avuçlarken, neden içki içmediğimin hatırlatıcısı şakağımda zonkluyor ve başımın arkasına doğru zonklamaya devam ederken aşağılanma beni kaplıyor. Saatin kaç olduğunu merak ederek yüzüme soğuk su sıçratırken, bir yandan da en yakın uçurumdan atlamayı düşünüyorum.

Bir kez daha dikkat çekmek için kendimi aptal durumuna düşürdüm. Konuşma bulanık olsa bile, bu şekilde ilerleme kaydedemediğim açık.

İçki içmediğimi biliyor ve hatta beni bağışlamaya çalıştı, bu yüzden herhangi bir şamatayı hak edecek. Aksine, umarım benim yüzümden gülmüştür. Özellikle de itiraf ettiğim şey, şeytanın suyunu tükettikten sonra yirmi yıldır içki içmemiş bir adam tarafından hayal ettiğim kadar kötü bir şekilde uygulandıysa.

Çalışma odasına döndüğümde, güverteye çıkıp dondurucu geceye adım atıyorum, yıldızsız gökyüzüne bakıyorum, en sevdiğim eski dostum görünürde yok. Ay bile şu anda benim başıma gelen felaketten saklanıyor.

Gözlerimi kapattığımda, karanlık odada belli belirsiz fısıltılar duyduğumu, onun yatakta yanımda oturduğunu hatırlıyorum. Onun fısıltıları mı benimkiler mi? Kim bilir. Büyüdüğüm adam olarak bile, Whitney'e karşı her zaman en savunmasız halimdeydim. Bu hep böyleydi, değişmedi ve görünüşe göre değişmeyecek. İşin çılgın tarafı, benim ne kadar savunmasız olduğumu bilerek bilmiyordu.

Benim tasarımı.

Aynı dakika içinde kendimi hem savunmasız hem de yenilmez hissetmemi sağlayabilirdi.

Nefes al. O zaman içimden çektiği şey buydu.

Daha onu öpmeden ona aşık olmaya çok yaklaştım. Zaten oradaydı ve ilk kez içine dalıp kendimi kaybettiğimde, kederden ve keskin kenarlı gerçeklikten kaçtığımda imkansız bir şekilde daha derine düştüm.

Neredeyse uyanık olduğum her saat beni rahatsız ediyordu.

"Bugün için teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, sonra dairesinin kapısında acı dolu ve uzun bir iyi geceler öpücüğü daha veriyoruz. Bana sarılmak için elindeki poşetleri bırakıyor. Noel tatili için eve gitmeden önce onunla daha fazla zaman geçirme şansı için acı çekmeyi kabul ettiğim bir son dakika Noel alışverişi gezisinde edindiği çantalar.

Bütün gün aklımın bir köşesindeydi, hatta her zamankinden daha fazla çünkü bu sabah uyandığımda yatağımın ayak ucunda tamamen süslenmiş, ıslıl ıslıl yanan, dört metrelik bir Noel ağacının kokusu ve görüntüsüyle karşılaştım. Ondan gelen ve göğsümü dayanılmaz bir acıyla şişiren bir Noel hediyesi.

Hayatımdaki başka hiçbir insan beni onun kadar yüceltmeye özen göstermedi. Gülümsemelerimi saydığından eminim, ki bu gülümsemeleri vermek giderek kolaylaşıyor. Sadece kabuğumu kırmakla kalmadı, beni santim santim kabuğumdan çıkarıyor. Onun yanında uyanmak hemen daha olumlu bir zihniyet başlatıyor ve günlerimi çok daha kolay, çok daha iyi hale getiriyor.

Yumurta beyazı gibi basit bir şey pişirirken ve Profesör Morales hakkında söylenirken bile onun heyecanından ve yaşam coşkusundan beslenmemek neredeyse imkansız. Onun her gözeneginde, gülümsemesinde, beni beslediği enerjide, devam etmek, hareket etmek, bir gün daha hayatta kalmanın ötesini umursamak var.

Yapabileceğimden emin olmadığım bir şey. Benden gülümsemeler, beklenmedik kahkahalar ve artık yapabileceğimi düşünmediğim bir enerji aldıkça biraz daha kolaylaşan bir şey.

Son iki saatimi onu kalabalık bir mağazada takip ederek geçirdim, etrafımızdaki gürültüyle daha az ilgiliydim ve güzelliği karşısında tamamen sersemlemiştim. Konuşurken ağzından, açık kahverengi gözlerinden, küçük jestlerindeki zarafetten, saçlarını bağlarken ensesinden büyülenmişim. Bedenlerimiz arasındaki ayrılık acı verici bir hal aldı ve ben de onu öperken aynı şeyi söylüyorum. İhtiyaçımın gücüyle ona saldırırken ağzımın içinde inliyor, ismim dudaklarından çıkarken bir dua gibi geliyor.

Onu serbest bırakmak istemediğimden, ceketimi yumruklayıp beni daha da yaklaştıırken eğilip boğazının çukuruna yumuşak öpücükler konduruyorum. Serbest bırakılmak için yalvaran sikini emmeden önce dilimi kulağının arkasındaki yumuşak deriye değdiriyorum, parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum, dudaklarımı çenesinde gezdiriyorum, bana açılana kadar alay ediyorum, dilimin uzun ve derin darbelerini kabul ediyor.

"Çok güzelsin amına koyayım," dilimi üst dudağında gezdiriyorum, yanıt olarak kollarımda titriyor. "Benim için ıslandın mı, Whitney?"

"Eli," diye nefes alıyor, ben ceketinin altından kalçalarını okşarken dudakları çenem boyunca fısıldıyor. "İçeri gelir misin? Alyssa çoktan eve gitti."

Tereddüt etmeden başımı sallıyorum ve o da hemen eğilip çantasını alıyor ve dairesinin kapısını açıyor. Çantalarını kaptığım gibi, kapının diğer tarafına geçer geçmez en yakın yüzeye bırakıyorum. Bir sonraki adımda, onu kaldırdığımda tekrar kollarımda oluyor, bacaklarını etrafıma doluyor ve onu yatak odasına götürüyorum.

Parmaklarını saçlarımdan geçirip boynuma doluyor, beni acilen çekiştirirken gözleri gözlerime yapışıyor. Odasına girdiğimde onu yatağına yatırdım ve ceketinin düğmelerini açmaya başladım. Bana bakıyor, gözleri doluyor.

Beklenti, dudaklarına yavaşça, çok yavaşça dalmadan önce kısa bir süre duraksamama neden oluyor. Açılması için dilimi dikiş boyunca kaydırduğmda göğsümde patlamalar oluyor ve o da açıyor. Dilimi onunkine doğru kaydırırken yatağa gömülüyoruz, kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanana kadar tadına bakıyor ve tadını çıkarıyoruz, göğüslerimiz her umutsuz nefes alışta zıplıyor. Ona iyice bakabilmek için geri çekiliyorum, gözleri yalvarırcasına bana bakıyor.

"Bunu yapıyor muyuz?" Ona soruyorum, o da dizlerinin üzerine kalkıp kot pantolonumu çözüyor ve

boxerımı indiriyor. Aletimi avuçluyor ve ben ceketimi çıkarırken benden bir inilti çıkarıyor. Botlarımı ayak parmaklarımla çıkarıyorum ve termal kıyafetimi yumruklayarak yere bırakıyorum. Boxerımdan başka bir şey giymediğimde beni üstüne çekiyor ve bacaklarını açarak beni bacaklarının arasına kilitliyor, gözleri şehvet ve şefkat karışımıyla dolu. Gözlerindeki bakıştan beslenerek kendimi onun üzerinde tuttuğumda, son kısıtlamalarım da beni terk ediyor.

Sessiz izniyle onu yavaşça soymaya başladım.

Altımda çırılçıplak uzandığımda, kısa bir süre duraklıyorum, boğazım yanıyor, kalbim çarpıyor ve her santimini ezberliyorum.

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum," diye fısıldıyor ben prezervatife uzanırken. "Güvendeyim."

Başımı sallıyorum, elini boxerıma daldırıp sikimi sıktıktan sonra yukarı aşağı gezdirirken aramızda hiçbir şey olmaması fikrinin tadını çıkarıyorum.

Ellerine boşalmamak için dişlerimi sıkıyorum. Onu gördüğüm anda başlayan içimdeki çözülmenin son halini görmesine izin vermemek için her şeyimi veriyorum. Onun tadına bakmak, onu hazırlamak için eğildiğimde başını sertçe sallıyor.

"Lütfen, ben hazırım. Sana çok ihtiyacım var."

"Bee," diye mırıldanıyorum, boxer'ımı çıkarıp bir elimi onun ipeksi, sıcak teninden aşağı kaydırıyorum ve onu sırlıslık buluyorum.

"Ah," parmaklarımı içine bastırıp aralarını açtığımda sırtı yükseliyor. "Benimle seviş," diye fısıldıyor, göğsüm onun talebiyle genişlerken, onu bir saniye daha inkar etmeyi reddettiğim bir talep.

Başının üst kısmını kavrayıp bizi hizalayarak titrek bir nefes veriyorum ve yavaşça içine doğru itmeye başlıyorum. İşte o zaman lanet aklımın geri kalanını kaybediyorum. Ateş omurgamı yalayıp geçerken tüm vücudum ısınıyor, sıkı, ıslak sıcaklık beni sararken geri kalanımı ona bastırıyorum. Tam iyi olup olmadığını soracaktım ki dudakları aralanıyor ve uzun bir inilti çıkıyor.

"Çok iyi hissettiriyor bebeğim," diye inliyorum ve gözlerimi kapatıyorum, dayanabildiğim kadar dayanmaya çalışıyorum, ona bakmak için kalkarken kalbim küçük patlamalarla patlıyor. Kalbim tamamen parçalanırken o da bana bakıyor ve aşırı bir his yüklemesi içinde kalıyorum.

"Whitney..." İlk kez beni tamamen sardığını hissettiğimde dağılıyorum. "Tanrım, o kadar mükemmelsin ki. Hiçbir şey bu kadar mükemmel hissettirmemişti." Tüm kontrol beni terk ederken dilini dudaklarımın arasından kaydırarak kaldırıyor ve kalçalarımı döndürmeye başlıyorum, daha fazlasını arıyorum. Ona bakarken saçlarım çözülüyor ve beni değiştirecek şekilde yukarı bakarken saçlarımı geriye itiyor. İşte o zaman Whitney Collins'e kendimden bir parça veriyorum ve geri alamayacağımdan eminim. Vücudumu kamburlaştırarak kendimi ona doğru itiyorum, her bir hamlede sikimi G'si boyunca açılı hale getiriyorum.

İnanılmaz bir şekilde, saniyeler içinde etrafımda sıklaşıyor, vücudu titrerken ve sıcaklığı beni sararken bana haykırıyor. Orgazmından sırlıslık olmuş taşaklarımla itişlerimi hızlandırıyorum ve o adımı söylerken kendimi kaybediyorum. Bir sonraki nefeste, üstesinden geliyorum, horozum nabız atarken içimden bir coşku seli akıyor. Orgazm beni ikiye bölerken, daha derine iniyorum, salgımı ona sürtüyorum, beni tüketirken onu dolduruyorum. Nefesler kesiliyor, ellerini ensemdaki nemli saçlarda gezdirip bana bakarken üzerine yığılıyorum. Tek bir kelime bile etmiyoruz. Gerek de yok zaten.

O zaman anlıyorum, beni seviyor ve az önce yarattığımız yerde, başka hiçbir şeyin bize ulaşamayacağı bir yerde onun için hissettiklerimi görebildiğini biliyorum.

Birbirimize bakarken, göğüslerimiz zıplarken kaçınılmaz bir gerçek aklıma geliyor: Bu ana kadar ona aşık olmayı gerçekten yaşamamıştım.

Bu inanç daha sonra birlikte geçirdiğimiz her gün içime işledi. Kavga ettiğimiz günlerde bile, göğsümün çok kötü ağrıdığı günlerde bile, sadece onun benim için ne kadar önemli olduğunu hatırlıyordum.

Ayrıldığımızda beni en çok yaralayan Whitney'nin yokluğuymdu. Gitmesine izin verdiğim anda o sıcaklığı kaybettim ve o zamandan beri özlüyorum.

Daha da kötüsü? Hepsinin suçlusu bendim. Başlangıcımız, benim onun peşinden koşmam, sallantılı ortamımız ve zamansız, berbat sonumuz. Onu kucaklamak için zamanında kendimi toparlayamadığım için, *onu* tamamen kucaklayamadığım için.

Avluya doğru yürürken, bunun reddetmemden başka bir şekilde sonuçlanacağını düşündüğüm için aptallığıma lanet ediyorum. Onu görmeye -belki de anımsamaya- ve ona özrümü ve açıklamamı sunmaya fazlasıyla muktedirdim. Ruhumun büyük bir parçasını çalan ve hayatımı başlatan ilişkiyi geride bıraktığım için aptallığıma.

Gecikmiş bir özrü iletmek için bencilce bir merakla geldiğime kendimi ikna etmiş olabilirim ama artık durum hiç de öyle değil. Kendimi, onun gitmesine izin verdiğim anda bulunduğum pozisyonda buluyorum- özlem ve ruhumu parçalayan pişmanlıkla dolu.

Burada zaman geçirdikçe, onu ailesiyle birlikte gözlemledikçe, nelerden vazgeçtiğimi keşfettikçe, beni buraya getirenin sadece merak olmadığını daha iyi anlıyorum. Bu, gerçek hakikat için bir gerekçeydi.

Onu hala istiyorum.

Bu kadar karmaşık ve bu kadar basit - neredeyse bir ömür ayrı kaldıktan sonra, onu sadece istemiyorum. Onu *geri* istiyorum.

İçten içe, bir şekilde, kim olursa olsun ona karşı bir şeyler hissedeceğimi biliyordum. Ama *bu* *derece* hissetmek?

Belli ki bu konuda yalnızım. Bu noktada bana karşı devam eden hisleri veya çekiciliği ne olursa olsun, bu onun için yeterli değil.

Yine de ona gerçeği söylemeye niyetliydim ve söyleyeceğim de. Ancak birkaç gün önce onu gördüğüm anda aklımın ve kalbimin karar verdiği aptalca fikir sadece *aptalcaydı*. Geçmişimizi ve beni defalarca reddetti. Bir geleceğin de gülünç bir şekilde reddedileceğinin açık bir göstergesi.

Artık çok geç. Hem

de çok geç.

Yola çıktığımızdan beri kalbime yazdığım umut dolu kurgunun üzerindeki gerçekliği içime çekerken hayal kırıklığı beni gizliyor.

Bunca yıldır ikimiz fikrine ne kadar tutunduğumu tam olarak fark etmemiştim ve artık bildiğime göre, *onu* bırakmam, gitmesine izin vermem gerekiyor.

CHAPTER TWENTY-NINE

Şafak vakti uyandım ve hızlıca bornozuma sarınıp elf terliklerimi giydim, ateş olmadığı için havada belirgin bir serinlik vardı. Aşağıya indiğimde, Eli ve Peyton'ın sabah randevusunun başlangıcını kaçırdığımı görüyorum, Peyton sütünü yudumlarken, Eli'nin kucağında yatan koltuklardan birinde, büyük ekranda arka planda Aslan Kral çalışıyor. Peyton dişleri bardağın tepesinde kilitli kalırken sevimli bir gülümsemeyle beni şerefendiriyor.

"Günaydın bebeğim," diye sırtıyorum. "Eli sana meyveli süt yaptı mı?"

"Mep," diye başını sallıyor Peyton, "Hakuna Matata" şarkısını söylerken gözleri Simba'ya kayıyor. Eli bakışlarını kaçırmadan önce kısa bir süre beni inceliyor, konuşurken sesi titiyor. "Nasıl uyudun?"

"Gerçekten iyi *misin*?" Şöminenin yanındaki odunlardan biraz toplayarak soruyorum.

"İyi olmaktan çok uzak," diyor mizahtan eser bırakmadan. "Ben de bir tane başlatacaktım. Sadece önce sütünü içmesine izin vermek istedim."

"Sorun değil. Birkaç ateş yakma becerim var."

Odunları bir başlangıç kütüğünün etrafına yerleştirirken bakışlarını profilimde hissediyorum.

"Whitney," sesindeki tını dikkatimi çekiyor ve ona bakıyorum. "Dün gece için özür dilerim.

Davranış biçimim affedilemezdi."

Hafif kahkahama engel olamıyorum. "Sorun değil. Sarhoşken aklını kaçırdığını biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, oldukça eğlenceliydi." Başımı sallıyorum. "Biliyor musun, bu biraz komik. Son birkaç gündür birlikte olduğumuz zamankinden daha fazla özür diledin."

"Evet, ama kendime daha fazla sebep vermeyi planlamıyorum."

Ona tekrar baktığımda gözleri ekrandaydı, parmakları dalgınca Peyton'ın ateş rengi saçlarında geziniyordu. İfadesini çözerken içime eski ama tanıdık bir korku sızıyor.

Kapalı.

Bir anı içimi ürpertirken, onu gördüğümde göğsüme bir ağrı doluyor.

"*Lütfen benimle gel,*" diye yalvardım. "*Uzun hafta sonundan faydalanabiliriz ve senin de buradan çıkman gerekiyor. Bütün hafta bu eve tıklıp kaldın.*"

"*Sana daha önce de söyledim, ailemin evinin satışını tamamlıyorum. Ondan kurtulmam çok uzun sürdü. Kanepesinde oturduğu yerden bana bakıyor, bacaklarını pelüş bir sedirin üzerine uzatmış, elinde yarısı boşalmış bir bardak sek viski.*

"*Ama kapattıktan sonra Nashville'de bana katılamaz mısın? Ailemle tanışmanı gerçekten istiyorum.*

Orası

o kadar da uzak değil."

İçkisinden uzun bir yudum alır, gözleri parlak ve uzaktır.

"Bak, eğer ailelerle tanışma konusunda endişeleniyorsan, sadece kısa bir süredir çıktığımızı biliyorlar. Yani, evlenecek değiliz ya. Sadece... onlarla tanışmanı çok isterim."

Çok pahalı maun bir sehpanın üzerinde duran viski şişesine bakıyorum. İlk çıkmaya başladığımızda, Eli'nin evinin cömertçe döşenmiş olduğunu keşfettiğimde şaşırmıştım - partide gözden kaçırdığım bir şey. Kendisine hiç benzemeyen üç bencil, sık kafalı ev arkadaşı olmasına rağmen, çoğunlukla tertemiz kalan bir ev. Ama bu beklenen bir şey. Eli'nin düzene, rutine ihtiyacı var ve ne olursa olsun buna sadık kalıyor. En kötü havalarda bile, gülünç derecede uzun koşularını yapıyor, her gece belirli sayıda saat çalışıyor ve günde bir kitap okumayı kişisel misyonu haline getirdi.

Çıktığım diğer tüm erkeklerden çok farklı, her ne kadar bir şeyleri değiştirememesi zaman zaman beni rahatsız etse de. Yine de birlikte olduğumuzdan beri, onun etkisinin büyük ölçüde geçtiğini itiraf etmeliyim. Artık onunla birlikte yere yığılmadan iki mil koşabiliyorum. Daha temiz besleniyorum ve notlarım yükseliyor. Daha çok uyuyorum ve daha az akşamdan kalma oluyorum - büyük ölçüde onun kalabalıktan ve partilerden kaçınması sayesinde.

Kucağına tırmandığımda, bana yer açmak için bacaklarını sedirden çekmeden önce tereddüt ediyor, duruşu geriliyor. Bana vurmuyor, ama bana verdiği karşılamayla vurmuş da olabilir. Bu kadar yakınlaştığımız zamanlarda beni bu kadar kolay buz kesebilmesi beni hâlâ şaşırtıyor. Yine de Eli ile sabrın sadece bir erdem değil, aynı zamanda büyük bir ödül olduğunu öğrendim.

"Sadece senin ne kadar harika biri olduğunu görmelerini istiyorum." Kaşlarını çatarak elindeki içkiye bakıyorum. "İyi bir ruh halindeyken."

"Bunun neden bu kadar çekici olduğunu asla anlayamayacağım," diyor dalgınca, kehribar rengi sıvının içine bakarak.

"O zaman yapma." Elimi boynuna götürüp parmaklarımı tüy gibi yumuşak saçlarında gezdiriyorum. "Yapmamayı tercih ederim."

"Evet, ama bu konuda gerçekten söz hakkın yok, değil mi?" Soğuk taş bakışlarını bana çevirdiğinde geri çekiliyorum.

Ayağa kalkıp parmak arası terliklerimi aldım ve giymeye başladım. "Neyin var bilmiyorum ama benimle bu konuda konuşmazsan sana yardımcı olamam."

"Yani sen de mi benim sorun çözücüsün?"

"Tam bir pislik olabiliyorsun. Bunu biliyor muydun?"

"İşerken nasıl tutacağımı da anlatmayı mı planlıyorsun?" Onu dikkatle inceledim.

"Ne halt ediyorsun sen?" "Ne demek istiyorsun?"

"Cahili oynama. Beni bilerek uzaklaştırmaya çalıştığın çok açık. Bitirmek istiyorsan, bitirecek kadar taşaklı ol." Başımı sallıyorum, her saniye daha da öfkeleniyorum. "Aslına bakarsan, davetimi geri alıyorum. Sadece seni buradan çıkarmak, içinde bulunduğun boktan ruh halinden kurtarmak ve biraz eğlenmek istedim."

"Korkarım eğlence anlayışlarımız tamamen farklı," diyor kuru bir sesle.

"Oh," diye alay ediyorum. "Farkındayım."

"Benim hakkımda bunu biliyordun," dedi buz gibi bir sesle, "bu kadar şaşırmış gibi davranma."

"Seninle sürpriz yapma şansımız yok, değil mi?"
Gözleri beni kesiyor ve sözlerime anında pişman oluyorum. "Eli-"

"Belki sıkıcıyım, Whitney. Belki de eğlenceli bir adam değilim, tamam mı? O yüzden bana bir iyilik yap ve ne zaman bir daveti geri çevirsem beni kötü adam olarak göstermeyi bırak."

"Dur, dur, dur," diyorum, onun kolayca ortaya koyduğu zehir karşısında şaşırılmış bir halde. "Eğer şu anda bana bu kadar içerliyorsan, belki de bir hafta sonu ayrı kalmalıyız çünkü bu rengi sende gerçekten sevmiyorum."

Tekrar tekrar yutkunarak ona bakıyorum, çenesi titrerken aşık olduğum Eli'den bir iz arıyorum.

"Ben gidiyorum."

İçki bardağını sehpanın üzerine çarpıyor, içki kenarda sallanıyor. "Siktir et, buraya gel."

"Hayır. Hiç sanmıyorum." Çantamı topluyorum. "Kötü bir ruh hali içinde olmak başka bir şey, benim hatamış gibi davranmak ve hıncını benden çıkarmak tamamen başka bir şey. Kum torbası olmayacağım Eli. Seni ne kadar önemseydiğim önemli değil."

"Buraya gel Whitney," sesi boğuk, hayal kırıklığı ve melankolinin bir karışımı.

"Nashville'e gidiyorum. Bay Hyde'ı içeri tıkmayı başardığında beni ara, belki cevap veririm. İyi hafta sonları, pislik."

Aniden ayağa kalktı, "Whitney-"

Başımı sallıyorum ve gözyaşlarımı uzak tutmayı başarıyorum ama sesimin titremesini engelleyemiyorum. "Senin bu halini ne tanıyorum ne de tanımak istiyorum."

"Benden bu kadar."

"Tamam," tehditkâr bir hıçkırığı bastırmak için dudağımı ısırarak kapıya doğru dönüyorum. "Yani, artık içmeyeceğim. Seninle değil."

"Bunu kastettiğinden emin değilim."

Ben kapıyı açarken avucuyla kapıyı kapatıyor ve beni sıkıştırırken sanki bir baş belasıymış gibi çantamın askısını omzumdan çekip alıyor.

"Bee," diyor usulca, yüzümü ona çevirerek, "gitme." Alnını omzuma bastırırken ses tonundaki pişmanlık kalbimi sızlatıyor. "Özür dilerim. Sadece..."

"Sadece ne?"

"Sana yük olmak ya da seni istediğin şeyleri yapmaktan alıkoymak istemiyorum."

"Yapmadın ve ben de izin vermedim."

"Alyssa ile bahar tatilini kaçırdın."

"Çünkü ben bunu yaşadım ve gelecek yıl bir tane daha var. Onu seninle geçirmek istedim."

"İhtiyacın olan şey olabilir miyim bilmiyorum."

"Ben bir mahkum değilim Eli ve burada farklı bir şey istediğim için durmuyorum. Burada duruyorum çünkü sahip olduğum şeyi istiyorum. En azından sahip olduğumu düşündüğüm şeyi."

"Beni yakaladın," diye mırıldanıyor, sonra yavaşça diz çöküp atletimin eteklerini kaldırıyor ve dilini üzerinde gezdirmeden önce bir santimlik tenimi ortaya çıkarıyor.

"Lütfen bana sorunun ne olduğunu söyle," diye mırıldanıyorum, o hınzır ağzıyla dikkatimi dağıtmaya çalışırken parmaklarımı kalın saçlarında gezdiriyorum. "Bütün hafta böyle davrandın. Sana dokunmaya çalışıyorum ama sen izin vermiyorsun."

Dilini şortumun eteği boyunca baştan çıkarıcı bir şekilde kaydırırken gözleri bana dikiliyor ve tüylerim diken diken oluyor. Bana bakarken ismini usulca tekrarlıyorum, çalkantılı bakışlarında belirgin bir mücadele var. Tanımlayamadığım bir şeyle savaşıyor.

"Söyle bana," diye fısıldıyor kısık sesle, "bende ne bulduğunu söyle Whitney." Avuçlarını kalçalarımın altına bir aşağı bir yukarı gezdiriyor, gözleri hareketlerini incelerken beni sarıyor ve alnını karnıma bastırıyor. İç çekerek çenesini kavriyorum ve başını yukarı kaldırıyorum.

"Birkaç dakika öncesine kadar zeki, iyi huylu, güçlü, kendine güvenen, güzel, terbiyeli, bana meydan okuyan, içimdeki en iyiyi ortaya çıkaran ve beni mutlu eden bir beyefendi görüyordum. Eli... Konuş benimle. İyi uyumuyorsun, zar zor yemek yiyorsun ve Iron Man'de yarışacakmışsın gibi çalışıyorsun. Acı çektiğini ya da bir şeyin seni rahatsız ettiğini biliyorum. Bana güvenebilirsin. Bana her şeyi anlatabilirsin."

Düşüncelerinin içinde kaybolmuş ve sözlerimi gerçekten duyup duymadığından emin olamadığım şortumu ve külotumu çekiştiriyor ve ayak bileklerime kadar düşüyorlar.

"Bana dokunmanı istiyorum," diye itiraf ediyor sesinin tonunu yükselterek. "Sana her zaman dokunmak istiyorum."

"Eli, üzgünsün, konuşmalıyız-"

"İzin ver," diyor kısık sesle, gözlerinde parlayan duygularla. "Bunu telafi etmeme izin ver." Parmağını ıslaklığında gezdiriyor ve o keşfetmeye başladığında nefes nefese kalarak gözlerimi kapatıyorum. Görevine odaklanmış bir şekilde bekliyorum, kalbim boğazımda, dokunuşu beni elektrikleştirirken kanım içimde çarpıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor beni kollarına çekip sedirinin üzerine yatırmadan önce. Bir sonraki nefeste, tankım atıldı ve ben onun altında çıplak yatıyorum, tamamen merhametine kalmışım. Yerde diz çöktüğü yerden açıkta kalan etlerime bakarken sıcak avuç içleri kalçalarımı aralıyor. Dudağını ısırtıyor, bir parmağını içime sokarken buz mavisi gözleri benimkilere kayıyor ve sırtım eğiliyor.

"Çok güzel." Dilini klitorisimin üzerinde gezdirmeden önce beni yavaşça eğip yalıyor. Vücudum titriyor, o beni tembelce keşfederken ben de sedirin keçesine tutunuyorum, bu işkenceli ön sevişme onun tipik yöntemi. Aylar önce ilk kez yakınlaştığımız gece ve yatakta uzun saatler geçirip bedenlerimizi tanıştırdığımız haftalar, o zamandan beri aramıza koyduğu düzensiz mesafeler yüzünden bir ömür önceymiş gibi geliyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan cehennem sıcaklığından buz gibi soğuğa geçebiliyoruz; bu ani sıcaklık değişimi beni şaşırtıyor ve hayrete düşürüyor. Geçen hafta sabrımı taşırdı, cinsel tekliflerimi reddetti, gerekçesi belirsiz.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, ben altında kıvrılırken parmağını içime sokup çıkarıyor. "Bunu katlanılabilir kılan tek şey sensin." Özü kireç gibi, bir parmak daha ekleyip ustalıkla içimde gezdirirken pişmanlıkla dolu.

"Eli," diye mırıldanıyorum, sözcükleri kafa karıştırıcı, dokunuşu tüketici. Eğilip klitorisimi ağzına alıyor ve hafifçe emiyor. Uyluklarım başının etrafında sallanırken, tekrar eğilmeden önce dudaklarını bir gülümseme fısıltısı süslüyor.

Yala, it, em. Yala,

it, em.

Tam orgazm olmaya başladığım sırada, arka girişimi izleyen bir parmağını indiriyor ve hararetili gözlerini benimkilere diyor. "Bunu ben de istiyorum."

Gözlerim açılıyor ve dudaklarını şeytani bir şekilde bükerek parmağını yavaşça içeri bastırıyor. Şaşkınlıkla haykırıyorum, yabancı bir his beni sınıra doğru itiyor. "Artık pek de centilmen sayılmam, değil mi?"

İnlemelerimin benim yerime konuşmasına izin verdiğim için tüm kelimeler dudaklarımda ölüyor. Yala, it, em.

Onunla dolup taşıyor, hınzır dokunuşuyla tükeniyor, orgazmı çağırırken titremeye başlıyorum

beni daha da genişletti, gözleri çalışan parmaklarından benimkilere doğru bir iz bıraktı.

"Bu am tam bana göre," diyor klitorisimi sertçe çekmeden önce. "Mükemmel bir şekilde benim," diye mırıldanıyor, parmaklarının uçlarını G'm boyunca gezdirmeden önce parmaklarını büküyor. Dalga içimden geçerken patlıyorum ve o da hızını artırıyor. Ben artçı şokla seğirirken o beslenmeye devam ediyor, ben bağlantı kurma çabasıyla saçlarını kavrayana kadar daha fazlasına niyetleniyor.

"Eli, bebeğim, lütfen bana bak."

İşkence görmüş berrak mavi bakışlarını benimkilere çevirdiğinde, korku ifadesinin geri kalanını yerken çatışmadan başka bir şey göremiyorum. Kalkıp dudaklarını yakalıyorum ve ellerimi koruyucu bir şekilde boynuna doluyorum.

"Seni istiyorum," diye mırıldanıyorum ağzına doğru, elimi aramızda kaydırıyorum ve o beni durduruyor, bileğimi sarıyor ve başını sallıyor.

"Bu gece olmaz, tamam mı? Ben

sadece..." "Sorun değil," diye kabul

ediyorum. "Sorun yok." "Sadece kötü

bir hafta geçirdim," diye yemin

ediyor.

Parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum. "Kötü bir hafta geçirdiğin için üzgünüm."

"Tanrım, Whitney," yüzünü boynuma gömüyor. "Seni hak etme konusunda çok başarısızım."

"O zaman daha iyi bir erkek arkadaş ol," diyorum, kısmen şakayla karışık, boynuma doğru

yanıtını mırıldanırken. "Deniyorum."

"Lütfen Eli, bu hafta sonu benimle eve gel." Başını

sallıyor. "Gelemem."

Sözsüzce beni kollarına alıyor ve yatağa taşıyor. Yatağa girince belime sarılıyor ve beni sıkıca göğsüne çekiyor, kalbi sırtımda düzensiz bir şekilde atıyor. Beni sımsıkı tutarken bedeninden açık bir huzursuzluk yayılıyor. Her parçam onun kollarında dönüp bir açıklama ve davranışının ardındaki mantığı talep etmek istiyor ama yapmıyorum. Bunu talep etmek istediğim kadar, hatta daha çok, kabullerinin özgürce, kendi zamanında verilmesini istiyorum. Sabır burada devreye giriyor ve umudum da burada yatıyor - çünkü benim için o buna değer.

Kibrit kutusunu kaptığım gibi, o gece Nashville'e giderken hissettiklerimi düşündüm, yalnızdım ve birlikte geçirdiğimiz son aylarda ve ayrıldıktan sonra da değişmeyen bir kafa karışıklığı içindeydim. O gece Eli'nin benim yanımda açıkça duygusallaştığı son geceydi. Çoğunlukla, Hyde ortaya çıkana kadar harika bir erkek arkadaştı. Hyde nadiren ortaya çıksa da, çirkin yüzünü gösterdiğinde, Eli benim en kötüsüyle uğraşmamı engellemek için araya mesafe koyardı. Karşılaştığı her savaşta tek başına mücadele etmekte ısrar ederdi ve bunun beni incittiğini biliyordu.

Hastalandığında çorba getirmesi ya da herhangi bir annelik ilgisi göstermesi

-Ona değer vermem de dahil olmak üzere, onu kendimden uzaklaştırdım. İlişkimizde yıpranma ve aşınmaya neden olan bunun gibi küçük kırılmalardı. Sanki onda herhangi bir zayıflık görmemi hiç istemiyordu. Gerçek kırılma anlarını görmeme izin verdiği tek an yatakta olduğu zamandı.

O samimi anlarda kalbi açıktı, korunaksızdı ve bu şekilde bağlandığımızda onu durduramıyor gibiydi. Seks Eli için duygusalı, bu da onu nadir bir tür yapıyordu ve bana onu daha da sevdirdiyordu. Bizi birbirimizden ayıran şey aramıza koyduğu mesafe ve tam potansiyelimize ulaşmamızı engelleyen o nadir, hassas anlar arasındaki kasıtlı kayıtsızlığıydı.

Şu anda kendi içine çekilirken sergilediği kayıtsızlığın aynısını, ki ben de bunu bekliyordum.

Diğer lanet ayakkabı.

İleriye doğru bir adım attığım senaryoları hayal etmediğimin kanıtı ve teyidi ve o

benden uzaklaştı.

Sadece birkaç gün sürdü.

Şaşırmamalıydım ama buraya geldiğinden beri sergilediği samimiyet beni neredeyse ikna etmişti. Tekrar inanıyordum.

Kutudan bir kibrit çıkarırken taze acıyı bir hatırlatma olarak içime çekmeme izin veriyorum. Eli'nın yaptığı şey bu. Her zaman yaptığı şey ve kim olduğu.

Eli Welch'in tek ilişki dayanıklılığı yatak odasındaaydı. Ona gerçek bir konuşma şansı vermeyi düşünmüş olmak bile beni öldürüyor. Kibriti çakıp, bırakıp uzaklaşırken teslimiyet hakim oluyor.

CHAPTER THIRTY

"Buradayım," diye cıvıldıyorum mutfakta duran anneme, Eli telefonuna malzeme listesini yazarken ona sesleniyorum.

"Neler oluyor?" diye soruyorum. Ben aralarına bakarken Eli bana doğru bir bakış bile atmıyor.

"Gizli görev," dedi annem parmağıyla Büyükanne P'nin tarif kartlarından birini işaret ederek, "ve en güçlü birliklerimi gönderiyorum."

Eli'yle arabada daha fazla zaman geçirme fikrinden sıkılıp, Serena topuklarında Thatch'le mutfağa girerken başımı sallayarak ayağa kalkıyorum.

Serena, "Anne, bu sadece bir bakkal gezisi," diye uyarıyor. "Whit ve ben halledebiliriz." Annem ikimize bakıyor, kaşları kalkıyor. "İkinizden biri lastik değiştirebilir mi?"

"Hayır, ama Triple-A'yı arayabilirim," diye küstahlık ettim.

"Bu ikisi geldiğine göre, buna gerek kalmayacak."

"Ben gidip Peyton'ı getireyim," diyor Serena.

"Hayır, baban onu alıp götürdü. Meşguller. Conner ve Gracie patlamış mısır diziıyorlar. Bu sadece yetişkinlere özel bir gezi. İçeri ve dışarı, mağaza bugün muhtemelen tımarhane gibi." Eli'a döner. "Ve kürdanlar," diye ekliyor annem. "Hepsini aldın mı yakışıklı?"

Eli sırtıyor, lakabından hoşlandığı belli. "Anladım." Ben kusursuz elbisesini fark etmemeye çalışırken o cep telefonunu koyu renk yıkanmış kot pantolonunun cebine sokuyor.

"Güzel." Annem başını sallıyor. "Akıllı alışveriş yapın çocuklar. Son şansınız."

"Tamamdır," diyorum, dördümüz koridordaki ağaçtan paltolarımızı alıp ön kapıya doğru yönelirken Brenden koltuğundan sesleniyor.

"Wyatt için çocuk bezi alabilir misiniz?" Brenden ayağa kalkıp cüzdanını açar ve Eli başını sallar. "Ben hallederim dostum."

"Teşekkürler," diyor Brenden, koltuğunu geri alıp kumandayı eline alarak.

"Anneme yardım edebilirsin, göt herif," diye tersliyor Serena. "Buraya geldiğinden beri parmağını bile kıpırdatmadın."

Thatch, Serena'nın adını uyarmak için tıslarken Brenden öfkeyle, "Buna Noel tatili deniyor," diye savunuyor.

"Günler ne kadar uzunsa o kadar tembel," diyor Serena, gözleri kanepede oturmuş Wyatt'ı biberonla besleyen Erin'e odaklanıyor. "Buna nasıl katlanıyorsun anlamıyorum. Senin için üzülüyorum, kardeşim,"

ön kapıdan çıkmadan önce ekler.

"Harika," diye mırıldanıyorum, hepimiz kendimizi kapıdan dışarı atarken son bir saat içinde Serena'yı bir şeyin tetiklemiş olması gerektiğini biliyorum. Thatch rölantideki cipinin kilidini açarken hepimiz içeri doluyoruz, Thatch'in düşüncesi sayesinde kabin zaten sıcak. Serena, kendisinin ısınmasını sağlamak için soğuğa göğüs gerekcek birine sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor - imkansız turşu kavanozunu açıyor, ağır yükün büyük kısmını taşıyor. Erkeklerin kadınlarını önemsemek için yaptıkları küçük şeyler. İlişkisi olanlar tarafından zamanla kanıksanan şeyler. Bekar bir kızı kıskandıracak şeyler. Thatch'in olmadığı bir haftanın Serena'ya ona ne kadar güvendiğini hatırlatacağını garanti ederim - bu küçük şeylerin nasıl biriktiğini. Gerçekte, bu her iki taraf için de geçerli ve Thatch onsuz da aynı şekilde kaybolur.

Eli ve ben yolculuğun ilk birkaç dakikasında kendi pencerelerimizden dışarı bakıyoruz - eğer Serena ve Thatch boşluğu doldurmak için konuşuyor olsalardı bu iyi olurdu. Eli cep telefonunu çıkarıp bir şeyler yazmaya başlıyor ve geri dönüş mesajı geldiğinde sırtıyor. Bu sabahki karşılaşmamızdan beri bana bakmadı bile. Görünüşe göre şu an için ben yokum -ki bu sabah bunun en iyisi olduğuna karar verdim. Eski ölü atı düşünmek yerine, Thatch ve Serena arasındaki bir santim kalınlığındaki buzu eritmeye çalışıyorum.

"İşler nasıl, Thatch?"

"Her zamanki gibi. İlginç bir şey yok. Önümüzdeki bahar için uzun bir proje listem var ama bu aradan memnun olmadığımı söyleyemem."

"Bu harika. Seninle gurur duyuyorum."

Sırtışı gerçektir. "Teşekkürler, kardeşim."

Bir gün, umarım çok da uzak olmayan bir gelecekte, hayalimdeki evi inşa etme görevini kayınbiraderime vermeyi planlıyorum.

"Peki ya sen, kardeşim? Yönetici tarafı nasıl gidiyor?"

"Geçtiğimiz ay tam bir kabustu," diye hızlıca aktarıyor. "Sanki ona öğrettiğim her şeyi unutmuş gibi."

Midem bulanırken Thatch başının yan tarafına dik dik bakıyor. Telefonu çaldığında Eli'a bakarken daha da sağır edici bir sessizlik oluşuyor.

"Ateşli randevu mu?" Ses tonumdaki alaycılık damlasından nefret ediyorum.

Oh, hadi, Whitney!

"Benim tipim değil."

"Öyle mi, nedenmiş o?"

"Evli ve iki çocuklu," diye yanıtlıyor ve gözlerini kısa bir süre bana dikiyor. "Senin tipin ne Eli?" Serena soruyor.

Eli ekranını kapatır ve telefonunu cebine koyar. "Emin değilim. Bugünlerde bu konu üzerinde fazla düşünemeyecek kadar meşgulüm."

Serena kuru bir sesle, "Evet, sende bunu görebiliyorum," diye cevap veriyor.

"Bugün herhangi bir sınırlaman var mı?" Thatch onu azarlıyor. "Kimse güvende mi?" "Sadece bir soru sordum," diye masumca savunuyor Serena.

"Aynı şirret ses tonuyla."

"Tamam, çenemi kapatacağım." Serena kollarını kavuşturmuş, ön camdan dışarı bakıyor. "Hadi çocuklar," diye sesimi yansıtıyorum ve Eli'a doğru başımı sallıyorum. "Misafirimiz var." "Kusura bakma dostum," diye özür diliyor Thatch, Eli başının yan tarafına dik dik bakarken.

"Ben iyiyim," diye güvence veriyor Eli, "Beni merak etmeyin."

"Aslında, bu gibi aile içi durumlarda son derece gergin olan bir tip. Bu kadar uzun süre hayatta

kalması bir mucize ve Shawshanked'la kendini tünele sokup dışarı çıkmadı.

dağlar."

"Hey," diye fısıldıyor zehirli bir şekilde ve ben de ona dönüyorum.

"Yapma." "Ne yapmayayım?" Omuz silkiyorum. "Gerçek bu. İşler sarpa sardığında kaçarsın." Bakışları ölçülemeyecek kadar sertleşirken çenesi titriyor.

"Tanrım, kardeşim, kötü davranışları taklit etme," diyor Thatch Eli'ı savunurken. "Taklit etmiyorum ve bu karşılaştırılmaz. Biz bir çift değiliz," diye ilan ediyorum.

"Birlikte kaldığın diğer on bir kişiyi de kandırabilirdin," diyor Thatch, bana dikkatle bakarak. Gözlerimi ona diktiğimde kaşlarını kaldırıyor ve sırtını yola dönüyor. Tam onun yaptığı gibi, bir buz parçasının üzerine düştük.

"Kahretsin," diyor Thatch, Serena çıldırıp Thatch'a havlarken 'kahretsin' kolunu tutarak direksiyonu düzeltmeye çalışıyor.

Thatch arabanın kontrolünü yeniden ele geçirdiğinde Serena'ya "Bu hiç yardımcı olmuyor," diye çıkışıyorum ve tekrar yola odaklanmadan önce Serena'ya doğru bir bakış fırlatıyorum.

Yani, burası cehennem.

Süpermarkete vardığımızda, en iyisinin bölüşmek ve fethetmek olduğuna karar verdik. Eli her birimize listenin bir bölümünü mesaj attı ve hepimiz sözsüz bir şekilde ayrılarak bir araba kaptık. Eli'nin yolumu kesen bakışlarının cazibemi bozmasına izin vermemeye kararlı bir şekilde, hoparlörlerden çalan müziğe mırıldanarak eşlik ediyorum. Çılgılık atan bir çocukla arabasına bakan bir adamın yanından geçiyorum; ben geçerken bana bakıyor ve karısı pijama rafını karıştırırken yüzünde "yardım edin" diye bağırان bir ifade belirliyor. Beklendiği gibi, Noel'den sadece birkaç gün önce, mağaza tam bir kaos içinde, insanlar sanki yarış şeritlerindeymiş gibi koridorlarda hızla ilerliyor, yüz ifadeleri panikle dolu. Yan yana durup çılgınca satış kutularını sıralayan, ara sıra birbirlerine yan gözle bakan diğerlerinden umutsuzluk sızıyor.

Başka bir deyişle, Noel'e çok benziyor.

Yeni bir şey yok. Sadece insanlık, yeryüzünde barış için dua etmemiz ve hemcinslerimize karşı iyi niyet dilememiz gereken bir zamanda bir darbe daha aldı.

Annemin listesinin bana düşen kısmını tamamlamış ve kendi Noel alışverişimi hakkıyla yaptığımdan emin bir şekilde, bir kadın raftan almak için uzandığı çorap malzemesini bilerek kapıldığı için diğerinin arkasından "kaltak" diye bağırırken reyonlar arasında hızla ilerliyorum.

Reklamcılıkla uğraştığım için böyle zamanlarda, kitleleri hayatlarında belli bir ürüne ihtiyaç duyduklarına ikna etmede rol oynadığım için biraz suçluluk hissediyorum.

Yine de, bir oyuncak için tutuklanma noktasına gelecek kadar rekabet edeceğimden veya kendimi herhangi bir nedenle bir süpermarketin koridorunda bir kavganın içinde bulacağımdan şüpheliyim.

Kırmızı suratlı bir kadın yanımdan geçip gidiyor, ben başka bir reyondan geçmeye başlarken nefesinin altında bir listeyi tekrarlıyor. Eli'nin bebek reyonunda şaşkın şaşkın çocuk bezi duvarına baktığını gördüğümde iki kez dönüp bakıyorum. Şaşkın şaşkın duruyor, gözleri raftan cep telefonuna kayıyor. O anda Brenden'a bir mesaj göndermeyi düşündüğünü anlıyorum, sanki yol sormak kadar egosunu sarsacak bir şeymiş gibi.

Fazla düşünmeden, Wyatt'ın bebek bezi bedenini ve markasını raftan aldım ve yanından geçerken arabasına attım.

"Görüyorum ki hâlâ yardım isteyemeyecek kadar gururlusun," diyerek omzumun üzerinden fırlatıp yanından geçiyorum. Sadece bir saniye sonra arkamdan vuruldum, çocuk bezi torbası benden bir adım uzağa sıçradı. Ağzım açık, geriye dönüp baktığımda Eli'nin burun deliklerinin açıldığını, yumruklarını savaşa hazırlanmış gibi iki yanında sıkıştığını görüyorum.

"Bana sadece çocuk bezi fırlatmadın."

"Evet, söyledim," diye karşılık verdi, "ve kim kendini beğenmiş bir pislikten yardım ister ki?" "Az önce bana pislik demedin."

"*Anüs uyarsa*," diye takılıyor, raftan aynı beden ve markayı alıp arabasına atıyor ve ters yöne dönüyor.

"Hey, hey!" Ona doğru hücum ederken yalnız olduğumuza şükrederek koridora göz gezdiriyorum. "Senin derdin ne be?"

"*Benim sorunum mu?* Ciddi olamazsın."

"Az önce bana Pampers ile saldırdığına göre, evet, hasarının ne olduğunu bilmek istiyorum." Hiç tereddüt etmeden, tekrar kişisel alanıma girene kadar bana doğru hücum ediyor. Öfkelendiğinde daha da güzel oluyor, omuzları kulaklarına doğru istikrarlı bir şekilde yükselirken bakışları ölümcül.

"Sanki o SUV'de benim bir zayıflığımdan yararlanarak bana kötü bir kazık attığını bilmiyorsun?"

"Ve sen de bana aynı şeyi yapmadın mı? Bana tatlı sözler ve özürler yağdırarak, bir yandan samimi davranırken bir yandan da bana ikramda bulunarak-"

Yoldan geçen meraklı biri ikimize de bakıyor ve Eli hiç istifini bozmadan eğilirken ben kendimi tutuyorum.

"Kötü niyetle değil. Bu konuda yapmacık bir şey yoktu. Sana karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadım." "Evet, sadece bu sabah beni buzdan çıkarmak için."

Bir adım öne çıkıyor ve beni bir formül rafının içine hapsediyor. "Aklını başına topla."

"Pardon?"

"Buraya geldiğimden beri *beni buzlamaktan* başka bir şey yapmadın, o yüzden kararını ver. Ya benimle ilgilenmek istiyorsun ya da istemiyorsun. Kendimi tekrar etmekten bıktım ama niyetimden ya da burada bulunma sebebimden emin değilsen lütfen önceki konuşmalarımıza bak. Kendimi açıkça ifade ettim. Ancak sen, senden uzak durmamı söylerken bana beni yemek istiyormuş gibi bakıyorsun."

"Yapmadım."

"Yani, hayal mi ediyorum?" Alay ediyor. "Bana tek bir sinyal bile göndermedin mi?" "Çok küstahsın."

"Kendinden emin."

"Kibirli. Sadece çekim olduğu için olasılık olduğunu varsaydınız."

Bastırıyor, *her şeyi* birbirine yakın. "*Fiziksel* bir şey için olsaydım," gözleri dalıyor, "seni çoktan *becerirdim*."

Çenem düştü. "İğrençsin."

"Şu anda sen de pek çekici değilsin." "Bu ne cüret!"

"Evet, beni sikmeye gelen gözleri, tüyleri diken diken olmuş dudakları, hızlı nefes alışları ve sertleşmiş meme uçlarını okumaya nasıl cüret edebilirim?"

İçgüdüsel olarak ellerim göğsüme doğru havalanıyor. "Meme uçlarım senin için sert değil!"

"Tanrım," parmaklarını geçirmeden önce saçlarını karıştırıyor. "Merak etme. Kendimi korumaktan başka bir nedenim olmadığı için geri çekiliyorum. Her nasılsa, tüm hatıralarımda, ne olduğunu unutmuşum."

Eğer her düşünceni okuyup doğru yorumlamıyorsam, kabus olabilirsin. Mesaj alındı Whitney. Hediyeler açılır açılmaz toparlanıp yola çıkmaya hazır olacağım."

"Harika bir fikir. Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver!" Koridorun sonuna varmak için yan yana yarışırken ona doğru dönüyorum.

"Sen sola git," diye
bağırıyor. "Tamam."

Sağa gidiyorum ve çarpışıyoruz. Çarpışmanın şiddetiyle neredeyse yere düşüyordum ve bir anda kollarıyla beni düzeltti. Aynı anda beni bırakıyor ve sert bir sol yaparak, ben arkasından bağırırken uzaklaşıyor.

"Şimdiye kadar beni beceremezdin! *Seni domuz!*"

"*Maymun,*" diye bağırıyor omzunun üzerinden,
"doğru söyle."

"Oh, hayır, maymun sana çok fazla entelektüel kredi verir!" Bir kadın hızla yanımdan geçip koruyucu bir kolla yanında hızla yürüyen çocuğa sarılınca bağırıyorum. Eli, kartondan bir Noel Baba standının önünde durup eldivenli ellerinden bir torba dolusu Oreo kapıp açmadan ve bir tanesini ağzına atıp köşede kaybolmadan önce bana ters ters bakıyor.

CHAPTER THIRTY-ONE

Çubuktan bir parça kurutulmuş et **kopararak**, duygusal olarak tetiklenmiş bir son dakika hediyesini daha sepetime atıyorum. Yeğenlerime küçük kalplerinin arzu edebileceğini düşündüğüm her şeyi hediye etmeyi kendime görev edindim. Başka bir oyuncak reyonunda dolaşırken, bir sonraki AmEx faturamın korkunç görüntüsünü bir kenara itiyorum ve tam Peyton için bir lastik balık banyo oyuncağına uzanmak üzereyken koridorun sonunda alışveriş arabasının üzerine eğilmiş Serena'yı görüyorum.

Yaklaştıkça kıkırdıyorum, alaycı selamım dilimin ucunda kayboluyor, çünkü bedeninin titrediğini görüyorum ve sessizce hıçkırdığını fark ediyorum. Aceleyle yanına gidip omzuna nazik bir el koyarken onu olabildiğince örtüyorum. "Serena? Tatlım, neyin var?"

Etrafıma bakıyorum, onu kollarıma çektiğimde bana uzanırken o an için yalnız olduğumuza şükrediyorum. "Abla? Neyin var?"

Eli'nin bana yaptığı gibi avuçlarımı onun sırtında gezdirirken bana yapışıyor, çılgınlıkları konuşma yeteneğini çalıyor. Bu düşünceye eşlik eden acıyı görmezden geliyorum. "Konuş benimle."

"Sadece... alışveriş yapıyordum... ve bu şarkıyı dinlemeye başladım. Hiç dinledin mi?"

Mağazanın hoparlörlerinden gelen müziğe kulak kabarttığımda, müziği tanımlamam sadece bir saniye sürdü

-Carly Simon'dan "Coming Around Again".

"Evet, bu şarkıyı seviyorum."

"Hiç şu kelimeleri dinledin mi? Evliliklerin dağılmasıyla ilgili ve bu doğru. O kadar doğru ki," diyor burnunu çekerek.

"Bu kadar yeter," diyerek cep telefonumu almak için harekete geçiyorum. "Bu kadar saçmalık yeter. Thatch'i arayacağım. İkiniz bunu konuşarak halletmelisiniz."

"Hayır!" Telefonumu neredeyse elimden düşürüyordu, ben de cebime atıp avuçlarımı teslimiyetle kaldırdım. "Tamam, tamam, bana ne yapacağımı söyle."

Gözleri sürekli sulanırken gözyaşlarını silmek için elimden geleni yaptığımda "Hiçbir şey," diye burnunu çekiyor. "Evden çıkmadan önce ne oldu?"

"Tavsiyene uymaya çalıştım. Duştan çıktığımda seks külotumu giydim ve onu giyinirken yalnız yakaladım," diye başını sallıyor, yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülüyor. "Onu köşeye sıkıştırdığımda beni tamamen yanlış anladı ve 'Ne? Serena, Tanrım, *şimdi* ne var? Sanki ağzımdan çıkacak her kelimeden korkuyor gibiydi. En üzücü tarafı da beni reddettiğinin farkında bile değil." Onu sıkıca kucağıma aldığımda hıçkırıkları daha da şiddetleniyor.

"Abla, beni korkutmaya başlıyorsun."

"Çok korkuyorum," diye burnunu çekiyor. "Arabada bana nasıl baktığını gördün mü? Sanki ondan iğreniyormuşum gibiydi."

"Ona kötü bir yumruk attın."

"Biliyorum. Önemsiz bir şeydi ama Gracie'ye patladıktan sonra bana nasıl baktığını görmeliydin, sanki böyle davranması *benim suçummuş* gibi." Başını sallıyor, "Artık *benden hoşlandığını* bile sanmıyorum."

"Hiç de doğru

değil." "O kadar

kötü müyüm?"

"Hayır. Değilsin. Bazı anlarınız var ama çoğunlukla eğlenceyi seven ve etrafta olması harika birisiniz. Thatch iyiyi, kötüyü ve *çirkini* görüyor ve şu anda çirkine odaklanıyor."

"Kendimi özlüyorum. Yani, bir eş ve anne olmadan önceki halimi özlüyorum. Bir birey olmayı özlüyorum, anlıyor musunuz? Özgürlüğüm olsaydı kendimle ne yapacağımı bile bilemezdim."

"Belki eskiden olduğun kişileri özlersun ama o kız evrim geçirdi. Bu özgürlüğe sahibim ve sana söylüyorum, bununla pek bir şey yapmıyorum. Hayatta yalnız olmak pek de lüks sayılmaz, Serena."

"Şu anda onun için savaştık kadar bile ona yaklaşmıyorum. Bana Eli'nin sana baktığı gibi bakması için her şeyimi verirdim. Senin için deli oluyor Whitney."

Bir kahkaha attım. "Evet, o kadar çılgın ki dün gece onu içmeye zorladım ve şu anda kompleks karbonhidratlarla karnını doyuruyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, az önce bana bir paket Pampers ile saldırdı ve tatil biter bitmez canını kurtarmak için kaçacağını söyledi." Başımı salladım. "Şu anda önemli değil."

"Kendine bunu söylemeye devam et," diye gözlerini deviriyor.

"Benim hakkımda konuşmuyoruz. Kız kardeşimi alışveriş arabasının içinde hıçkıra hıçkıra ağlarken buldum."

"Ne yapacağım ben? Gracie ve Peyton'ın aramızdaki düşmanlığı hissetmelerini istemiyorum. Bunu hissedebileceklerini biliyorum." Ağlamaklı bir nefes üflüyor. "Bu Noel boka saracak."

"Hayır, değil. Ve ne var biliyor musun? Hemen şimdi bunu tersine çeviriyoruz. Bu listeyi bitireceğiz, malları anneme teslim edeceğiz ve penisi olan herkesle ilişkimizi keseceğiz. Kızlar gecesi bulaşıklar kuruduğu anda başlayacak. Gerekirse Erin'i karanlık tarafa sürükleyeceğiz. Oğlanlar çocuklara bakabilir, böylece çok ihtiyacımız olan *kız kardeş zamanını* geçirebiliriz."

"Tanrım, kulağa hoş geliyor."

İkimizi de koridordan geçirirken, "Çok iyi oldu," diye ilan ediyorum. "Sadece küçük bir arınma ve sızlanma seansına ihtiyacımız var."

Serena bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Seni seviyorum." "Ben de seni. Hadi çocukları çağıralım ve burayı havaya uçuralım."

Thatch'ın SUV'unda, kızlar üst üste yığılmış çantalarla ağzına kadar dolu üç el arabasıyla gelirken boşaltma işlemini bitiriyoruz. Bana bakmayı bile reddeden Whitney'e bakarken Thatch'ın gözleri açılıyor.

Başa döndük.

Zihnim 'siktir et' diye bağırırken göğsümdeki kemirgen aynı fikirde değil. Geri çekilmeye karar verdikten sonra bu şekilde tepki vermesi bana umut vermeliydi çünkü dürüst olmak gerekirse, istediği şeyin bu olduğunu düşünmüştüm. *Onun yerine, ısırtığının havlamamı kontrol etmesine izin verdim.*

"Whitney, bu da ne böyle? Bu delilik," diye karşı çıkıyor Thatch ve boşaltmaya başlamak için bir adım öne çıkıyor.

Whitney yukarı baktı. Gözlerindeki hurdalık köpeği gibi çılgın bakış Thatch'i de beni de bir adım geri attırdı. "Bir kelime daha edersen, Thatch, Noel için bütün çocuklara *yavru köpek* alırım. *Her çocuk için bir köpek yavrusu.* Beni anladın mı?! *Her çocuğa bir köpek yavrusu!*"

Gözleri faltaşı gibi açılmış Thatch'e doğru eğilirken kıkırdamama engel olamıyorum. Yutkunurken adam elması sallanıyor. "Görüyorum ki sinirlendiğinde hâlâ alışveriş yapıyor. Bir keresinde kavga ettikten sonra Japonya'ya bilet almıştı."

"Paramı geri aldım," diye karşı çıkıyor alışveriş arabalarından birinin ağzına takılmış plastik bir poşetle boğuşurken. Sonunda poşeti yırtıp çıkardığında poşet patlıyor ve içindekiler kaldırıma saçılıyor. Ucuz plastik oyuncakları toplamasına yardım etmek için eğiliyorum. Birkaç tanesini aldığımda, onları ellerimden kapıyor. "Buldum!" Teslimiyetle avuçlarımı kaldırıyorum ve onları yeni bir torbaya tikiştirmasını izliyorum.

"Mağazada bir şey mi oldu, abla?" Thatch gözlerini bana doğru çevirerek soruyor.

Whitney onu görmezden gelerek, tanımlayamadığım sayısız bok çuvalını kamyonu boşaltmayı bitiriyor, ardından mini bir dörtlü şarap paketi açıyor, üstünü çeviriyor ve SUV'un etrafında yolcu tarafına doğru yürürken bir tanesini mideye indiriyor. Törenle kapıya vurarak bir şişeyi Serena'ya uzatıyor. "Meyve suyu kutunu iç, kardeşim. İlk hız turu yemekten sonra başlıyor."

Serena, Whitney ile plastik şişeleri tokuştururken, "Tamamdır, sağ ol *kardeşim*," diyor.

Serena ve Whitney çözemediğim bir şakayla, "*Bu gece senin gecen, kardeşim*," diye şarkı söylüyorlar.

Thatch, kapak kapanmaya başlarken elektrik motorunun çıkardığı vınlama sesinden duyduğu dehşetle, "Ah, kahretsin," diye mırıldanıyor.

"Burada neler oluyor?" Whitney'nin küçük bir buz parçasında kayarak neredeyse kıcını kırmasını izliyorum. İrkilerek onu bir kez daha düşmekten kurtarmaya çalışıyorum, tam o sırada cipin kapı koluna tutunarak kendini yakalıyor. Koltuğuna oturduktan sonra Thatch'e ve bana sert bir yan bakış ve şeytani bir sırıtış fırlattıktan sonra şişesini kaldırıp kendini içeri attı.

Arabanın dışından, yine topluca bağırıklarını duyuyoruz. "Bu gece senin gecen, kardeşim!"

Thatch bana döndü ve başını salladı. "Bu eski bir filmde, "Twins," Schwarzenegger ve

DeVito. Açıklamamı istemeyin çünkü açıklayamam. Garip bir şey ama çevirisi? Bu, senaryo dışına çıktıkları anlamına gelen bir savaş çılgılığı... haydutluk ve uzun bir gece olacak."

Thatch, sürücü koltuğundan ikinci şarabını kaldırırken Serena'ya korkuyla bakıyor. "Gerçekten zamanı değil, Serena. Bu bir aile tatili, Cancun'a bir kız gezisi değil."

"Ne olmasını istiyorsak o, değil mi Whit?"

Whitney kendi ikinci şişesini yudumlarken, "Al, al," diye söyleniyor.

"Tanrı biliyor ya, artık eğlencenin ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," diye takılıyor Serena, ben gerilimin tırmandığını hissederek sinirlenirken. "*Kralım*," diye homurdanıyor.

Lanet olsun.

Whitney'nin tavsiyesini dinlemiş olmalı ve görünüşe göre işler hiç de iyi gitmemiş.

"Bu ne anlama geliyor?" Thatch temkinli bir şekilde karşılık verir. "Peki o dükkânda bizi Defcon 1 seviyesine getirecek ne oldu?"

Ben koltuğuma biraz gömülürken Thatch çaresizce dikiz aynasından bana bakıyor.

"Arıza, sekizinci koridor, Nerf silahları," diye mırıldanıyor Serena kuru bir sesle. "Merak etme. *Bunu aştım*. Bu arada,

Bu gece çocuklara *sen* bakacaksın." "Her neyse," diyor Thatch, açıkça sinirlenmiş bir halde.

"Çok şey mi istiyorum? Onlar senin de çocukların."

"İyi dedim."

"Aslında sen *her şeyi* söyledin," diye takılıyor.

"Serena," diye uyarıyor Whitney, bir ileri bir geri atışlarını izlerken bana bakarak.

"Pekâlâ," diye iç geçiriyor. "Siktir et."

Thatch arabayı evin önüne çekip Serena'ya döndüğünde kulübedeki sessizlik gerilimi daha da artırır. "Boş ver şu gürültüyü. Ben nasıliyi vakit geçirileceğini *biliyorum*. Her zaman oyunbozanlık yapan sensin."

El bombasının pimi çekildi, Whitney hemen bana döndü. "Arabadan çık. *Hemen şimdi*."

İkinci bir uyarıya gerek duymadan kapımdan dışarı fırlıyorum ve bagajda Thatch'ın onu bırakmasını beklerken arka camdan Serena'yı izliyorum, kafası ağır çekimde dönüyor gibi görünüyor, Exorcist tarzı, Thatch'a isyan yasasını okumaya başlarken sesi boğuk.

Whitney, "Hayır Eli, şimdilik çantaları unut, bu taraftan," diye talimat veriyor ve garajın arkasına, güvenli bir şekilde savaş alanının dışına doğru ilerlerken ona katılmamı işaret ediyor. On saniye geçmeden, Thatch ve Serena SUV'den çıkıp garajın yan kapısından içeri dalıyor ve bağırışmalar başlamadan hemen önce kapı çarpılıyor.

Whitney ve ben cesurca bir bakış atarak cipin arkasının açıldığını görüyoruz ve sözsüzce çantaları toplamaya başlamadan önce ona doğru ateş ediyoruz. Serena'nın sesi garaj kapısının diğer tarafından net bir şekilde duyulduğunda ikimiz de duraklıyoruz.

"Ne olduğunu bilmek ister misiniz? Alışveriş yaparken evliliğin nasıl bir bedel ödettiğini anlatan bir şarkı duydum ve bu şarkıyla ilgili olduğum için lanet olası bir süpermarkette ağlamaya başladım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Tanrım Thatch, artık beni *hiç* mi tanımıyorsun? Aramızın ne kadar kötüleştiğini göremiyor musun?

Ne kadar uzaklaştığımızı ve bunun beni ne kadar üzdüğünü? Beni hiç okuyamıyor musun?"

"Yani, son zamanlarda birbirimize bağlanamadığımızı biliyordum ama bu kadar mutsuz olduğunu fark etmemiştim."

Whitney çantaları toplamak için çabalarını yavaşlatırken duruşu bozuluyor. Fiziksel olarak, içindeki acıyı hissediyorum. Serena ağlamaya başladığında Whitney başını öne eğiyor.

"Özür dilerim. Bana ne yapacağımı söyle," diye yalvarır Thatch. "Konuş benimle."

"Artık benim için *hissetmediğin* şeyleri sana *hissettiremem*. Sanırım sadece evlendiğim adamı özleyorum."

"Evlendiğin çocuk, iki çocuğu ve ödemesi gereken bir ipoteği olmayan sorumsuz bir esrarkeşti. Unuttuysan diye söylüyorum, daha fazla sorumluluk almam konusunda kavga ederdik ve şimdi benim *çok sorumlu* olduğumu mu söylüyorsun? Çok mu sıkıcıyım? Tanrım. Ne yapacağımı şaşırdım."

"Hayır, Thatch, hayır. Sorun o değil. Ben... seni çok özledim. En iyi arkadaşımı özledim. Ruh halimi saniyeler içinde okuyabilen ve gerçekten umursayan adamı özledim. Sanki artık bana katlanamıyorsun."

"Whit," diyorum usulca, o burnunu çekerken önüm sırtına geliyor, "bunu duymak bize düşmez." Başını sallıyor ve onu cipten uzaklaştırıyorum, ikimizin elinde de birkaç çanta var, geri kalanları bagajda bırakıyoruz. Söze gerek duymadan kulübenin etrafından arka verandaya doğru yürüyoruz. Whitney basamakları çıkıyor ve dönüp dağ manzarasına bakıyor, çantalar hâlâ elinde, yüz ifadesinde ne yapacağını bilemiyormuş gibi bir şaşkınlık var.

Elimdeki yükü yere bırakıp arka kapıya bakıyorum, cam kapıyı örten perdenin kapalı olmasına şükrediyorum. "Bu çok aptalcaydı," diye mırıldandı. "Kavga çıkarmak istememiştim."

"Yapmadın," diyorum, çantaları nazikçe elinden alıp ayaklarının dibine koyarken.

"Bunu söylemek ne kadar bencilce olsa da," diye fısıldıyor gözleri yaşararak benimkilere bakarken, "ne yapacağımı bilmiyorum."

Başaramazlarsa *ben yaparım*."

"Bu sadece bir kavga."

Başını iki yana sallar. "Onu hiç böyle görmemiştim. Ve ona karşı bu kadar zehirli olduğunu da hiç duymamıştım. En çok ihtiyacı olduğu anda ona karşı sabrını kaybediyor. Ayrılamazlar. Ayrılamazlar. Yapabileceğim bir şey olmalı. Belki çocuklara ben bakabilirim, böylece biraz yalnız vakit geçirebilirler. Ya da-"

Çenesine dokunarak sözünü kesiyorum, böylece tüm dikkati bende oluyor. "Onların evliliği ne zaman *senin sorumluluğuna* geçti?" "Ne?"

"Aslına bakarsanız, size şunu sormama izin verin. Bütün bu ailenin bakıcısı olmak ne zaman *Senin sorumluluğun* mu? Diğer herkesin iyiliğinin senin sorumluluğunda olduğuna ne zaman karar verdin Whitney?" Bakışlarını kaçırıyor.

"Gözlerini benden kaçırmayı kes. Son dört gündür seni *yakından* izliyorum ve kendi başlarının çaresine bakabilecek durumda olsalar bile *onlara* -her *birine*- hizmet etmekten başka bir şey yapmadın."

"Onlarla ilgilenmeyi seviyorum. Ben buyum."

"Hayır, bu senin kim olduğunun özverili bir parçası ve bir noktaya kadar bunda yanlış bir şey yok, ama çok yorgunsun. Herkesi memnun etmek için koşturup dururken kendi tatilinin tadını nasıl çıkarabilirsin ki?"

"Peki benim kendimi inkar ettiğimi düşündüğün şey ne? Neyi kaçırdığımı düşünüyorsun-"

CHAPTER THIRTY-TWO

Eli avucunu göğsüme koyuyor ve beni agresif bir şekilde geriye doğru yürütmeden önce söylenmemi kesiyor. Beni eve doğru itmeden önce evin yanından geçerken gözlerindeki niyet nedeniyle ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor. Bakışlarının yakıcı sıcaklığıyla felç olmuş bir halde ona bakarken, kalçamı kavramadan önce ceketimi bir kenara fırlatıyor, vücudumu kolayca öne doğru çekerek onunkine yaslıyor, kesik kesik nefeslerimiz birbirine karışıyor.

"Neyi özlüyorsun? Sanırım *ben*, sanırım ben *seni* özlüyorum ve sanırım uzun zamandır *birbirimizi* özlüyoruz. Ökseotu," diye mırıldanıyor, dudakları dudaklarımı ezmeden bir saniye önce.

Temasla birlikte tüm vücudum sarsılıyor, gözlerim kapanmadan önce onunkilere dalıyor. Dilini dudaklarımda gezdirirken öpücüğünün ardındaki güç içimde şimşek gibi çakıyor ve hemen açılıyorum. Acil bir dille ağzımı süpürürken dışarıdaki tüm sesler kayboluyor ve ben ona doğru inliyorum, vücudum eve karşı gevşiyor.

Tek yapabildiğim Eli'nın ağzımızı birleştirdiğini hissetmek, ben ona gömülürken dili benimkinin üzerinde kayıyor, avuçlarım kaslı göğsünde kayıyor, kokusu etrafımı sarıyor, o ziyafet çekerken beni sarhoş ediyor.

Beni evin içine daha da sokarken boğazında bir inilti titreşiyor, harekete ve dokunmaya, keşfetmeye, tatmaya başladığımızda sert aletini karnımda gezdiriyor.

Ceketinin üst kısmını yumruklarım ile kavrayarak onu öfkeyle öpüyorum, o başını eğip daha derine inmek için eğilirken dillerimiz düello ediyor. Dilinin her bir darbesinde kendimi dizginlememin her bir parçasının eriyip gittiğini hissediyorum. Öpüşmemizi çok erken kestiğinde ona ne kadar çabuk teslim olduğumu ve dükkânda söylediklerinin ne kadar doğru olduğunu anlıyorum.

Beni tamamen mahvedebilirdi.

"Tanrım, Bee," diye fısıldıyor, alnını benimkine bastırarak. Aptal, aptal, yirmi yaşındaki Whitney!

Ama artık onu tamamen suçlayamam. Gerçek şu ki, otuz sekiz yaşındaki Whitney mağazadaki ilk itirafından beri ona tekrar dokunmayı ve onunla yakınlaşmayı hayal etmekten başka bir şey yapmadı. Birkaç santim uzaklaşıyor, tepkimi inceliyor, bu hareket o kadar samimi, o kadar tanıdık ki boğazımda bir yumak oluşuyor.

Dudaklarım karıncalanarak ona bakıyorum, evin dış cephesini avuçlarken bir tür kendini koruma güdüsünün devreye girmesi için dua ediyorum, nefesler hızlı geliyor.

"Beni öylece öpemezsin Eli," diye fısıldıyorum, argümanım acınacak derecede zayıf.

"Az önce öptüm, sen de beni öptün ve bu harika hissettirdi." İfadesinde en ufak bir pişmanlık belirtisi yok. Alt dudağını ıslatıp emerken bakışlarım ağzına iniyor, sanki dilindeki tadımın tadını çıkarıyormuş gibi. Görülmediğimizden emin olmak için etrafına bakarken tüm vücudum ihtiyaçla titremeye devam ediyor. Durum böyle olduğu için şükrederek ve iliklerime kadar sarsılarak etrafından dolaşmak için hamle yapıyorum, o ise kalçamı sıkıca kavrayarak beni durduruyor, başparmağı hafifçe kalçamda geziniyor.

"Yapma," diye başını sallar. "Bana bir dakika ver. Altmış lanet saniye, Whitney." "Ne için?"

"Öpüştüğünüz için içsel gücünüzü kaybettiğinize kendinizi ikna etmeye çalışmadan önce o öpücüğün ne kadar güzel olduğunun tadını çıkarın. Güven bana. Seni öpmeme izin vermek, bundan kaçmaktan çok daha cesurcaydı."

Elini kaldırıp yüzümü kavırıyor, başparmağını alt dudağımda baştan çıkarıcı bir şekilde gezdiriyor ve arayı tekrar kapatıp ayrılmış dudaklarıma yavaşça bir öpücük daha konduruyor. Gözleri hâlâ kapalı, çekilmeden birkaç saniye önce istediği içkinin kalanını içiyor. Onları açtığında ifadesi sertleşiyor.

"Neyi kaçırıyorsun?" Dedi, tartışmamıza devam ederek. "*Kendi hayatını.*"

"Pfft, beni rahat bırak."

"Ben de *senden* bunu yapmanı istiyorum. Geçen gece kollarımda dağıldın çünkü buna ihtiyacın vardı. Başkaları için endişelenerek kendini tüketirsen kendine geri dönemezsin."

"Ailemle ilgilenmek benim için bir angarya *değil.*" "Eğer zaten bu kadar zayıfsanız öyle."

"Bunu söylüyorsun çünkü sen bencilsin. Hep öyleydin. Bunu anlamayı beklediğimden değil ama ilişkiler *emek* ister ve çok fazla dayanıklılık gerektirir. Thatch ve Serena neredeyse yirmi yıldır birlikteler."

"Onlardan ya da benden bahsetmiyoruz. *Senin* hakkında konuşuyoruz." "Ben iyiyim."

"Tamam. Tamam," diye homurdanıyor. "Sadece daha fazla saçmalık." "Burada tam olarak ne yapmaya çalışıyorsun?"

Kararlı bir şekilde bana bakıyor. "Sana şu anda uğraşman gereken kendi sorunların olduğunu ve Thatch ile Serena'nın önlerinde duran şeyleri hafife alan tek kişiler olduğunu düşünerek ikiyüzlü davranmayı bırakmanı hatırlatırım."

"Ne yani, *şimdi de* bağlılık adamı mı oldun?"

"Ben seninle ilgilenen, senin iyiliğini düşünen, bir zamanlar senin iyiliğinin de senin için çok önemli olduğunu hatırlatmaya çalışan adamım."

"Hâlâ öyle. Sana söyledim, uzun zamandır-"

"Kötü bir aydı, bu bahaneyi duydum." Çenesini salladı.

"*Sıradaki.*" "Kendini beğenmiş piçin tekisin."

"Belki öyleyim ve belki hala biraz bencilim, ama sen de pek değişmemişsin - yine de o ateşi daha fazla görmek isterdim."

"Kaybetmedim."

Dudakları kalktı. "Oraya varıyorum."

"Kes şunu. Beni *dört* gün boyunca gözlemledin. Bu seni bir uzman yapmaz." "O zaman bana yardım et," diyor usulca.

"Ne?"

"Bugünlerde seni neyin harekete geçirdiğini söyle bana, konuş benimle. Nasıl uzman olacağımı söyle."

Bu konuya her açıdan yaklaştım. Sana nasıl ulaşacağımı söyle."

"Ciddi olamazsın." "Hiç bu kadar ciddi olmamıştım."

"Ben çözülecek bir sorun değilim ve bunu seninle yapmayacağım."

"Bu saçmalığı da duydum. Bunu zaten benimle yapıyorsun. Eğer benimle göz göze gelmiyorsan, sessizce beni hatırladığını, bizi hatırladığını belli belirsiz bir şekilde iletiyorsun. Ya da ağzınla veya tek bir bakışınla bana seni ne kadar incittiğimi hatırlatıyorsun. İnan bana, bunu benimle yapıyorsun ve buraya geldiğim andan beri yapıyorsun. O öpücüğe sen de katıldın Whitney ve hemen şimdi tekrar öpülmek istiyorsun. Her yerinde bu yazıyor. Sadece itiraf etmekten çok korkuyorsun."

"Bu sadece uygun. Sen sadece-"

"Yalnız... tatil olduğu için mi? Son beş Noel'i ve ondan öncekileri de yalnız geçirdim. *Sıradaki.*" Bakışları içimde zonkluyor. "Bana siktir olup *gitmemi* söyle, hemen şimdi temelli siktir olup *gitmemi* söyle, ben de gideyim. Bu sabah buna hazırdım ama geri çekilmeye çalıştığımda *canın* yandı. Umursamazsan canın yanmaz. Umursuyorsun."

"Bunca yıldan sonra aramızda hala delice bir çekim var ve bu sadece fiziksel değil. Varsayımlarını ve niyetim hakkında istediğin her şeyi söylemeye devam edebilirsin ya da *kristal netliği* için çıkıp sana bir kez daha söylememe izin verebilirsin. *Seni görmeye* geldim. Seni incittiğim için özür dilemeye geldim çünkü yıllar önce gözlerinde gördüğüm şeye hazır olmadığımı itiraf edecek kadar erkek değildim."

"Burada duruyorum, seni öpüyorum ve o zaman yaptığım hatanın sana kelimeler vermemek olduğunu söylüyorum."

-Duyman gereken kelimeler. O zamanlar yetenekli değildim. Ben senin ayrıldığın adam değilim ve ayrılığımızın bununla çok ilgisi var. On yedi yıl sonra burada duruyorum çünkü seni hiç unutmadım."

-Ve seni yeniden keşfederken seni tanımak, seni öpmek istiyorum. Ayrıca düşüncelerimi yiyip bitiren ve beni, sen bana yakın olduğun için uyuyamayan aynı huzursuz adama dönüştüren o acı mızımızın aklını başına getirmek istiyorum."

Sözleri göğsümü yumruklarken gözleri beni deliyor.

"Kardeşini çok seviyorum ama Noel'i *onunla* geçirmek için burada değilim. Buraya *senin için* geldim. Bu fikir ne kadar kamikaze olsa da -aramızda hala bir şeyler olduğunu ummak ve ikinci bir şans ihtimali- o kadar da uzak bir ihtimal olmadığı şimdi anlaşılıyor. Nostaljiye dayalı olsun ya da olmasın, sen de benim için hala çok şey hissediyorsun. O yüzden bunu bir dakika daha inkâr ederek bana hakaret etme."

"Benden sadece-"

"Tanrım, işler nasıl da değişti." Yüzümü elleriyle kavırıyor. "Sana *hiçbir şey* beklemediğimi söylemiştim ve bu kadar çabuk bu kadar çok şey hissetmeyi de beklemiyordum, ama hissedeceğimi bilmeliydim çünkü o *sensin*," diye fısıldıyor, gözleri şefkatle dolu. "Umuyordum... Seni tanıyamayacağım kadar farklı olmadığını umuyordum. Çok şey umdum ve şimdi sadece senden *rica* ediyorum. Benimle zaman geçirmeni, benimle konuşmanı, benim tarafımdan öpülmek istiyorsan seni öpmeme izin vermeni istiyorum." Beni saygılı parmaklarıyla okşarken yutkunuyor. "Seninle bir şans daha istiyorum."

Tek yapabildiğim ona bakmak.

"Tanrım, eğer izin verirsen," ellerini boynuma doluyor ve başparmaklarını boğazımda gezdiriyor. "Senden *Whitney'i, onun ne istediğini* ve neye *ihtiyacı olduğunu* düşünmeni istiyorum çünkü tek yaptığım bu. Sadece bunu düşün."

Beni bırakarak evin köşesinde kayboldu. Zaman ayarlı ışıklar yanarken güneş batıyor. O sırada yanımdaki dış cephe kaplamasında bir kancaya asılı ökseotuyla süslenmiş yanan plastik bir çelenk görüyorum. Sürgülü kapı açılıyor ve Eli içeri girmeden önce çantaları toplarken hışırtılarını duyuyorum, kapıyı kapatırken annemin selamını boğuk bir şekilde duyuyorum. Tamamen şaşırılmış bir

halde, parmaklarım uyuşmuş, soğukta arkasından bakakalıyorum. Ama içeride? Ateşler içindeyim.

CHAPTER THIRTY-THREE

Pizza ve plastik tabaklar bu gece bulaşık olmaması anlamına geliyordu, bu da Whitney ile bire bir görüşemeyeceğim anlamına geliyordu. Ben söyleyeceğimi söyledim ve o bir karar verip bana bir dayanak sağlayana kadar elimde hiçbir şey yok. Tabaklar çöpe atılır atılmaz kızlar gecesi başladı ve Thatch çocukları üst katta tutmak için işe koyuldu. Onları eğlendirmek için medya odasında devasa bir kale inşa etti, ben de aşağı inmeden önce ona yardım ettim.

Arafta kalınca, Kral'ın çalışma odasında dinlenmeye karar verdim ve raftan bir düzine biyografiden birini alıp adamın kendisi hakkında bir şeyler okudum.

Okuduklarıma göre, müzik tarihinin tartışmasız en büyük seslerinden birine sahip olan ve buna uygun bir görünüşe sahip olan Elvis Presley uzun ve yavaş bir intihar gerçekleştirdi.

Elvis kendisi hakkında kişisel olarak hiçbir şey bilmemi istemiyordu ve ben de özel bir adam olduğum için bunu anlayabiliyorum. Hiç kimse için açık bir kitap olmadım, Whitney için bile. Yıllar boyunca düzeltmek için çok mücadele ettiğim kişisel bir sorun.

Elvis'in benden tek istediği müziğini takdir etmem.

Ancak özel hayatını onun hakkındaki görüşlerimin dışında tutmaya çalışırken başarısız oluyorum çünkü sağlığını bilerek bir kenara atan insanlarla ilgili gerçek bir sorunum olduğu için onun özel hayatından uzak duramıyorum.

Belki de insan vücudunun bir anda tapınaktan ev sahibine dönüşebileceğine olan inancımın dolayısıdır - eğer doğru şekilde tedavi edilmezse.

Penceremin hemen dışından kahkahalar dökülüyor, bir sayfayı çevirirken içsel düşüncelerimi bölüyor. En çok Serena'nın kahkahası duyuluyor ve bunun için minnettarım. Kavgalarından sonra Serena ve Thatch eve girdiklerinde bıkkın ve bitkin görünüyorlardı. Bir noktada Brenden, Thatch'in yenilmiş tavrını fark ettikten sonra onunla konuşmaya gitmişti. Whitney'le aramı düzeltmek için evi gözetleyerek topladığım kadarıyla, ona perde arkası hakkında bilgi vermek için takip etmek istedim ama bu konuşmada bir yer edinemeyeceğimi bildiğim için geri çekildim.

Öğleden beri, paylaştığımız öpücüğü ve Whitney'nin sözlerime verdiği tepkiyi düşünmekten başka bir şey yapmadım. Ondan özür dilemek için başka bir nedenim olduğu için kendime kızgınlım, ama lanet olsun, o öpücük. Ağzımda onun muhtaç iniltisini hissetmek gerçekten de sıçramaya değdi. Bana karşı her zaman çok açıktı, sanki en çok ihtiyaç duyduğu şey benmişim gibi bana tekrar tekrar açılıyordu. Bugün de benim için aynısını yaptı ve ben ona tekrar *tekrar* hatırlatmak için birkaç çalıntı saniye eklemekten başka bir şey istemedim.

Ne kadar iyi olduğumuzu ve tekrar ne kadar iyi olabileceğimizi anlamasını sağlayacak bir yol... ama zamanı değildi. Bu öpücüğü daha fazla ilerlemeden bitirmeli ve daha iyi bir zaman bulmalıydım. Bu atmosferde bulunması imkansız görünen bir zaman.

Kızlar çalışma odasının pencerelerinin hemen dışındaki şezlonglarda toplanırken Kral daireme daha fazla kahkaha yağıyor ve konuşmalarının daha yüksek sesli parçaları içeri süzülüyor. Bir saniye daha dayanamayıp kilidi açıyorum ve fark edilmemesini umarak nefesimi tutarak bir pencere açıyorum. Sohbet kesintiye uğramadan içeri süzülürken daha rahat nefes alıyorum ve kötü bir adam olduğuma karar veriyorum.

Şimdilik bununla yaşayabilirim.

"Yemin ederim," diyor Serena, "eğer Thatch bana bir kez daha 'yemekte ne var' diye sorarsa, kendimi kaybedeceğim."

"Biliyorum!" Erin, içkinin etkisiyle olsa gerek, akıcı bir coşkuyla söze karışıyor. "Ölüm öpücüğü gibi bir şey. Buna dayanamıyorum. Brenden bana sorduğunda saçımı başımı yolmak istiyorum."

"Ah, en başa dönmek," diye iç geçiriyor Serena, "ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yokken ve sadece konuşmasını duymak için nefesimi tutarak beklerken - lanet olası akşam yemeği konusu dışında her şey ve her şey hakkında. Thatch bir araya geldiğimizde benimle deli gibi sohbet ederdi. Bazen telefonda uyuyakalırdık. Bir sabah uyandığımda hala telefonda ve benim uyanmamı bekliyordu. İşte o zaman onun doğru kişi olduğunu anladım."

Bir duraklama.

"Brenden'in sana göre olduğunu ne zaman anladın, Erin?" Serena soruyor. "Bunu duymak istemezsin. O senin kardeşin."

Whitney devreye giriyor. "Birkaç dakikalığına erkekmiş gibi davranabiliriz. Çok cinsel olmadığı sürece."

"Değil," diye mırıldanıyor Erin. "Bir şirket softball maçındaydı. İster inanın ister inanmayın, kardeşinizin yıllar önce müthiş bir vücudu vardı."

"Bu şimdiden öğürme refleksimi test ediyor," diye homurdanıyor Serena.

"Beni dinle," diye yalvarıyor Erin. "Gömleksizdi, kaslıydı ve kendini beğenmiş bir şekilde bana doğru yürüyordu."

"Daha çok sidik ve sirke gibi," diye takılıyor Serena. "Kapa çeneni, Serena," diye azarlıyor Whitney hafif bir ses tonuyla. "Ağır çekim bir saldırıydı," diye hatırlıyor Erin.

"Olamaz, ne yaptı?!" Whitney soruyor.

"Önce eli yukarı kalktı... emin ve sabit. Şapkanın tepesini öyle sıkı kavradı ki tek gördüğüm kas, ön kol kası ve damarlardı," diye iç geçiriyor Erin.

"Yani ne yaptığını biliyordu," diye suçlayıcı bir şekilde söze girdi Whitney.

"Biliyordu," diye onaylıyor Erin, "Bunu daha önce yaptığı belliydi.... ve kendime engel olamadım. İzledim."

"Sanırım bunun nereye varacağını biliyorum," diye cıvıldıyor Whitney.

"Sihir gibiydi... Bana sırtıttı, dudağını ısırды ve o boku eve kaydırды." "Evet, evet. Her seferinde beni yakalıyor," diye uyarıyor Whitney. "Vudu büyüğü işte." "Ben kayboldum," diye araya giriyor Serena.

"Geriye doğru hat trick yaptı, değil mi?" Whitney soruyor. Erin inliyor. "Öyle yaptı."

"Evet," diyor Whitney sempatik bir ses tonuyla. "Mac Daddy el kitabının 1 numaralı kuralı gibi.

Hiçbir kadın bundan kurtulamaz. Bu senin hatan değildi."

"Olamaz!" Şezlong yine tırmalıyor. "Gracie'yi uyarmalıyız! Onu hazırlamalıyız!" Whitney

gıcırıyor, sesinde açık bir panik
var. "O dokuz yaşında, Whit."
"Kahretsin, çok geç kalmış olabiliriz."
Kıkırdamamı tutarken başımı sallıyorum.
"Erkeklerin nesi var? Neden bu kadar çok çabalıyoruz?" Erin soruyor.
"İlk başta kimyasal," diye iç geçiriyor Whitney, "ve sonra ne yazık ki kimyasalların anısı."
Buna gerçekten inanıyor olabileceği fikri içimi çalkalıyor.
"Senin adamın kimdi, Whitney?" Erin soruyor.
"Çalışma odamızda uyuyan muhteşem adam." Göğsümde alçakta yatan ateş alevlenirken sözleri beni canlandırıyor.
"Öyle olabileceğini düşünmüştüm," diyor Erin yumuşak bir sesle.
"Onu ilk gördüğümde muhteşem bir şekilde çıplaktı. Hiç şansım yoktu." Sırıtişım daha da genişledi.
"Çıplak mıydı?"
"Evet, Alyssa onun evindeki bir partide hastalandı ve biz de onun banyosuna girdik. O duştaydı."
"Aman Tanrım," diyor Erin kıkırdarak.
"Göz göze geldiğimiz anda kimyamız uyuştı."
"Eminim öyledir. Oldukça seksi biri," diyor Erin.
"Muhteşem," diye onaylıyor Serena. Bir duraklama. "Üzgünüm kardeşim, ama öyle."
"Evet, ama bunu iyi kullandı. Beni öpmeden önce yüz randevu boyunca bana işkence etti. *Yüzüme* bakarken kalbime bir bıçak saplamadan önce sekiz ay boyunca beni oyaladı. Ona sırtımı dönmeme izin verme nezaketini bile göstermedi."
Bu itiraf beni yutkunmaya itti, suçluluk duygusu anlıktı. "Seni ne ayırdı?"
"Ben bu konuya girmek istemiyorum. Ama o istiyor."
"O burada. Şu kapının hemen içinde," diye yumuşak bir sesle ısrar ediyor Erin. "Neden gidip onunla konuşmuyorsun?"
Erin'in günü kazandığına karar verdim ve ihtiyacı olduğunda ona arka çıkacağım kesin. Serena konusunda jüri hâlâ kararını vermedi ama korumacı tavrı için onu suçlayamam.
"Ben burada iyiyim. Şu anda ona çok yaklaşırsam, bu benim için felaket olabilir." O tekrar konuşmadan önce bu ifadeyi çezecek zamanım yok. "Bugün beni öptükten sonra bir şans daha istediğini söyledi."
"Ne?!" İkisi de aynı anda bağırır.
"Ve sen bana şimdi mi söylüyorsun?" Serena azarlıyor.
"Abla, sen Thatch ile Güllerin Savaşı'yla meşguldün." "Hatırlatma bana."
"Ee, nasıldı?" Erin soruyor.
"Hâlâ hissedebiliyorum," diyor Whitney usulca. "Hâlâ dönüyorum ve bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum."
Pencereyi kapatıp kapatmama konusunda kendimle mücadele ederken bu fikrin ne kadar iyi olduğunu kanıtlamak için aklıma bir düzine senaryo geliyor.
"Tanrım, o adamın kimyasallarını neden unutamıyorum?"
Geçmişimizdeki bürokrasiyi aşmak için ona gitme dürtüsüyle savaşıırken göğsümdeki ağrı şiddetleniyor. Böylece kız kardeşlerine karşı olduğu gibi *bana* karşı da dürüst olmasını talep etmeden önce aramızdaki sorunları çözebiliriz. Ama bu kabulün hak edilmesi gerektiğini biliyorum. Kendiminkinin yüzeyini zar zor çizdim.

"Bunu özlüyorum," diyor Erin. "İlkleri."

"Sen de ben de, kardeşim," diye araya giriyor Serena. "Bugün bir mağazada bozulduğuma inanamıyorum." Whitney konuşmadan önce yine sandalyelerin yer değiştirdiğini duyuyorum.

"Senin ve Thatch'ın iyi olacağınızı nereden bildiğimi biliyor musun?" "Nasıl?" Serena ağlayarak sorar.

"Çünkü hayatımdaki önemli insanları, üzerimdeki etkilerini, yerlerini düşündüğümde öncelik listem çok kısa. Sen, kız kardeşim, hayattaki tek ölüm kalım noktamsın. Bazen ne kadar sinir bozucu olsa da bir kız kardeşte ruh eşini bulan nadir kişilerden biriyim. Ama sen, Serena, *iki* ruh eşi bulacak kadar şanslıydın ve dürüst olmak gerekirse, sıralarını biliyorum. Thatch birinci, ben de ikinciyim."

Bir duraklama.

"Beni sevdiğini biliyorum ama Serena, *Thatch* olması gerektiği gibi *ilk sırada* ve benim için sorun yok. İlk olmayı hak ediyor. Ona tutun ve sıkı tutun çünkü o senin cezanı bitirecek kişi. Senin için cesedi gömmekle kalmaz, suçu da üstlenir. Thatch sizin için o adam. Şu anda tahmin edilebilir, hatta biraz sıkıcı olabilir ama hayatınızın ikinci yarısının tamamını yaşayacaksınız. Bunu onsuz yapmaya çalıştığınızı hayal edebiliyor musunuz? Yarın uyandığında yastığının boş olduğunu hayal et."

"Hayır. Tanrım, hayır. Dur orada."

"İşte bu kadar. Denemeye devam etmek için ihtiyacın olan tüm cephane bu." "Buna sahip olmanı istiyorum," diyor Serena yumuşak bir sesle.

"Az önce sana söyledim, seninle yapıyorum. Ve *seninle*," diye ekliyor Whitney ve Erin'e hitap ettiğini anlıyorum. "Sex and the City'de Charlotte'un dediği gibi-'Belki birbirimizin ruh eşi olabiliriz. Sonra da erkeklerin eğlenmek için harika iyi adamlar olmalarına izin verebiliriz.'"

Yutkunurken, göğsümde tartışmanın yakıcılığını hissediyorum ve hiçbir erkeğin onun için eğlenceden daha fazlası olma şansına sahip olmadığına inanacak kadar ileri gidip gitmediğini merak ediyorum. Eğer öyleyse, bu benim birlikte olduğum romantikten çok farklı. Onunla çok daha değerli şeyler yaşadığımdan eminim.

"Şimdi," diyor Whitney, "bu partiyi tersine çevirelim çünkü iç karartıcı olmaya başladı."

"Katılıyorum," diyor Serena. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Üçünüzü de seviyorum," diye kıkırdıyor Erin.

"Gidip başımıza biraz daha bela alacağım," diyor Whitney, ben uzanıp pencereyi kapatırken, içeri girdiğinde havadaki soğuğu hissetmemesi için dua ediyorum. Sürgülü kapı açıldıktan hemen sonra Whitney başını termal perdenin arkasından uzatıyor ve altın rengi gözleri beni buluyor. "Selam. Burada olduğunu bilmiyordum."

Cehenneme gideceğim.

"Evet," diyorum kitabı indirirken.

"İstersen benim odamda uyuyabilirsin, böylece seni rahatsız etmeyiz." "Ben burada iyiyim."

Burnunu kırıstırıyor. "Muhtemelen *çok fazla* girip çıkacağız." "Ben hallederim."

"Tamam, ama teklifim geçerli."

"Teşekkürler. Söz veriyorum böyle iyiyim."

Mutfağa girip biraz daha şarap aldıktan sonra tekrar ortaya çıkıyor ve kapının önünde duraklıyor. Gözlerini üzerimde hissediyorum ve yukarı bakıyorum.

"Eli," diye fısıldıyor. "Bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim."

"Ne zaman?"

"Kapa çeneni," diye gülümsüyor ve biyografime bakarak yanıma geliyor. "Ders mi çalışıyorsun?"

"Her sandviçte bir kalıp tereyağı yiyen bir adamda hayran olunacak ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Babam onları çok sever. Sana bir tane yapabilirim, böylece test edebilirsin." "Hayır, teşekkürler."

Şiltede yanıma oturuyor, plastik şişeleri yanıma bırakırken yatak zar zor hareket ediyor. "Ciddi miydin?"

"Her kelimesi. Neredeyse her kelimesi. Bilmiyorum. Çıldırılmışım."

"Bana çocuk beziyle vurdun," diye kıkırdıyor ve ben de sırtıtmama engel olamıyorum. "Bununla gurur duymuyorum."

Birbirimize bakıyoruz ve ben anında çekimi hissediyorum.

"Tekrar özür dilerdim ama o öpücükten pişman değilim ve ondan sonraki her kelimedede ciddiydim."

"Eli, bu çılgınlık. Artık birbirimizi gerçekten tanımıyoruz bile," diyor usulca, saçlarımı geriye tararken. Kafası dumanlı, o yüzden bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değilim. Öyle bile olsa, onu kapıp altına sıkıştırmamak için tek yapabildiğim bu.

"Sen hâlâ aynısın Whitney, önemli olan yönlerinle. Aynı güzel, özverili, geveze, aile odaklı, bana şöyle bakan baş belası..."

"Ne gibi?" Diye soruyor, gözleri araştırıyor.

"Sadece senin yapabileceğin gibi."

İç geçiriyor, ben de elini tutuyorum. "İçiyordun." "Ne olmuş yani?"

"Bunu sen konuşmadığın zaman konuşabiliriz."

"Kafam o kadar iyi değil. Bu konuşmayı hatırlayacağım. Senin aksine ben içkimi tutabilirim," diye dürtüyor.

Sırtıtmama engel olamıyorum. "Bundan şüphem yok ama şimdi içmemeyi tercih ederim." "İçki içmemden hep nefret ederdin."

İç çektim. "Çünkü ben *içtiğim*de pisliğin *tekiydim* ama sen benim gibi değildin."

"Hayır, değildim."

Kendi sorunlarım nedeniyle onu incittiğim ya da yabancılaştırdığım bir zamanı hatırladığından emin bir şekilde ayağa kalkmak için hamle yapıyor. Bileğinden tutup oturması için geri çekiyorum.

"Bunu hak etmedin." "Neyi

hak etmedim?"

"Sana sağlığınla ilgili söylediğim saçmalıklar. Gerçekten seni kontrol etmeye çalışmıyordum. Bu korkudan kaynaklanıyordu."

"Anlayabiliyordum. Bazen bu yüzden senden gerçekten nefret etsem de, bunu anlayabiliyordum." "Sadece güvende olmanı istedim."

"Ben uçurumdan uçtuğumda da aynı şekilde davranmıştın," diye hafifçe gülüyor. "Bunun için beni suçlayamazsın."

"Bilmiyorum." Parmaklarımı onunkilerin arasında hafifçe gezdiriyorum.

"O kadar da kötü değildi, Eli. Hem de hiç. Aramızda gerçekten özel bir şeyler vardı.

Bunu inkâr edemem." Parmaklarımızı birbirine geçirip sıkarken başımı kaldırıp bakıyorum.

"Hiçbiri için üzölmek istemiyorum ama-" "Beni tekrar görmek acı veren kısımları da geri getirdi." "Evet, öyle oldu," diye başını sallıyor.

"Aynı."

Yavaşça başını sallıyor ve ben çekime karşı koyamıyorum. Çok yakınımnda oturuyor, çok güzel kokuyor ve çok güzel görünüyor. Ağgözlü bir piç gibi davranarak eğiliyor ve dudaklarına yavaşça bir öpücük konduruyorum. Geri çekildiğimde gözleri ihtiyaçla dolmuştu.

"Üzgünüm, bana başka bir şans vermezsen diye bunu gerçekten yapmak istedim."

"Lütfen bunu yapmayı bırak," diye iç geçiriyor.

"Tamam." Yutkunuyorum. "Yapmamı istemediğin için mi?"

"Hayır, seni çok fazla istediğim için."

Göğsümde umut çiçekleri açıyor. "Sen istemedikçe bunu bir daha yapmayacağıma söz veriyorum.

Ama bu kolay olmayacak."

Dudakları kalktı. "Bunun için yalvarmak zorunda kaldığım zamanı hatırlıyorum."

"Bunun tek nedeni..." Bir kez bu konuya girdikten sonra itiraf etmeyi bırakmak istemeyeceğimi bildiğim için bocalıyorum.

"Çünkü ne?"

"Kız kardeşlerinle şarap içmediğin zaman sana söyleyeceğim."

"Tamam." Kapıya doğru başını sallıyor. "Nerede olduğumu merak etmeye başlamadan önce bunları onlara götürsem iyi olur."

"Tam olarak nerede olduğunuzu biliyorlar çünkü pencereden bakıyorlar."

"Ne?" Whitney tam Erin ve Serena gözden kaybolurken döner ve verandada bir gümbürtü duyulur, ardından bir "oww, kahretsin!" sesi gelir.

"Sizi sürtükler!" Whitney bağılıyor ve bana dönüyor, gözleri kocaman açılmış ve sırtıyor.

"Öpüştüğümüzü gördüler mi?"

"Evet," diyorum hiç utanmadan. "Bundan emin oldum." "Sen gerçek bir pisliksin."

"Buna değer."

Kollarını indirip ellerini benimkilerin arasında ısıtırken başını sallıyor. "Eldiven takmalısın." Küçük elini benimkinin üzerinde inceliyorum ve gözlerini profilimde hissediyorum.

"Neden evlenmedin, Eli?"

Yukarı baktım.

"Neden yapmadın?"

"Bilmiyorum. Teklif etmeye yaklaştığımı anladığım tek seferde ondan ayrıldım. Evet demeyeceğimi biliyordum. Kendimi çok kötü hissettim. Ya sen?"

"Birkaç uzun süreli ilişki yaşadım ama bir kez bile evlenme teklif etme ihtiyacı hissetmedim. Gerçek bir ilişkiye en çok arkadaşım Evie ile yaklaştım. O da ilişkimizin ilerlemeyeceğini erkenden anladı ve ilişkimizi bitirdi. Onun yerine çok iyi arkadaş olduk. Düğününde sağdııcı bendim."

"Bu harika."

"Evet. Seni biliyor."

Uzun bir sessizliği paylaşmadan önce bana hafif bir gülümseme veriyor, ellerimiz birbirine değiyor. "Gerçekten paraşütle atladın mı?"

"Evet," diye sırtıyorum o başını kaldırdığında. "Bütün gün seni düşündüm."

"Bu çok havalı."

"Öyleydi, çok güzeldi. Hâlâ gitmek istiyorsan seni götüreceğim."

Davetin gerçek olup olmadığından emin olmadığını ifade eden bir bakış atıyor ki bu benim için hiç de iyi bir şey değil.

Bakışlarını kaçırıyor. "Eli?"

"Evet, Whitney?"

Diğer elini kaldırıp avuçlarımın arasında ısıtırken yere bakıyor. "Yok bir şey. İyi geceler."

Elini benimkinden çekerek yatağın üzerindeki mini plastik şarap şişelerini toplamaya başladı.

Kazanılmış samimiyetin ya da onun bölünmemiş ilgisinin bir saniyesinin bile geçmesine izin vermek istemediğimden, başka bir gerçek bombası atmaya karar verdim.

"Biliyorsun, ben asla bir Kazanova olmadım. Sen sadece bana inanmayı reddettin." Alaycı bir şekilde homurdandı. "Tabii ki değildin."

"Bekaretimi üniversitedeki son yılımda, numaramı aldığına yemin eden, deli, geveze, her şeyi bilen, katil bacaklı bir kıza kaybettim."

CHAPTER THIRTY-FOUR

Eli

duvara

yaslanmış

otururken

ona

bakakalıyorum;

formda

termal

gömleği,

ince

çizgili

pijama

pantolonu,

kristal

mavisi

gözleri

gerçeküstü,

sözleri

daha

da

gerçeküstü.

"Az önce ne dedin sen?"

"Sen benim üniversitedeki *ilk ve tek sevgilimdin*, Whitney."

"Ciddi olamazsın. Eli, bu doğru değil," diye kekeleyorum, iyice ayılarak. Şaşkına dönmüş bir halde, elimdeki şarap şişelerini sıkıca kavrayarak onun yanındaki yerime oturuyorum.

"

Senin

için

deli

oluyordum,

bu

yüzden

sana

zaman

ayırdım.

Seni

içten

ve

dıştan

tanıdım.

Seni

keşfettim

ve

inceledim,

ezberledim,

böylece

tam

olarak

nasıl

dokunulmak

istediğini

biliyordum."

"Ama bu olamaz-"

Zihnim bunu çürütmeye çalışırken kızgınlıkla başını sallıyor.

"O sendin. Sadece sendin ve uzun bir süre sonra da sendin."

Anı

larımızı

araştırırken,

inkarımın

geri

kalanı,

başlangıcımızın

görüntüleri

farklı

bir

şekilde

oynamaya

başladığında

dilimde

ölüyor.

Beni

öpmeyi

reddetmesi.

Takma

adımı

küçümsemesi.

Yakınlaşmak

için

uzun

süre

beklememiz,

seks

yapmadan

önce

yaklaşık

iki

ay

çıkmamız.

Ve

bu

sadece

seks

değildi.

Seviştik,

hayatımın

en

yoğun,

en

güzel

sevişmesi.

"Ah," diyor, gözleri memnuniyetle parlıyor. "Demek *sonunda* bana inanıyor."

"Aman Tanrım, Eli-"

"Beklediğime değdin, Whitney. Sen değdin."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Yani... seni neden arasınlar ki-"

"

Hepsi

kulaktan

dolma

saçmalıklar,

nereden

kaynaklandığı

hakkında

hiçbir

fikrim

yok.

Elbette,

biraz

etrafta

dolaştım,

tanıştığımızda

tamamen

masum

değildim,

ama

bu

söylentiye

benzemekten

çok

uzaktım."

"Neden düşünmeme izin verdin... Neden *bana söylemedin*?"

"

Sana

anlatmadığım

o

kadar

çok

şey

var

ki

çünkü

o

zamanlar

beni

nasıl

algıladığın

konusunda

sana

anlatmayı

reddettiğim

nedenlerden

dolayı

bencil

bir

piç

kurusuydum.

Gerçekte,

senin

özverili

kalbini

kötüye

kullandım

ve

bunu

bana

ihtiyacım

olanı

verdiği

için

yaptım.

İtiraf

edecek

çok

şey

var

ama

sanırım

şu

anda

en

önemli

şey,

üniversitede

benim

ilk

ve

tek

sevgilim

olduğunu

bilmen."

Dağınık topuzumdan düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına itiyor.

"Lütfen bu itirafın bana bir noktada, hiç değilse ikimiz de gitmeden önce bir konuşma kazandırdığını söyle.

ev."

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Güzel." Kitabı şilteden kaldırıyor ve istediği sayfaya çeviriyor. "Git, kız kardeşlerinle takıl," diye ısrar ediyor, "yine bakıyorlar."

Serena'nın hâlâ bana ihtiyacı olduğunu ve Erin'in Brenden'la ilgili şikâyetlerini dile getirmesi gerektiğini bildiğim halde şişeleri elime alıp duruyorum ama kendimi uzaklaştırmaya zorlayamıyorum. Öğleden sonraki sözleri aklıma geliyor ve Whitney'nin istekleri ve ihtiyaçları buraya geldiğimden beri ilk kez kristal gibi netleşiyor. Şu anda Whitney Eli ile konuşmak, Eli'yi öpmek, Eli'ye kendini utandırmadan açıkça bakmak istiyor ve buna ihtiyacı var.

Onun üzerinde oyalanırken, kitabından başımı kaldırıp bana bakıyor ve bu istek ve ihtiyaçları okuyor.

"Lanet olsun Whitney," diye mırıldanıyor, "şu anda sana tam olarak istediğini verebilmek için neler vermezdim, çünkü ben de istiyorum, ama bu gece ihtiyacımız olan mahremiyeti sağlayamayacağız. Fikrini değiştirmedeğin sürece yarın ve ertesi gün de burada olacağım, tamam mı?"

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum ve yavaşça kapıya doğru dönüyorum. Tam kapıya ulaştığımda konuşuyor. "Seni özledim Whitney."

Oradan geçmek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

"Aman Tanrım," diye inliyor Serena, yüzü bembeyaz kesilmiş bir halde mutfağa giriyor ve kahve cezvesinin başında durduğum yerde bana doğru yaklaşıyor. "Ölüyorum."

Bir kupa alıp ona bir fincan dolduruyorum, kalp atışlarım şakaklarımda atarken başım zonkluyor, kulağıma fısıldıyor - '*aptal* kış, *aptal* kış, *aptal* kış' midem 'yirmi beş yaşında değilsin' diye çalkalanırken ve bacaklarım 'girişimin en iyi ihtimalle topaldı' diye havlarken.

"Dans ettik mi?" Serena soruyor. "Kesinlikle dans ettik, değil mi?"

"Ah, evet," diye onaylıyorum belim "Haha, kaltak, sana o son şişeyi içme demiştim," diye bağırırken.

"Herkes nerede?" Saçlarını düğümleyip sabitleyerek soruyor.

"Harika ebeveynlerimiz Gracie, Wyatt ve Conner'ı handa kahvaltı etmek ve eczanede Noel Baba ile fotoğraf çektirmek için şehre götürdü. Annem Peyton'ı hor görmekten kurtarmaya çalışacaktı ama Eli devreye girdi ve başka bir kardan adam yapma sözü vererek onu uzaklaştırdı."

"Eli onu Noel Baba'dan mı kurtardı?" Serena yemek odasına bakınca Eli'nin masanın başında oturmuş, Peyton'ın mama sandalyesine Cheerios döktüğünü görüyor. Peyton mısır gevreğine plastik bir çekiçle vurduktan sonra kalanları ağzına atarken, Thatch de Eli'nin yanında onlara katılıyor.

Eli'nin oğlunun üzerine titremesini izlerken Serena'nın ifadesi oldukça yumuşuyor ve işte o zaman bu peynirin tek başına bırakıldığını anlıyorum.

Eli, Serena'yı kazanmayı başardı ve şaşırtıcı bir şekilde benim için sorun yok.

Peyton çekiçle uğraşırken ona sırtıyıyorum. Ona atölyesini erkenden vermekten kendimi alamadım; verdiği tepki buna yüzde yüz değdi. Dün akşam yemeğinden sonra diğer çocuklara hediyelerini erken dağıtmadan önce önüne koyduğumdan beri durmadan onunla oynuyor. Tek pişmanlığım

Peyton bu sabah silah olarak onu seçti. Peyton "günaydın" demeden önce dudaklarında seksi bir sırıtış fısıldarken Eli bana sempatiyle bakıyor. Uykusu dağılmış, saçları darmadağınık görüntüsüne kesinlikle alışabilirdim. Dün gece duvara toslamadan önce onu uykusundan uyandırmak için çok istekliydim ama biliyorum ki fazla ileri gitmesine izin vermezdi. Şimdi onun bakışlarına gömüldüğümde, öpüşmemize ve onun son ifşasına geri dönüyorum. Peyton, Cheerios kutusunu kapma girişimiyle Eli'nin dikkatini dağıtıyor ve o zaman pencereden dışarı bakan Thatch'in kederli ifadesini görüyorum.

"Bana çok kızgın," diye fısıldıyor Serena.

"Ne için?"

"Bilmiyorum, çünkü kavgamız sanırım. Uyandığımda yatakta değildi." "Başka bir şey oldu mu?"

"Kahretsin, sen söyle. On yıldır bu kadar içmemiştim."

"Dün gece biraz kabadayılık yaptık." Sırıttırıyor ve ben kahve fincanımı onunkine değiştiriyorum.

"Bunu atlatacaktır. Güzel bir geceydi."

"Evet, öyleydi. Buna değdi. Bu arada, ağzını çok sıkı tutuyorsun. Konuşacak mıyız?" Başını masaya doğru salladı.

"Yakında. Onu dinlemeye hazırım ve oraya gitmeyi çok istiyorum. *Ama* henüz yirmi yaşındaki halimin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyorum, anlıyor musun?"

Gözlerimdeki eski kırgınlığı ve tereddütü okuyor ve başını sallıyor. "Anlıyorum ama," diyerek ona bir gülümseme armağan eden Eli'ye bakıyor.

Şimdi de onun için mi *vuruş* yapıyor? Lanet olsun ona ve onun voodoo buz saçağı gözlerine.

"Sadece..." Eli'nin dün gece bekâretiyle ilgili patlattığı bomba ruhumda bir delik açıyor ama bunu ona itiraf etmeye bir türlü cesaret edemiyorum. Bu çok kişisel, çok içten *bir* his. Karşımda duran kişi bile olsa, bunu benimle bir metre ötemdeki adam arasında tutmak istiyorum. "Kafam şu anda kendi başına yeterince çalışıyor. Bu konuda akıllı davranmalıyım."

Sanki ağzımdan bok kusuyormuşum gibi bana bakıyor. "Abla, gerçekçi olalım. Sen çoktan gitmişsin."

"Kapa çeneni."

"Toparlan kızım, artık bir davan yok," diye kıkırdıyor Serena ve ben de onu yemek odasına kadar takip etmeden önce göğsüne dirsek atıyorum. Ben yaklaşırken Eli bana bakıyor, Serena ve ben akşamdan kalma halimizle içeri girerken gözleri parlıyor.

"Günaydın bebeğim," diye öpüyor Serena Peyton'ı, ağzını Cheerio kalıntılarıyla doldururken, başını kaldırıp ona bakmayan Thatch'e bakmadan önce.

"Günaydın bebeğim," diyor Serena, sesinde hafif bir sızıyla suyu test ederken. Thatch sadece başını sallıyor, kaşğını alıp mısır gevreğini sütün içine bastırıyor. Brenden ve Erin, her ikisinin de iyi bir gece geçirdiklerini açıkça belli eden doymun gülümsemeleriyle masaya doğru yürürken hepimiz başımızı kaldırıp bakıyoruz. Eli kendi eğlencesini gizlemek için dudaklarını sıkıca birbirine bastırırken Erin'e aval aval bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Erin herkese Kar Beyazı tipinde bir "günaydın" diliyor ve yemin ederim yerine otururken omuzlarına kuşların konduğunu görüyorum.

"Mufasa!" Peyton Erin'i göstererek haykırır. Erin onun gözlemi karşısında kaşlarını çatarken tüm masa kahkahalara boğulur ve Serena onu aydınlatmak için eğilir.

"Cehennem gibi bir seks afro'n var, kardeşim."

Ellerini öfkeyle saçlarında gezdirirken Erin'in gözleri şişiyor, bakışları etrafta geziniyor. Erin ona ters ters bakarken Brenden gururlu bir sırıtışla omuz silkiyor.

"Bu sabah bana teşekkür etmelisin, karıcığım. Bu iki aptal seni oradan çıkarır çıkarmaz

Pembe Kadın Yemini'ni okumaya başladı."

"Ölüm bizi ayırana kadar, *pembe düşün*," Serena ve ben yüzümüzü buruşturmadan önce birlikte tekrarlıyoruz. "Hangi film bu?" Eli soruyor.

"Bunu *ben* bile biliyorum," der Brenden, "Grease." Eli başını sallar, "ah."

Serena Thatch'a temkinli bir şekilde, "Noel arifesi," diye hitap ediyor. "B-i-k-e-s'i bir araya getirmek için ihtiyacın olan her şeye sahip misin?"

"Evet," diyor Thatch usulca, "iyiyim."

"Yardım edeyim," diye teklif ediyor Eli.

"Hayır, dostum, bunu yapmak zorunda değilsin," diyor Thatch, mısır gevreğiyle dikkati dağılmış bir halde.

"Gerçekten umurumda değil. Güzel olacak. Daha önce hiç Noel Baba'yı oynamadım." Peyton çekicini Eli'ye doğrultmuş çılgın bebek gözleriyle onu azarlarken, onun bu itirafı kalbimi sıkıştırıyor.

"Noel Baba yok!"

"Üzgünüm dostum," diye kıkırdar

Eli. "Kazanç yok, Yalan." Peyton azarlar.

"Evet, efendim," Eli ellerini kaldırır.

"Gerçekten üzgünüm." "Otay," Peyton kolayca kabul eder.

Eli ve ben kendimizi bir başka bakışmanın içinde bulurken başımı sallıyorum. "Üzgünüm, sen bile güvende değilsin."

Eli göz kırpmıyor ve karnım gurulduyor. Konuşmak için zamanımız olmalı. Er ya da geç. Düşüncelerimi okumuş gibi görünüyor, dudaklarından bir gülümseme fısıltısı geçiyor. Kısa bir süre önce libidomu ateşleyen dudaklar, o zamandan beri devam eden bir ateş.

Tanrım, onu istiyorum. Ama istemeli miyim?

Thatch Eli'ye, "Bu gece ayine gideceğimiz için muhtemelen bugün halletmemiz gerekiyor," diyor, "o yüzden seni götüreceğim."

Eli peçetesini tabağına fırlatarak, "Sen hazır olduğunda hazırım," diyor.

"Conner için de bir tane aldım," diyor Brenden, "birazdan size yetişirim."

Kolay dostlukları nedeniyle gözlerim üçü arasında gidip geliyor. Kısa bir süreliğine, Eli'nin masada geçici bir demirbaştan daha fazlası olduğunu hayal ediyorum. Gümbür gümbür atan başım, bu düşünceyle *oraya* gittiğim için durmadan çarpan kalbimi azarlarken korku yılan gibi içime işliyor. Bir nefes sonra, kör edici bir acı içime saplanıyor. Gözlerim sulanarak, elinde plastik çekici, suçlusu ve kaynağıyla Peyton'ı görmek için dönüyorum.

"Aman Tanrım, Peyton," diye nefesini tuttu Serena, "Whit Teyze'ye vurmak yok!"

Peyton onu savunmak için konuşur. "Önemli değil! Geçmişte kaldı! Geçmişte kaldı!"

Başım ağrıyor ve kendimi ihanete uğramış hissediyorum; tüm masa histerik kahkahalara boğulmadan önce bir saniyelik sessizlik oluşurken aval aval bebeğe bakıyorum. Özellikle Eli'nin kahkahası yemek salonunu inletiyor, kafasını geriye atıyor, vücudu titriyor, ben de acıyan kafa derime masaj yapan Peyton'a dönüyorum.

"Hain küçük pislik," diye mırıldanıyorum masanın gürültüsü altında. Peyton böyle bir tepkiye neden olduğu için kendisiyle gurur duyarak genişçe sırıtıyor. Kahkahalar yavaşlıyor, Eli'nin gülümseyen gözleri benimkilere takılıyor, içlerinde tanıdığım sevgi dolu bir ışıltı var. İfadesi daha da yumuşuyor, yatıştırıcı elini başımın üzerinde gezdirdikten sonra yanağımı kısa bir süreliğine kavırıyor, başparmağı çenemi okşuyor ve sonra elini çekiyor.

"İyi misin?"

"Sanırım
iyiyim."

Bu noktada bana olan sevgisini maskeleyemeye bile çalışmıyor ve kahkahalar yavaşlarken tüm gözlerin üzerimizde olduğunu biliyorum, ama kendimi umursamaya getiremiyorum.

Kafa derim çıgılık atarken bile, sadece kendime bir şans vermek için bile olsa, geri kalan incinmişliğimden ve kızgınlığımdan kurtulmak için acil bir ihtiyaç hissediyorum. Kendimi ona açabilmek için. Söylenecek bir şey var.

Birini affedersiniz, ama *bunu* gerçekten *yapmak* tamamen başka bir şeydir. Bu ağırlıklı saniyeler içinde, bunun değişimini hissediyorum. Asırlık bir soru zihnimde dönüp dururken, büyük bir yük kalkmaya başlıyor.

Ya öyle olsaydı?

"Yatağa gittiğimi hatırlamıyorum," diye konuşuyor Serena. "Oraya tam olarak nasıl geldim?"

Gözlerimi Eli'dan ayırarak, dikkatini yenmemiş kahvaltısına vermiş olan Thatch'a başımı sallıyorum. Serena ona hitap ettiğinde tüm masa tedirginlik içinde geriliyor. "Hey, kocacığım."

Thatch yukarı bakıyor, gözleri yorgun.

"Seni seviyorum," diye vurguluyor, ifadesinde belirgin bir acı var. "Bunu biliyorsun, değil mi?" Thatch başını sallayıp ayağa kalkıyor ve Eli'a dönüyor.

"Garajda buluşalım mı?"

Thatch kâsesini mutfığa götürdükten sonra koridordaki ağaca doğru ilerlerken Eli, "Hemen arkadayım," diyor. Serena, Thatch ceketini giyip botlarını giydikten sonra ön kapıdan çıkarken ona bakıyor. Elinde kahve, ayağa kalkıyor, konuşurken sesi titriyor. "Ben duş almaya gidiyorum."

Merdivenlerden yukarı çıkarken gözlerim onu takip ediyor ve kaşlarını kaldırıp soran Eli'a dönüyorum. Peşinden gitme isteğime rağmen çenemi eğip onunla aynı fikirdeyim ve gitmesine izin veriyorum çünkü o haklı. Bunu kendi başlarına çözmek zorundalar. Her ne kadar yardım etmek istesem de aralarındaki uçurumu kapatamam. Bu birlikte çözmeleri gereken bir şey.

"Siktir, umarım bu boku çözerler," diye mırıldanıyor Brenden. "İzlemesi acı verici."

Konuşmak için ağzımı açtığımda Eli benden önce davranıyor. "Onu sevdiği için acı çekiyor ve onun ihtiyaç duyduğu erkek olamamaktan korkuyor. Ben de o yollardan geçtim."

İfadesini tam olarak içime sindiremeden Eli ayağa kalkıyor ve Brenden'e sesleniyor. "Dışarıda görüşürüz."

Eli onun cevabını beklemeden koridordaki ağaca doğru yürüyor, ceketini ve botlarını giydikten sonra kapıyı usulca arkasından kapatıyor. Gözlerimi ön kapıya dikmiş, itirafı karşısında afallamış bir halde otururken kalbim onun gittiği yöne doğru atıyor.

"Ona karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini daha ne kadar inkâr edeceksin Whitney?" Erin yanında rahatsız bir şekilde kıpırdanırken Brenden soruyor. Günün acı veren ayık ışığında, Erin çok daha az liberal - ben de öyle. Görünüşe göre eski sevgilim eskiden tamamen sinmişken şimdi bu anlamda daha cesur. O haklı. Durum değişti. Artık kalbinin kaprislerini açıkça ortaya koymaya istekli. Eskiden benim kendimi korumayı düşünmeden bu kadar özgürce, bu kadar pervasızca yapabildiğim bir şeyi.

"Hadi dostum," diyorum Peyton'a, önlüğünü çözerek, "gidip oynayalım."

"Whitney," diye tersliyor Brenden nadir görülen ciddi bir ses tonuyla. "Burada olduğu süre boyunca neredeyse dizlerinin üzerindeydi."

"Bırak artık, Brenden. Bu sana düşmez."

"Pislik gibi davranıyorsun."

"Biliyor musun, belki de öyleyimdir. Bu hâlâ ikimizin arasında,"

diye çıkışıyorum. "O harika bir adam. Eğer ona-"

Bıkkınlıkla kardeşime ters ters bakarken elimi sallayarak sözünü kestim. "Hikâyenin tamamını bilmiyorsun çünkü hiç sormadın. Hiç sormadın çünkü sen tam bir *narsistsin*. *Kendinle* ilgili olmayan hiçbir şeyi nadiren umursuyorsun."

"Her neyse, sıçıp batırıyorsun ve birinin bunu sana göstermesi gerekiyor."

"Öyle mi? Şu anda yaptığımız şey bu mu? Birbirimizin hatalarını mı gösteriyoruz? Pekala, karınızı, büyüdüğü ve sevdiği şehirden taşınmak gibi hayatını değiştirecek bir karar almaya zorladığınızı kabul ettiğiniz anda sorunuza cevap vermeme ne dersiniz? Bencil hırsınız uğruna ailesinden, hayat boyu arkadaşlarından, kilisesinden ve toplumundan uzaklaştırdınız ve bu süreçte onu perişan ettiniz. Bu nasıl berbat bir durum?"

CHAPTER THIRTY-FIVE

Ben endişeyle ona bakarken Erin'in ağzı gevşiyor, öfkeli gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Çok üzgünüm, kardeşim. Seni çok seviyorum ve canın çok yanıyor." Bakışlarımı tekrar kardeşime çeviriyorum. "Benim için *acı verici derecede açık* olan bir şeyi göstermeye bu kadar niyetli biri olarak, neden kendi *karının* *senin* hayatını kolaylaştırmak için acısını sakladığını göremiyorsun? Öyle bile olsa, nasıl oluyor da onun ne kadar *yıkılmış* olduğunu fark edemiyorsun, seni *aptal herif*. Sana gerçekten kızmaya başlamadan önce başarının ondan aldığın her şey için bir tür teselli olduğunu düşünmeyi bırakmalısın."

Peyton'ı mama sandalyesinden alıp, Brenden ve Erin'i masada bırakıyorum, tam bir sessizlik oluşuyor, az önce bir kutu solucan açtığımı biliyorum. Merdivenlerin yarısına geldiğimizde Brenden nihayet konuştu.

"Bebeğim, bu doğru mu?"

Erin'in kokusu beni duraklattı.

Kardeşim tekrar konuşuyor, ses tonunda tam bir yıkım var. "Erin, bana bak. Gerçekten böyle mi hissediyorsun?" Erin'in cevap niteliğindeki hıçkırıkları kalbimi parçalıyor. "Tanrım, bebeğim... buraya gel." Tavan arasındaki merdivenlerden çıkarken bir sandalyenin kaydığını duyuyorum. Zamanlamamın korkunç olduğunu fark ettiğimde suçluluk duygusu kısa süreliğine beni kaplıyor. Ama aynı zamanda, *neden?*

Görünüşe göre hepimiz yüzümüzü kurtarmaya ve sorunlarımızı bir kenara itmeye çalışarak zaman kaybediyoruz ve ne için - tatil olduğu için mi? Sanki hepimiz "sorun yok, biz iyiyiz" maskelerinin ardına saklanıp sorunlarımızın -ciddi sorunların- etrafından dolanıyoruz *ve ne için?* Mükemmel bir Noel fikri için mi?

Serena haklıydı. Hayatımıza dair çizdiğimiz resim, bir kartpostal tatili kadar bile gerçek değil. Saklamaya değer gerçek anılar o anda yaşanır. Planlı değildirler. Biz pastoral bir hayattan beslenmeyiz. Gerçek insani duygular ve deneyimlerle gelişiriz. Burada ve şimdi ve sonra zihnimiz hangi anıların en sevdiklerimiz olduğunu daha sonra deşifre eder.

Eli'nin yeniden ortaya çıkması "ben iyiyim" maskemi düşürdü. İlk başta öfkeli olsam da, garip bir özgürleşme ve içinde bulunduğum durum için çok ihtiyaç duyduğum bir sorumluluk hissediyorum.

Doğum günü yapılacaklar listemi fethedemeyen benim.

Hırsları, konforunun önüne geçmiş olan benim.

Hayatımın bu noktasında sahip olduğum ve olmadığım şeyler için boktan koşulları suçlayan benim.

Kendimi sonsuz olasılıklara kapatan ve geleceğimle ilgili kararları, bu kararlar yüzünden ne kadar kaybedebileceğimi tartmadan veren de bendim.

Özgürleşme. Artık bunları kendime tamamen itiraf edebildiğim için böyle hissediyorum. Düzeldim mi? Hayır, hiç de değil ama artık saklanmıyorum.

Serena da aynı şeyi Thatch için yaptı ve şu anda evliliklerini tehdit eden alanı artık görmezden gelemezler.

Ne yazık ki bok kafalı kardeşim için, özellikle de bu sabahki sahte memnuniyet seviyesi nedeniyle uyandırma çağrısı alma sırası ondaydı. Dün gece biriyle yattı, yani her şey yolunda mı?

Siktirttttt.

Pek çok kadın seksi bir silah olarak kullanmaz. Bu kin tutmadıkları anlamına gelmez. Bu sadece kızginken *onlarınkini alacakları* anlamına gelir. Dün gece kardeşimin düz vitesini kullanmayı öğrenmiş olabilir ama eminim arabayı kullanan *oydu*.

Eww.

Öyle bile olsa, *seninkini al*, kardeşim.

Ve şimdi tüm maskelerimizi çıkardığımıza göre, aynı kaotik, yönsüz atmosferde birlikte yüzüyoruz. Umarım - bir noktada - türbülans ne kadar kötü olursa olsun, bizi içinden geçirip yere geri getirmesi için birbirimize güveneceğiz - yerçekiminin tam tanımını.

Hepimizin unuttuğu, hepimizin hatırlaması gereken bir şey.

Peyton'ın atölyesiyle oynamasını izlerken, şu anda benim için en gerekli onarımın içimden başlaması gerektiğine karar veriyorum.

"Hey, bebeğim, neredesin?" Eli ön kapıdan sesleniyor.

Eve erken geldiği için paniğe kapılarak kutuyu tezgahtan alıp çöp kutusuna doğru fırlatıyorum. "Buradayım," diye sesleniyorum, tam o sırada Eli koşu sonrası teriyle kaplı ve muhteşem görünen kafasını içeri uzatıyor. Vücuduna oturan pamuklu tişörtü sıırılsıklam ve bronz tenine yapışmış, saçları nefis bir şekilde dağılmış. Odaya bir adım atıyor ve beni kendine çekiyor, kısa bir süre öpüyor, kalbi hala göğsünde egzersizden dolayı ağır bir şekilde çarpıyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" Gözleri üzerimde parlarken soruyorum ve o da başını sallıyor. "Çok daha iyi."

"Yapacağını biliyordum. Gergin olman için bir neden yok. Mülakatı başaracaksın." "Umarım öyle olur."

"Sana bir şey aldım," diyorum, tezgahın üzerinde duran çantamdan kutuyu çıkararak. Bana güzel bir diş parıltısı veriyor. "Öyle mi?"

"Önemli bir şey değil."

Küçük kutuyu açar ve kol düğmelerini inceler.

"Eğer takım elbise giymeye karar verirsen, bunların çok yakışacağını düşündüm. Çok süslü bir şeye param yetmedi ama bunlar-"

Parmaklarıyla çenemi kavırıyor. "Mükemmeller," diyor usulca. "Öyle mi?"

"Evet, teşekkür ederim Bee," diye mırıldanıyor dudaklarımı yavaş ve minnettar bir öpücüğe boğmadan önce. Geri çekildiğinde sersemlemiş bir halde, milyonuncu kez aşkımı ilan etme isteğiyle savaşıyorum ve milyonuncu kez beni yenmesi için dua ediyorum.

Onun için bu kadar çok şey hissetmek ve bunu ifade edememek çok acı verici. Başlangıçta bile birçok kez bunu ondan hissettim, ama kelimeler gelmedi.

Kalbimde, bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyorum ve Eli'nin yaptığı diğer her şey gibi, beklemenin buna degeceğini biliyorum.

"Ne düşünüyorsun?"

"Eğer işi alırsan, seni yemeğe götürmek istiyorum."

"Muhtemelen bilmeyeceğim-" Sertleşiyor ve gülümsemesi kaybolup gözleri yere odaklanınca şaşkınlıkla geri çekiliyorum. Arkama baktığımda çöp tenekesi ile tuvaletin arasına aceleyle atılmış kutuyu görüyorum. Benden tamamen uzaklaşarak çöpün üstünden test çubuğunu alıyor ve avucunun içinde tutmadan önce zar zor bakıyor.

"Olumsuz."

"Bunu görüyorum, neden olmasın ki?" Suçlamanın sınırı ve sesindeki ürperti beni hemen savunmaya geçiriyor.

"Hamilelik, sürekli prezervatifsiz seviştiğinizde aldığınız bir risktir." Testi kapalı elinden kaptığım gibi kutusuyla birlikte çöpe atıyorum, çünkü tavrı tamamen değişiyor. Huyu göğsüne saplanmış bir bıçak gibi.

"Sadece emin olmak içindi Eli. Sadece altı gün geciktim, ama bazen stresli olduğumda ve finallerde atlamam normaldir-"

Alay ediyor ve başını sallıyor, bu da kanımın kaynamasına neden oluyor.

"Burada ne yaptığınızı anlamıyorum... Bu tepki de neyin nesi? Ortada bir sorun yok. Bu olumsuz."

Uzun vadeli bir şey konuşmaktan çekinmesi bir şey, çünkü daha çalkalı bir yıl bile olmadı, ama bu?

"Hamile olmadığın için bir parçan hayal kırıklığına uğradı mı?" Suçlamanın asitli damlası bıçağı daha derine itiyor.

"Davranışların hiç hoşuma gitmiyor," diye çıkışıyorum, odadaki gerginliği dağıtmak için yanından geçiyorum. Bileğimi tutarak geri çekilmemi engelliyor, sesinde herhangi bir şefkat belirtisi yok - umutsuzca aşık olduğum adamdan çok farklı. Bana bakarken kolumu geri çekiyorum. O karışık saniyeler içinde her şey değişiyor. İçinde bir çözülme hissediyorum. Sanki bu anı bekliyormuş gibi. Aramızdaki mesafe moleküler yakınlıktan galaksiler uzaklığına dönüşüyor ama aramızda birkaç santimden fazla mesafe yok.

"Cevap ver Whitney."

"Benimle böyle konuşma. Ben senin çocuğun değilim. Senin de çocuğun olmayacak, o yüzden bunun bir anlamı yok."

"Whitney," ses tonu beni hizaya getiriyor, ama sormak istediğim gerçek sorulardan tamamen kaçarak çenemi kaldırıyorum. Sıcak, soğuk ve inişli çıkışlı gardını aştım.

"Bunu hayal edebiliyorum."

"Yani evet. Hamile olduğunuzu hiç umuyor muydunuz?"

"Fark eder mi?"

"Evet, çok önemli." Gözlerindeki perili bakış benim için olamaz. Geceleri beni şakacı bir şekilde yatırıp sıkıcı kitaplarından bölümler okuyan Eli bu değil. Bu, tepemde gezinip vücuduma taparken bana övgüler mırıldanan Eli değil. Ders çalışmakla meşgul olup yemek yemeyi unuttuğumda bana ton balıklı sandviç yapan ve üstüne vitamin koyan Eli bu değil.

Önümdeki adam o kadar soğuk ki tanınmaz halde.

Yutkunuyorum. "Her şeyden önce, seninle konuşmadan bu kadar ciddi bir şeyi düşünmeyi aklımdan bile geçirmezdim. Tekrar soruyorum Eli, test negatif çıktı, senin sorunun ne?"

"Her zaman mükemmel aileden bahsediyorsun. İstedığinin bu olduğunu hayal etmek zor değil."

"Çoğu kadının istediği bu değil mi? Onları bir hayat kuracak, bir gün bir aile oluşturacak kadar seven güzel bir adam? Sanki bu lanet bir suçmuş gibi davranıyorsun."

"Sanırım tüm bu konularda nerede durduğumu açıkça ifade ettim."

"Hepsi bu mu?" Şak diye söyledim. "Hepsi mi? Evlilik ve çocuk fikri sana bu kadar mı iğrenç geliyor?" "İğrenç olduğunu söylemedim."

"Söylemene gerek yok. Yüzün bunu senin için söyledi."

Stresli bir nefes üflüyor. "Bir buçuk saat içinde bir görüşmem var Whitney. Bu konuya şimdi girmemize gerek yok."

"Bunu sen başlattın, çok zor. Sekiz aydır bu konunun etrafında dolanıyorum ama sen hiç bu kadar acımasız olmamıştın. Bu gerçekten senin duruşun mu? Bir gün ve belki gerçekten senin için asla anlamına mı geliyor?"

Nike'larını çıkarmadan önce tişörtünü yırtıp teste bakıyor.

"Merak ediyorum Eli, geleceğimiz hakkında konuşmak için ne zaman uygun olur? İki hafta sonra mezun olacaksın ve benimle bundan sonra ne olacağını konuşmadın bile. Diplomanı aldığın gün bizim son kullanma tarihimiz mi?"

Tezgâhı kavlıyor ve başını öne eğiyor. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Ona bakarken acı beni sarıyor. "Bilmiyor musun lan?" "Aşırı tepki verdim. Özür dilerim."

"Testi boş ver, bana bak" diyorum. Bana dönüyor, çenesi gergin, gözleri uzak.

"Neden beni takip ettiğini söyle. Benimle bir gelecek bu kadar iğrençse, sana kim olduğumu ve neyle ilgili olduğumu gösterdiğimde neden benimle kaldın?"

Yüzünü ovalıyor. "Hiç istemedim..."

"Beni yönlendirmek mi? Şu anda ciddi misin?" "Whitney-

"

"Kurşun. Bana. Kurmak mı? Benimle tam anlamıyla bir ilişki başlattın, başka birini istememin mümkün olmadığından emin oldun."

Sekiz ay. Hayatımın sekiz ayı boyunca ona güvendim ve onun takıntılarına ve tereddütlerine rağmen, bir geleceğimiz olduğuna kendimi inandırdım. Büyükanne P'nin sesi beni 'tereddütlü bir adam umut bağlanacak bir adam değildir' diye uyardığında bile kendimi onun için serbest bıraktım. Ne yazık ki, şimdiye kadar onun uyarısını tam olarak duymamış ya da anlamamıştım.

Benim için tüm doğru örnekler vardı ve bağlılığın gerçekte neye benzediğini bilmiyormuş gibi ilişkiye daldım. Ama biliyordum. Biliyordum ve onunla birlikte olmak için bunu görmezden geldim.

"Seni hiç tanıyor muyum?"

Eli tişörtünü elinde tutuyor, dönüyor ve suyu çalıştırıyor. "Şu anda canımı yakıyor olman umurunda mı?" Sesi zayıf. "Tabii ki umurumda."

Geri dönüyor ve gözleri aynada benimkileri buluyor.

"Aman Tanrım," diyorum. "Aman Tanrım," diye tekrarlıyorum şaşkınlıkla, bakışlarını benimkilere kilitlemişken, gerçek o kadar açık, o kadar net ki. Eli benimle bir gelecek için hiç plan yapmamıştı.

"Biliyordun. Benimle hiçbir zaman plan yapmadığını başından beri biliyordun, değil mi?" "Whitney, ben-"

"Siktir git!" Gözlerimde yenilgi gözyaşları toplanırken çığlık atıyorum. "Bana nedenini söyle," diye talep ediyorum. "Sadece nedenini söyle."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve bakışlarını tamamen bırakmadan önce gözleri onların izlerini takip ediyor.

"Yapma! Sakın buna cüret etme. Bilmeyi hak ediyorum. Bir şey söyle, bir şey söyle seni piç! Bir şeyler söyle! Neden senin için yeterli olmadığımı söyle. Neden yeterli değildim? Bunu bana neden yaptığını söyle!"

Sessizlik.

"Eli!"

Gözlerini benimkilere diktiğinde aramızdaki bağı tamamen koptuğunu hissediyorum.

"Üzgünüm Whitney. Benden istediğin gibi bir adam olabileceğimi sanmıyorum."

"Tanrım, buna inanamıyorum." Tezgâhtan çantamı alırken, tüm varlığım ihanetle sarsılırken ona tokat atma dürtüsüyle savaşıyorum. Çok sakın, çok sakın ve en çok acı veren de bu. Bu kadar etkilenmemişse onun için hiçbir şey ifade edemem. Ama bu mümkün değil. Özgürce kanarken, ona son bir kez bakıyorum. "Pişman olduğunda -ki olacaksın- benden uzak dur."

Bana ait olan her şeyi toplayıp çantama tıktırırken bir yandan da nefes almaya çalışıyorum. Kollarım dolu ve bir daha geri dönmeyeceğimi bildiğimden, banyo kapısının hemen dışında durup uzaklaşmak için kendimi zorluyorum; bir nefes alıyorum, sonra iki. Savaşı kaybedince banyoya dönüp bakıyorum ve duşa girip akıntıyla yüzleşmeden önce yüzünün ıstırapla buruştuğunu görüyorum. Hissediyor olabileceği herhangi bir şeyi çözmeye çalışamayacak kadar nefret ediyorum ondan. Onu sekiz ay önce bulduğum yerde bıraktığım için ironi beni sarıyor. Az önce acımasızca kalbimi söktü ve sadece bu da değil, bir noktada bunu planladığını açıkça belirtti. Ama ne zamana kadar? Hamilelik testi yaparak kaçınılmaz olanı hızlandırmışım gibi görünüyor.

Mutlu olduğumuzu sanıyordum.

İlişkimizin her bölümünde sahte miydi? Neden benimle bu kadar uzun süre kaldı ve bu illüzyonu oynadı? Tek seferlik bir ilişki çok daha iyi olurdu çünkü o zaman onu tamamen ezberlemiş olmazdım - kokusunu, ruh halini, tuhaflıklarını, tercihlerini, onu Eli yapan her küçük ayrıntıyı. Onu ben mi geliştirdim? Hiç o adam oldu mu?

Beni bilerek kandırdı. Düşmeme izin verdi, sadece geri çekilip gözlerinin önünde paramparça olmamı izlemek için. Ben onun adını kalbime kazımasına izin verirken, o her şeye izin verdi - maskaralığı körükledi.

Ama o mu damgaladı? Yoksa ben mi? Nasıl bu kadar yanılmış olabilirim?

Yeterli nedenim olmadan ona nasıl bu kadar çok şeyimi verebilirdim?

Attığım her adımda kalbimin farklı atmasını, farklı iyileşmesini istiyorum. Kendini daha güçlü bir şekilde yeniden parçalamasını talep ediyorum. Benim için tanınmaz hale gelse bile, bir yara izi gibi güçlenerek iyileşmesini istiyorum. Daha seçici, beni ondan uzak tutmam için uyarıcı zihnime daha uyumlu bir şekilde bir araya gelmesini istiyorum. Çok daha dirençli olmasını istiyorum ki zayıf versiyonu acının ne kadar zayıflatıcı olacağına dair hiçbir fikre sahip olmasın.

Eli'ı duşta bıraktıktan iki hafta sonra UNC'den mezun oldu ve Chapel Hill'den ayrıldı. Benimle hiç iletişime geçmedi. Ne bir arama, ne bir mesaj. Hiçbir şey. Bu en acımasız darbeydi - hayatımdan tamamen ve tamamen kaybolması.

Ben de evden kaçtım ve yazı kalbimin yeniden güçlenmesini dileyerek geçirdim.

On yedi yıl boyunca kendimi bunun işe yaradığına inandırdım. Eli'nin yeniden ortaya çıkışı bu yanılsamayı benim için tamamen yok etti. Ne kadar ince çizgiler edinmiş ya da ne kadar çok hayat yaşamış olursa olsun, içinde onun paramparça ettiği aynı kızın aynı kalbi yaşıyor. Ne kadar çok deneyim biriktirmiş ya da ne kadar bilge olduğunu düşünmüş olursa olsun.

Şu anda olduğum kişi ile yirmi yaşındaki Whitney arasında hiçbir ayrım yok. Kalbimiz tamamen aynı şekilde atıyor, Eli'nin markasının kaldığı yerde.

"Peyton kucağıma tırmanıyor ve yanaklarımdan süzülen yaşların üzerine minik elini koyuyor. Ona sıkıca sarıldığımda Peyton, "Ti Whit, I sowy, I not dowit gain," diyor.

"Hayır bebeğim, üzgün değilim," diye burnumu çekiyorum.

"Üzgün değil misin?"

"Hayatta olmaz, Jose."

"Way Jose," diye tekrarlıyor Peyton, gözleri bana verdiği inandığı acı için endişeyle dolu. Benim güzel küçük adamım. Çocukların, yetişkinlerin farkında değilmiş gibi davrandıkları duygulara ne kadar duyarlı oldukları gerçeküstü. Kahraman unvanını hak edenler onlardır; cesurca yaşarlar, risk alırlar, bakmadan önce atlarlar, duygularını açığa vururlar - yüksek sesle yaşamanın tanımı budur. Yetişkinlere gelince, büyüdükçe kendimizi, duygularımızı daha çok saklıyor gibi görünüyoruz ve bu bir olgunluk eylemi olarak kabul ediliyor. Bana göre bu daha çok bir korkaklık eylemi. Gerçekten cesur olanlar, bir çocuğun korkusuz kalbiyle sevebilen ve yaşayabilenlerdir.

İşte o zaman yeğenimin haklı olduğuna karar veriyorum ve tavsiyesine tamamen uyuyorum. O zamanlar her ne olduysa gerçekten geçmişte kaldı ve Eli'nin durumunda, onunla olan geçmişim acı verdi. Hem de çok. Ama şimdiki zaman?

Günümüzün Eli Welch'inden oldukça hoşlanmaya başladım.

"Geçmiş acıtır, ha?" Burnumu çekiyorum, küçük adamıma ve onun gerçeğe vuruşuna hayret ediyorum. "Mep," diyor Peyton yüzümü okşayarak.

Başımı sallarken gülmeme engel olamıyorum. "Bebeklerin ağzından." Kıpırdanmaya çalışırken onu sıkıyorum. "Seni çooooook seviyorum, Pey Pey. Hem de çok. Sonsuza dek."

"Çok fazla," diye başını sallıyor.

"*Rudolph*'a kurabiye yapmak ister misin?"

"Mep." Onu bıraktığımda hemen kucağımdan atlıyor. "Kalkar mısın?" Ben teklif ediyorum.

"Ben yaparım," diye ısrar ediyor Peyton, kapıya doğru ilerlerken.

"Oh, lütfen henüz bağımsızlığını ilan etme, evlat. Bugün bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum."

"Gel," diye ısrar ediyor, çoktan kapıya varmış. "Gidiyoruz. Mere!"

"Evet efendim," diye devam ediyorum.

CHAPTER THIRTY-SIX

Alyan anahtarıyla son cıvatayı sıkarken Thatch, "Yardımanın için çok teşekkürler dostum," diyor. "Sorun değil," diyerek geri çekiliyorum ve Gracie'nin ışıltılı neon pembe bisikleti üzerindeki becerikli çalışmamı hayranlıkla izliyorum.

"Çıldıracaklar."

"Umarım öyledir." Thatch garaja girdiğimizden beri bana ilk kez içten gülümsüyor. Bisiklet parçalarını kutulardan çıkarmaya başladığımızda, içini dökmek isteyip istemediğini anlamak için test ettim ve odayı dikkatle okudum. İstemedi. Böylece, birlikte özenle çalıştık, havadan sudan konuştuk ve her iki bisikleti de rekor sürede monte etmeyi başardık. Thatch ambalajları toplayıp çöpe atarken ben de Peyton'ın yeni üç tekerlekli bisikletinin ateş rengi püsküllerine fiske vuruyorum. "Bu mükemmel. Ona çok yakıştı."

"Öyle, değil mi?"

"Brenden'a ne oldu acaba?" diye soruyorum, köşede duran ve Conner'ın bisikletinin bulunduğu kutuya bakarak. "Onsuz başlayalım mı?"

"Evet, tabii."

Brenden garajın yan kapısından içeri girerken Thatch kutuyu kapıyor ve ikimiz de onun tamamen kaybolmuş, acı çeken bir ifadeyle baktığını görüyoruz.

"Kahretsin, sorun ne?" Thatch sorar.

"Ben bir aptalım," diye mırıldanıyor Brenden. "Bu konuyu kapatalım."

Brenden kutuyu Thatch'in elinden alıp yırtarak açıyor, ticari zımbalar ve hepsi ve Thatch'in gözleri şişiyor.

"Dostum," Thatch bir adım öne çıkıp elini Brenden'in omzuna koydu. "Neden biraz nefes almıyorsun? Motosikletin şu anda senin için güvenli olduğunu sanmıyorum. Bir dakika geri çekilmeye ne dersin?"

"Ben iyiyim," diye tersledi Brenden, "hadi şu işi bitirelim."

Thatch, ben Brenden'a doğru adım atarken kutuya uzanarak, "Sen ne sikimsin, hantal hantal yürüyorsun," diyor.

"Senin için paketini açayım, tamam mı?"

Brenden başını sallıyor, ellerini saçlarında gezdirmeden önce kutuyu bana bırakıyor, gözleri parlıyor.

"Pekâlâ dostum," diyor Thatch, "sıra sende. Neler oluyor?"

"Karım Charlotte'ta perişan halde. *Perişan* halde ve bu benim hatam. Networth'u başlatma ve bizi oraya taşıma kararını, bunun onu ne kadar etkileyeceğini fark etmeden verdim. Bu benim hatam.

Çünkü bunun sadece bir araba yolculuğu olduğunu düşünmüştüm, değil mi? Eğer evini özlerse, Nashville'e giderdik ve bu onu rahatlatırdı, ama öyle olmadı. Ben startup'a kafayı takmışken, eşim evde *ağlıyordu. Yalnızdı*, ailesini, arkadaşlarını özlüyordu ve ben onun yanında değildim. Bunu benden saklıyordu. Yani evet...siktir!" Ulaşabileceği bir yerden bir şey alıp garajın diğer ucuna fırlatıyor ve ellerini başının üstünde birleştiriyor. "Kendimi çok kötü hissediyorum ve buna nasıl çare bulacağıma dair hiçbir fikrim yok."

"Şüphelenmeniz gerekiyordu," diyor Thatch.

"Yani, evet, ama alışır diye düşündüm." Thatch'e sorusunu yöneltirken sesi suçluluk duygusuyla doluydu. "Mutsuz olduğunu söyleyebilir misin?"

"Yani, pek sayılmaz ama Erin'i anlamak zor çünkü çok rahat biri." Thatch omuz silkiyor. "Uzman olduğumdan değil."

Conner'ın bisikletinin şasisinden plastiği çekip çıkararak, diğer parçaları dizmeye başlamadan önce küçük tezgahın üzerine yerleştiriyorum.

"Yemin ederim düşünmedim... hayır bu saçmalık. Belki *de görmek* istemedim. Bilmiyorum ama şimdi görmememin imkanı yok. Bu çok boktan."

Vidalarla dolu plastik poşeti yırtıp açıyorum, sıraya diziyorum ve arkamda gevezelik ederken kullanım kılavuzuna göz atıyorum.

"Keşke sana ne diyeceğimi bilseydim kardeşim. Son zamanlarda Serena ve benim aramda tam bir bok gösterisi oldu.

Ben de ne yapacağımı şaşırmış durumdayım."

Düzenden memnun bir şekilde İngiliz anahtarımı aldım ve kanayan dilimi ısırmadan önce ikisine de hitap etmek için geri döndüm.

"*Brenden*," diye sertçe bağıriyorum, ikisi de durup dikkatlerini bana çevirirken. "Aileni Nashville'e geri taşı ve yüksek profilli müşterilerle planlanan toplantılar için *seyahat et*. 2021'deyiz, her yerden çalışabilirsin ve patron sensin. Sen yerleşirken, ben de sen işe gidip gelmeye başlayana kadar Charlotte'ta geçici olarak sana yardımcı olabilirim."

Dikkatimi Thatch'e veriyorum.

"Thatch, Serena biraz *yakın* ilgi, seninle gerçek bir bağ kurmak için can atıyor. Şakacı bir popo tokadı ya da ters bir iltifat değil. Evliliğinde biraz romantizme ihtiyacı var. Yüzde doksan eminim ki sana oral seks yapmaya çalışıyordu ve sen bilmeden *onu reddettin*. Bu yüzden oral seks yaptığınız gün dükkanda ağlıyordu. Seninle konuşabilmek ve ikiniz arasındaki yakınlığı özlediğini söyleyebilmek için *cinsel bir yolla* dikkatini çekmeye çalışıyordu. Bu geri tepince kalbi kırıldı."

Brenden'in yüzü tiksintiyle buruşurken Thatch'in çenesi düşer.

"Kusura bakma Brenden, ama tertemiz bir gebelikle iki çocukları olmadı. İsa tek çocuk." "Bunu nereden biliyorsun?" Thatch sorar.

"Çünkü bundan hiç gurur duymasam da, buraya geldiğimden beri bu evdeki her konuşmaya kulak misafiri oluyorum. Whitney hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmeye ve onun hayatında tekrar bir yer edinmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Bu yanılttı ve bunun için sadece kısmen üzgünüm. Ama on yedi yıl ayrı kaldıktan sonra hala ona aşık olduğuma eminim."

Önce iri gözlü Brenden'a sesleniyorum. "Eğer onu geri kazanmayı başarırsam, canını yakabilirim çünkü hayatın ne getireceği belli olmaz ve hiçbir şeyin garantisi yoktur ama yemin ederim ki bunu yapmamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ve şunu da eklemeliyim ki onun kardeşi olduğunu birlikte çalıştığımız ilk hafta anladım, oturma odandaki resmi gördüğümde değil. Bunu bir işaret olarak aldım ve şans eseri karşılaşmayı umdum. Bu gerçekleşmeyince sabırsızlandım ve sırf onu tekrar görebilme şansı için bir davetiye ima ettim." Thatch'e dönüyorum. "Masadaki yerimi hak etmeye hazırım. Whitney biliyor

Bunların *hiçbirini* ve *benden başka* kimseden duymasını istemiyorum. Eğer bir Noel mucizesiyle bunu başarır ve onu geri kazanırsam, güvenini tekrar kazanmak için çok çalışmam gerekecek. Bunu kolaylaştırmayacaktır ama bireysel çözümlerinizi oldukça açık ve net görünüyor. Kulaklıklar, Brenden," diyorum işaret ederek.

Brenden'e uyum sağlaması için bolca zaman tanıyarak duraklıyorum ama ben Thatch'e döndüğümde çenesi daha da düşüyor. "Karının canına oku ve bunu yaparken de ona şefkat göster. Ve bir *daha asla* ona yemekte ne olduğunu sormayarak kendine bir iyilik yap. Bu ikiniz için de geçerli."

Bakışlarımı tekrar Brenden'a çeviriyorum.

"Erin'i evine taşı ve bunu yaparak ona mutluluğunun senin için her şeyden daha önemli olduğunu göster. Oh, ve bir dahaki sefere fırsatını bulduğunda şapkanı geriye doğru kaydır. Bu onun için büyük bir tahrik unsuru."

Brenden'in avucuna bir Allen anahtarı sıkıştırırken Brenden ve Thatch bana bakakalıyor. "Ruby ve Allen hâlâ seks yapıyorlar, hem de iyi seks yapıyorlar, yani senin *winky* muhtemelen güvende. Eğer babam altmışlı yaşlarında hâlâ güçlü duruyorsa," ona göz kırpıyorum, "bu sana biraz umut vermeli."

Whitney ve Gracie, Gracie'nin son yarım saattir Whitney'i çalıştırdığı prova Tik Tok dansını yaparken Ruby'nin sıkı bir şekilde çalışmaya devam ettiği mutfaktan ağız sulandıran kokular geliyor. Serena ikiliyi telefonuna kaydederken sırtıyor. Whitney müzikle birlikte kalçalarını mükemmel bir şekilde döndürüyor, yüzü Gracie'nin kaydetmeden önce pasta yapmasına izin verdiği ağır makyajla kaplı - ki bu onu bana daha da sevdiriyor.

Yeğeni için internette kendini utandırmak da dahil olmak üzere ailesi için her şeyi yapabileceği açık. Bu tür bir adanmışlık geçmişte beni ona çekmişti ve hala makyajının bir parçası.

Ruby'nin Noel Arifesi ziyafetini hazırlamasına yardım etmesi, çocuklarla kurabiye süslemesi ve Serena ile Erin'in paket yapmasına yardım etmesi nedeniyle bugün bir saniye bile yalnız kalamadık. Tüm bunlar Allen'ın gece için planladığı hava geçirmez şenliklerden *önce* gerçekleşiyor. Yine de bulduğum her fırsatta utanmadan onu inceledim. Çekim gücü ilk günden beri olduğu gibi hâlâ orada.

Thatch kanepede yanımda oturduğu yerden beni dürterek, "Yine sana bakıyor," diyor, elinde kumanda, bir yandan da kanallar arasında geziniyormuş gibi yapıyor. Garajdaki itirafımdan beri Whitney'le ilerleme kaydetmem konusunda hevesli olmaktan başka bir şey yapmıyor.

"Göz kulak olduğun için minnettarım," diyorum kıkırdayarak.

Üçüncü çekimlerinden sonra Gracie görüntüleri tekrar oynatır, Whitney terli ve nefessiz bir şekilde yemek odasındaki sandalyeye yığılırken tatmin olmuş görünmektedir.

Kot pantolon, vücuda oturan bir kazak ve elf terlikleriyle onu tararken gözlerime takılıyor. Onu yavaşça tararken gözleri parlıyor ve bana bakarken düşüncelerini okuyabildiğime yemin edebilirim.

Flört ettiğimizi düşünebilir miyim?

Conner hemen dikkatini başka yöne çekerek yardım ister. Conner'ı kucağına çekip şekerli kurabiye'nin ana hatlarını çizmesinde ona yardım etmeye başlamadan önce kısa bir süre yüzünde hayal kırıklığı beliriyor.

Altın rengi bakışları tekrar benimkini bulduğunda dudağımı ısıırıyorum ve onun dudakları da aynı etkiyi yaratıyor.

boğucu bir gülümsemeye dönüşür.

Evet, kesinlikle flört ediyoruz.

Göğsümde sıcaklık yayılırken tanıdık elektrik içimde zonkluyor.

Dün gece ve bu sabahtan beri aramızda bir şeyler değişti. Artık bana daha açık görünüyor. Bir şekilde kapalı olduğundan emin olduğum kapı şimdi kırıldı. Dün geceki itirafım onu bu kadar sarsmış olabilir mi? Sonunda gerçeğin geri kalanını anlatabildiğimde nasıl tepki verecek?

Şu anda bunu riske atmak istemiyorum, aramızdaki elektrik *bu kadar* iyiymen olmaz. Acaba ona tüm itirafımı yapmadan ikinci bir şansı kabul ettirmem mümkün mü? Eğer öyleyse, bu isteyebileceğimden ve istemem gerekenden çok daha fazlası olur. *Bu olmadan* beni gerçekten affedebilir mi? Şu anda mümkün gibi geliyor.

Allen geri çekilip Brenden'in karaoke makinesinin üzerine astığı ışıkları incelerken Brenden'e "Hayır evlat," diye bağırıyor. Allen arka plan konusunda ciddi, çünkü bir saat önce kurulmaya başladıklarından beri bu kelimeyi en az bir düzine kez duydum.

Thatch, "Ve *yine* sana bakıyor," diyerek benden bir kahkaha daha kopardı. "Peki, ne yapacaksın? Planın nedir?"

"Geçen sefer çok kontrolcüydim," diye itiraf ediyorum hemen. "Bu sefer işleri ona bırakacağım."

"Her ne yapıyorsan işe yarıyor."

"Dürüst davranıyorum," diyorum çünkü gerçek bu. Kendimi ifşa ettim, daha önce hiç yapmadığım bir şekilde kendimi aptal durumuna düşürdüm. Dehşet verici, alçakgönüllü ve bir anlamda özgürleştiriciydi. Yerdeki Wyatt ve Peyton'a bir yapbozda yardım ederken Serena'ya bakan Thatch'a dönüyorum. "Uyarın için minnettarım dostum, gerçekten, ama kendi planını oluşturma gerekiyor mu?"

"Bende bir tane var."

"Öyle mi?"

"Şey, bir tane vardı," diye yüzünü buruşturuyor, "ama uygulamayı biraz berbat ettim. Bu akşam kiliseden sonra bunu düzeltmeyi planlıyorum." Serena mutfığa girerken Thatch beni dürtüyor. Aşağı bakınca, içinde kocaman bir tektaş ve ona eşlik eden iki pırlantalı alyansın bulunduğu kutuyu açtığını görüyorum.

"Her bebeğimiz için bir tane." Kutuyu gizlice kapatıyor ve cebine koyuyor. "Bir üst modele geçmenin zamanı çoktan gelmişti. Buraya geldiğimizden beri kokusunu almadan bunu üzerimde tutmak tam bir baş belasıydı ve son bir aydır defterlerin toplanmamasının bir nedeni var." Sırıttıyor. "Onu sandığından çok daha iyi tanıyorum. Sadece zamanımı bekliyordum. Cahil rolü oynayarak onu incittiğim için üzgünüm. Gecenin sonunda, neden soğuk davrandığımı tam olarak anlayacak. Ona yeminlerimizi yenilemeyi teklif edeceğim."

"Bu harika, dostum, gerçekten."

"Her ne kadar beni deli etse de, onun için her şeyi yaparım." "Bu çok açık, taşlı ya da taşsız."

Whitney'e dönüp bakıyorum, zamanın daraldığını ve onu ne kadar iyi tanıdığımı gösterecek yirmi doların altında doğru hediye hâlâ bulamadığımı biliyorum. Tam paniğe kapılacakken aklıma bir fikir geliyor ve dişlilerim dönmeye başlıyor. Thatch'e döndüm. "Eğer örtülü iseniz, bir fikrim var ama yardımınıza ihtiyacım olacak. Beni bırakabilir misin?"

Thatch, "Fikirlerinden oldukça hoşlanmaya başladım," diyor. "Brenden için de bir tane olabilir."

"Başka bir şey söyleme. Ben varım."

Başımı salladım. "Brenden'i yakala. Kızlara biraz daha odun almaya gittiğimizi söyle. Seninle cipinde buluşuruz." "Tamamdır."

Aniden ayağa kalkarak koridordaki ağaca doğru ilerliyorum, paltomu giyiyorum ve dışarı çıkıyorum.

CHAPTER THIRTY-SEVEN

"

Bayanlar ve Baylar!" Brenden, işaret kartına bakmadan önce mikrofona sesleniyor. Renkli spot ışıkları

karanlık oturma odasında dönerken hoparlörlerden Space Odyssey tema şarkısı yükseliyor.

"Ciddi misin baba?" Brenden mikrofona sorular soruyor.

"Sadece söyle, oğlum!" Babam mutfaktan bağırıyor, "Şimdiden tempoyu bozmaya başladın!"

Eli'nin babamın oturma odasına taşınmasına ve kurmasına yardım ettiği küçük sahneye bakan,

yeniden düzenlenmiş mobilyaların arasında oturduğumuz yerde hepimiz gülüyoruz. Bugün bir kez

olsun gözümü ondan ayıramadım, ne bildiğimi biliyordum, itirafları hala kafamın ve göğsümün içinde

dönüp duruyordu. İtiraflar ve bana doğru gönderdiği ateşli bakışlar beni bir duruma soktu, yakınlaşmak

için korkunç bir ihtiyaç duydum. Çok daha fazla.

Dün gecedен beri bir dakika bile yalnız kalamadık. Bugün 'konuşma' için zamanım olmasını

ummama rağmen, bu akşamki kutlamalar için bir şeyler hazırlamak üzere bir mil uzunluğunda bir

yapılacaklar listesine boğuldum.

Her şeyi halletmek için belimi kırdığımda bile, zamanımın çoğunu başka bir öpücüğün hayalini

kurarak geçirdim - gün boyunca yüklü bakışlarımızı değiş tokuş ettikçe iştahım artıyordu. Kelebekler

sadece üşüşmekle kalmadılar, beni tamamen istila ettiler ve ben de buna izin verdim. Eli ile tekrar

yakınlaşma fikri düşüncelerimi tüketirken, beklenti beni arzuyla ağırlaştırdı.

Zaten etkileyici olan vücudunu kabartan kalın bir kazak ve dar kot pantolonuyla mükemmel bir

şekilde giyinmiş, Peyton'la daha önce yaptığı güreş seansından dolayı mükemmel bir şekilde taranmış

saçları sadece biraz dağılmış bir şekilde aşk koltuğunda yakınlarda oturuyor. Wyatt şimdi onun

kucağında oturuyor, görünüşe göre memnun, Gracie onun yanında, Conner diğer tarafta. Sadece beş

gün içinde hepsi ona aşık oldu ve doğal olarak ona akın ediyor gibi görünüyorlar.

Son hayallerinin nasıl geri teptiğine dair içimi kemiren hatırlatmayı görmezden gelerek, ailemle

olan ilişkisinin herhangi bir kısmında numara yaptığı fikrini aklımdan uzaklaştırıyorum. Bu yapmacık

olamayacak kadar gerçek. Sadece bu fikir bile canımı sıkarken, hazırladığı bir dakikalık giriş

konuşmasını bitiren Brenden'e bakışlarımı geri çeviriyorum.

"Ve şimdi size Rock 'n' Roll'un babasını takdim etmek istiyorum, biricik ELVIS PRESLEY!"

"VE!?" Babam mutfaktan havlıyor.

"Ve ne?!" Brenden mikrofona bağırıyor, geri bildirim hepimizin yüzünü buruşturmasına neden oluyor.

"Kartı oku, ahmak!"

"Oh," Brenden gözlerini deviriyor, sesi düz, "onun hunka hunka yanan yardımcısı."

See See Rider çalmaya başlarken, babam tepeden tırnağa Elvis kıyafetleri içinde, Peyton kucağında, benzer şekilde kendi çivili beyaz tulumu, uyumlu beyaz çizmeleri ve Elvis peruğuyla içeri girer.

Brenden başını sallarken kahkahalar patlıyor, mikrofonu Kral'a uzatırken kendi kahkahaları da dökülüyor. Babam da Peyton için mini çivili bir mikrofon hazırlayıp onu yere bırakıyor. Collins kadınları -ben de dahil olmak üzere- kahkahalarımızla coşkumuzu haykırırken ikisi de zaman ayarlı karate tekmelerine başlıyor. İyice prova edilmiş Peyton kalçalarını oynatırken babam şarkı söylemeye başlıyor.

"İşte bu yüzden onu kaçınıyordu!" Serena kahkaha dolu bir çığlık atıyor. "Git, bebeğim, git!"

Baktığımda Thatch, Brenden ve Eli'nin göbek atarak güldüklerini, gözlerinin eğlenceyle parladığını görüyorum. Annem coşkuyla alkışlıyor, babam See See Rider'ı söylemeye başladığında sandalyesinde dans ediyor, Elvis'in hareketlerinin kusursuz bir taklidini yapıyor. Altmışlı yaşlarındaki bir adamın yapabileceği kadar kusursuz, derin ve melodik sesi her zamanki gibi etkileyici.

Eli'ye baktığımda, babamın yeteneği karşısında yüzündeki şaşkınlığı görebiliyorum. Kameramı yukarıda tutup performanslarının her saniyesini çekerken içim gururla doluyor. Şarkı bittiğinde babam Peyton'ı işaret ediyor, Peyton çenesini eğip "Tank u berry much" diye havlarken sabitlenmemiş peruğu sallanıyor.

Hep birlikte ayakta alkışlıyoruz. Selam verdikten sonra babam Peyton'ı kucağına alıyor, torununu överken gözleri parlıyor. Küçük bir işaretten sonra, Peyton babasının ağzını özensiz bir öpücükle kapatıyor. Bir gün -Peyton ergenlik çağını çoktan aştığında- bu görüntüye değer vereceğini bilerek telefonumla son saniyede yakalamayı başarıyorum. Sürekli sırtarak Eli'a baktığımda, Wyatt'ı kucağından yavaşça kaldırırken hızla solduğunu ve bebeğe sanki dünya dışı bir varlıkmiş gibi baktığını görüyorum. Gracie ve Conner dehşet içinde çığlık atıyor, ben şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak ayakta dururken Eli'nin yanını terk ediyorlar. Ancak yanına yaklaşıp Eli'nin üzerine sızan şeyi gördüğümde ona doğru koşuyorum.

Eli kuru kasmaya başlarken Wyatt'ın bezinden, bacaklarından ve çizme giymiş ayaklarından bok dökülmeye devam ediyor. Wyatt ayaklarını tekmeleyip Eli'nin göğsüne ve boynuna ayak büyüklüğünde bir sıçrama yaptığında, Eli'nin başı bayılmak üzereymiş gibi yana doğru sallanıyor.

"Aman Tanrım," diye haykıran Erin, yakındaki bir emzirme battaniyesini alıp Wyatt'ın etrafına sarıyor ve onu Eli'nin kollarından çekip alıyor. Brenden histerik bir şekilde gülmeye başlarken Eli bir kez daha kuru bir şekilde öne doğru atılır. Serena malzeme almak için dolu bebek bezi çantasına doğru koştururken annem mutfığa koşar.

"Yapamam!" Eli tekrar kuru bir şekilde kabarmadan önce çaresizce bana bakıyor. "Bununla başa çıkamıyorum Whitney, yardım et!"

Annem mutfaktan uçarak içeri girdiğinde havluyu elinden çekip alıyorum ve Eli'nin kucağını o.

"Ayağa kalk!" Havluyu ona sıkıca tutarak emrediyorum. "Hemen ayağa kalk!"

Ben onu koridora ve banyoya götürürken Eli ayağa fırlıyor, kontrol edemediği öğürmeleri Ben gülmemeye çalışıp başarısız olurken etrafımızda zıplıyor.

"Bekle!" "Biraz daha" diye homurdanarak çıkmayı başardım.

Onu banyoya çekiyorum, kapıyı kapatıyorum ve lavabonun üzerine eğilip defalarca kuru kusarken kot pantolonunun kemerini çözüyorum.

"Terlikler!" Onları tekmeleyerek çıkarırken bağıriyorum ve dönüp duşu açmadan önce pantolonunu ve boxer'ını indiriyorum. Geri döndüğümde kazağının akan bebek bokuyla kaplı olduğunu gördüm.

"Kazak!" Yüzüne çarpmasın diye dikkatlice çıkarıp sanki yanıyormuş gibi yere fırlatırken haykırıyorum. Bir kez daha hayıflanarak, kıyafetlerini bir havluya sarmadan önce suyun altına girmesi için ona rehberlik ediyorum.

"Gidip bavulundan biraz daha kıyafet alayım ve tezgâhın üzerine bırakayım." "Teşekkür ederim." Eli yine hayıflanıyor ve koku midemi bulandırıyor.

"Bebek mamasına ne koyuyorlar?"

Kollarını fayanslara dayayarak çırpınısını izlerken içimden daha fazla kahkaha patlıyor, derin nefesler alırken kuru kabarması azalıyor. Gözlerim gezinmeye başladığında kahkahalarım yavaşlıyor ve beynim onun çıplak olduğunu fark ediyor. Bunu hiç de seksi bulmamam gerekirdi, özellikle de pis koku ve koşullarla, ama bu manzarayı görmeyeli on yedi yıl oldu... ve kutsal lanet her zamankinden daha iyi.

O kusmamaya çalışırken ben de gözlerimin serbestçe dolaşmasına izin veriyorum. Ve öyle de yapıyorlar, pazularının üzerinden belirgin göğüs kaslarına, çakıllı karın kaslarından aşağıya ve daha aşağıya... mükemmel sikine. Kalın kaslı kalçalarının arasından fırlayan mantar gibi şişko ucu, tam da hatırladığım gibi ağız sulandırıyor. Yandan baktığımda, Eli Welch'in kusursuz, dolgun götü de dahil olmak üzere her önemli özelliğini görebiliyorum. Eskiden o içime girerken tırnaklarımı batırmaya bayıldığım kıcı.

Nefes alış veriş düzleşip göğsünün pompalanması durduğunda başını kaldırıyor ve gözleri doğrudan bana dikiliyor.

Kendi yarattığımız bir elektrik fırtınasının içinde yüz yüze geldiğimizde şimşek üstüne şimşek çakıyor. Aramızdaki bağa gömülürken soluduğumuz havanın moleküllerinde hissedilen gerilim. Ve ben buna izin veriyorum, o saniyelerde onun içinde kaybolmama izin veriyorum, aptal kalbim akım içimden geçerken gürlüyor.

"Bee," Eli'm aramızdaki en hassas anlara sakladığı bir isim, bir yakarış gibi dökülüyor dudaklarından. Onu affetmem için bir yalvarış. Bizi özel yapan, bizi iyi yapan şeyleri hatırlamamız için bir yalvarış. Acıları bir kenara bırakıp şu anda olduğumuz ve belki de olabileceğimiz şeyi kucaklamamız için bir yalvarış. Onun bilmediği şey ise benim onu çoktan affetmiş olduğum - en başta kendim için ama aynı zamanda ikimizin şansını için.

Beni hareketsiz ve yalnız tutan korku ve onu uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. Beni tekrar incitme gücünü ona vermek bana bağlı ve bunu istiyorum. Onu teslim etmeyi çok istiyorum, ama şu *anda* tek istediğim vücudunun hatlarını izlemek, gözlerine bakarken içime doğru ittiğini hissetmek, içimde büyüyen açlığı beslemek.

Aylar önce deliler gibi aşık olduğum çocuğun erkek versiyonuna bakarken göğsüm gerçeküstü bir sıcaklıkla doluyor. Elimdeki bok dolu kıyafetler bile aramızda oluşan sıcaklığın ve duyguların gücünü azaltamıyor. Oturma odasından gelen gürültü bana yalnız olmadığımızı ve bunun zamanı olmadığını hatırlatıyor. Bu olamaz. İstesem bile, hissettiğim hiçbir şeye göre hareket edemiyorum, bu yüzden dönüp kendimi kapıdan dışarı zorluyorum.

CHAPTER THIRTY-EIGHT

Yeni duş almış ve hafifçe lekelenmiş bir halde belime bir havlu sarıyorum ve beni ele geçiren ağır ağrıyla boğuşurken ellerimi lavaboya dayıyorum.

Oradaydı. Kendi yerimizdeydik, her şey onun üzerinde yazılıydı ve ben her saniyesini hissettim. İnkâr edilemezdi; acı, ihtiyaç, hissettiğim özlemin aynısı. Bu konuda harekete geçmemek için tüm gücümü harcadım ama o isteyene kadar yapmayacağıma dair ona söz verdim. Bu hareket beni sınırlarıma kadar test etti. Çok yaklaştığımız, çok yaklaştığımız.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, içinde bulunduğumuz duruma lanet okuyorum çünkü o anda onu uzaklaştırmanın ve gözlerinin bana yalvardığı şekilde aramızdaki mesafeyi kapatmanın hiçbir yolu yoktu.

Whitney'nin benim için hazırladığı kıyafetleri giyip, cızırdayan eski banyo fanını kapatıyorum ve dışarı çıkıp kapıyı kapatıyorum.

Aile odasına geri dönmek için döndüğümde, bir şarkının açılışıyla ve bir *sesle* -onun sesiyle- olduğum yerde kalakalıyorum. Kalbim üç kat hızlanarak koridorda ilerliyor ve beni karşılayan manzara karşısında afallayarak duruyorum. Whitney sahnede duruyor, Noel pijamalarını ve elf terliklerini giymiş, melek gibi saçları omuzlarından dalga dalga sarkıyor, elinde mikrofon, mükemmel dudakları şarkı sözlerini dökmeye başlıyor.

Benim gibi ailesi de kıpırdamadan oturuyor, sesi hem davetkâr hem de etkileyici bir şekilde yavaşça yükselmeye başladığında aynı derecede etkileniyorlar. Geri çekilerek oturma odasının eşiğinde duruyorum, *sadece* ve *sadece onu* mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Whitney her notaya zahmetsizce vuruyor, şarkı hızlandıkça yeteneği beni şaşırtıyor. Aşıklar arasındaki samimiyetten, kara sevdadan bahsediyor ve yatağında birbirine dolanmış, yeni aşıkların gözleriyle birbirimizin çıplak tenini izlediğimiz bir anı geçiyor aklımdan.

Banyoda onunla birlikte hissettiklerimin ağırlığı, şu anda o şarkı söylerken beni ele geçiren şeyin ağırlığıyla kıyaslanamaz bile.

Daha önce duyduğum bir şarkı, [Celine Dion](#), ama adı aklıma gelmiyor. Başkasına ait bir aşk şarkısı olmasına rağmen, zahmetsizce kendi şarkısı haline getiriyor.

Birlikte geçirdiğimiz zamanlarda onu duşta ve bir iki kez de arabada şarkı söylerken yakaladım. Onu her zaman devam etmesi için cesaretlendirdim, ama o her zaman kaçtı, biraz daha yalvardığımda yanaklarını nadir bir kızarıklık kapladı. Güzel bir sesi olduğunu biliyordum ama bu... bu...

"Tanrım," diye fısıldıyorum o *hiçbir şeyi esirgemezken*, muhteşem sesi hoparlörlerden taşıyor ve kabin boyunca yankılanıyor. Tüm vücudum ürperiyor, dayanılmaz bir acı içimi parçalıyor.

göğsümden geçip tüm vücudumda dolaşıyor. Bir kadının bir erkeğe duyduğu her şeyi tüketen aşkın gücünden duyduğu korkuyu söylerken şarkı sözleri bana darbeler gibi çarpıyor.

Gözlerini kaldırıp doğrudan bana baktığında, aşk ve bağlılık şarkıları söylerken yapabileceği en lanet olası şeyi yaptığında hareketsiz kaldım, nefes almayı tamamen bıraktım.

Ben sadece sevdiğim insanlar için şarkı söylerim.

Benim için mi şarkı söylüyor?

Bana mı? Tanrım, lütfen öyle olsun.

Büyülenmiş bir şekilde her bir şarkının sözünü hafızama kazıyorum - ki bu sözler kişisel bir hakikatten çok ondan gelen bir dua gibi geliyor. Melodiyi ustaca bir hassasiyetle büküyor, sesini duyulması gerektiği gibi çıkarıyor ve beni tamamen ve bütünüyle büyülüyor.

Eğer bir daha hiç şarkı söylemeseydi, bu en kötü türden bir travma olurdu, ama hiç şüphesiz, yaşadığım sürece bu anı asla unutmayacağımı biliyorum.

Duygularım boğazımda düğümlenirken, gözlerim yanarken ikimize dair anılar sel olup akıyor. İfademi korumasız tutarak her şeyin olmasına izin veriyorum. Sıcak pişmanlık yüzümden aşağı kayıyor ve bunu görmesine izin veriyorum. Beni terk ettiği saniyeye kadar her şeyi yeniden yaşarken benden alabileceği her şeyi görmesine izin veriyorum.

Şarkı kreşendoya ulaştığında, gözlerini kapatıyor ve evin çatısını uçuruyor, içimde kalan azıcık nefesi de alıyor.

Bu noktada kendimi dik tutmak için yapabildiğim tek şey bu ve tepkimi görmek için kafaların bana doğru döndüğünü hissediyorum. Birkaç bakışın bana ulaştığını hissedebiliyorum ama gözlerimi ondan ayıramıyorum.

O kadar bittim ki. Doğruca ona gitmeyi ve onu gençlik, korku ve kararsızlıkla bizi mahvetmeden önce yarattığımız yere geri getirmeyi düşünemiyorum.

Neredeyse yirmi yıl önce aşık olduğum kız tam karşımda duruyor ve bana kalbinin hayat, zaman ve *benim tarafımdan* lekelenmemiş kısmına nadir bir bakış hediye ediyor. Umut dolu bir parçası. Bir zamanlar bana ait olan bir kalp.

Boğazım yanıyor, onun önünde çözülüyorum.

O benim. Öyle olmak zorunda çünkü kalbim onun ve hep öyle oldu. Hiç bu kadar net olmamıştı.

O zaman onu ruhumun derinliklerinde sevmiştim.

Onu şimdi seviyorum, sürekli.

Rol yapmaya -ona gitmeye- şiddetle ihtiyaç duysam bile, bunu ona itiraf ettiğimde, bunun bir izleyici olmadan sadece bizim zamanımız olmasını istiyorum. Onun gerçeklerini de istiyorum ve onu zor durumda bırakırsam tüm gerçekleri öğrenemeyebilirim. Son sözleri de söyleyip şarkı sona erdiğinde, Peyton konuşana kadar salonda şaşkın bir sessizlik hakim oluyor. "Oh... *Tanrım...*"

Tüm aileden kahkahalar ve tezahüratlar yükseliyor ve bir metre öteden bile onu çevreleyen sevgi ve hayranlığı fiziksel olarak hissedebiliyorum. Whitney küçük bir selam veriyor, mikrofonu uzatırken yanaklarını hafif bir kızarıklık kaplıyor. "Sırada kim var?"

"Bunu kim takip edebilir ki, Tatlı Bezelye?" Allen, ellerini çırpmadan önce ona yandan sarılarak bariz bir gururla onu övüyor. "Hadi yiyelim!"

"Ama büyükbaba!" Gracie ağlıyor, "Şarkı söyleyemedim!"

Babam en Grinchi ses tonuyla, "Rostoyu yedikten sonra sana ve diğer herkese sıra gelecek," diye duyurdu.

Onlara katılmak için umutsuzca kendimi dizginlemeye çalışırken, etrafımda hayat yeniden başlarken tekrar tekrar yutkunuyorum ve onlar yemek odasına doğru dağılıyorlar. Gracie masaya giderken Whitney'nin yanında. "Whit teyze! Daha önce hiç böyle şarkı söylememiştin! Bu *çok iyiydi!*"

Whitney ona teşekkür etmek için eğildiğinde, alnına bir öpücük kondurarak onu kucakladığında,

yanaklarındaki küçük gözyaşı lekelerinin parıltısını görüyorum. Onları görmek içimi parçalıyor.

Gracie'yi bırakan Whitney bana bakıp gülümsüyor ve başını eğerek ona katılmamı işaret ediyor. Ruby'nin masayı hazırlamasına yardım ederken gülümsemesini koruyup bakışlarını kaçırdığı için karşılığında ona ne verdiğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Ellerimi eşofmanımın içine sokup ona bakıyorum, yanımdan geçip mutfağa doğru yürürken Serena'nın gözlerini üzerimde hissediyorum ve elinde Peyton'ın damlatmaz bardağı olduğu halde duraklıyor.

"Söyle gitsin," diye seslendim, gözlerim Whitney'nin üzerindeydi.

"Zorunda mıyım? Sizden tek istediğim bir saniyenizi ayırıp düşünmeniz-"

"Onu düşünmek için *on yedi yıl*ım oldu," diyerek başımı Serena'ya çeviriyorum, "Başka bir saniyeye ihtiyacım yok."

CHAPTER THIRTY-NINE

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150

151

152

153

154

155

156

157

158

159

160

161

162

163

164

165

166

167

168

169

170

171

172

173

174

175

176

177

178

179

180

181

182

183

184

185

186

187

188

189

190

191

192

193

194

195

196

197

198

199

200

201

202

203

204

205

206

207

208

209

210

211

212

213

214

215

216

217

218

219

220

221

222

223

224

225

226

227

228

229

230

231

232

233

234

235

236

237

238

239

240

241

242

243

244

245

246

247

248

249

250

251

252

253

254

255

256

257

258

259

260

261

262

263

264

265

266

267

268

269

270

271

272

273

274

275

276

277

278

279

280

281

282

283

284

285

286

287

288

289

290

291

292

293

294

295

296

297

298

299

300

301

302

303

304

305

306

307

308

309

310

311

312

313

314

315

316

317

318

319

"Lütfen yapma. Senin yanında ellerimi kendime saklayamıyorum ve... şu anda buna gerçekten ihtiyacım var." Yutkunuyor. "Bırak da şunu çıkarmaya çalışayım, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve o da derin bir nefes veriyor. "Bununla başlayalım."

Cebinden cep telefonunu çıkarıp birkaç tuşa dokunuyor ve bir saniye sonra benim telefonum çalıyor. Mesajı açtığımda bir fotoğrafın fotoğrafı olduğunu görüyorum. Biraz grenli olsa da, hastane yatağında yatan genç bir çocuğun etrafında toplanmış güzel bir çifti net bir şekilde seçebiliyorum. Çocuk tüysüz ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi sırtıyor ama hastalıktan harap olduğu da belli. Kristal mavisi gözleri bunu ele veriyor ve çenem gevşiyor.

"Ben poster çocuğuydum," diyor yumuşak bir sesle. "Lösemi."

Şok içinde fotoğrafa bakıyorum, itiraf ettiği şeyin ağırlığı içimden geçerken gözlerim tekrar ona dönüyor.

"Los Angeles'taki hayatımla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum. Evimizin neye benzediğini, birlikte bisiklete bindiğim birkaç çocukluk arkadaşımı hatırlıyorum. İyi durumda olduğumuzu, ailemin çok eğlendiğini ve babamın sürekli çalıştığını. Önemli anılarımın geri kalanı bir hastanede geçti. On bir yaşında teşhis kondu, kısa bir süre sonra hastalığa yakalandım ve yaklaşık sekiz korkunç yıl boyunca bu hastalıkla savaştım."

İnanamayarak bakıyorum.

"Gülümsemek zorundaydım. İğneler acıtmıyormuş gibi davranmak zorundaydım. Lösemili mutlu çocuk olmak zorundaydım çünkü ailem gözlerimi her kapattığımda yıkılıyordu. Ergenlik dönemimin tamamını benim kaçınılmaz ölümüm için hazırlanarak geçirdiler, sonunda ben de buna inanana kadar fısıltılarla kavga ettiler." Başını sallıyor ve bir çizme ile karla kaplı zemine basıyor. "Bunca zaman sonra bu konu hakkında konuşmanın benim için hâlâ bu kadar zor olduğuna inanamıyorum."

Sessiz cesaretlendirmemin onu konuşturmaya yeteceğini umarak dilimde tomurcuklanan tüm kelimeleri boşa tutuyorum.

"İlk tedavi başarısız olduktan sonra, iki kat daha sert bir şekilde geri geldi. Olasılıklar bana karşı yığılmış olsa bile - ki bu hiç de iyi değildi - babam onları reddetti. Los Angeles'taki başarılı muayenehanesini bıraktı, evimizi sattı ve bizi Kuzey Carolina'ya taşıdı çünkü burada bir uzman buldu ve bana en iyi yaşama şansını vermeye kararlıydı." Yutkunuyor.

"Doktorlar bir tur daha tedavi görecektik kadar güçlü olduğumu hissettiklerinde, hastanede iki yıl daha kaldım." Ağzından çıkan kelimeleri anlamaya çalışırken yavaşça tekrar nefes veriyor.

"Sefil bir yaşamdı çünkü bazen sadece onlar için savaştığımı biliyordum. Çok yorgundum Whitney. Çok yorulmuştum. Onlar iyi ebeveynlerdi, sevgi dolu ebeveynlerdi, onlara sahip olduğum için şanslıydım. Bu yüzden onlar için savaştım. Bırakmak istediğimde bile savaştım, çünkü kaybedersem hayatta kalamayacaklarını biliyordum.

"Size güzel anılarım olduğunu söylemek istedim ama varsa bile, hasta olmanın yarattığı bulanıklığın ötesinde bir şey hatırlayamıyorum. Arkadaşlarım ölmeye başladığında, ailem ruhsal durumum için en iyisinin bu olduğunu düşünerek beni dünyadan soyutladı. Ne kadar hasta olduğumu bilmemi istediklerini sanmıyorum. Onlar benim tek arkadaşlarım oldu. Başka kimsem yoktu." Ellerini eşofmanının içinde kaydırıyor. "O kadar yalnızdım ki, onlarla sohbet ederdim-"

"Ay," diyorum usulca, gökyüzüyle ilgili itirafını hatırladıkça gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

"Sürekli orada, ama arkaik, çalkantılı, tuhaf, uçsuz bucaksız ve sürekli değişiyor, aynı pencereden bakıyor olsam bile günleri farklılaştırıyor. Ay benim en sevdiğim yoldaşım."

O başını sallarken kalbim parçalanıyor, daha fazla gözyaşı görüşümü bulanıklaştırıyor. Yapabileceğim tek şey

ama ben olduğum yerde kalacağım.

"En kötü zamanlarında annem aşırı derecede içmeye başladı. Onu suçlamıyordum ama babamın ona zayıfmış gibi davranmasından nefret ediyordum. Zamanla ona olan saygısını yitirdiği açıktı. Sonunda, bu hepimize büyük zarar vermeye başladı. Birkaç kez hastaneye geldi ve doktorlarımla konuşmak istedi. Baktan bir gösteriydi. Bazen tam bir ayyaş oluyordu." Bakışlarını bana çeviriyor, ben de başımı sallıyorum.

"Löseminin tedavisi yok, sadece remisyon var ama bu kadar uzun süre savaştıktan sonra hiçbir parçam onu yenebileceğime inanmıyordu. Her zaman hasta olacağım içime işlemişti. Zaman geçtikçe, Kaliforniya'nın güneşli bir caddesinde bisiklet süren sarışın çocukla kendimi özdeşleştiremiyordum. O başka birinin hayatıydı. Ruhsal durumumla ilgili olarak, akıl hastanesine yatırılmıştım."

Gözyaşlarımı öfkeyle silerken bir hıçkırık kaçıyor içimden.

İleriye doğru bir adım atarken ifadesi yumuşuyor ama kendini durduruyor. "Devam etmek zorundayım, tamam mı?" Başımı sallıyorum, öfkeyle yüzümü siliyorum.

"On dokuzuncu doğum günümünden birkaç hafta sonra, tedavinin işe yarayıp yaramadığını belirlemek için son taramamın sonuçlarını almak üzere onkoloğumla bir randevum vardı. Mucizevi bir şekilde UNC'deki ilk sömestrimi tamamlamıştım. Randevu günü babam ve ben erkenciydik. Babam endişeliydi ama hatırladığım tek şey taramanın *onun için, annem için temiz çıkması gerektiği*ydi. Çok acı çekmişlerdi." Boynunun arkasını avuçluyor. "Biz beklerken babama annemi alması için bir telefon geldi. Bir bardaydı."

Başını sallıyor.

"Onu gördüm. Gördüm ve öfkesini *hissettim*. Annem için çok korkmuştum. Ona gitmemesi için yalvardım ama bana zamanında döneceğine dair güvence verdi."

Yutkunuyor, gözleri buğulanıyor ve ayakta durmak için tek yapabildiğim bu.

"Doktorum onları beklerken sabırsızlandı ve sonunda remisyonunda olduğum haberini verdikten sonra beni ofisinde bıraktı. Birkaç saat sonra ailem nihayet geldi ama randevu için değil."

"Aman Tanrım."

"Babam şiddet yanlısı bir adam değildi ama kaza yaptıklarında korkunç bir kavga ettiklerine eminim. Güneşli bir gündü, gökyüzünde tek bir bulut yoktu, olumsuz hava koşulları yoktu." Konuşurken sesi gırtlaktan geliyor. "Yaptıkları onca fedakârlıktan sonra, benim iyileşmem ilişkilerini kurtarmak, belki de annemi kendinden kurtarmak için onlara verebileceğim tek hediye idi ve haberi almaya giderken yolda öldüler."

Ona bakıyorum, yok olmuş bir halde.

"*Hayatımın* yarısını ölecek miyim diye endişelenerek geçirdiler, ama önce beni terk ettiler. Bunların hiçbirine anlam veremiyordum. Hayatıma devam etmem için hiçbir sebep yoktu. Hiçbir şeyin anlamı yoktu. Bana verilen hayat *hediyesinden* ve onun hepimizle alay edip işkence etmesinden nefret ediyordum -özellikle de onlar öldükten sonra. İlk yılın sonunda her geçen gün daha da güçleniyordum ama çok ama çok uzun bir süre boyunca her gün hem fiziksel hem de zihinsel olarak çok zordu. İçime pompaladığım kimyasalların miktarı... çok *zordu*. Ama zihnimde," bana bakıyor, "her *zaman* geri geliyordu. Bu bir veriydi ve sadece zaman meselesiydi."

Bana doğru bir adım daha atıyor.

"UNC'deki ilk yılımda biraz güç kazandıktan sonra, ikinci ve üçüncü yılımda biraz delirdim. İçki içtim, partilere katıldım ama ne kadar uyum sağlamaya çalışsam da *kimseyle* ilişki kuramıyordum çünkü normların çok gerisindeydim. Üçüncü sınıfta atletizm seçmelerine katıldım ve sürpriz bir şekilde takıma girdim.

Onu kucaklamak yerine kendimi zorladım. Gölgesinden kaçmak için hastalığımla alay eder gibiydim ama anksiyete çirkin başını kaldırdı ve rekabet edemedim. Beni en çok etkileyen şey gürültü oldu. Her gürültülü patlama, hastane yatağının korkuluklarının çöküşüydü. Kendimi içine attığım her kalabalık, üzerimde gezinen doktor ve hemşirelerden oluşan bir sis bulutuna dönüşüyordu. Ataklarımın çoğu güçten düşürücüydü ve başa çıkamıyordum, bu yüzden pisti bıraktım. Son sınıfa geldiğimde, kendimi sabote etmekten vazgeçmeyi başardım ve bana verilen *hediyeyle* ilgilenmeye başladım. Ancak bana aşılana korku, gerçek bir risk almamı engelledi."

Öfke ile ona saldırma isteği arasında gidip gelirken başımı sallıyorum. Eğer ayrılığımızın canımı yaktığını düşünseydim, ağzından dökülen kelimelerin bıçak gibi keskinliği yanında bu hiçbir şeydi. Bana bakarken empati ve acı tüm bedenimi dolduruyor, yüzü sanki anlatırken o zamana hapsolmuş gibi ciddi.

"Sonunda gelişmeye başlayacak kadar güçleniyordum, bu bana o kadar yabancı bir kelimeydi ki nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Son sınıfa geldiğimde sağlığım büyük ölçüde iyileşmişti ama bu kısa sürdü çünkü ruh sağlığım kötüye gidiyordu. İki yılımı olanlardan kaçarak geçirmiştım, çok fazla uyuşmadığım için anksiyetem artıyordu. Acınası bir adım bulmuştum ve kendimi rutinimin yaşamaya yakın olduğuna ikna etmişim." Bana doğru bakıyor. "Ve sonra *sen* hayatıma girdin."

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kalktı. "Seni gördüğüm *anda*, hatta *ikinci kez*, sonunda *başına* iyi bir şey geldiğini biliyordum."

Ağzımı kapatıyorum, çirkin bir şekilde ağlamamak ve bocalamamak için elimden geleni yapıyorum. "Bee, lütfen yapma. Lütfen yapma."

"Değilim," diyorum öfkeyle gözlerimi silerek. "Hayır, siktir et, bu imkansız, *üzgünüm*. Bana bununla gelip iyi olmamı bekleyemezsin. *Ben iyiyim. Değilim. İyi değilim*. Lütfen durma."

"Tamam..." diye boğazını temizliyor. "Seninleyken bir nevi Kazanova şeyine oynadım çünkü olanlarla başa çıkamadım. Korkunç ve karanlık bir savaştan berrak bir güne çıkmak gibiydi. İçinde bulunduğum zihin boşluğunu açıklamak imkansız. Ama kimseye söylemedim. Tek bir ruha bile. O hayatın yaşadığım hayat olmasını istemedim ve hasta olmanın dışında kim olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu."

"Şimdi her şey daha iyi anlaşılıyor. Tanrım, Eli, hastalandığında bu yüzden mi mantıksızca öfkelenedin ve seninle ilgilenmeme izin vermedin?"

Başını sallıyor. "Bedenime, ailemin ölümünün acımasız ve anlamsız görünmesine, *her* şeye kızgındım ve zaman zaman bunun acısını senden çıkardım. Bu adil değildi, bu yüzden böyle hissettiğimde geri çekildim. Kahretsin, bundan nefret ediyorum..."

"Bana anlatabilirsin."

"Biliyorum," diye yutkunuyor, "hala kolay değil. Buraya gelmek için yüz saatlik terapi gerekti. Ama sen... sen," diye başını sallıyor. "Zorlamadan yeniden gülümsemem için bana bir neden verdin. Okul, koşu ve rutinim arka plandaki gürültülerdi, bir sonraki taramaya kadar idare etmek için yaptığım şeylerdi. Gözlerim hep saatin üzerindeydi. Kendimi mahkûm gibi hissediyordum, sadece bekliyordum. Ama sen..." tekrar gülümsüyor ve göğsüm daralıyor. "Bana dört gözle bekleyeceğim bir şey verdin. Ama hâlâ mücadele ediyordum. Hâlâ kafamın içindeydim. Sadece bu da değil... sana duygusal olarak ihtiyacın olanı vermek benim için zordu... ve zaman zaman *fiziksel olarak* da zordu."

Acı acı alay ediyor. "Kemoterapi seanslarından sonra iyileşmenin diğer eğlenceli yan etkilerinin yanı sıra, ara sıra ED ile kutsanmışım. Aletim son tedavimden sonra yıllarca düzgün çalışmadı. İşte oradaydım, cinselliğimin zirvesinde olmam gerekiyordu ve zaman zaman muhteşem kız arkadaşım için kaldıramıyordum."

Parçalar yerine oturmaya başladığında ona aval aval bakıyorum.

"Ne düşünmüş olabileceğini biliyorum, ama çok yanılmıştın ve ben seni düzeltmedim. Gerçek şu ki, yedi gün yirmi dört saat *seni istedim*. Her günün her dakikası, ama bedenim bana bunu gerçekleştirme ayrıcalığını vermeyi reddetti - bana yaşattığı onca acıdan sonra bile. Cehennemden gelen o falsolu topla bile fiziksel olarak daha iyi hissediyordum ama zihinsel olarak oraya ulaşamıyordum. Her zaman geri geliyordu. Zamanım tükeniyordu." Nefesini dışarı üflüyor. "Ve senin talepkâr doğanı sevmeme rağmen, beklentilerin vardı. Çok fazla beklenti. Bu senin DNA'nda yazılıydı. İşin en acımasız tarafı da -benim zihnimde- deneyecek kadar uzun yaşamayacak olmamdı. Yıllar sonra bile, geri geleceğine tamamen inanıyordum. Bu, on iki yaşında kısır olduğum gerçeğiyle birleşince, gözlerinde gördüğüm hayalleri senden çalmaya engel olamadım."

"Eli-" Boğuluyorum.

"Whitney, sen hazırdın, hayatına başlamak için çok hazırdın ve ben hâlâ hayatta kalmaya çalışıyordum." Bir elini saçlarında gezdirerek tekrar nefes verdi. "Sen ve ben aynı yerde bile değildik. O hamilelik testini yaptığında... O zaman bitirmeye karar verdim ve bunu senin öfkeni hak etmek için acımasız bir şekilde yaptım. Bunun senin için daha kolay olacağını düşündüm."

Reddedildiğimi hissetmeme izin verdiği onca zamanı düşündükçe göğsümde öfke ve anlayış savaşı yaşıyorum. Bunu kolayca okuyor.

"Sana söyleyemezdim. Beni terk etmezdin ve sana ihtiyacım vardı çünkü dibe vurmamı engelleyen tek şey sendin. Dibe vurmak zorundaydım Whitney. Yaşamaya karar vermek ve ihtiyacım olan yardımı almak için dibe vurmak zorundaydım. Kendim için, başkası için değil, *kendim* için." Bakışları beni delip geçti. "Sana söylemedim çünkü beni terk etmezdin, Whitney."

Doğru olduğunu bile bile onun mantığıyla boğuşuyorum.

"Bunun ne kadar bencilce olduğunu biliyorum. Bana bakışın, lanet olsun... kendimi *süper insanmışım* gibi hissettirdi ve hayatımın yarısını hasta geçirdikten sonra, bu bakış benim için *her şey* demektir. Onun için yaşadım. Ona bir can simidi gibi sarıldım." Duraklıyor, sesi gözlerinde parlayan duygularla dolu. "Senin gördüğün adam olmak istedim. Senin için o olmak için her şeyimi verirdim."

Ben titreyen bir gözyaşı birikintisinin içine kayarken endişe güzel yüzünü gölgeliyor. Konuştuğunda sesi çakıl taşlarıyla dolu.

"Ailemi gömmek zordu ama seni uzaklaştırmak ve gidişini izlemek de bir o kadar acı vericiydi. Seni ne kadar özlesem de benim için bir geleceğimiz olamazdı çünkü benim bir geleceğim yoktu. Seni ilk aşkım olarak gördüm ve onu o çekmecedeki saklamaya çalıştım. Ta ki bir gün yaşamaya karar verene kadar. Günler ve aylar geçtikçe, aylar bir yıla, sonra iki yıla dönüştükçe ve taramalar temiz çıkmaya devam ettikçe, sana ulaşmak aptalca bir fikir haline geldi. Sanki... Bunca zaman ayrı kaldıktan sonra beni nasıl böyle düşünebilirsin? Ama bunun bir önemi yoktu çünkü seni yine de yanımda taşıdım ve her yıl doğum günümde," elimdeki kitaba doğru başını salladı, "onu açtım."

Ellerim titreyerek kurdeleyi çözüyorum, sundurma kapağı okuyacak kadar aydınlanıyor - Whitney'nin Doğum Günü Yapılacaklar Listesi. Sert kapağı çevirip, kitaptaki ilk birkaç fotoğrafı tararken ağzım açık kalıyor. İlk fotoğrafta Eli ve bir eğitmen paraşütle atlıyor, ikisi de başparmaklarını kaldırmış, arkalarında ufukta tropik görünümlü bir okyanus var. İkinci sayfada Eli'nin yeni yaptırdığı dövmesinin resmi var; iki farklı kalp atışı ve aralarında noktalı bir çizgi. Görüşüm tekrar bulanıklaşırken daha fazla sayfa çeviriyorum. Eli Boston Maratonu'nun bitiş çizgisinde dururken selfie çekiyor, arkasındaki saatte koşu süresi yazıyor. Eli Çin Seddi'nin üzerinde duruyor. Her sayfayı çeviriyorum, aklım tamamen karışıyor.

"Hepsini sen mi yaptın?"

"İkisi hariç hepsi," diye itiraf ediyor usulca. "Geçen yıl senin yaşına geldiğimde bıraktım. Sanırım içten içe hep sonuncusunu *birlikte* yapmayı umdum. Artık devam etmek doğru gelmiyordu. İronik olan şu ki, geride bıraktığım tek şey o listeydi. Bir bakıma, listeniz beni kurtardı. Hedeflerin

benim hedeflerim oldu. Ayrıldığımızdan beri her doğum günümü *seninle* geçirdim." İnanamayarak başımı salladım.

"Chicago'da huzursuz olup değişime ihtiyacım olduğunu anladığımda tek düşünebildiğim buraya, Kuzey Carolina'ya geri dönmektir. Brenden'in kardeşin olduğunu anladığımda - birlikte çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra - ve o resmi gördüğümde, Tanrım, yıldırım çarpmışa döndüm."

Sersemlemiş gibi başını sallıyor. "Hiç evlenmediğini ya da çocuk sahibi olmadığını öğrenmek... Tanrım, bu beni mahvetti. Anlayamadım... Neredeyse bunun için sana kızacaktım ama sonra önemli bir şeyi hatırladım."

Bana doğru bir adım daha atıyor.

"Ben de yapmadım. Seni inkâr *edeceğimi* düşündüğüm şeylerin hiçbirini yapmamıştım. Şimdi neden yapmadığımı çok iyi anlıyorum. Neden başka hiçbir kadına kalbimi sana verdiğim kadar bütünüyle vermedim." Ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Sen benim *hayatımın aşkıydın*, Whitney Collins."

"Eli, ben, ben," sesim titriyor ve kelimeler kifayetsiz kalırken dudaklarım titriyor.

"Beni kapınıza geri getiren şey için çok minnettardım, başka hiçbir sebep olmasa bile size şahsen üzgün olduğumu söylemek için. Seninle birlikte olmak beni asla unutamayacağım şekilde etkiledi, beni değiştirdi. Bunu sana beni affetmen için suçluluk duymak amacıyla söylemiyorum, çünkü bu gece benim için şarkı söylerken affettiğini gördüm. Bunu hissettim. Yanılıyor muyum?"

"Hayır."

Bana doğru uzun adımlar atarak aradaki mesafeyi kapatıyor.

"Seni sevdim," diye ilan ediyor, gözlerindeki yoğunluk nefesimi kesmeye yetiyor. Bana ulaştığında ellerini saçlarıma arasına sokuyor. Başımın arkasını kavrayarak, dudakları bir nefes ötemde, oyalanıyor. "Seni çok sevdim. Sana deli gibi aşıktım." Nazik başparmaklarıyla yüzümü okşuyor, "ve hiç vazgeçtiğimi sanmıyorum." Yanaklarımdan süzülen yaşları fırçalarken yumuşak bir hıçkırık kaçıyor içimden.

"Ben de seni sevdim... ama bunu biliyorsun," diye burnumu çekiyorum.

"Biliyordum Bee... Biliyordum. Bu kadar zorlaştırdığım için çok özür dilerim." O şefkatle yüzümü okşarken ben bileklerini kavriyorum. "Lütfen, Whitney, öpebilir miyim-"

"Zaten boşa zaman harcıyorsun," diye mırıldanıyorum o boşluğu yiyip bitirmeden ve beni öpücüğünün içine çekmeden önce. Dilini dudaklarıma kenarında gezdirdiğinde bir inilti çıkıyor ağzımdan ve ben ona açılıyorum, dili hiç tereddüt etmeden beni besliyor. Beni içine çekiyor, sanki ikimizin de hayatı buna bağlıymış gibi sarılıyor.

"Tanrım, Bee," diye fısıldıyor Eli bornozumu çözüp sırtımı avuçlarken ve öpücüğünü daha iyi alabilmem için beni hafifçe kaldırırken.

Gözlerim yaşlarla dolu, tamamen mest olmuş bir halde, açlıktan ölmek üzere olan kalbimin her parçasını besleyen zahmetsiz bir ritimle ağızlarımız senkronize olurken verdiği her şeyi açgözlülükle alıyorum. Bu öpücük, tıpkı buraya geldiği andan beri varlığının olduğu gibi, tanıma ve yeniden ateşleme. Sanki söylemek istediği her şey bunun arkasındaymış gibi beni sonsuz dakikalar boyunca öpüyor ve ben bunu hissedebiliyorum -sözsüz beyanlarını ve ben de onlara birer birer karşılık veriyorum. Beni istiyor. Beni şimdi istiyor, şu an olduğum kişiyi. Uzaklaştığında gözleri buğulanıyor ve yüz ifadesini hafızama kazıyorum.

"Gitmene izin verdiğimde canım çok acıdı. Bizi bitirdiğim için pişman değilim ama lütfen bunu istediğim için yaptığımı düşünme. *Yapmak zorundaydım*, Whitney. İkimizin de iyiliği için buna *mecburdum*. O zaman bunu başarabileceğimizi sanmıyorum, bu da o zaman doğru kararı vermemi sağladı. Seni bırakıp gitmenin kalbimi parçalamadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Seni çok özledim. Kendimin yarısını kaybetmiş gibi hissettim." Gözyaşlarını siliyor. "Eğer içeri girmeme izin verirsen. Eğer bana izin verirsen..." sesi boğuklaşıyor, "eğer bana izin verirsen, Whitney-"

"Hiç dışarı çıkmadın."

Gözleri kısa süreliğine kapanıyor, dudaklarını en güzel, en dingin gülümseme süslüyor.

"Gitmene izin vermekle aptallık ettim ama Tanrım, Whitney, siktir et *o zaman*, seni şimdi istiyorum. Bilmediğim her şeyi bilmek istiyorum. Korkmuş bir çocuk olarak değil, olduğum adam olarak bunu tekrar denemek istiyorum. Tekrar böyle hissetmek anlamına geliyorsa ne istersen yapacağım çünkü başka hiç kimseyle buna yaklaşmadım."

"Ben de öyle," diye itiraf ediyorum burnumu çekerek.

"Seni hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum ama bunu istiyorum, seni istiyorum." "Ben de istiyorum."

Başparmaklarını yanaklarımda gezdirirken yüz hatları rahatlamayla buruşuyor. "Konuşma tarzım için özür dilerim-"

Başımı onun elleri arasında salladım. "Buna ihtiyacım vardı. Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Sanki... bir bakıma... beni hayata geri döndürmüşsün gibi hissediyorum."

Beni tekrar tekrar öpüyor, aramızdaki tüm boşluğu ve zamanı siliyor. Öpücük yoğunlaşıyor, ben onu kendime doğru çekerken ereksiyonu karnımı okşuyor, ben ona adeta tırmanırken soğuk burunlarımız birbirine değiyor. Her nasılsa beni ayaklarımdan altından çekip donmuş zemine atmayı ve üzerine oturtmayı başarıyor. Boynumu ortaya çıkarmak için gömleğimi çekiştirirken nefes nefese kalıyoruz, tek tük öpücükleri daha acil hale geliyor.

Sadece saniyeler içinde vahşileşiyoruz, dokunuşlarımız şehvetle büyüyor, susuzluklarımız birleşiyor.

"Tanrım, hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım," diye inliyor. "Ama bunu istediğin kadar yavaş yapacağız, yemin ederim Whitney," diye mırıldanıyor, öpücüğü boynuma yapışmadan önce çene çizgime doğru kayıyor. Ona sürtünmeye başladığımda, kalçalarını benimkilerle buluşmak için kaldırıyor, metodik vuruşları klitorisime ustalıkla vuruyor.

"Eli," diye mırıldanıyorum nabzım fırlayıp giderken, çekingenliğim sırtına yapışmışken. "Biliyorum."

Vücutlarımız doğal bir şekilde hareket ederek en lezzetli ve acı verici sürtünmeyi yaratıyor. Zaten sırlıklam olmuşken, kalçalarımı onun hareketine karşı ittiğimde sikişinin sarsıldığını hissediyorum. Geri çekiliyor, loş ışıktaki yüz ifademi izliyor, buzul gözleri parlıyor ve sonra kesik kesik bir nefes veriyor. "Senin ailen..."

Alt dudağını yalıyorum. "Önümüzdeki bir buçuk saat boyunca kilisede. *En az.*"

"Kilise o kadar uzun mu? Tanrıya şükür," diye fısıldıyor.

"Bu gece ve bu durumda, kelimenin tam anlamıyla yapabilirsiniz."

Kahkahalarımız inlemelerimizle kısa kesiliyor ve ben uzaklaşıyorum.

"Sana... ihtiyacım var," diyorum, vücudunun sert hatlarında, çenesinin kıvrımlarında, kokusunda tamamen kayboluyorum. "Eli, lütfen."

Aniden geri çekiliyor, gözlerime bakıyor. "Bee-"

"Hemen şimdi," diyorum, kaya gibi sert boyu boyunca kendimi ovuşturarak. "Emin misin?"

"Evet."

"Bana bir kez bu şekilde izin verirsen, seni bırakamam. Beni duymana ihtiyacım var. Bunu ikinci kez yaşamayacağım."

Karar aramızda havada asılı duruyor. Seks Eli için hâlâ duygusal bir şey - en azından benim için öyle. "Düşündüğün her şeye evet," diye fısıldıyor. "Evet Whitney, sensin."

"O zaman daha fazla zaman kaybetmeyelim," diyorum.

Beni kollarına alıyor, ben boynuna yapışırken o eve doğru koşuyor.

CHAPTER FORTY

Eli beni cam kapının önüne koyarken ay ışığı odanın genişliğini gizliyor. Dudaklarıma yavaşça bir öpücük kondurduktan sonra bir tanesini ağzına götürüyor, mırıltısı zar zor duyuluyor. "Çıplak mı?"

Ağzlarımız tekrar çarpışmadan önce "Tabii ki evet," diye cevap veriyorum. Öpüşmek. "Odana çıkmalı mıyız?"

"Öpüşmeli miyiz?" "Eli, zaman kaybediyoruz."

Ağzıma karşı kıkırdıyor. "Her zamanki gibi talepkârsın ve bu zamanı sana hemen şimdi kazandırmaya başlayacağım."

"Konuşmayı kes," diyorum eşofmanının üzerinden sikini kavrayarak. "Siktir," diye nefes alıyor.

Elini pijama pantolonumun ve külotumun içine kaydırırken "Dalga geçme," diye azarlıyorum. Duruyor, öpüşmemizi yarıda kesiyor, parmaklarını kesilmiş buklelerin iniş şeridinde gezdirirken dudaklarıma sırtıyor.

"Soyunmamı sakladın." Parmağıyla sarhoş edici bir geçiş daha yapıyor. "Buna bayıldım."

"Evet, bahsetmiştin."

"Ne zaman?"

"Fark etmez, vajinayı oku, Welch."

Parmakları keşfetmeye başlamadan önce kıkırdıyor. "Çok yumuşak," diye soğuk parmaklarını içime daldırıyor ve ben bu his karşısında nefes nefese kalıyorum. "Çok seksi," diye fısıldıyor, ben daha fazla sürtünme için kalçalarımı çılgınca hareket ettirmeye başlarken o klitorisime avucunun içinde masaj yapıyor.

Tam daha fazlasını talep edecekken, beni elf terliklerimden sıyrıyor, bacaklarım beline dolanıyor. Öpücükler arasında yumuşak övgüler mırıldanırken dudaklarımız yakın kalıyor, beni yatağa yatırıp soyarken kolları beni sarıyor.

Çırılçıplak kalınca ayağa kalkıyor ve ben de eşofmanını karıştırıp uyluğunun ortasına kadar indirdikten sonra sikine dalıyorum, kalın ucunu dudaklarımla çevreliyorum. Önce hassas alt tarafını yalıyorum, "fuuuuccck" diye kekelerken gözleriyle buluşuyorum.

"Kaçırdığımız şeylerden bahsetmişken," onu boğazımın arkasına götürüyorum ve bir patlamayla serbest bırakmadan önce sertçe emiyorum. Ben parmaklarımı tepesinden ayırıp uzun, kalın, damarlı mükemmelliğine kadar sıkarken o da parmaklarıyla yüzümde saygıyla izler bırakıyor. Tekrar içeri girdiğimde başını sallıyor ve bacaklarımın arasına yerleşmeden önce elimi nazikçe çekiyor.

"Eli," diye inliyorum parmaklarını sırlıklam olmuş seksimde gezdirirken, bizi hizaya sokmadan bir saniye önce.

"Haklısın. Zamanımızı boşa harcıyoruz." Kollarını iki yanıma dayamış, yavaşça içime girmeye başlarken göz göze geliyoruz.

"Tanrım, siktir, siktir... siktir..." Eli kolanıyla beni gererken nefes nefese kalıyor ve ben de bu istila karşısında sırtımı kamburlaştırıyorum. Kalçamı avuçlayarak beni daha da açıyor ve geri kalanını tek bir hamlede içime sokuyor. Gözleri parlayarak geri çekilirken iniltisinin gücü benim çılgılımla eşleşiyor. Daha fazla sürtünmeye ihtiyaç duyarak onunla birlikte hareket etmeye başlıyorum ve beni yatağa bastırıyor, kalçaları beni sabitliyor.

"Oh," it, "benim," it, "Tanrım," it, it, it, "Eli."

"Tanrım, Whitney," diye mırıldanıyor daha derine gömülürken, bacağımla kalçasının etrafına saracak şekilde kaldırıyor ve kenetlenmiş ellerimizi başımın yanına yerleştiriyor.

Ben canımı kurtarmak için ona tutunurken, o her birini anında yerine getirirken emirler dilimde ölüyor. Göğsü, ben ona tutunurken kulaklarıma çarpan hızlı nefeslerle kontrolsüzce zıplıyor, birkaç dakika önce olduğum kadının herhangi bir benzerini bulmak için çılgınca çabalıyorum. Korkuyu bir kenara bırakarak, o çılgınca içime pompalayıp beni tekrar tekrar doldururken kaybolmama izin veriyorum. Öpüşmelerimiz özensiz ve aceleci bir hal alırken nefeslerimizi paylaşıyoruz. Yakınlaşmak için duyduğumuz umutsuz ihtiyacın üstesinden gelirken hareketlerimiz sarsıntılı, tamamen provasız hale geliyor.

"Eli," diye uyarıyorum.

İkimiz de kenara doğru uçmaya başladığımızda "Oradayım," diye karşı çıkıyor.

Göğsümdeki duygu yoğunluğu onun hareketleriyle birleşince, içime daldığında konuşma yeteneğimi elimden alıyor ve ben tepetaklak oluyorum. Orgazmının nabızı mutluluğumu sonsuz saniyeler boyunca uzatıyor. Sadece bir saniyelik bir iyileşme sürecinden sonra Eli beni kaldırıp nefes nefese öpüyor ve sonra mırıldanıyor. "Şimdi bu aradan çıktı..." Gözleri mavi bir ateşle yanarken parmakları güneye doğru ilerliyor - dudakları da öyle. "Bu çok açık."

Dayanıklılık. Dayanıklılık. Dayanıklılık. Dayanıklılık. Dayanıklılık.

Adam oyununu geliştirdi.

Eğer bu gece orgazmdan ölmek mümkünse, benim için sorun yok.

Saymak mı? Hiçbir fikrim yok.

Avuçlarını kaslı kalçalarına dayayan Eli onları daha da açıyor, sırtımı göğsüne dayıyorum, bir eli boğazımı avuçluyor, diğeri klitorisime masaj yaparken beni ona kilitliyor. Ben tırmanırken kalın sikini alttan ölçülü vuruşlarla içime sokup çıkarıyor.

"Benim için yapıldı," diye fısıldıyor hararetle, "*benim* için," diye ilan ediyor, ben bir kez daha eşikte onun kolanının üzerinde zıplarken hızını artırıyor.

"Eliiiii, ben-"

"Biliyorum," diye fısıldıyor, kendini beğenmiş bir eğlenceyle, "*Bana* uygun olduğun için etrafımda sıkıştığını hissedebiliyorum. Şimdi," diye fısıldıyor, mükemmel notayı koparıyormuş gibi klitorisime dokunarak, "*vazgeç*." Vücudum titriyor, başımı çevirip önce diliyle öpücüğünü kondururken etrafında nabız gibi atıyorum. Hararetle emiyorum, kollarında gevşiyorum ve ona karşı gevşediğimde

gölümsemesini kulağımnda hissedebiliyorum.

"Oynamayı bitirdin mi?"

"Mmmm," Eli beni şiltenin üzerinde dört ayak üzerine çevirip boynumun arkasını kavradıktan sonra kendini kabzasına kadar gömerken toplayabildiğim tek cevap bu. Beni acımasızca becermeye başladığında adı ağzımdan dökülüyor. Sırtımı kamburlaştırarak, onu daha derine götüren itişlerine ayak uyduruyorum.

"Çok mükemmelsin," diye mırıldanıyor, elleri kalçalarımı kavrarken kendi kalçalarını da pistonluyor. Zamanımızı akıllıca harcadık, şefkatli sevişmeden pis bir sikişe geçtik ve tekrar geri döndük, gözlerimizle verdiğimiz ateşli sözleri yerine getirdik ve ben... Yapamam. alamıyorum. Yeterince.

"Yine mi geliyorsun, Bee?" diye fısıldıyor, güzel inçleri bana mükemmel bir şekilde vururken onu sıkıyor, beni tekrar doyunluğun ötesine sürüyor. Daha da sertleştiğini hissediyorum, yakın olduğunu biliyorum ve aniden durup eğiliyor, beni nazıkçe ters çevirmeden önce içimden çekilirken sırtımın küçük kısmını öpüyor.

"Bitmesini istemiyorum," diye fısıldıyor, klitorisime masaj yapmak için indirmeden önce nazık bir başparmağı iniş şeridimde yukarı ve aşağı hareket ettiriyor.

"Eli-"

"Sana yapmak istediğim o kadar çok şey var ki, seninle. Sabırsızlanıyorum," diye nefes alıyor. "Ne kadar vaktimiz var?"

"En fazla yirmi dakika."

"Kahretsin," diye eğiliyor ve yavaşça sikini tekrar içime bastırmadan önce kısa bir süre klitorisimi emiyor. Kalçalarımı hareket ettirmeye başladığım anda onları kavırıyor ve sabitliyor.

"Tabii ki hayır, seni beceriyorum." Bileklerimi başımın üzerinde sabitleyerek ve *sertçe* içime girerek noktayı eve götürüyor.

Gözlerini kapamış, bana bakıyor, fısıltıları kirli, ay ışığında yıkanan tonda vücudunun görünümünü ezberlerken - omuzlarının kordonlu kasları, kalçalarını çalıştırırken göğüs kaslarının esnemesi.

O benim. Benim. Hayran olmak için benim, şehvet duymak için benim. Sevmek için benim. Yüz ifadesini okudum ve bakışlarında aynı sahipleniciliği gördüm.

"Senin," diye mırıldanıyorum. Hızını artırırken gözleri kapanıyor ve onu harekete geçirenin bu kelime olduğunu biliyorum. Kalçalarının ustaca yuvarlanışında, çıplak formunda tekrar kaybolduğumda, çenemi kavırıyor.

"Bana bak," diye emrediyor, "boşalmamı izle." Bir, iki kez itiyor ve içimde nabız gibi atarken dudakları ayrılıyor. Ben de onunla birlikte devrilirken boğazından uzun bir inilti dökülüyor, etrafında kenetleniyorum ve her damlasını alıyorum.

Nemli tenime vuran nefesler veriyor, yavaşça çekilirken bana bakıyor ve ben irkiliyorum. "Acıyor mu?" Bana hınzır bir sırıtışla bakıyor. "Daha iyi yalamamı ister misin?"

"Hâlâ çok kirli," diye mırıldanıyorum, avuçlarımla omuzlarını okşuyorum.

"Beni lekeledin," diyor parmağını göğüs ucumda gezdirerek, "masumiyetimi çaldın."

"Cinsel hayal gücün nereden geliyorsa gelsin, o ben değildim."

"Senden ilham aldım," diye gülümsüyor, gözleri vücudumda aşağı inip yukarı çıkarken. Parmağını durdurduğunda, gözleri yalvarırken yüz ifadesinin yumuşadığını görmek için başımı kaldırıyorum. "Whitney, Noel'den sonra benimle eve gelmeni istiyorum. Bilmediğim her şeyi bilmek istiyorum. Bu işin yürümesi için ne gerekiyorsa yapacağım. O kadar uzakta yaşamıyoruz." Parmaklarımızı birleştirdi. "Bunu düşünecek misin?"

"Evet," diyorum, elini sıkarken neden olmasın diye tek bir neden bile düşünemiyorum. "Çok şey değişti... Hâlâ sersem gibiyim." Alnına dökülen bir tutam saçı yakalıyorum ve tekrar kalın yelesinin arasına sokuyorum. Elim çekerken yakalıyor ve avucumu öpüyor.

"Geçen geceki ilk seferimizi mi düşünüyordun?"

"Öyle olduğumu biliyorsun. Tüm ilişkimizi farklı bir şekilde yeniden canlandıracağım."

"Biliyorum ve sormak istediğin her şeyi cevaplayacağım." Dudaklarıma güven verici bir öpücük konduruyor. "I

söz veriyorum."

Meme ucumu ağzına götürürken uzanıp yerden telefonunu alıyor. Meme ucum zirve yaptığında, tam geri çekildiğinde kendimi bir tur daha için hazırlıyorum, yataktan fırlamadan önce odayı dolduran mavi bir ışık parlaması.

"Kahretsin! Saat *bir buçuk*! Yirmi dakikamız yoktu!" Çılgınca giyinmeye başladığında tüm tavrı değişiyor, parmağını kapıya doğru savururken bacağı pantolonunun yarısında. "Bebeğim, gitmelisin!"

"Ne?" Gülüyorum, dirseklerime kadar yükseliyorum, sersemlemiş ve orgazm sarhoşuyum. "Neden?"

"*Neden*? Tüm ailen arabayı çekmek üzere! Kahretsin, en fazla beş dakikamız var." Başını tişörtünün yakasından içeri çekti ve durakladı. "Kız kardeşine mesaj at ve ne kadar yakın olduklarını öğren." Kulaklarını diker ve hareketsiz durur. "Bu bir araba mı?" Gözleri benimkilere kayıyor. "Whitney! Giyin hadi!"

"Buraya gelecek değiller ya. Muhtemelen doğruca yatağa gideceklerdir." "Bunu *bilemezsin*!" Dedi, yüzü panikle doluydu.

"Tamam, tamam, gidiyorum." O bir çizgi film köpeği gibi havayı koklarken ben külotumu sıyrıp pijamalarımı giyiyorum. "Aman Tanrım. Burası düpedüz sikiş kokuyor!"

Ben gömleğimi çekerken kahkahalarım onu takip ederken o çalışma odasından çıkıp mutfağa doğru koşuyor. Eli tekrar içeri giriyor, bir kutu Pledge boşaltıyor, tetik parmağı mutlu bir şekilde odayı onunla bulandırırken, spreyin bir kısmı ağzıma çarpıyor.

"Eli!" Bulutu kendimden uzaklaştırarak çığlık atıyorum. "Sence bir süredir burada olduğumuza inanacaklar mı?"

Sabahın bir buçuğunda *toz* mu alacaksın?"

"Kahretsin." Hemen spreyi bırakır, gözlerinde korku vardır. "Pledge kokusunu ne kapatır?"

"Hiçbir şey," diye gülüyorum o başını yana çevirirken. "Bu bir araba mı? Onlar mı?!"

Bana sertçe bakıp parmağıyla oturma odasını işaret ettiğinde "Hayır," diye kıkırdıyorum. "Hemen git buradan."

"Neyin var senin?"

"Bilmelerini istemiyorum!" Sesindeki patlama beni zıplattı. "Bekle," bileğimi kavradı. "Bir fikrim var."

Koşarak mutfağa geri dönüyor ve elinde bana uzattığı bir bezle içeri dalıyor. "Toz."

"Ne?"

"Toz, git toz ol," diye emrediyor, "ya da öyleymiş gibi yap," beni kapıya doğru çevirmeden önce elini umursamazca sallıyor, avuç içleri omuzlarımda. "Sen böyle düşüncelisin. O kadar da zorlama değil. Annen geldiğinde, onun için ortalığı topluyormuş gibi yap. İnandırıcı olur. Uyuyormuş gibi yapacağım."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Omzumun üzerinden fırlattım. "Evet. Ve bu senin amının hatası. Şimdi git."

"Toz almıyorum, Eli."

"Lütfen, şu anda benimle tartışma," diye inliyor. "Babanın, o efendisine ve kurtarıcısına taparken benim onun kızını kirlettiğimi bilmesini istemiyorum. Lütfen sadece... toz ol."

Durup ona dönmeye çalışıyorum ama o beni odadan dışarı itmeye devam ediyor, elf terliklerim parkede kayıyor.

İnden güvenli bir mesafe uzaklaştığımda beni serbest bırakıyor ve ben de ona dönüp bakıyorum. "Onların fikirleri senin için gerçekten önemli, değil mi?"

"Masada yerimi istiyorum."

"Ne?"

"Açıklayacak zamanım yok!" Çığlık atıyor. "Panik atak mı geçiriyorsun?" Endişeyle sordum. "Toz almaya başlamazsan geçireceğim!"

Gözleri irileşir. "Deli gibi davrandığımı biliyorum ama umurumda. Hem *de çok* önemsiyorum." "Tamam," diyorum, gülmemek için kendimi zor tutuyorum ama başaramıyorum. "Çılgın adam." "Senin için deli oluyorum," diyor dönüp çalışma odasına girmeden önce.

"İlişkimiz harika bir başlangıç yaptı," diye sesleniyorum, başımı sallayarak ve kanepenin yanındaki masayı parlatarak. "Seksten sonra beni yataktan attın ve şimdi de yardımcım gibi bana emirler yağıdırıyorsun."

"Özel durumlar," diye karşılık verir, "Bunu telafi edeceğim."

Arkamdaki hışırtıyı duyuyorum, Eli'nin yatağa daha fazla hava koymak için düğmeyi çevirmeden önce çarşaflarını kabarttığını biliyorum. Motor bir dakika sonra kesiliyor ve ev ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor...

"Whitney," diye fısıldıyor Eli yataktan, sanki evde yalnız değilmişiz gibi. "Evet?"

"Bu ateşti."

"Teşekkürler mi?" Gülmeme engel olamayarak söylüyorum.

Göremesem de gülümsemesini hissedebiliyorum.

"Senin için yine sertleştim bile... O bir araba mıydı?" "Hayır."

Bir duraklama daha.

"Kahretsin, Whit. Saçını düzelt!" "Ne?"

"Mufasa saçını düzelt!" Panik içinde bağılıyor. "Yoksa Peyton işaret eder!"

"Tanrım, tamam." Telaşla parmaklarımı saçlarımda gezdiriyor ve kıyafetlerimi iki kez kontrol ediyorum. Bu adam beni paranoyaklaştırıyor. Ailemin az önce ayak parmaklarımdan daha fazla orgazm olduğumu bilmesini istemediğimden değil. Düşüncesi bile içimi ürpertirken bornozumu sıkıyorum. Evet, hayır.

"Ve kıyafetlerini düzelt," diye emrediyor karanlık odadan.

"Az önce yaptım. Eli, git uyu."

"Yapamam. Odam limon cılası kokuyor. Zor nefes alıyorum. Toz almaya devam et." İçimden bir kahkaha daha yükselirken başımı öne eğiyorum.

"Hiç komik değil," diye fısıldıyor. "*Bu* bir araba mı?" "Evet."

"Gerçekten mi?"

"Hayır."

"Whitney?"

"Evet?"

"Lütfen toz almaya devam et ve inandırıcı görünmesini sağla, tamam mı? Deli gibi davrandığımı biliyorum ama ailenizi *seviyorum*. Gerçekten seviyorum. Onlara aşık oldum ve saygılarını kaybetmek istemiyorum."

Çaresizlik dolu ses tonu kalbime dokunuyor. "Tamam."

"Söz mü? Unutma, kardeşinle birlikte çalışmak zorundayım ve yarın Allen'ın gözlerinin içine bakabilmek istiyorum."

"Sana söz veriyorum, hepsi de sana aşık oldu," diye onu temin ediyorum, "ve ikisinin de seks yaptığından eminim, ama onları gece bir cılasına inandıracağım, sadece senin için, bebeğim. Ve çünkü o seks ateşliydi."

Bir duraklama.

"Yani... ne kadarlık bir ölçekte?"

"Az önce bana bunu sormadın," diye sırtarak başımı sallıyorum. "Sadece kızımın mutlu olduğundan emin olmak istiyorum."

"On üzerinden kolay bir yüz," diyorum.

"Bildiğim iyi oldu... Daha önce hiç bir kız arkadaşımın ailesinin evinde seks yapmamıştım."

"Bu oldukça açık. Ve şu anki yaşınız göz önüne alındığında bu gerçekten de düzenli bir olay olmamalı."

"Kendimi biraz kirli ve... dürüst olmak gerekirse biraz savunmasız hissediyorum."

"Söylemiyor musun?" Masumiyeti kalbimi çekiştirirken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bazı konularda hâlâ deneyimsiz olduğu gerçeği, kendimi tekrar düşmeye bırakmam için bir başka neden.

"Biliyor musun Eli, ben yatağa gidebilirim ve onlar da evin neden cila gibi koktuğunu merak edebilirler."

Sessizlik...sonra. "Anlayacaklar. Bunun *seks* cilasını olduğunu bilecekler."

Arabalar yanaşmaya başladığında alnımı avuçluyorum ve o sormaya fırsat bulamadan fısıldayarak

"Evet, geldiler" diye bağıyorum.

"Bee?" Arabanın kapıları kapanırken fısıltısını alçaltarak sesleniyor.

"Öyle mi?" Satmak için raftan birkaç çerçeve çekerek söylüyorum.

"Seni çok mutlu edeceğim. Sana söz veriyorum. Mutlu Noeller." *İşte yine başlıyoruz, kalbim, bize iyi davran.*

Bir saniye sonra ön kapı açılıyor ve ben ailemi elimde bir bez parçası, ısıldayan bir kalp ve uyumlu bir gülümsemeyle karşıyorum. "Mutlu Noeller."

CHAPTER FORTY-ONE

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150

151

152

153

154

155

156

157

158

159

160

161

162

163

164

165

166

167

168

169

170

171

172

173

174

175

176

177

178

179

180

181

182

183

184

185

186

187

188

189

190

191

192

193

194

195

196

197

198

199

200

201

202

203

204

205

206

207

208

209

210

211

212

213

214

215

216

217

218

219

220

221

222

223

224

225

226

227

228

229

230

231

232

233

234

235

236

237

238

239

240

241

242

243

244

245

246

247

248

249

250

251

252

253

254

255

256

257

258

259

260

261

262

263

264

265

266

267

268

269

270

271

272

273

274

275

276

277

278

279

280

281

282

283

284

285

286

287

288

289

290

291

292

293

294

295

296

297

298

299

300

301

302

303

304

305

306

307

308

309

310

311

312

313

314

315

316

317

318

319

Merakla Peyton'ı takip ediyorum ve köşeyi döndüğümüzde aval aval bakıyorum. Mutfak üç farklı renkte kurdele ile kaplanmış ve bu kurdeleler her tarafa karmaşık bir şekilde dizilmiş, yolları farklı. Peyton ve ben, dolap kulplarının etrafına gevşekçe dolanmış olan kurdeleyi çözerken belirlenmiş yolumuzu takip etmeye devam ediyoruz.

Conner ve Gracie odadan odaya zig-zag çizerek kendi yollarını izlerken histerik bir şekilde kıkırdıyorlar.

Peyton'ın kurdelesini bizi ailemin yatak odasına sokup çıkarıyor ve koridordaki yolluk halıların altında kaybolup Gracie'nin açmadan önce durduğu ön kapıya geri götürüyor. "Aman Tanrım!"

Conner heyecanla onun yanına gelir. "Aman Tanrım."

"Aman Tanrım," diye tekrarlıyor Peyton, üçü de çığlık atıyor ve her birinin kurdeleleri üç yeni parlak bisiklete takılmış fiyonklarla son bulurken huşu içinde bakıyorlar. Peyton Thatch'e döner. "Bisiklet, Da da, bisiklet! Benimki mi?"

"Evet dostum," diye kıkırdıyor Thatch kapıyı açarken ve üçü yeni tekerleklerine doğru koşuyorlar. Serena kapıda bana katılırken Thatch, Peyton'ı alevlerle süslü üç tekerlekli bisikletine bindiriyor; Thatch'ın ardından sevgiyle bakarken gözlerindeki ışıltı elindeki yeni elmasa eşlik ediyor. Thatch, Conner'ın bisikletinin zilini çalarken üç çocuğun da yüzü coşkulu gülümsemelerle aydınlanıyor ve her birine hitap etmek için elinden geleni yapıyor

"Kimin fikriydi bu?" Serena soruyor. "Çok harika!"

"Değil mi?" Brenden üçüne bakarken arkamızdan kıkırdıyor. "Bunu sen mi yaptın?" Ben sordum.

"Hepimiz yaptık," diye omzunun üzerinden başını salladı, "ama bu Eli'nin fikriydi."

Arkama baktığımda Eli'nin cam kapıdan dışarı baktığını görüyorum, buzul mavisi gözleri çocuğun tepkileri karşısında neşeye parlıyor.

"Harika!" Annem yattığı yerden gülerek şöyle diyor. "Çok iyi iş çıkardın evlat." "Rudolph kazandı," diye dürtüyor Brenden Eli'ı biz kapıya yığılırken.

"Vay canına," diyorum, ona bakıyorum, parmaklarım dokunmak için kaşınıyor. Dün geceki tepkisine bakılırsa, şimdilik bizi bir sır olarak saklamak istiyor gibi görünüyor. Yeniden birleşmemizin üzerinden sadece birkaç saat geçti. Dokunma dürtüsü ve harekete geçme kararsızlığıyla boğuşuyorum. Soru sormak için kaşımı kaldırıyorum, o da bana göz kırpmıyor.

Telepatimi ona geri gönderiyorum ve o da dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini kaçırarak bana meşgul sinyali veriyor.

Gah, *benim* yapmamı mı bekliyor?

Sadece yap, Whitney! Kendini ortaya koy. Hayatında ilk defa onu özgürce sev. O tam orada!

"Harikası," diyorum usulca, o an için iltifat etmeyi tercih ederek. Brenden çocukların montlarını alırken göz temasımızı kesiyor ve Erin ile oturma odasındaki annemlere bakıyor.

"İçimden bir ses bir süre burada kalacağımızı söylüyor," diyerek bir adım atıyor.

"Acele etmeyin. Çorapları biz yaparız," diye yanıtlıyor Serena biz oturma odasında toplanırken. Serena, annem ve ben şampanyalarımızı yudumlarırken babam Alexa'ya Noel müziği çalmasını emrediyor ve Eli ateşe daha fazla kütük atıyor.

"Pekâlâ," diyor Serena, araba yolundan çocuk ciyaklamaları ve ebeveyn küçümsemeleri karışımı bir ses gelirken çoraplarımızı dağıtıyor.

Hepimiz büyük boy çoraplarımızı çıkarmaya başladık. Ben kendi çoraplarımı kucağıma boşaltmaya başlıyorum, ilk önce annemin yıllık karamelli Life Saver hikâye kitabının düştüğünü görüyorum ve bu beni gülümsetiyor. Brach'ın Noel ağacı şekerlemesi ve ardından bir portakal kucağıma düştüğünde gözlerim doluyor. Meyveyi göz hizama kaldırıyorum, göz kırparken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor, nostalji sert bir gümbürtüyle göğsüme çarpıyor.

Sanki Grammy P de bizimle birlikte odadaymış gibi. Serena yanımda ses çıkarırken bir gözyaşımı daha kırıştırıyorum. "Gah, onu özledim."

Anneme bakıp ağaç şekerini kaldırırken sesi benim hissettiklerimle aynı duygularla dolu. "Bunları artık dükkânlarda bile zor buluyorum. Nereden aldın bunları?"

Annem ikimize de bakıyor, elindeki portakalla ikimizin arasına bakarken yüz hatlarında şaşkınlık var. "Bunu siz ikiniz yapmadınız mı?"

Serena'ya bakıyorum ve Serena başını sallarken kaşlarımı çatıyorum. "Hayır, ben yapmadım."

"Ben de öyle," diyor Ruby usulca, aramıza bakarak, "o zaman kim?"

Hepimiz babama

döndük. "Baba?" Ben

soruyorum.

"Ben değildim, Sweet Pea."

Şöminenin yanında duran Eli boğazını temizler ve ellerini pantolonunun içine sokar. "Whitney bana çıktığımızda Büyükanne P'nin çoraplarınıza portakal ve Brach'ın ağaç şekerlerini koyduğunu söyledi. Kontrol ettim ve orada hiç görmedim, ben de-"

Sözünü bitirmeye fırsat bulamıyor çünkü ona bir ağaç gibi tırmanıyorum, gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve onu ölesiye öpüyorum.

Şaşırmış bir halde beni kollarının arasına alıyor ve ellerini yüzümün yanlarına koyarak beni doyasıya öpüyor. Elf terliklerimi beline dolayarak çenesini öpücüklere boğuyorum, herkesin beni izlediğini biliyorum ama umursamıyorum. Sevinçle geri çekiliyorum ve ona bakıyorum. "Bizi tamamen Aile Taşlaması yaptın."

Gülümsüyor. "Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Meh, yani, evet, sanırım... Belki seni bir süre daha buralarda tutabilirim." "Öyle mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum, onu tekrar öpüyorum ve annemle babam şampanya kadehlerini tokuştururken Serena'nın gözlerindeki yaşları görmek için omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyorum.

CHAPTER FORTY-TWO

Whitney'nin ikiz yatağında uyanıyorum, sarı saçları dağılmış, yüzünü görmemi engelliyor. Etrafımı sarmış, çıplak kalçasını gövdemine üzerine koymuş, sahiplenici bir tavırla beni kendine yakın tutuyor. Onun beni sarmaladığını hissetmekten zevk alıyorum ve bu olmadan bir gün daha uyanmak istemeyeceğimi biliyorum. Bir geleceğimiz var ve bu dün gece başladı. İleriye bakacak, telafi edecek çok şey var. Bizim için hazırladığım fikirlerin hiçbirisi aceleye gelmiş gibi hissettirmiyor.

Sanki yıllar önce kalplerimiz birbirini kabul etmiş gibi hissediyorum. Benim hatalı yolum ve anksiyete ve depresyonla mücadelemleri bizi bu kararı yaşamaktan alıkoyan tek şeydi. Onun yerine ayrı büyüdük. Olduğumuz kişi olduk ve birbirimizi sonradan bulduk, ya da daha doğrusu ben onu buldum, tıpkı onun beni ilk seferinde bulduğu gibi, şans eseri. Bunun için söylenecek çok şey var.

Bir bakış için bencilce saçlarını iterek huzurlu bir ifade buluyorum ve dudaklarımdan kolayca dökülen kelimeleri bastırmak için hiçbir şey yapmıyorum. Volta atmaya lanet olsun.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Sana her şeyi vereceğim. Beklediğinden çok daha fazlasını," diye mırıldanıyorum şakağına doğru, avucumu sırtından aşağı kaydırırken. "Ruh eşinin kim olduğunu tam olarak bilmeni sağlayacağım." Yorgunluğundan olsa gerek, hayallerimi dile getirdiğimde hiç kıpırdamadı bile.

İşler biraz pisleşmeden önce gecenin büyük bir kısmını onunla sevişerek geçirdim. Ayrılığımızı telafi etmek için hiç vakit kaybetmedik, bedenlerimiz sanki birbirini hatırlıyormuş gibi kolayca birleşti.

Whitney'nin arkasına bakarak, köşede duvara dönük bir şekilde bir araya toplanmış olan Raggedy Ann ve Andy'ye kıkırdıyorum. Whitney'nin dün gece dizlerinin üzerine çöküp pijama pantolonumu ve boxerımı aşağı çekerken arzu dolu gözlerle bana bakmadan önce yapmakta ısrar ettiği bir şey.

Eliyle beni yumruklarken bir dakika boyunca alay ettikten sonra, sonunda beni ağzına aldı ve sanki bu hareketten zevk alan kendisiymiş gibi inledi.

Kadın kendini geliştirmiş.

Birkaç dakika süren işkenceli ön sevişmeden sonra, sonunda başının arkasını kavradım ve beni boğazına kadar alması için onu zorladım. Tepkisi ne oldu? İnlemeyle gizlenmiş bir başka emir. "Ağzımı sik."

Her son damlasını emmeden önce orgazmımı çağırırken kendimi kaybetmek için gergin dudaklarına tanık olmak sadece birkaç saniye sürdü. Onu kötü bir rugburn dozuyla ödüllendirdim. O andan itibaren işler çok kötü gitti ve kendimi onun inlemelerini bastırırken buldum, böylece evi uyandırmadık. Bu gece benim yatağında olacak. Tanrı yardımcısı olsun. Şimdiden planlar yapıyorum.

O zamana kadar... Charlotte'a birlikte gitmeyi, onun bitmek bilmeyen sohbetini, benim için şarkı söylemesi için ona yalvarmayı ve Yeni Yıl planları yapmayı dört gözle bekliyorum.

Ereksiyonumu görmezden gelerek ona bakıyorum, muhteşem yüzünü seyrederken kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Uykusuzluğuma rağmen kendimi gençleşmiş hissederek ondan uzaklaşıyorum, Peyton'ın uyanmasına daha bir saat kadar olduğunu biliyorum. Allen ve Ruby'nin, çatılarının altında ona kötü bir şekilde davrandığımdan şüphelenmemeleri için, saygımdan dolayı hâlâ kur yapma havasını sürdürmek istiyorum.

Giyindikten sonra tavan arasının kapısını usulca kapatıp merdivenlere yöneliyorum, misafir odasının kapısının diğer tarafında bir kargaşa duyunca duraklıyorum.

"Tanrım, bebeğim," diye inliyor Thatch.

"İzle beni, *Kral*," diye hararetle emrediyor Serena, ben kahkahalarımı bastırmak için elimden geleni yaparken ve bunu asla duymayacağımı bilirken.

Ön kapıdan çıktıktan sonra araba yolunda geriniyorum, kararmış gökyüzüne bakıyorum, gözlerim solmakta olan ayı buluyor. Zihnim kısa bir süreliğine, hastane yatağında yatarken onunla bir sırdaş gibi konuştuğum, elimin serumdan pompalanan acımasız sıvı nedeniyle donduğu bir zamana geri dönüyor.

"Onu geri aldım," diye fısıldıyorum usulca, dondurucu rüzgâr ağaçların arasından hışırdayarak geçerken. "Eğer bunda herhangi bir şekilde parmağın varsa, teşekkür ederim." Garaj kapısı beni ürkütüyor ve açılmaya başladığında vınlıyor. Telaşla döndüğümde Ruby'nin belirdiğini görüyorum, sanki içeride yanan bir ateş bırakıyormuş gibi etrafından duman bulutları yükseliyor. Ruby etrafını kolaçan ediyor, şeytani bir gülümseme yüzünü aydınlatmadan önce gözleri hızla benimkileri buluyor.

Bana doğru ilerlemeden önce utanmadan, "İyi bir uyandırma ve pişirme gibisi yoktur, evlat," diyor. Yaklaşırken yüzümdeki ifadeye gülüyor ve başını sallıyor. "Şarküterideki Wayne bambaşka biri. Serena'nın, ben yarım kilo hindi eti sipariş ederken onun gizlice en iyi otundan dörtte bir sipariş ettiği gerçeğinden habersiz olduğumu düşünmesi beni öldürüyor. *Yıllardır* o ikisinden otlanıyorum. Bana deli diyebilirsiniz ama geçirdiğim haftadan sonra bunu hak ettim. Deneyene kadar eleştirmeyin. Anksiyetenize iyi gelebilir."

"*Hiçbir şey* kaçırmadın, değil mi?"

"Tabii ki hayır. O insanları ben *yarattım*. Bilgisiz oğlumun hırsı yüzünden evliliğini mahvetmesinden endişe ediyordum. Thatch ve Serena'nın evliliklerinde korkutucu bir yol ayrımına gelmeleri ve benim Tatlı Bezelyem'in değerli bir adamdan hak ettiği sevgiyi esirgemesi derken sinirlerim oldukça yıpranmıştı." Bana açık bir şefkatle bakıyor. "Yeni müttefikim ortaya çıkana ve onun neler yapabileceğini görene kadar ne yapacağımı bilemiyordum. Brenden'ın Erin'e hediye etmesi için Tennessee maçlarına kombine bilet almak iyi bir fikir. Eve geri döndüklerini söylemek için harika bir yol. Şaşırtıcı bir şekilde, bu kızın oğlumdan ve çocuklarından daha çok sevdiği tek şey futbol."

"Onun ben olduğumu nereden bildin?"

"O öyle bir sihirbaz değil." Beni dürttü. "Ama sen öylesin, değil mi?"

"Anladım, biliyorsun," diye sırtıyıyorum, "pamuklu gömlekler. *Eli Whitney*, Cotton Gin'in mucidi, bana onay veriyordun."

Genişçe gülümsüyor. "Anlayacağını biliyordum. Uzun zamandır bu aileye yeni bir sezgiselin katılmasını bekliyordum. Babam öyleydi, ben de öyleyim. Her nasılsa bir nesil atlandı, ama sen burada devreye giriyorsun." Elini omzuma koydu. "Birlikte çok eğleneceğiz, yakışıklı."

"Dört gözle bekliyorum." Gökyüzüne doğru bakıyorum. "Biliyor musun, gerçekten delilik hakkında konuşamam.

Sadece ay ile sohbet ediyordum."

Sanki kabul etmesi dünyanın en doğal şeyiymiş gibi başını sallıyor ve gökyüzünü arayıp onu buluyor. "Yani o adam senin arkadaşın mı?"

Başımı salladım. "Gençken hastalandım, kanser oldum ve uzun süre hastanede yattım. Yakın bir arkadaşım öldüğünde, ailem beni sağlıklı bir izolasyon noktasına kadar korudu. Ay bir nevi benim tek arkadaşım oldu."

"Bu mantıklı. Cehennem gibi bir çekim gücü var.
bize."

Beni kucağına çekiyor ve sıkıca sarılıyor. Birkaç saniye boyunca ona sarıldığımda duygular boğazımı tıkıyor. Anne sıcaklığı beni sarıyor, yıllardır hissetmediğim bir duygu.

Uzaklaştığında bana gülümsüyor. "Aileye hoş geldin, Eli."

EPILOGUE

On gün sonra.

Eve döndüğünde orada olacağım. Bugün kış tekmele.

Habanero zauce ve Pledge'i unutma.

Ha ha. Yakında görüşürüz, güzelim.

Sersemlemiş bir halde telefonumu çantama tıktırıp pırıl pırıl yeni cipimin ısınmış deri koltuğundan çıkıyorum. Eşleşen kırmızı Jimmy Choo'larımı otoparkın zeminine yerleştiriyorum, arkamdan cıvıldayarak uzaklaşırken kendimi kötü bir kaltak gibi hissediyorum.

Birlikte geçirdiğimiz hafta boyunca tesadüfi sevgilimin benim için seçtiği yeni bir kılıf elbiseyle asansörden adımlarımı hızlandırarak çıkıyorum.

Varlığımın en güzel haftası.

Triple Falls'tan ayrıldığımız andan itibaren büyük anlamları olan küçük planlar yapmaya başladık.

Şimdilik, Eli'nin Brenden'in Nashville'e geri dönmesine yardım etme sözünü tutabilmesi için uzun mesafeli bir şey yapacağız. İşleri yoluna koyduktan sonra nereye gideceğimize karar vereceğiz. Eli bu konuda ağzını sıkı tutsa da, Nashville'e sadece beni görmek için değil, burayı görmek için de geleceğinden eminim. Çalışmamız için ne gerekiyorsa yapacağından birden fazla kez bahsetti ve yapacağından hiç şüphem yok. Yaşam koşullarımız henüz netleşmemiş olsa da ne istediğimiz konusunda bir fikrimiz var.

Yeni yıl arifesinde hem seyahat planlarını hem de hedefleri içeren yeni bir doğum günü yapılacaklar listesi yaptık. Her gece onun göğsünde yorgun ve doygun bir şekilde uyuyakalıyordum. Her sabah onun kollarında uyanmak Noel gibiydi.

Resepsiyonun önünden geçerken Jared ve Wes'in kaşlarını kaldırdıklarını görüyorum, "kabul edin çocuklar, ben daha büyüğüm ve daha fazla sigortam var" diyerek onları kızartmak istiyorum ama onlara fırsat vermemeye karar veriyorum. Bunun yerine, Sophie ve Zoe'nin beklediği ofisime doğru ilerliyorum, beni gördüklerinde başlarını bana doğru çeviriyorlar ve toplu gözleri açılıyor.

Üçümüz gülümseme dolu selamlar ve coşkulu merhabalar eşliğinde birbirimize çarpıyoruz. "İlk kim?" Ben soruyorum.

"Sen," diyor Sophie. "Kızım, ne oldu? Senden haber alamayınca endişelendim. Ama görünüşe bakılırsa, harika bir Noel tatili geçirmişsin."

"Evet," diye teminat veriyorum ona, gülümseyerek. "Peki bu tatilin bir adı var mı?" "Var. Eli."

"Harika görünüyorsun," diyor Sophie.

"Konuşmayı seven birisin. Bu bir bronzluk çizgisi mi?" diye soruyorum.

"Evet, ilk gecemizden sonra neler olduğuna inanamayacaksın." "Bir fikrim var. Fotoğrafları aldım," diyorum gülerek.

"Sana anlatacak çok şeyim var," diyor Sophie. "Aynen."

"Ve sen," Zoe'ye dönüyorum ve elinden gelen yeni ışıltıyı yakalıyorum. "Vay canına Zoe," diye aval aval yeni dolan yüzük parmağına bakıyorum. "Evlenme mi teklif etti?" "Evet," diye gülümsüyor. "Tamamen sürpriz oldu."

"Çok güzel. Tebrikler."

"Teşekkür ederim."

Rich adımı haykırıp koridorda bize doğru yürürken hepimiz aynı anda konuşmaya başlıyoruz. "Öğle yemeği," diye fısıldıyor Sophie, "benden. İkinize de mesaj atarım."

Zoe kapımın önündeki masasına oturmadan önce çabucak anlaştık ve ben ofisime geçtim. Rich de peşimden geldi. "İyi görünüyorsun, Whitney."

"Teşekkür ederim, efendim. Kendimi iyi hissediyorum. İyi bir Noel geçirdiniz mi?"

"Evet, teşekkür ederim. Morton hesabı için hâlâ o reklam müziği üzerinde mi çalışıyorsun?" "Aslında, efendim, Morton hesabı artık Stuart'a ait."

"İkinizin yapamaması için bir neden göremiyorum-"

"Aslında efendim, ben de sizinle bu konuda konuşmak istiyordum. Dürüst olmak gerekirse, bu benim iş tanımımın çok üstünde ve ötesinde."

Gür kaşları çekilir.

"Buradaki pozisyonuma değer veriyorum Rich, gerçekten veriyorum, ancak çabalarım göz ardı edilmeye devam edecekse bunun devam etmesine niyetim yok. Morton hesabı yeni Kıdemli Başkan Yardımcınıza ait. Bu konuda onunla görüşmeniz gerekecek."

"Anlıyorum."

"Tatil boyunca bu konuyu uzun uzun düşündüm ve dürüst olacağım, bu terfiyi hak ettiğime inanıyorum ve sanırım siz de bunu biliyorsunuz."

"Zor bir karar vermek zorundaydım Whitney."

"Dürüst olmak gerekirse, kararınız bu şirket için işleri zorlaştıracak çünkü benim ayırabileceğim zamanı ayıramayacak."

"Olabilir miydi?"

"Evet, efendim. Ofis dışında daha fazla zaman geçirmeye karar verdim, buna değer bulduğum bir yatırım, ancak sizi temin ederim ki *normal* mesai saatleri içinde beklediğiniz her şeyi size vereceğim." Kollarımı kavuşturup masama yaslandığımda yüzü kıpkırmızı oldu. "Stuart önce aile için iyi bir örnek oluşturdu, sence de öyle değil mi?"

"Eğer mesele-"

"Bu bir öncelikler meselesi ve benimki değişti. Gerçekten Rich, daha fazla para ya da sırtımın sıvazlanması için yarışmıyorum. Sadece son zamanlarda bana değerim hatırlatıldı."

Artık çeneni kapatabilirsin Collins. Gurur ipoteği ödemez.

"Kendini değerli hissetmediğin için üzgünüm."

"Oh, biliyorum." *Sadece senin tarafından değil.* İma çok açık. "Benden istediğin başka bir şey var mıydı?"

Rich boğazını temizler, kovulmasına sinirlenmiştir. "Hayır."

Masamın etrafında dönüp monitörümün arkasına oturduğumda ofisimin kapısında oyalanıyor. Çarkları dönmeye başladığında onun durakladığını görebiliyorum. Geri adım atmamdan duyduğu tedirginlik, geri dönmemi ve Stuart'la benim iş yükümüz de dâhil olmak üzere çılgın saatler boyunca çalışmaya devam etmemi beklediğini doğruluyor. Unvan ve maaş artışı *olmadan*.

Pislik.

Rich kafasını ofisime doğru uzattı. "Ee-Whitney." "Evet, efendim?"

"Bir toplantı ayarlayalım. Morton hesabıyla ilgili dışarıdan alacağınız her türlü yardım için size memnuniyetle ödeme yaparım." "Memnuniyetle, efendim."

On bir ay ve iki hafta sonra.

"Bir kez daha," diyorum elimi ses düğmesinden uzaklaştırırken. "Hayır, Tanrım, bundan nefret etmeye başlıyorum."

"Gülüşün aksini söylüyor." Koltuğunda biraz çöktüğünde ona sırtıyıyorum, yanakları pembeleşiyor ama utançtan değil, gururdan. Bu kızarıklık için yaşıyorum. Onun için yaşıyorum.

"Sadece *bir* şarkı."

"Yazdığın ve yapımcılığını üstlendiğin bir şarkı çok fazla dinleniyor. Benim Bee'm bir şarkı yazarı." "Çok kısa bir özgeçmişle," diyor başını sallayarak, egodan eser yok. Lanet olsun nasıl Bu yüzden onu seviyor ve saygı duyuyorum. Lunar Love'ı hafta sonu gezilerimizden birinde yazdı ve ajansındaki bir bağlantısı aracılığıyla doğru ellere ulaştırmayı başardı. O zamandan beri her şey yokuş yukarı gidiyor ve daha fazla satacağından hiç şüphem yok. Yeteneği hayret verici ve artık göz ardı edilmiyor.

"Seninle gurur duyuyorum," diyorum ve elini tutup arkasından öperken diğer elimle direksiyonu kavırıyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor. "Ama henüz günlük işimi bırakmayacağım." "Bir yıl içinde bu sözleri yiyor olacaksın, benden söylemesi."

Noel'den üç ay sonra Brenden birkaç hesap alarak genişlemesini ve Nashville'de bir şube açmasını sağladı. Kısa bir süre sonra -benim de yardımımla- Charlotte ofisini yönetecek yetenekli kişileri işe aldı, böylece çok fazla işe gidip gelmek zorunda kalmayacaktı. Bundan bir ay sonra Whitney'in Nashville'deki dairesine taşındım. Kırkıncı yılım hayatımın en iyi yılı oldu ve görünüşe bakılırsa daha da

iyi olacak.

Whitney ailesinin içerde beklediği kulübeye göz atarken dik araba yoluna dönüp park ediyorum.

"Geçen yıldan bu yana çok şey oldu," diyor usulca. "*Çok fazla şey.*" "Evet,"

diye katılıyorum. "*Çünkü bunların olmasını sen sağladın.*"

"Çünkü beni buna sen zorladın." Bana doğru bakarken gözleri şefkatle parlıyor.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum bebeğim, ama *sana* bir şey *yaptırabilecek* tek bir ruh bile yok." Sırıttıyor. "Hâlâ ele avuca sığmaz biri olduğumu mu söylüyorsun?"

"Siktir et evet," diye cevap veriyorum hiç vakit kaybetmeden. "Ama sanırım sana bir sır vermemin zamanı geldi." "Öyle mi? Neymiş o?"

Ceketimin fermuarını açıp gömleğimin düğmelerini çözmeye başlıyorum, o ise endişeyle gülüyor ve kulübeye dönüp bakıyor.

"Bebeğim, seni soymak için her şeyi yaparım ama daha yeni geldik. Birkaç saat daha dayanabilir misin?"

Sırıtarak gömleğimi geri çekiyorum -dövmemi ortaya çıkarıyorum- ve elini tutup kendi ellerimin arasında tutuyorum. "Sana iki nabzın nedenini söylemiştim."

Başını sallıyor, gözleri yumuşuyor. "Ebeveynlerinizin her biri için bir vuruş."

"Beni ayakta tutmak için. Bana kendi hayatıma sahip olma şansı vermek için çok şey feda ettiklerini hatırlamak için." Elini kaldırarak işaret parmağını çekiyorum ve göğsümdeki mürekkebin başlangıcına bastırıyorum. "Nabızların arasındaki çizgiyle ilgili bir şey fark ettin mi hiç?"

İki derin kazınmış vuruş arasındaki ... inceliyor. "Noktalı, düz değil mi?"

"Evet, noktalı, bir tür çizgi film arısının kâğıt üzerinde bıraktığı iz gibi."

Göğsümdeki dövmeyle yavaşça izlemeye başladığımda dudakları aralanıyor.

"Bu yıl başardıklarınızın benim sevgim ve teşviğimle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsanız, kendi potansiyelime ulaşmak için sizinkine de ihtiyacım olduğunu fark ettiğiniz sürece sorun yok. Bunu bir zayıflık olarak görmüyorum. Bunu *bizim* gücümüz olarak görüyorum. Hayatımıza giren bazı insanların bunu bizim için yapabilecek kapasitede olduğunu düşünüyorum. Sana son derece emin bir şekilde söyleyebilirim ki, senin sayende, senin sevgin sayesinde, aynaya baktığımda hastane yatağındaki hasta çocuktan başka bir şey göremezken bende gördüğün şey sayesinde şu an olduğum adamım."

Gözleri yaşlarla doluyor.

"Ayrı olduğumuz zamanlarda bile seni yanımda tuttum. Bu dövmeyle yaptırdığım gün en dip noktadaydım. Bir süredir ayrıydık ama senin gidişinden sonra bazı değişiklikler yapmam gerektiğini biliyordum. Sonunda kaygılarım ve kederimle başa çıkmak zorundaydım." Parmağını ilk nabız noktasının üzerinde gezdiriyorum. "Bununla gerçekten başa çıkmanın tek yolunun bunu *atlatmak* olduğunu biliyordum."

Parmağının ucunu ilk noktalı çizgiye bastırarak eğildim. "Hayatımın en karanlık döneminde, bana hala yaşamaya değer olduğunu hatırlatan tek şey sendin ve devam etmemi sağlayan senin hatırandı. Yolun her adımında yanımda olan sendin. Tanıştığımızdan bu yana hayatımda değerli bir şey yaptıysam, bu senin gördüklerin ve gördüklerin sayesinde oldu." Duygularımın beni boğmasına izin vermemeye çalışırken yutkunuyorum. "Geçen yıl bu eve geldiğinizde bana söylemiştin-"

"En kötü dönemimdeydim" diyor, "ve bir bakıma beni hayata döndürdünüz."

"Bu yönümüzü seviyorum Whitney. Elbette tek başımıza da iyi olabiliriz ama birlikte daha iyiyiz. Biz birbirimiz için böyleyiz, bebeğim. Adına ne dersiniz deyin, kader, kısmet, ilahi müdahale, bizi bir araya getiren her neyse, bizi özel kılan da bu. Birbirimizden kilometrelerce ve yıllarca uzaktaydık ama o bizi hiç terk etmedi ve benim için bu bizi-"

"Ruh eşleri," diyor usulca, "biz ruh eşleriyiz, Eli," diye tekrarlıyor kelimeyi, gözlerim yaşarırken

Duygu. Başımı salladım ve kutuyu çıkardım.

"Seni gördüğüm ilk andan beri benim çekim kaynağım oldun ve hayatımızın geri kalanında da senin olmak istiyorum. Bana sahipsin, kalbim ve ruhum. Whitney, benimle evlenir misin?"

"Evet, evet, evet!" diyerek konsolun üzerinden kollarıma atlarken gözyaşları yanaklarından süzülüyor.

Onu kendime sararak başparmağımı sırtına doğru kaldırıyorum. Bir saniye sonra, yansıtıcı ışık SUV'a vuruyor ve arabanın kabinini aydınlatıyor. Whitney kollarımda gerildi.

"Aman Tanrım!" Mutlu gözyaşları yanaklarından süzülürken, arabanın camlarından dışarı bakarak uzaklaşır. Kulübeyi çevreleyen her bir ağaçtan bembeyaz ışık damlıyor. Kulübenin kendisi temelden çatıya kadar aydınlatılmış.

"Aman Tanrım. Bu çok güzel." Işıl ışıl bana döndü. "Benim için bütün dağı aydınlattın!"

Gülümsememe engel olamıyorum. "Senin için kışıma kurşunu yerim." "Ha?" Kelime seçimime güldü.

"Hiçbir yere gitmiyorum diyelim. Ne olursa olsun."

"Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor.

"Yüzüğü isteyebileceğini düşünüyor musun?"

"Ah, evet," diyor elini aramızda tutarak. Pırlantayı kutudan çıkarıyorum ve yüzüğü parmağına takıyorum.

"Çok güzelmiş." Görmeden söylüyor ve bunun için onu daha çok sevmiyorsam ne olayım. Plastik olsaydı fark etmezdi. Ama hiç de öyle değil. Gerçekten ölçtüğü anda anladım. "Tanrım. Eli, bu...*vay* canına."

"Beğendin mi?"

"Bu mükemmel. Sen de mükemmelsin. Seni seviyorum." Parmağındaki pırlantamla yüzümü kavrayarak eğiliyor ve ben de onu yarı yolda karşılayarak dudaklarını yakalıyorum. Dillerimiz birbirine dolanıyor, ağzını öpücüğümün izin verdiği kadar şefkatle dolduruyorum. Cevap niteliğindeki iniltisi dilimde titreşirken yolcu camından bir ses geliyor. Brenden'in boktan İngiliz aksanı öpüşmemizi bölene kadar bunu görmezden geliyoruz.

"Affedersiniz ama Grey Poupon alır mıydınız?"

"Brenden," diye bağılıyor Erin onun yanından, karnı doğacak yeğenimizle şişmiş. "Ne? O reklamcılık yapıyor. Bunu takdir edeceğini düşünmüştüm."

"Bu ciddi bir an. Bunu onlar için mahvetmeyin."

Whitney kıkırdayarak ailesinin tamamının aracımı doldurduğunu görmek için başını çeviriyor. "Evet deseydin iyi olurdu, abla," diye tersleniyor Brenden, "yaşlı kız statüsüne yaklaştın." "İşte bu yüzden sağdıç ben olacağım," diye konuşuyor Thatch yanından. "Hiç de değilsin, *sik kafalı*. Sağdıç ben olacağım."

Peyton sesini çıkarmadan önce "Sik yok, Uncie Brenden," diye azarlıyor. "*Pee-nis*." "Peyton!" Gracie uyarıyor. "Bu da kötü bir kelime."

Thatch bir baba uyarısıyla, "Sadece senin için," diye araya giriyor.

"Bekârlığa veda partisi için Vegas'a gidiyoruz," diye duyuruyor Brenden.

Serena cama hafifçe vururken, "Cesedimi çiğnemen lazım," diye araya giriyor. "Aç kapıyı, Whit. Ölüyorum ben!"

Brenden kuru bir sesle, "Cesediniz düzenlenebilir," diyor.

"Brenden, sanırım *gelmiş* geçmiş en kötü kardeş olduğunu bilmenin zamanı geldi."

"Aman Tanrım, sonunda oldu." Brenden burnunu çekiyormuş gibi yapar. "Hayatım boyunca bu unvan için çalıştım. Öncelikle, akademiye teşekkür etmek istiyorum-oww! Kahretsin, Serena!"

"Uncie Eli," diye bağılıyor Peyton aralarından bir yerden. "Dışarı çık!"

Wyatt, Conner'ın kollarında kıpırdanırken Conner grubun geri kalanından uzaklaşıp başını sallıyor.

Ne kadar akıllı bir kız.

"Whit Teyze," diyor Gracie ağız dolusu diş telinin arasından, gözlerini siper edip pencereden içeri bakarak. "Acele et de yüzüğü görebileyim!"

"Burası buz gibi," diye sızlanıyor Brenden.

"Eli!" Peyton yine havlıyor ve ben sırtıyorum. Benim küçük adamım, her zaman otoriterdir. Whitney saçmalıklar devam ederken başını sallıyor.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Gracie soruyor.

"Siz ikiniz lütfen. Çıkın. Dışarı. Dışarı. Arabadan. Arabadan!"

"Serena," diye azarlıyor Thatch. "Belki biraz yalnız kalmak istiyorlardır."

Whitney ve ben kahkahalarla sarsılırken babam, "Bu ışıklar beni kör ederken bir bok göremiyorum," diyor.

Başka bir kapı sesi. "Whitney, ben baban. Artık gençleşmiyorum, tatlı bezelyem. Hadi arabadan çık."

Allen içeri bakar, kör edici beyaz ışıkları engellemek için elleriyle gözlerini kapatır.

Whitney başını sallıyor ve bana bakıyor, gülümsemesi nefes kesici. "Biz kaçıyoruz. Duydun mu beni? Biz. Evleniyoruz. Kaçıyoruz."

"Sen nasıl istersen Bee," diyorum kıkırdayarak.

"Ve bu gece burada uyumayacağız," diyor hararetle.

"Hayır," diye fısıldadım. "Bize bir oda hazırladım. Bu gece nişanlığımıza öyle şeyler yapacağım ki *ikimiz de* Rudolph'un yaramazlar listesine gireceğiz."

"Nişanlığım," diye iç geçirdi. "Biz evleniyoruz."

"Evet bebeğim," elini kaldırıp yüzüğünü öpüyorum, "eğer arabadan inebilirsek." "Seni çok seviyorum Eli."

"Biliyorum."

"Kibirli," diye burnunu çekiyor.

"Kendinden emin," diyorum. "*Bize* güveniyor." Avucumu öpüyor ve yanağına bastırıyor. "Çok mutluyum."

"Tek istediğim bu."

Whitney'nin omzunu geçince Ruby'nin verandada tek başına durduğunu görüyorum, elleri korkulukta, ailesi cipimi dövmeye devam ederken gülümsemesi bir mil genişliğinde.

"Hazır mısın?" Whitney'e sordum.

"Kesinlikle. Hadi yapalım şunu," diye cevap veriyor ben kapıları açmadan hemen önce.

SON

KATE - "ALEXA, OKUYUCULARIMA MUTLU NOELLER DİLE!" ALEXA -

"İŞTE İNTERNETTE BULDUĞUM BİR ŞEY-" 🤖

RECIPE FOR SNOWMAN SOUP

Bir buçuk paket sütlü sıcak çikolata karışımı 3 Hershey's

Kisses

2 paket mini şeker kamışı - ezilmiş Bir

avuç mini marshmallow

(1) ezilmiş baston şeker de dahil olmak üzere tüm malzemeleri öpücükler eriyene kadar karıştırın. zerine krem şanti sürün ve ikinci ezilmiş baston şekeri serpin.

İyi
eğlenc
eler!
XO

Daha fazla Romantik Dramedi havasında mısınız?
Kitabın ilk bölümüne göz atın
Sağdaki Adam

me

Theo

College Station, Texas, nüfus 113,564 ve sonunda bir eşleşme buldum. Bu alışık olduğum bir şey değil, ancak şansım son birkaç aydır değişiyor ve görünüşe göre daha iyiye gidiyor. Çevrimiçi profilimin yayına girmesi yalnızca birkaç saat sürdü ve artık yayına girdiğine göre, egomun yükselmesinden keyif aldığımı rahatlıkla itiraf edebilirim.

TJGrand: Nasıl gidiyor? Şimdiye kadar

iyi geceler, sen?

TJGrand: Şikayetim yok. Maçtan yeni geldim. Ben de. Senin olabileceğini düşünmüştüm.

TJGrand: Kim olduğumu biliyor musun?

Profil fotoğrafına bakarken sırtışıımı gizleyemiyorum. Bomba gibi ve benim ligimin dışında. Ama kendimi ikinci kez tahmin etmek artık pek hoşlandığım bir şey değil.

Tabii ki kim olduğunu biliyorum. Oyun gecelerindeki her partide seni arıyorum. TJGrand: Gururum okşandı.

İtirafettiğime inanamıyorum. Bu işte yeniyim. Nasıl yapmak istersin?

TJGrand: Yapmak mı?

BlueBelle2001: Biliyorsun (göz kırpan yüz emoji)

Bira şişelerinin gürültülü şingirtısı beni kanepede oturduğum yerden kaldırıyor ve Troy'un az önce Kevin'in şişesine vurarak onu içmeye zorladığını, yoksa taşacağını görüyorum. Yine uzun bir gece olacak. Elimdeki bomba meselenin şaşkınlığıyla, ne diyeceğimi bilemeden son mesajına bakıyorum. Bu kız gerçekten bana bu kadar erken mi teklif ediyor? Bu kadar basit olamaz. Bu her zaman olur, bir uygulama aracılığıyla rastgele takılmalar. Yeni bir şey değil. Ama bu benim ilk seferim olacak, *kelimenin tam anlamıyla*.

TJGrand: Ne düşünüyorsun?

Bu harika Theo, bırak kontrolün onda olduğunu düşünsün. Ama ona çok fazla şey verme.

Sana gelebilirim.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"N'aber?" Troy kanepede oturduğum yere doğru yürüyerek soruyor.

Adrenalinim yükseliyor, inanamayarak ekrana bakmadan önce sadece başımı sallayabiliyorum.

Saniyeler içinde telefonum elimden çekildi.

"Çok ateşli," diye mırıldandı, "ve takılmak istiyor."

Kanepeden kalkıp telefonumu kaptığım gibi adresimizi yazmayı bitirip gönder tuşuna basıyor. Ona ters ters bakarak göğsünü itiyorum. "Seni pislik, ilgilenmeyebilirim."

"O istiyor. Senin de ihtiyacın var. Sorun nedir?"

"Sorun şu ki, ben uçuk istemiyorum. Ya bu onun

yöntemiye?" Troy omuz silkiyor. "O zaman sıkı sar. Bunu

herkes yapıyor." "Herkes mi? Annen burada mı?"

Bu bana hak ettiğim bir bakışı kazandırdı, ama o sırtımdan önce ben ona karşılık verdim.

Uygulama ortalama küresel rastgelelikten biraz daha az riskli. Sadece kampüs öğrencileri için ayarlanmış. Bu beni pek bir şeyden korumuyor. Biriyle yatmak için uygulama kullanacak biri olacağımı hiç düşünmezdim ama çaresiz zamanlardayız. Ve CampNookie sadece ismiyle bile bir flört uygulaması olmadığı açık.

"Bu saçmalığı aşır hareketlere geçmelisin," diyor Troy, bir kadeh Patrón'u devirirken. Boktan kasti Nora'ydı, lisede iki yıl ve Grand'de bir buçuk dönem boyunca çıktığım ve beklediğim kız. Sabrımı bir partide tanıştığı bir adamla yatarak ödüllendirdi. Son bir yıldır o yanığı sarıyordum. Sabırlı davrandım, benden istediği her şeyi yaptım ama yeterli olmadı. Rastgele biriyle bir gece geçirdi ve ona vaat ettiğim her şeyi verdi. Sadece bu gerçek bile BlueBelle2001'i biraz daha ciddiye almam için yeterliydi.

BlueBelle2001: Bu bir kampüs adresi değil.

TJGrand: Bir ev kiraladık.

BlueBelle2001: Bana güncel bir resim gönderin.

Temkinli görünüyor, kendine dikkat edecek kadar akıllı, bu da endişemi hafifletiyor. Fotoğraflarım arasında geziniyorum ve en iyi, en yeni kareyi seçip ona gönderiyorum.

Sıcak. Sırtımama

engel olamıyorum.

TJGrand:

Teşekkürler.

Bu gömleğe bayıldım.

O gün en sevdiğim rugby tarzı tişörtümü giymiştim.

TJGrand: Teşekkürler, bu benim Harry Potter'a ince bir selamım.

Hayranı mısın? BlueBelle2001: Kim değil ki?

Baloncuklar hızla patlayıp kaybolmaya başlamadan önce gülümsemem yükseliyor.

Bekle, sen hangisisin? Bu Troy Jenner, değil mi?

Tüm hava şişmiş göğsümü terk ediyor ve iniltimi içimde tutuyorum.

TJGrand: Hayır, ben sağdaki adamım. Troy benim oda arkadaşım. Ben de Theo.

Kabarcıklar tekrar ortaya çıkar ve sonra kaybolur... tam bir dakika boyunca.

Ama Troy senin oda arkadaşın?

TJGrand konuşmayı terk etti.

Yeni profil resmime daha dikkatli bakıyorum ve aynı lanet resmi kullandığımı görüyorum. Gülümsememe bakarak karar vermiştim ama son bir saat içinde aldığım iki yüz kadar eşleşmeye bakınca, kısa adımları (ilk ve orta harfler) ve Troy'unkini aynı şekilde kullanmamın ne kadar yanlış olduğunu görebiliyorum. Seçtiğim ve ikimizi eşit şekilde gösteren resim, kafa karışıklığını daha da artırıyor. Dışarıdan bakan birine kedi avlıyormuşum gibi görünebilir.

Aferin, Theo.

Önce profilimi sonra da uygulamayı siliyorum ve Troy bana bir bira uzatırken elimi yüzümde gezdiriyorum. "Dostum, bu gece ortalığı yıktığınızı duydum."

"Sağ ol, sen de fena değildin," diyorum soğuk köpükleri yudumlarken.

Troy benimle şişe tokuşturuyor. "Sanırım partiye gelmeyeceksin, çünkü gelecek biri var."

"Hayır," diye ekranı öldürüyorum, "işe yaramadı, çok hevesli." *Senin için.*

"Eşyalarını topla o zaman," diyerek bana o Amerikan sırtışını gösterdi. "Hadi seni yatağa atalım."

Ayağa kalkıp sehpadan anahtarlarımı alıyorum ve Troy'un Feng Shui'yi dengelemek için getirdiği *Live Nudes* neon tabelasının altında asılı duran giriş aynasında kendimi inceliyorum.

Geceye ve ilk başarısızlığımdan daha iyi bir sonuca hazırlanırken, bir elimi dalgalı saçlarımda gezdiriyorum ve kanepenin kenarından hafif, siyah kazağımı alıyorum.

"Evet," diye karşı çıkıyorum, kazağımın deliğinden ona bakarak, "çünkü bu kadar kolay." Altı yıllık bir kaçamak, sayısız el işi ve eski sevgilimin yarı sarhoş bir şekilde bana oral seks yapmasının ardından, hâlâ mührü kırmaya çalışıyorum. "Ve cinsel durumumu bir kamu hizmeti duyurusu yapamaz mıyız?"

Troy sehpadan boş şişelerimizi toplarken bana sert bir bakış atıyor. "Üzgünüm kardeşim, ama çok seçicisin."

"Standartlar mı? Yani, benim standartlarım var." BlueBelle2001 için, sırf yirmi bir yaşında bir bakire olmanın yükünden kurtulmak için bir kenara itmeye hazır olduğum standartlar. Ön hasar kontrolü için bir bardak su almak üzere mutfığa yöneldiğimde, bekleyen Smirnoff Ice'ı görmek için dolabı açtığımda yüzümü buruşturuyorum.

"Kahretsin!"

"Çok tahmin edilebilirsin, Houseman." Kevin arkamdan kıkırdıyor. "Diz çök."

Buzlandım. Bu eziyetli ritüeli kimin başlattığını kimse bilmiyor, diğer pek çok Grand geleneği gibi bu da öyle. İşin püf noktası, şişeyi akıllıca saklamak ve görülmesini beklemektir. Eğer yakalanırsanız, günün hangi saati olursa olsun, diz çöküp içersiniz. Diz çöküp kapağı açıyorum ve bir iniltiyle geri fırlatıyorum.

Troy üzerimde yükseliyor, içkimi bitirene kadar içmemden memnun. Tekrar ayağa kalktığımda bile, benim 1.80'lik boyuma karşılık 1.90'lık boyuyla beni alt ediyor. Texas Grand Üniversitesi'nin tanga nüfusunun yarısını yakan bir sırtışla bana bakıyor. "Bu gece hakkında içimde bir his var."

"Evet," diye mırıldanıyorum, Kevin peşimizdeyken onu kapıdan çıkarken takip ediyorum. Kevin da benzer bir yapıya sahip, iri yarı bir defans oyuncusu ve lafı dolandırmayı pek sevmiyor. Şansıma, bu gece ağzını açmaya ve beni yere serdiğinde tekmelemeye karar verdi.

"Bu partide bir kız var, seninle kapışacağını biliyorum," diye ekliyor Kevin boktan bir destek aracı olarak, hakaretten tamamen habersiz.

"Hayır, teşekkürler," diye mırıldanıyorum evin kapısını kilitlerken. Ev, kampüse on beş dakika uzaklıkta, çoğunlukla sakin bir yerleşim sokağında, eski, açık mavi iki katlı bir ev. Başkası olsa tamirci evi derdi ama benim sığınağım. Okul başlamadan bir ay önce tam bir üniversite deneyimi yaşamak amacıyla kiraladım. Artık bir yurttan sıkışıp kalmak istemesem de, kardeşliklerle de bir alakam olsun istemiyordum. Eğitimimi ve kişisel alanımı ciddiye alıyorum, bu yüzden bunun yerine onların partilerine katılmayı tercih ettim.

Troy Rangers'ta top toplayıcı olarak çalışıyor ve ev arkadaşı ilanına ilk cevap veren kişi oldu. Başlangıçta kendimi şanslı sayıyordum çünkü söz konusu partilere davetiyeleri o alıyor ve kadınların dikkatini çekiyordu. Ona oda verme kararı hem bir lütuf hem de bir lanete dönüştü. Diğer oda arkadaşım Lance odasından nadiren çıkar ve araba kullanmadığı için evde olup olmadığını asla anlayamayız. Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi Troy konuştu.

"Lance içeride uyuyor mu?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Hiçbir fikrim yok. O senin takımında, benim değil. Onunla konuşmuyor musun?" "Pek sayılmaz," diyor Troy. "Farklı bir grupta takılıyor."

Sonra Kevin konuşuyor. "Her zaman Dorman'la o kafede takılıyor, ama evde, şu filmdeki adam gibi... neydi o film?"

"Hiçbir fikrim yok," diyorum, hangi filmde bahsettiğini çok iyi bildiğim için. "*Half Baked*," diyor Troy.

"Evet, işte o," diyor Kevin dişlek bir sırıtişla. "Adam ya yemek yiyor ya da uyuyor."

"Şimdiye kadar sessiz ve kirasını zamanında ödüyor," diyorum, ağzının kenarını kaşlarını çatarak indiren Troy'a bir bakış fırlatarak. "O odada ne yaptığı umurumda bile değil."

Troy, sırt çantasını arkasındaki koltuğa atmadan önce kamyonetinin kilidini açmak için fobunu tıklatarak, "Seni gelecek hafta alacağımı söylemiştim," diye mırıldanıyor. "Geçen Cumartesi odasından sürünerek çıkan bir sarışın gördüm."

Troy'un kral taksisine bindiğimizde, hep birlikte meraklı bir sessizlik içinde karanlık pencereye bakıyoruz. Bunu ilk bozan Troy oldu. "Sürekli uyuyor olması biraz ürkütücü."

Kevin arkamızdan düşünceli bir şekilde konuşuyor. "Belki de nekrofilisi vardır." Troy ve ben kahkahayı patlattık.

"Ne?" Kevin arka koltuktan eğiliyor, devasa elleri koltuk başlıklarımızı kavırıyor. "O şey gerçek. Buna sahip olan birini tanıyorum."

Troy ikimizin yerine de "*Narkolepsi* hastası olsaydı oynayamazdı, salak herif" diye düzeltti. "Nekrofilisi ölümlerle uyumak demektir."

"Bu onun da öldüğü anlamına gelmez mi?"

Troy abartılı bir iç çekişle, "Hayır dostum, ölü insanlarla *seks yapmak* gibi," diyor. "Cidden Kev, bu okula nasıl girdin?"

"Bok ye, Jenner. Sadece yanlış telaffuz ettim, hepsi bu."

Troy kamyonu çalıştırarak, "Kendinize bir iyilik yapın ve bir kitap okuyun, birkaç tane okuyun," diyor. "Ya da Google'a bak."

Aynı derecede eğitici, daha az zaman alıcı."

İtiraz ederek inliyorum. "Evet, çünkü internet gerçeklerden başka bir şey değil."

Troy başparmağını arkasına atarak, "Onun için daha çok eğitim," diye mırıldanıyor. Troy'un özelliği de bu zaten, tipik bir sporcu değil, arkadaşlık ettiği kişiler gibi klişelere pek uymuyor. İyi bir adam. İyi anlaşıyoruz. Spor ve kadınlardan daha fazlasını konuşuyoruz. Çoğu seviyede, derinlere inebilir. Yakışıklı, kral kabinli ve baltalı bir Viking atası gibi yapılı. Benim biraz

Ona saygı duyuyorum ve çoğu gün sağdaki adam olmayı umursamıyorum.

Herkesin bir Troy'u vardır, çok azı Troy olacak kadar şanslıdır. Ama Troy'un kendisi size o kadar da iyi olmadığını söyleyecektir. Statüsüyle birlikte bir sürü baskı da geliyor. Gördüğü ilgiye hayran olabilirim ama bunu kendim için istemem. Zaman zaman bu baskının ona ne yaptığını gördüm ve bu hiç hoş değil. Bazen çok fazla içiyor ve geri kalanını derslerine çalışarak geçiriyor. O da bir dernek üyesi değil ve *oyunla* birlikte iş de yapıyor. Ama kaldırımından uzaklaştığında onu incelerken, kral olmanın ne kadar iyi bir his olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Okumaya Devam Et [*Sağdaki Adam*](#)

ABOUT THE AUTHOR

USA Today çoksatan yazarı ve Teksas doğumlu Kate Stewart, kocası Nick ve yaramaz köpeği Sadie ile Kuzey Carolina'da yaşıyor. Dağınık, seksi, endişe dolu çağdaş romantizmin yanı sıra romantik komedi ve erotik gerilim de kaleme alıyor. Kate'in *Drive* adlı romanı *The New York Daily News* ve *Huffington Post* tarafından 2017'nin en iyi romanları arasında gösterildi. *Drive* ayrıca Goodreads Choice ödüllerinde 2017'nin en iyi çağdaş romantik romanı dalında finalist olmuştur. Eserleri *USA TODAY* ve *BuzzFeed*'de yer almış ve yedi dile çevrilmiştir.

Kate 80'ler ve 90'larla ilgili her şeyin, özellikle de John Hughes filmlerinin ve rap'in aşığıdır. Fotoğrafçılıkla biraz uğraşıyor, ihtiyaç için basit dikişli bir atkı örebiliyor ve ara sıra viskide çok iyi.

Kate'in şu anda mevcut olan diğer kitapları

Romantik Gerilim

Kuzgunluk Serisi

[Sürü](#)

[Göçü](#)

[Bitiş Çizgisi](#)

[Cinsel Uyanışlar](#)

[Aşırılık](#)

[Predator ve Prey](#)

[Şehvet ve Yalanlar](#)

[Kutu Seti](#)

Çağdaş Romantik

[Oda 212 Asla](#)

[Ben](#)

[Beyaz Yalancıyı](#)

[Sevmek Sonbahar](#)

[Zihin](#)

[Kalp](#)

[Cesur Çizgi](#)
[Sürüşü](#)
[Gerçek](#)
[Başkasının Okyanusu](#)
[Kalp Kırma Savaşı](#)
[Yöntem](#)

Romantik Dramedi

Oyun Topları Dizisi

[Seriye Süpüren](#)
[Küçük Büyük Aşk](#)
[Dışında Her Şey](#)

[Balls in Play Kutu Seti: Anything but Minor, Major Love, Sweeping the Series, The Golden Sombrero](#)

Underdogs Serisi

[Sağdaki Adam Soldaki](#)
[Adam Ortadaki Adam](#)

İletişimde kalalım!

[E-posta](#) | [Facebook](#) | [Bülten](#) | [Web Sitesi](#) | [Instagram](#) | [Kitap Grubu](#) | [Spotify](#)

Haber bültenine şimdi kaydolun ve Kate's Library'den ücretsiz bir e-Kitap kazanın!

[Bülten kaydı](#)

THANK YOU

Her şeyden önce, bu yılı kariyerimin en unutulmaz ve en iyi yılı yapan OKURLARIMA kocaman bir TEŞEKKÜR! Kitaplarıma gösterdiğiniz sevgi için ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu inanılmaz bir yolculuktu ve sonsuza dek minnettar kalacağım. Gezegendeki EN İYİ okuyuculara sahip olduğumu tahmin etmek çok kolay. Grubumdakiler için, bu yıl boyunca gönderileriniz ve dipsiz desteğiniz kesinlikle en iyi şekilde inanılmaz derecede ezici oldu!

MUHTEŞEM ekibim Angela, Autumn, Christy, Donna, Bex, Bethany ve Marissa'ya teşekkür ederim.

Angela, sen bir ruh kardeşinin timsalisin. Senin ruhun, gücün ve direncin bu yıl beni ayakta tuttu. Savaşamayacak kadar yorgun olduğumda eldivenleri benim için kaldırdığın için teşekkürler kardeşim. Seni seviyorum.

Donna, yıldızlarımız aynı hizaya geldiği için şükretmediğim tek bir gün bile yok. Hayatım senin tarafından çok zengin bir şekilde kutsanmış durumda. Bir kez daha parmaklarını kanatarak benimle birlikte hayal kurduğun ve zaman ayırdığın için teşekkür ederim. Bunu sensiz yapabilmemin imkânı yok.

Autumn, sen gerçek ve nadir bir hazinesin. Beni korumak için sürekli kışını yırttığın, zor anlarımda yanımda olduğun için teşekkür ederim. Sen en iyisisin ve arkadaşlığımıza değer veriyorum.

Bex, yeteneğinle beni şaşırtmaya devam ediyorsun ve arkadaşlığımız için çok minnettarım. Sanırım adını BEXAZILLION'a yükseltmenin zamanı geldi. Başka bir insana senden daha fazla uğursuzluk getirmedim ve bu çok şey ifade ediyor. Seni seviyorum.

Christy, kağıt üzerinde çok daha iyi görünmemi sağlamak için büyük işler yapan küçük elfim. Böyle harika bir destek olduğun ve yaptığın her şey için teşekkür ederim. Seni takip ettiğim ve bunun sonucunda oluşan yaklaşık on yıllık dostluğumuz için sonsuza dek minnettar olacağım. Sen bu kamptaki ilk kişiydin ve ben sana sıkı sıkıya tutunuyorum.

Marissa, ne kadar parlak bir ışıksın sen. Güldüğünüz ve sıkı çalışmanız PLEDGING, LOL ve desteğiniz ve cesaretlendirmeniz için teşekkür ederim. Konuşmalarımıza bayılıyorum. Birbirimize bu kadar çok benzememizi seviyorum. Arkadaşlığımızı seviyorum. Seni seviyorum.

Bethany, sana arkadaşım diyebildiğim için çok şanslıyım. Kartal gözlerinin armağanını paylaşmaya devam ettiğin için teşekkür ederim. Sondaj tahtası ve 'bana doğrudan söyle' arkadaşın olduğun, endişelerimi hafiflettiğin ve başarısız olmadan ortaya çıktığın için teşekkür ederim. Sana tapıyorum, ARI'm.

Amy Queau, vizyonumu hayata geçirdiğiniz ve yeteneğinizi benimle paylaştığınız için bir kez daha teşekkür ederim.

Sen en iyisisin! Seni seviyorum, dostum.

Stacey Ryan Blake, sen her zaman bir lütuf oldun, ancak bu yıl sana en çok ihtiyaç duyduğum anda benim için yukarıda ve öteye gittin ve senden, olduğun inanılmaz insan nedeniyle daha azını beklemiyorum. Tüm sıkı çalışman ve tutarlı bir arkadaş olarak kalırken sana attığım tüm el bombalarını en üst düzeyde zarafetle ele aldığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Seni çok seviyorum.

Sabırlı betalarım Malene, Christy, Kathy, Maria ve Maïwenn'e deliliğime katlandıkları ve böylesine hızlı bir projeyi tamamladıkları için teşekkür ederim. Sizi seviyorum canlarım ve sizin için çok minnettarım.

Scotts'larla başlayıp Collins'lere, Fountains'lere ve Stewart'lara uzanan muhteşem aileme teşekkür

ederim. Benim için GRAVITY'nin tam tanımını olduğunuz için teğekkür ederim. Sevginiz, desteğiniz ve alaycılığınız HER ŞEYDİR ve umarım bu size aşk mektubum olan bu kitaba da yansımıştır.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.